

ஸ்ரீ

சுந்தராமாஜிய நம:

ஸ்ரீ பாஷ்யம்.

(37)

சுருதப்ரகாசிகாஸஹிதம்
தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர்.

தரிசுபுரம்

ஸென்ட்ரோஸப் ஸலேஜ் வம்ஸக்ருத தலைமைப் பண்டிதர்,
மஹாவிந்வான், ஸராஸ்வத ஸாரஜ்ஞர், களிகாமணி,

ஸ்ரீ உ. வே. டி. வி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்

ஸ்வாமிகளால்

மொழி பெயர்க்கப்பெற்று,

ஸ்ரீ ரங்கம்

ஸ்ரீ பாஷ்யம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு ஸங்கத்தாரால்

உரு]

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

[ரு. க.

॥ ஸ்ரீ ॥

॥ ஸ்ரீ உதே நாராயணமாய நமः ॥

ஸ்ரீபாஷ்யகாரரருளிச்செய்த

ஸ்ரீ ப ா ஷ் ய ம்.

முதல் அத்யாயம்.

மு த ல் ப ா த ம்.

ஸ்ரீ ஹாஷ்ட.

அவிமலாவநஜநவஸூரஹாநிநீயே

விநதவிவியஹிதவூதநகெஷகதீகெஷ |

ஸ்ரூதிஸிரவிவிதீகெஷ ஸ்ரீநிவாஸே

ஹவதா உபவாஸிநு ஸேஷ ஹகிரிவா ||

ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.

ஸம்ஸ்த புவனங்களுடைய ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாராதிகளை
விசேஷமாக உடையவனும்; வணங்கின பற்பல பக்தர்களையும், ப்ரபன்
தர்களையும், அவர்கள் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களையும் ரக்ஷிப்பதில் ப்ர
காண ஸங்கல்பமுன்னவனும்; வேதாந்தத்தில் விசேஷித்து ப்ரகா
சிப்பவனுமான ப்ரஹ்மமென்று ப்ரஸித்திபெற்ற ஸ்ரீநிவாஸனிடத்
தில் எனக்கு பக்திருபமான ஜ்ஞானம் கிடைப்பெற்றிருக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீஸுதர்சனபட்டாரருளிச்செய்த

ஸ்ரீஸுதப்ரகாசிகையின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு.

வரஹ் கிரஹிதீஸ்ரம் ஸ்ரீநியிம் கருணாநியி |

ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரம் ஸ்ரீஸ்ரம் யாதி ஸ்ரீஸ்ரம் தாகிஷ்ரம் ஹரி | ||

1. பக்தர்களுக்கு அபிஷ்டங்களைக்கொடுப்பவனும், ஹஸ்திகிரிக்கு இறைவனும், ஸ்பந்தங்களுக்கு நிதியாக இருப்பவனும் (லக்ஷ்மிக்கு நித்யவாஸஸ்தானமாக இருப்பவனும்) கருணைக்கடலும், ரக்ஷணத்தில் ஸமர்த்தனும், வணங்கினவர்களின் துன்பத்தை, அல்லது பாபத்தை அபகரிப்பவனுமான ஹரியை நான் சரணமடைகிறேன்.

வஹிராஜஸுரேஷி ஜெஹதிவபுஷே ஸுபாபமடி |
யெநாவாஹதஸங்குஹம் வஸுமுகூடியரம் விஷு ||

2. உள்ளும் புறமுள்ள இருகோ அடியோடு அறுக்கும் தன்மை வாய்ந்த ஸுதர்சன மென்கிற ஜோதியை வந்தனம் செய்கிறேன்.—எதனால் லக்ஷ்மியை தரித்துக்கொண்டிருக்கிற (வாஸுதேவன் என்கிற) வஸ்துவானது தடையற்றதான ஸங்கல்பத்துடன் கூடியதாகப் பாகாசிக்கிறதென்று (மகான்கள்) அறிகிறார்களோ.

ஸஜ்ஜாயகராவெந உஹதா லாரதெந வ |
உவஸுஹிதவெஹய நஹோ வுரஸாய விஷு வெ ||

3. யுத்திகளால் அசைக்கவொண்ணாத சிறந்த ந்யாயங்களின் ஸமுதூத்தாலும், மஹாபாரதத்தாலும், வேதார்த்தவிசதிகரணம் செய்தவரும், விஷ்ணுஸ்வரூபியாகவுமிருக்கிற வ்யாஸமஹர்ஷிக்கு வந்தனம்.

தஸெஸு ராஜாமுஜாஸாய நஃவரஃயொரிதெ |
யஸு-திஷு-திவதித்ராணாஜஜ்ஜாஸஸிஸக ||

4. யோகிகளுக்குள் சிறந்தவரான அந்த ராமானுஜாசார்யருக்கு நான் வந்தனமளிக்கிறேன்.—எவர் ச்ருதிகளுடையவும் ஸ்ம்ருதிகளுடையவும் (ப்ரஹ்ம) ஸூத்ரங்களுடையவும் உள் ஜ்வரத்தைத்தணியும்படி செய்வித்தாரோ.

வபேஹம் வரஹாஸுணம் வதாவிஜ நஸதிஷுணடி |
வாஷுஜதபுஹாநாஷுஸஜீவயதி ஜாவ ||

5. ஸ்ரீவத்ஸவம்சத்துக்கு அலங்காரமாக இருக்கிற அந்த வரதாசாரியரை நான் வந்தனம் செய்கிறேன்.—எவர் பாவ்யமாகிற அம்ருதத்தைப்பருகச்செய்து என்னை கூட நன்கு ஜீவிக்கச்செய்கிறாரோ.

புரவபேஷு புணவாகாரம் ஹாஷுஹம் ரம்ஜிவாவாடி |
வரஸு ஸுஹணோ யசு-ஸெஷிசகம் ஸுடீஷுதெ ||

6. வேறு ஒரு ரங்கவிமானம் போல் ப்ரணவாகாரமாகப் பாகாசிக்கிற பாவ்யத்தை சரணமாக வரிகிறேன்.—எதில் ப்ரஹ்மத்தின் *சேஷித்வமானது ஸ்பஷ்டமாகக்காணப்படுகிறதோ.

ஸுதசுஷுஷு ஸுதம், ஹாஷுஜதம், யுதம் ஹுஜம்ஸுஜெ |
முகூஷிவதிம் புரவபேஷுஹம் ஹுஷுஹம் ஸீரம்யாஜி ||

7. வேதாந்தங்களில் கேட்கப்பட்டவரும், பாஷ்யத்தில் மனனம் செய்யப்பட்டவரும், ஹ்ருதயகமலத்தில் த்யானிக்கப்பட்டவரும், ஸ்ரீரங்ககேத்திரத்தில் காணப்பட்டவருமான ஸ்ரீதரீன நான் சரணமடைகிறேன்.

*சேஷித்வம் - பிறர்களால் உண்டு பண்ணப்பட்டிருக்கிற அதிகுசயத்தை (மேன்மையை)த்தாங்கி இருத்தல்.

இதனால், “சூதா வா ஸரோ! ஓஷ்டவ்யு, ஸ்ரோதவ்யோ
உணவ்யோ நிபியூர்வதவ்யு:”

என்கிற ச்ருதியின் அர்த்தம் அனுஸந்திக்கப்பட்டதுடன் அந்த ச்ருதியினால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ப்ரமாத்தமா ஸ்ரீரங்கநாதனென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

பூரணணு பூரெயணு பூராதாரஸு ஸ்ராதிகா: |
ஜயணு க்ஷவி தாரிஷ்டு ஸ்ரவஸு ஸ்வபுது ஸ்வபுதா ||

8. † ப்ரமாணமும், ப்ரமேயமும் ‡ ஸத்வோத்தரர்களான § ப்ரமாதாக்களும் எல்லா விடத்திலும், எப்பொழுதும் சேர்ந்து அரிஷ்டம் நீசிக்கும்படி ஜயம் பெறுவார்களாக.

ஸவி ஸ்ரதாஸு மஹீரா ராஜாநுஜஹெநயிபுர: |
உஸப்யணு பூர்வாபெந வு ஸாவபெயிம் ஓஷ்ட ||

9. விஸ்தாரமில்லாததும், மிக்க காமப்பீர்யமுள்ளதுமான ஸ்ரீராமானுஜமுனியினுடைய வாக்குகள் ¶ ப்ரஸாதகுணத்தால் தன்னுடைய கருத்தினைத்தையும் திடமாகக் காண்பிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீ ரம்மெஸாஜ்யா மஸுஸூர்வஸம்ஜிதம் ஸுஉஸபுதம் |
வாபெரவிஜயிந: வுது ஸாஷ்டஸூதிரவதிவாஉசு ||

10. ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய ஆஜ்ஞையினால் அடைவப்பட்ட வ்யாஸர் என்கிற நாம தேயத்தை வகித்தவனும், வாச்விஜயிப்பட்டரின் புத்ரனுமான ஸுதர்சனனை ஸ்ரீபாஷ்யத்திலுள்ள பத்தியானது (ஸ்ரீபாஷ்ய விவரணத்தில்) எவியது.

மாஸுஸூர்வஸுதஸுதெஸுஸுஸுபுயஸுதெஸு யொஜிதெஸு |
ஸஸகஸூரய வுஸுதுதிநா ஸஸகஸுபுசுரஸுதெ ||

11. ஆசார்யர்களிடமிருந்து கேட்கப்பட்டதும், அவர்களால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற சப்தங்களோடு சேர்க்கப்பட்டிருப்பதுமான அர்த்தமானது அறிய விரும்புமுள்ளவர்களின் ஸௌகர்யத்திற்காக ஒன்று சேர்த்து ப்ரகாசிப்பிக்கப்படுகிறது.

க: க்ஷுண் வெதி ஸாஷ்டஸுத: | ஸுதாஸஸுதயெ க்ஷுதி: |
சூரெயு:காகணிகெவெஷா நொவெக்ஷாஸாஷ்டவிதெரெ: ||

12. ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் அர்த்தம் அனைத்தையும் எவன் அறியத்திறமையுள்ளவன்! என்னுடைய இந்த விவரணத்தாலாவது எந்த அம்சம் (ஆசார்பரிடத்திலிருந்து என்னால்) கேட்கப்பட்டிருக்கிறதோ அது (உலகத்தில்) நிலைபெறுவதற்காக. தனவான்களால் § காகணிகை போல, ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் விசேஷப்ராஜ்ஞையுள்ளவர்களாலும் கூட இந்த ச்ருதப்ரகாசிகை உபேக்ஷிக்கத்தக்கதல்ல.

† ப்ரமாணம் - ப்ரமாகாணம்.

‡ ப்ரமேயம் - ப்ரமாணத்தாலறியத்தக்க வஸ்து.

§ ப்ரமாதா - ப்ரமாணத்தால் வஸ்துவை அறிபவன்.

¶ ப்ரஸாதம் - விரைவாக அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சப்தசக்தி.

§ காகணிகா - ஒரு சிறு இரணயம். அதாவது ஒரு பைசா.

வாஷ்யஞ்ஞாநவநொதுயம் யதிவதிவபூவூமவாவா

தயாமாஸீநாடிநவவூதிபுகததிபுகதிரொ ஜமவூதிநாடி |

பூஷ்யவூகயஸீநாஸிவமி நம: பூதூக்ஷாநதவொ டுராநா

கடாஷ்யம் வவ வாஷ்யகூது வ ஹரிஸூகவீதன ம: ||

13. யதிராஜர் தாமநுளிச்செய்த பாஷ்யத்தைத்தாமே வ்யாக்யானித்திருப்பாரோ யாகில் வ்யாக்யானவாக்குகளிலுள்ள அப்படிப்பட்ட காம்பீர்யத்தினால் அதை விவரிப்பதற்காக மற்றொரு வ்யாக்யானம் வேண்டும். அதுவும் அர்த்தகாம்பீர்யமுள்ளதாதலால் அதையும் விவரிக்க மற்றொரு வ்யாக்யானம் வேண்டியிருக்கும். இவ்வண்ணம் அநவஸ்தை ஏற்படும். மிதமான மதியை உடையவர்களோ அந்த ஸ்ரீயதிபதியின் வாக்குகளுக்கு வெகுதூரத்திலேயே நிற்கத்தக்கவர்கள். ஸர்வஜ்ஞானை பரமாத்மாவையே நாடி ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு ஒரு வ்யாக்யானம் செய்தருளவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்வோமென்றால் அவர் நம்முடைய கண்களுக்குப் பரத்யக்ஷமாகக்கூடிய உருவத்துடன் கூடியவராவ். ஆகையால் அந்த பாஷ்யம், அந்த பாஷ்யத்தைச்செய்தருளினவர், அந்த ஹரி, எல்லாரும் நம்மிடத்தில் அனுகூலம் செய்யக்கடவர்கள்.

இஷ்டாநிஷ்டங்களையும், அவற்றின் ஸாதனங்களையும் முறையே பெறுவதிலும், விடுவதிலும் விருப்பமுற்றவர்களும், ப்ரமாணஜீனமான ப்ரமேயநிச்சயமுள்ளவர்களுமான எல்லா புருஷர்களுக்கும் அவெளகிக ஸீ † புருஷார்த்தமாகவும், அதற்கு ஸாதனரூபமாகவுயிருக்கிற வஸ்துவானது சப்தப்ரமாணத்தாலேயே அறியத்தக்கது. அதிலும் புருஷபுத்தி தோஷமாவதால் அழுக்கடையாத வேத† மென்கிற அக்ஷராகியே முக்யப்ரமாணமாக ஆசிரயிக்கத்தக்கதென்பது வித்தம். அந்த வேதத்திலும் முந்தின பாகமாக இருக்கிற கர்மகாண்டமானது பசு, புத்ர, வ்ருஷ்டி, அன்னம், ஸ்வர்கம் முதலான * ஐஹிகங்களையும் † ஆமுஷ்மிகமான ஸர்வாபிஷ்டங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கிறதாக அறியப்படுகிறது. பரம்புருஷார்த்தத்தையும், அதன் ஸாதனங்களையும்

ஸீ அவெளகிகம் - சாஸ்த்ரத்தாலறியத்தக்கது.

† புருஷார்த்தம் - தர்மம், அர்த்தம், கர்மம், மோக்ஷம், புருஷர்களால் அர்த்திக்க (வேண்ட)ப்படுவதால் புருஷார்த்தம் என்ற பெயர்.

‡ வேதம் - வேதயதி—அறிவிக்கிறது (தர்மாதர்மங்களை) என்கிற சப்த வ்யுத்பத்தியினால் வேதமென்று கூறப்படுகிறது. இது யோகரூபமான பதம்.

ப்ரத்யக்ஷேணுமித்யா வா யஸ்தூபாயோந வித்யதே.

எனம் விதந்தி வேதே தஸ்மாத் வேதஸ்ய வேததா.

என்று வேதபாஷ்யத்தின் துடக்கத்தில் ஸாயணரும் நிருக்தி கூறியிருக்கிறார். (இதற்கு அர்த்தப்)ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் அனுமிதியினாலும் உலகத்தில் எந்த இஷ்ட ப்ராப்தியுபாயமும், அநிஷ்டபிவ்ருத்தியுபாயமும் அறியப்படுகிறதில்லையோ அப்படிப்பட்ட உபாயங்களை அறிவதற்கு ஸாதனமாக இருப்பதால் இதை வேதமென்று (பெரியோர்கள்) அறிகிறார்கள்.

* ஐஹிகபலம் - இந்த உலகத்தில் அனுபவிக்கக்கூடிய க்ருஹம், ஆராம்,க்ஷேத்ரம் பசு, புத்ரன், பார்யை முதலியது.

† ஆமுஷ்மிகபலமாவது - ஸ்வர்கம், ஸ்வராஜ்யபாலனம், ஸத்யலோகவாஸம் முதலியது.

தெரிவிப்பது அதற்கு மேற்பட்ட ப்ரஹ்மகாண்டம். அது பூர்வாசார்யர்களுக்கு அபிமதமான முக்திராஜமர்க்கத்திற்கு முட்கள்போன்ற பல குத்ருஷ்டிகளே கருடைய அனேக தூர்வசனங்களால் அழிவுண்டாயிற்று. அந்த குத்ருஷ்டிகள் காட்டின கொடியழியில் இழிந்து மயங்குகிற உலகத்தை உஜ்ஜீவிக்கச்செய்ய வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் நன்கு ஆராய்ந்து, நன்று, தீதெனப்பகுத்து அறிவதில் ஸமர்த்தர்களான பூர்வாசார்யர்களால் பரிசயம் செய்யப்பட்டுள்ளதும், புராணமாகவே இருப்பதுமான நல்வழியை முட்களில்லாமல் செய்து பரமபுருஷார்த்தத்தை வேண்டுகிற சேதனர்களைக் குருதார்த்தர்களாகச்செய்வதற்கு ஸம்ஸாரத்திலுள்ள தாபத்யத்தால் மிகவும் வருந்துகிற ஜனங்களின் அத்ருஷ்டவைபவத்தாலவதரிக்கும்படி செய்விக்கப்பட்டவரும், பரமகாருணிகருமான, பகவானுன, ஸ்ரீபாஷ்யபகாரால் சாரீரகசூல்தர்மானது வ்யாக்யானம் செய்தருளப்பட்டது. வ்யாக்யானம் செய்யத்தக்க க்ரந்தங்கள் மஹர்ஷிகளால் செய்யப்பட்டவைகள். அவைகளுக்கு வ்யாக்யானங்களும் மஹர்ஷிகளால் செய்யப்பட்டிருக்குமாகில் அவைகளே அனுஸரிக்கத்தக்கவைகள். ரிஷிபாக † இவ்லாதவன் ஸூக்யமதர்சி ஆகான். ரிஷியின் அபிப்ராயத்தை ரிஷியே தானாக அறிவதற்குத்தகுதியுள்ளவன். மந்தபுத்தியுள்ள மற்றவன் அறியான். ஒரே ரிஷியினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற வசனங்களுக்கு அந்யோன்யம் விரோதம் வரின் பூர்வபக்ஷா * பிப்ராயம் வைபவவாதம் † முதலிய காரணங்களால் அவ்ரோதம் ஏற்படுத்தத்தக்கது. பல வக்தாக்களின் வசனங்களுக்கு விரோதம் எவ்விதத்தாலும் பரிஹரிக்க முடியாமற்போனால் எது யுத்திக்கு இசைத்திருக்குமோ அதுவே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகும். ஆதலால் தோஷமில்லை. எவர்கள் வ்யாக்யானிக்கத்தக்க க்ரந்தங்களும், வ்யாக்யானங்களுமிருக்க அவைகளை அனாதரித்து, அவைகளுக்கு விருத்தமான க்ரந்தங்களைச் செய்திருக்கலோ அவர்கள் ஆக்ரஹத்தினால் கவரப்பட்ட மனதையுடையவர்கள்; பண்டிதர்கள் என்கிற எண்ணமுள்ளவர்கள்; பண்டித்யத்தை வெளியிடுவதில்லோகக் முள்ளவர்கள்; என்பதில் அவர்களுடைய க்ரந்தபிரவிருத்தியே ப்ரமாணமாகும். ஸ்ரீபாஷ்யபகாரைத்தவிர்த்த மற்ற ஸூத்ரவ்யாக்யாதாக்கள் † ஆர்ஷவ்யாக்யானங்களை மீறி நடத்தவர்களென்பது 'உபாஸத்தாவீத்யாத், ஸர்வதர்ப்ரவீத்தேபதேசாத், பூமா ஸம்ப்ரஸாதாத், அத்தபுதேசாத், தஹா உத்தரேய்ய:' இவை முதலான ஸூத்ரங்களில் நன்கு ஸபஷ்டமாக ஏற்படுகிறது. இந்த பாஷ்யத்திலோ என்றால் † வ்ருத்திகளில் நன்கு ஸபஷ்டமாக ஏற்படுகிறது. இந்த பாஷ்யப்படிருக்கிறது. பரிஹரிக்க முடியாத க்ரந்தத்தை அனுஸரித்தல் பிரதிக்கைஞ செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பரிஹரிக்க முடியாத பாதவங்கள் அறியப்படாமையால் அந்த ப்ரதிக்கையானது மனதொப்பிச்சொல்லிய தல்லவென்று ஸந்தேகிக்கத்தக்கதல்ல. ஆனாலும் கர்ம † மீமாம்ஸையில் சிறிதில் இடம்

† குத்ருஷ்டிகள் - வேதவிருத்தார்த்தங்களை உரைப்பவர்கள்.

† ரிஷி - யோகதசையில் மந்த்ரங்களை நேரில் காண்பவர். வேதத்திற்கும் இந்தப் பெயருண்டு.

* பூர்வபக்ஷம் - நிச்சிதமான வரீத்தாந்த வசனத்தினால் பாதிக்கப்படுகிற யுத்தியில் லாத க்ஷதி.

† வைபவ வாதம் - ஒரு அரித்தத்தைப்புகழ்வதில் நோக்கத்துடன் கூடிய வாதம்; அல்லது 'இப்படியும் சொல்வோம்; ஆகேபணை ஏற்பட்டால் ஸமர்த்திப்போம்.' என்று வித்யையில் தேட்டையால் கூறப்படும் வசனம். இதை ப்ரஸேடி வாதமென்றும் சிலர் கூறுவார்கள்.

† ஆர்ஷம் - ரிஷிகளால் கூறப்பட்டது.

† வ்ருத்தி - போதாயுன மஹர்ஷியினால் கூறப்பட்டுள்ளதும் ஸ்ரீபாஷ்யத்துக்கு மூலமாயுமுள்ள க்ரந்தம்.

† மீமாம்ஸா - விசாரணை.

களில் பிறப்பிடுங்கிற வ்யாக்யாதாக்களால் குழப்பம் உண்டெண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும், அந்தக் டீ கர்மமீமாம்ஸையில் (மந்த்ரங்களின்) ப்ரயோகமார்த்தத்தில் தமொற்ற மில்லாமையால் அனுஷ்டானமாத்ரத்தைச்சார்ந்ததாயுள்ள ஸ்வர்கம் முதலிய பல வித்தியானது தேவதைகளின் டீ ஸ்வரூபம். அந்த தேவதாஸ்வரூபத்தின் உண்மையான நிலைமை ஸத் கார்யவாதம் முதலியவைகளின் அறிவைக்கருதாதென்றும், பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷமானது ஞானமொன்றிலேயே ஸாதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதினால் ஞானமார்த்தத்தில் தமொற்றமேற்பிடுவது 1 ஆத்மஹானியை உண்டெண்ணக்கூடிய தாகையால் அதற்கு விபரீதமான ஜ்ஞானங்கள் அவசியம் பரிஹரிக்கத்தக்கவைகளென்றும் (பிர்தின மேல்) பாகமாகிய ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையிலும் அந்தத் அர்த்தங்களுக்கு ஸாதகங்களாகக்கூறப்பட்டிருக்கிற முன் பாகத்தைச்சார்ந்த அர்த்தங்கள் நன்கு காண்பிக்கப் பட்டேயிருக்கிற ரீதியினால் சொல்லப்படாமலிருந்தபோதிலும் சித்திக்கத்தக்க அர்த்தங்கள் ஸுலபமாக நிர்வஹிக்கத்தக்கவைகளென்றுமெண்ணி பகவான் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களையே விவரிக்கத்துடங்குகிறார்.

இவ்வண்ணம் துடங்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்ட ப்ரபந்தமானது இடையூறின்றி முடிவு பெறுவதற்காகவும், அபிவ்ருத்தி அடைவதற்காகவும், ஸ்ம்ருதியினாலும் ஆசாரத்தினாலும் வித்தமான இஷ்டதேவதோபாஸன ரூபமான டீ மங்களத்தை சாப்தமாக அனுஷ்டிக்கிறார். ('அகில' என்கிற பதத்தை முதன்மையாகக் கொண்ட ச்லோகத்தினால்) டீ "மங்களாசாரபுத்தாநாம் நித்யஞ்ச ப்ரயதாத்தமாம், ஜபதாம் ஜுஹ்வதாஞ்சவ விநிபாதோ ந வித்யதே" என்றல்லவோ ஸ்ம்ருதி கூறுகிறது; எல்லா க்ரந்தக்காரர்களாலும் ஆசரிக்கப்படுகிறது; கேட்பவரின் மனஸ்ஸமாதானத்தின் பொருட்டு சாஸ்த்ரார்த்த ஸங்க்ஷேபமும், செய்யப்படுகிறது. எவ்வாறெனில், டீ சோதனாஸூத்ரத்தினால் தர்மத்தினுடைய ஸ்வரூபமும், ப்ரமாணமும் க்ருத்யர்த்தங்களால் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கேட்பவர் விஷயங்களை ஸுலபமாகத்தெரிந்து கொள்வதற்காக விரிவான விஷயங்களைச்சொல்பவன் துடக்கத்தில் கருங்க எடுத்து உரைப்பது உலகத்தில் பிரவரித்தமே.

டீ வேதத்தில் முந்தின பாகம் கர்மாக்களையே ப்ரதிபாதிப்புதால் கர்மகாண்ட மென்றும், பிர்தின உபரிஷத் பாகங்கள் ப்ரஹ்மத்தை நிரூபிப்பதால் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் கூறப்படுகிறது.

† தேவதா - ஜோமாம் செய்யப்படுகிற ஹவிஸ்ஸுக்கு உத்தேச்யமான வ்யக்தி. தேவ ஏவ தேவதா, ஸ்வார்த்தத்தில் தல் ப்ரத்யயம்.

† ஸத்கார்யவாதம் - கர்மணவஸ்துவினிடத்தில் ஸூக்ஷ்மமாக ஒடுங்கி இருந்த கார்யமே பின்பு ஸ்தூல ரூபத்துடன் வெளிப்படுகிறதென்று கூறுதல்.

1 ஆத்மா - (ஆப்னோதி) சேதனசேதனங்கள் அனைத்தையும் வ்யாபித்திருக்கிறான் என்பதினால்—

† மூன்று விதமான மங்களங்கள் :—காயிகம், வாசிகம், மானஸம்.

† சோதனாஸூத்ரம்—'சோதனாஸூனோத்தோயுரம்' என்கிற பூர்வமீமாம்ஸா ஸூத்ரம்.

§ (மங்களா)—மங்களாசாரத்தோடு கூடியவர்களும், எப்பொழுதும் பரிசுத்தமான சித்தங்குத்தி உள்ளவர்களும், (மந்த்ரங்களை) ஜபிக்கிறவர்களும், (சாந்திக், பெளஷ்டிக) ஜோமங்களைச்செய்பவர்களுமான (ஸாதகங்களுக்கு) (ஞருவிதமான) அனர்த்தமும் உண்டாகாது.

†“இஷ்டம் ஹி விதுஷாம் லோகே ஸமாஸவ்யாஸதாரணம்.” என்று வசனம். சாஸ்தார்த்தத்தின் ஸங்கேஷபத்தினால் டீ வஸ்துநிர்தேசமும், புவது என்பதினால் ஆசிர்வாதமும் செய்யப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன. ‘விநத’ என்னும் ‘பக்திஸூப’ என்னும் பதங்களால் ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் வணக்கம் அறியப்படுவதால் ப்ரஹ்மமும் பலித்தது. ‘ணமு ப்ரஹ்மவத்வே’ ‘வணக்கம்’ என்றல்லவோ † தாது. இவ்வாறாக மூன்று விதமான மங்களமும் செய்யப்பட்டதாக ஏற்படுகிறது. ச்லோகத்தின் முதல் பாத்தத்தினால் முந்தின இரண்டு அத்தியாயங்களின் அர்த்தம் சுருங்கப் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. இரண்டாவது பாத்தத்தினால் பிந்தின இரண்டத்தியாயத்தினுடைய அர்த்தம் ஸங்கிரஹிக்கப்பட்டது. கர்மமீமான்ஸையில் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க விஷயபேதத்தால் * ஷட்க்பேதம்போல் இங்கேயும் † விஷயம், ‡ விஷயி என்கிற ப்ரதிபாதிப்பேதத்தால் § த்விக்கபேதம் ஏற்படுகிறது. உபாயம், உபேயம் இரண்டும் சாஸ்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கவைகள். ப்ரஹ்மமானது † வித்தோபாயமாகவும், உபேயமாகவுமிருக்கிறது. பக்தியானது ஸாத்யோபாயம். இந்த ச்லோகத்திலுள்ள எழாம் வேற்றுமைப்பதங்களால் வித்தோபாயரூபமாயும் ‡ உபேயமாயுமிருக்கிற ப்ரஹ்மம் சொல்லப்படுகிறது. உண்டாகுதலென்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்துவதால், ‘புவன்’சப்தம் கார்யவாக்த்தைக்குறிக்கிறது. § ருடிசக்தியினால் அந்தக்கார்பவரங்க

† (இஷ்டம்) - உலகத்தில் சுருங்கச்சொல்லியதை விரித்துரைப்பது அறிஞர்களுக்கு இஷ்டமன்றோ.

‡ வஸ்துநிர்தேசம் — கார்த்தத்தினால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க முக்யவிஷயத்தைக் கூறுதல்.

‡ தாது — க்ரியாவாசகம்.

* ஷட்கம் — ஆறு அத்தியங்களுடங்கிய ஒரு கார்த்தஸந்தர்ப்பம்.

† விஷயம் — நிருபணத்திற்கு உரித்தானது.

‡ விஷயி — விஷயத்துடன் கூடியது.

§ த்விக்கம் — இரண்டு அத்தியங்களுடங்கிய ஒரு கார்த்தஸந்தர்ப்பம். சாரீரசாஸ்தர்த்திலுள்ள நான்கு அத்தியங்களும் இரண்டு த்விக்கங்களாகப்பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதலாவதான ஸமன்வயாத்யாயம், இரண்டாவதான அவிரோதாத்யாயம், இவ்விரண்டிடன் கூடின கார்த்தஸந்தர்ப்பமானது விஷயத்விக்கம் என்று கூறப்படுகிறது. ஏனெனில், சேத ஹேதேனவிலக்ஷணமாயும், அகிலஜகதேககாரணமாயும் இருக்கிற ப்ரஹ்மமானது ப்ரதிபாத்யவிஷயமாக இருப்பதால் அதற்குமேலுள்ள ஸாதனாத்யாயம், பலாத்யாயம் இவ்விரண்டிடன் கூடின கார்த்தஸந்தர்ப்பமானது விஷயத்விக்கமென்று கூறப்படுகிறது. ஏனெனில், இதிலுள்ள உபாஸனையும், பலமாகிய பரிபூர்ணப்ரஹ்மானந்தானுபவமும் ப்ரஹ்மத்தை விஷயிகரித்துக்கொண்டிருப்பதால்.

† வித்தோபாயம் — வித்தமான உபாயம். மனிதனுடைய ப்ரயத்தனத்தால் பக்திப்ரபத்திகளைப்போல் ஸாதிக்கத்தகாததாக இருப்பதால் இந்தப்பெயர்.

‡ உபேயம் — உபாயத்தால் ஈடத்தக்கது.

§ ரூடம் — ருடிசக்தியினால் அல்லது ஸங்கேதத்தால் அர்த்தத்தை உணர்த்துகிற சப்தம். பதங்கள் ரூடம், யௌகிகம், யோகரூடம், யௌகிகரூடம், என நான்கு வகைப்பட்டிருக்கின்றன. அவயவார்த்தத்தின் பொருத்தத்தால் பொருளை விளக்கும் சப்தம் யௌகிகம். அவயவசக்தியினாலும், ருடியினாலும் ஒரே பொருளை உணர்த்தும் சப்தம் யோகரூடம். யோகசக்தியினாலும், ருடியினாலும் தனித்தனிப்பொருள்களை உணர்த்தும் பதம் யௌகிகரூடம்.

களுக்குக்காரணமான குயவன் முதலியவர்களுக்கு விலக்கம். புலனசப்தமோ மிகப் பெரிதாக இருக்கிற கார்யவிசேஷத்தில் ருடியுள்ளது. 'அகில' என்கிற பதத்தால் எல்லா இடங்களிலும், எக்காலங்களிலும் உள்ள அண்டஸூழ்நுங்கள் கூறப்படுகின்றன. அதனால் நான்முன் முதலியவர்கள் விலக்கப்பட்டவர்கள். கொஞ்சம் அல்லது சிதறினது கிலம்; அப்படியில்லாதது அகிலம். கார்யங்களில் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி முதலிய செய்கைகளுக்கு விஷயமாகாதது ஒன்றுமில்லை என்று பொருள். இந்த ஃவ்யதிரோக வசனத்தினால் உலகங்கள் பெரும்பான்மையாக ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியாதிகளுக்கு விஷயமே; சிலது விஷயமல்லாமலுமிருக்கலாமென்கிற ஸந்தேகம் நீக்கப்பட்டது. இது 'உனக்குத் தெரியாததொன்றுமில்லை' என்பது போன்றது. ஆகையால் 'ஸகல' என்று 'ஈ' அன்வய முகத்தால் கூறப்படவில்லை. அகாரத்தினால் கார்த்தத்தினது ஆரம்பம் விர்த்திப்பதின் பொருட்டி 'நிகில' என்று கூறவில்லை. 'ஓ' அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ராதமாபிதா னம், பகவதோ வாசகம் மகாரம் ப்ரயுஞ்ஜானே கிந்ம மங்களம் ந க்ருதம்;" என்றும் பெரியோர்களால் உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு அகாரத்தை பகவத்வாசகமாகச் சொல்வதில் கார்த்தகாரருக்குக்கருத்து இல்லாவிட்டாலும் பகவானைப்பொருளாக உணர்ந்தும் சக்திஸம்பந்தம் இந்த அக்ஷரத்துக்கு இருப்பதால் அகாரம் மங்களகரமானது. 'அ இ உண்' என்கிற இடத்தில் அகாரம்போல, ந என்கிற அவ்யயத்திற்கு நிஷேதத்தைச் சொல்லும் தன்மை இருந்தபோதிலும் நிஷேதிக்கத்தக்க வஸ்துவைச்சார்ந்து (ஸந்தர்ப் பத்திற்குத்தக்கபடி) மங்களமும், அமங்களமும் பொருள் ஆதலால் குறைவை மறுத்து சிர்மையைக்காட்டுவதில் தாத்பர்யமிருப்பதால் 'நிஷ்ப்ரத்யூஹமுபாஸ்மதே' இது முதலான நிர்தேசம்போல இதுவும் மிக்க மங்களகரமானது. 'அகில' சப்தத்தினால் ஃ சித்சித்துக்களுடைய பேதமும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (ஜன்ம) நியயநைமித்திகப்ராக்க்ருதரூபமாயுள்ளது. (ஸ்தேம) ஸ்திதி அதுவும் அந்தர்யாமி, விஷ்ணுவின் அவதாரம், லோகபாலர்கள், மன்வாதிகள், அரசர்கள், மாதா, பிதா முதலியவர்கள் முகமாகச்செய்யப்படுகிற பல்வகைப்பட்டுள்ளது விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. * (பங்க:) நியம், நைமித்திகம், ப்ராக்க்ருதம் என மூன்று வகைப்பட்டுள்ளது. மோக்ஷமும் ஃ லயத்தில் அடங்கினதாக இருந்த போதிலும் அது சாஸ்த்ரத்

ஃவ்யதிரோகம் - சொல்லக்கருதிய விஷயத்தின் இன்மையை மறுத்துக்கூறுதல்.

ஈ அன்வயம் - சொல்லக்கருதிய விஷயத்தை சப்தத்தால் நேராகக்கூறுதல்.

ஓ அ - என்கிற அக்ஷரமானது பகவானை நாராயணனுக்கு முதன்மையான வாசகம் பகவத்வாசகமான அகாரத்தை ப்ரயோகியாரின்ற கார்த்தகராவால் என்ன மங்களம் தான் அனுஷ்டிக்கப் படவில்லை! எல்லாமங்களங்களும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டன என்று கருத்து.

ஃ சித் - ஜீவன். அசித் - ஜடவஸ்து.

* (ப்ரளயம்) - நியம், நைமித்திகம், ப்ராக்க்ருதம் என மூன்று வகை. நான்தோறும் ஸூஷூப்தி ஸயத்தில் ஜீவன் ஆத்மாவினிடம் போய் லயிப்பது நியம்ப்ரளயம். நான்முன்உறக்கத்தை நியத்தமாகக்கொண்டு உண்டாவது நைமித்திகப்ரளயம். ஸ்தூலமான ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ராக்க்ருதியில் லயித்து அது பரமாத்மாவினிடம் ஏதேபாவத்தை அடைவது ப்ராக்க்ருதப்ரளயம்.

ஃ லயமாவது காரணபூதமான ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சேதனசேதனவர்கங்கள் அனைத்தும் அதிஸூக்ஷ்ம ஸ்வரூபத்துடன் ஒடுங்குதல். அதாவது பிரிக்கமுடியாத ஓர் தமான ஸம்யோகவிசேஷம். இந்த லயமானது மோக்ஷத்திலும் ஸமானம். ஆனால் இந்த

துக்கு முக்ய ப்ரயோஜனமானதால் இதில் உட்படுத்தப்படவில்லை. ஆனது பற்றியே ஆதி சப்தத்திலும் உட்படுத்தத்தக்கதல்ல. அந்த 'ஆதி' சப்தமானது பொதுவாக இருப்பதால் மோக்யமென்கிற அர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக உணர்த்துவதற்குக்காரணமாகாது. பூர்வாசாரியர்களால் தனித்தே மிக்க ஸ்பஷ்டமாக மோக்யம் நிர்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ஐகதுத்பவ, ஸ்யதி, ப்ராணச, ஸம்ஸார, விமோக்தய:' என்றும், 'ஐகஜ்ஜன்ம, ஸ்யதி, த்வம்ஸமஹானந்தைகஹேதவ:' என்றும் நிர்தேசங்கள். அவ்வாறே பகவத்பாஷ்யகாரரும் வேதார்த்தஸங்க்ராஹத்தில், 'உத்பவ, ஸ்யதி, ப்ராணய, ஸம்ஸார, நிவர்த்தனைக, ஹேதுபூத' என்று நிர்தேசித்திருக்கிறார். பாஷ்யத்திலும் 'நிவினஐகதுதபலிபவமஹானந்தைககாரணம்' என்று தனித்தே எடுத்து உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'லிந்த' இது முதலான பதங்களால் ஸ்யதிக்ரமில் அந்தர்பூதமான ஸ்வரகம் முதலிய ஸம்ஸாரிகபலபாதத்தவத் திற்குத்தனித்து நிர்தேசம் வேண்டியதில்லை. அஸாதாரணமாயும், பரமப்ரயோஜனமாயிருக்கிற மோக்யம் ஒன்றுக்கே தனித்து நிர்தேசம் வேண்டும். 'ஆதி' சப்தத்தால் ஸ்ருஷ்டியாதிகளுக்கு யோக்யமான அந்த:ப்ரவேசம், நியமனம், முதலியது குறிக்கப்படுகிறது. அவ்விதமாகவே பாஷ்யத்தில் 'ஐகதுத்பத்திஸ்திதிஸமஹாரந்த:ப்ரவேசநியமனாதி லீலம்' என்று தாமே சொல்லப்போகிறார். 'ஜன்ம, ஸ்தேம, பங்க:' என்கிற சொல்லினாலேயே அந்த:ப்ரவேசநியமனாதிகளும் அர்த்தவிநீதமென்று பொருள் கொள்வது யுத்தமல்ல. † அந்யாஸபக்யத்திலும் ‡ பரிணமபக்யத்திலும் அதற்கு ஆர்ப்பிக்கவாயில்லாமையால் அதை விளக்குவதின் பொருட்டு தன்மத்தின் தனித்துச்சொல்லத்தக்கதாக இருத்தலாலும், சப்தத்தாலேயே விளங்கக்கூடியதாக இருக்க, அதற்கு அர்த்தத்தினால் வித்தியைக்கல்பிப்பது தகாததாலும், விரிவாகச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை சுருக்கமாக எடுத்து உரைப்பதில் விவகிதம் பொருந்துதலாலும், அந்த:ப்ரவேசநியமனாதிகள் அர்த்தவிநீதவகனெனப்பொருள் கொள்வது பொருந்தாது. 'லீலா' சப்தத்தினால் பகவான் பரிபூர்ணனாக இருப்பதால் பிறருக்கு அதனைக் கிராமம், தன்னிஷ்டப்படி செய்தல், முதலியவைகள் கூறப்படுகின்றன. இந்த லிஷ்யம் மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "அப்ரமேயோ நியோஜயஸ்ச யத்ர காமகமோ வசீ, மோத்தே பகவான் பூதந்ரபால்: க்ரீடாகைரிவ" என்று. அப்ரமேயத்வம் - பரிபூர்ணனான இருத்தல், அநியோஜயத்வம் - இதர சேதனனால் ப்ரேரணம் செய்யத்தகாதமை, 'யத்ர காமகம்': என்கிற இந்த பதத்தினால் காற்று, ஜலம், முதலியவற்றின் ப்ரேரணத்தினால் ஸம்பவிக்கிற அபுத்தியூர்வகமான சலனம் முதலிய சேஷ்டைகள் விளக்கப்படுகின்றன. அல்லது தன்னிச்சையினால் செய்கிற ப்ரவ்ருத்திக்குத்தடையிலல்லாமே. தனக்கு அதிபான லீலோபகரணங்களோடு கூடி இருத்தல் 'வசீ' சப்தத்தின் அர்த்தம். எவனுக்கு விசுவம் வசமாக இருக்கிறதோ

யயத்தில் லயித்த வஸ்துக்களுக்கு மீண்டும் மீட்சி உண்டு. மோக்யத்தில் மீண்டுவருத வில்லை. இக்காரணம் பற்றியே ஆத்யந்திகலயம் மோக்யமெனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

† அந்யாஸபக்யமாவது - இது 'அந்வைத' வித்தார்த்தத்தைக்கருதிச்சொல்லியபடி. அந்யாஸமென்றால் ப்ரமம். கிளிஞ்சிலப்பார்த்து வெள்ளி என்று எண்ணுதல்போல் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை அறியாமையால் அதனிடம் ப்ரபஞ்சம் என்கிற ப்ரமம்.

‡ பரிணமபக்யமாவது - இது யாதவப்ரகாசமதம். ப்ரஹ்மமே சேதனசேதன ரூபமாகப்பரிணமிக்கிறது என்பது அவர்கள்கை. இது மிகவும் பாபகரமான பக்யம்.

¶ (அப்ர) - ப்ரத்பக்யாதிப்ரமாணங்களால் அறியத்தகாதவனும், பிறரால் எவத்தகாதவனும், தடையற்ற ப்ரவ்ருத்தியுள்ளவனும், உலகங்கள் அனைத்தையும் தன்வசத்தில் வைத்துக்கொண்டிருப்பவனுமான பகவான், சிறுவன் மரப்பாவைகளால் வீணையாவது போல், ப்ராணிகளால் வீணையாகிறான்.

அவன் வீடு. இந்தரிய பரமேஸ்வரன் சேவையை இல்லாநாயகியைச் சொல்லுகிறதாகவாவது 'வசு' சப்தம் ப்ரயோஜிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாக்கத்தருள் பார்த்ததற்குள் லீலைக்கு வேறு ப்ரயோஜனத்தில் அபேகையில்லாமை விளக்கப்பட்டது. இதனால் ராஜாக்கள் பந்தம் மாகப்பொருட்களைக்கட்டி ஆகம் சூதாட்டம் முதலியது விலக்கப்பட்டது. கார்யவர் கத்தை அபேகித்து பகவானுடைய மகிமை மிகப்பெரிது என்பது 'கர்ட்டகை': என்ற தனால் பலித்தது. † ப்ரயோஜனனுடைய செய்கையன்றோ லீலை, ஆதலால் பங்க மொன்றை மாத்திரம் லீலை என்று சொல்லவேண்டியிருக்க ‡ ப்ரயோஜ்யவ்யாபாரங்களான ஜன்மஸ்திதினை எவ்வாறு லீலையென்று சொல்லலாமெனில், மறுமொழி கூறுகிறார். † "பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" என்றே ச்ருதி. அதனால் ப்ரயோஜகவ்யாபாரம் போல் ப்ரயோஜ்யவ்யாபாரங்களையும் லீலை ¶ என்று சொன்னதினால் உபாதானத்தம் பலித்தது. 'லீலை' சப்தத்தால் நிமித்தத்தவமும் விதித்தித்தது. 'பங்காதி' என்ற சொல்லை சுற்றிலுடைய பதஸ்முதாயத்தினால் முதலத்பாயத்தின் அர்த்தம் சுருக்கமாகக்கூறப்பட்டது. பூர்ண காமனுக்குச்செய்கை ஒன்றும் பொருந்தாது என்கிற ஆகேஷபத்தைப்பரிஹரிக்கிற லீலை சப்தத்தால் விரோதபரிஹாரபரமான இரண்டாவது அத்யாயத்தின் அர்த்தம் ஸூசிக் கப்பட்டது. இவ்வாறாக பூர்வத்பதத்தில் சொல்லப்பட்ட காரணத்தவருபமான பரத்வம் சுருக்கக்கூறப்பட்டது. அவனே ஆசிரயிக்கத்தக்கவன் என்பதற்காக உத்தரத் திதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற § அபிகம்மியத்வ, மோஷபரத்தவருபமான ஸௌலப் யம் ஸங்கேஷபராக ('விநத்' இது முதலானதால்) கூறப்படுகிறது. மஹாமேரு வுக்கும், மண்கட்டிக்கும் உள்ள கேவலமான மேன்மையுள், ஸௌலப்யமும், நன்மையையே அடையக்கூடுதி, நாகிதிநவர்களுக்கு பயன்படாததால் அவைகளை விலக்குவதற்காக இந்த இரண்டு பதமும் விசேஷணங்கள். விசேஷமாக வணங்கினவர்கள் விந்தர்கள். ந்யாஸோபாஸனரூபமான எல்லா வித்யாவிசேஷங்களிலும் நிலைபெற்றவர்கள் விவகழிக் கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பலவாறாக ச்ருத்தலும் "ததுபர்யபி பாத்ராயண: ஊர்த்வரோதஸ் ஸாச" இது முதலியதால் மேலே ஞ்சால்ஸப்போகிற தேவத்வ, மனுஷ்யத்வ, வர்ணசாமாதி பேதத்தினாலும் ஜன்மம், ஓழுக்கம், குணங்கள் இவைகளாலுமென்று கருதப்பட்டிருக்கிறது.

+ ப்ரயோஜகன் - நியந்தா, அதாவது கார்யங்களில் ஏவுகிற ப்ரபு.

‡ ப்ரயோஜ்யன் - ஏவலைச்செய்கிற கிங்கரன்.

† (பஹுஸ்யாம்) - விதிதானந்ததின்மீதிராவ்யஷ்டஜகத்ரூபமாய் நானே பஹுவாக ஆகக்கடவேன். அதற்காக தேஜோபன்னதி ஸயஸ்துருபமாகப்பரிணமிக்கக்கடவேன்

¶ அத்ததிந்ரணத்தில் சொல்லியபடி சராசரங்களைத்தையும் ஸம்ஹரிப்பது பர மாத்மாவைக்கு விசாயாட்டே. ஏனெனில் அவன் ஸைதந்த்ரானுதலால், தன்விசேஷயினாலே வேறு பலனை உத்தேசிக்காமல் செய்வதால். ஸ்ருத்தி, ஸ்திதிதிகள், நான்முடன் முதலியவார்களாலும், மாதாபிதாக்களாலும், செய்யப்படுவதால் அவ்விரண்டும் ப்ரயோஜ்யர்களுடைய க்ருத்தம். அது அவர்களுக்கு லீலையாகாது. ப்ரபுவால் நியமிக்கப்பட்டல்லவோ நிர்பந்தத்துடன் அந்தவேலையைச்செய்கின்றார்கள். ஆதலால் ஸ்ருத்தி, ஸ்திதிதிகள், ப்ரயோஜகனுடைய பரமாத்மாவைக்கு எவ்வாறு லீலையாக ஆகும் எனில், 'பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய' என்று ஸங்கல்பித்து பரமாத்மா தானே சராசரரூபமாகத்தோன்றி உள்ளே ஸ்ருத்தி, ஸ்திதிதிகளும், ப்ரயோஜகனுடைய பரமாத்மாவின் வியாபாரங்களே. ஆகையால் மூன்று செய்கைகளும் பரமாத்மாவைக்கு லீலை. இவ்வாறு ஸ்ருதி கூறியதால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாதானத்தவமும், 'லீலை' என்றதினால் அதற்கே நிமித்தத்தவமும், விதி

§ அபிகம்யத்வம் - ஸூலபராக எல்லோராலும் நாடத்தக்க தன்மையே.

பகவத்பூஜாநத்தால் ஸத்தையைப்பெறுதல் 'பூதி' சப்தத்தின் அர்த்தம். † 'அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத, ஸந்தக்ஷம் ததேதா விது.' என்றல்லவோ ஸ்ருதி. ஸ்வரூபலாபம் பெற்றவர்களுக்கும் ‡ 'தேதாஹேவாநுகம்பார்த்தஹமக்ஞானஜம் தம், நாசயாம் யாத் பாவஸ்யு; தஸ்ய பி புத்தியோபக்கம், அஹம் ஸ்வாயம் மத்பத்தம்.' இது முதலான வசனங்களால் ஸாக்ஷாத்ஹ, விதே 'அதிர்வர்த்தனம் முதல்பதி பகவானுபாய' பாரமாகவே யிருப்பதால் § ஸ்வரூப ப்ரபுதி ஸம்பவிக்ஷது. புத்தங்களுடைய வ்ராதம், பூதவ்ராதம். தன்னை ஆஸ்மயித்தவர்களின் ஸம்பத்தம் பெற்றவர்களுக்கூட அக்ஷாணத்தினாலேயே பகவானுக்கு மகிழ்க்கத்தக்கவர்களாக ஆகிறார்களென்று அபிப்ராயர். † 'ஆஸ்போடயந்தி பிதர: ப்ரஹ்மயந்தி பிதாமஹா; வைஷ்ணவோ ந: குலே ஜாலக: கஸ்தஸ்தாரயிஷ்யதி.' என்றும், ‡ 'பசுமனுஷ்ய: பசுநி வா பேச வைஷ்ணவஸம்ஸாரயா; தேநவை தே ப்ரயாயயந்தி தத் விஷ்ணோபாயம் பதம்.' என்றும் வசனங்கள் கீழ் கூறிய அத்தத்ததைத்தெரிவிக்கின்றன. 'ப்ராஹ்மணஸபாஜ:.' என்கிற வ்யவஹாரத்தில் 'ஸபாஜ' சப்தமோஸ் 'வ்ராத' ஸப்தம் ஆறா வேற்றுமையிலுள்ள புதஸப்தத்தால் உணர்த்தப்பட்ட அத்தத்தகோ வேறு படாத் அத்தமுள்ளதாக இருக்கவேண்டியிருக்கும். அவ்வாறு அம்ஸ். 'ராஜபரிஷத்' முதலிய வ்யவஹாரங்களில் ஆறும் வேற்றுமையிலுள்ள 'ராஜ' ஸப்தத்தால் கூடப்பட்டிருக்கிற அத்தத்தலைவிட வேறான அத்தப ஸமுதாயத்தை போதிக்கிற சப்தத்திற்குக் காணப்படுவதால், வ்யாஸத்தில் அடங்கிய ஆறும் வேற்றுமையானது ஸப்தத்தார்த்தத்தைத்தெரிவிப்பதால், ஸமுதாயத்தால் போதிக்கத்தக்க அத்ததயானது ஆறா வேற்றுமையிலிருக்கும் ஸப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அத்தத்ததைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கக்கூடா தென்கிற நியமியல்சாயையாலும், ஸமுதாயவாசகஸப்தம் கேட்கப்பட்டவுன் ஸமுதாயிகள் எவைகளென்று அப்பகிழ்க்கையில் பக்கத்திலிருக்கிற ஸப்தத்தால் சொல்லத்தக்க அத்த நிஷ்டபான ஸமுதாயம் ரீக்மாக அறிப்படுகிறபடியால், ப்ராஹ்மணஸமுதாயம் முதலிய வ்யவஹாரங்களில் ஸமுதாயியை விட ஸமுதாயத்திற்கு பேதம்ன்ம அறியப்படுகிறது 'ராஜபரிஷத்' இது முதலிய வ்யவஹாரங்களில் ஸமுதாயியைக்காட்டிலும் ஸமுதாயத்திற்கு பேதமும் காணப்படுவதால் அத்தத்த ஸமுதாய்காணை ப்ராஹ்மணக்ளை அனுஸரித்து அத்தத்ததை வர்ணிப்பது யத்தகாதலால் கீழ் கூறப்பட்ட அத்ததமே பொருத்தமுள்ளது. இவ்விதம் பொருள் கொண்டதனால் 'வ்ராத' ஸப்தப்போகம் அத்த

† (அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி) - ப்ரஹ்மயிருத்திறதென்று எவன் அறிகிறானோ அவனை ஸத் என்று அறிகிறார்கள்.

‡ (தேகாதேவ:) - அவர்களிடம் தயவ்னாலேயே அவர்களுடைய மனதிலிருந்து தொண்டு நான் அஃகானத்திலுண்டான இருந்த நாசம் செய்யகிறேன். அப்படிப்பட்ட புத்தியோகத்தைக்கொடுக்கிறேன். நான் பத்தனை ஸம்பரிக்கிறேன்.

§ ஸ்வரூபப்ரபுதி - பாரகாவாக்கு சேஷனாக இருக்கலே சேதனனுக்கு ஸ்வரூபம். ஸ்வாதத்தியம் வஹத்து இவன் ஸுதகார்யத்தைச்செய்தானேயாகில் அது இவனுடைய சேஷத்தவ்ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தம். அப்பொழுது சேஷத்தவ்ஸ்வரூபமான ஸ்வரூபத்தினின்று இவனுக்கு கருவுதலுண்டாதர்.

† (ஆஸ்போடயந்தி) - கர்முடைய குலத்தில் வைஷ்ணவன் பிறந்துவிட்டான்; அவன் கையை உத்தாரணம் பண்ணப்படுகிறான்? என்று பித்ருக்கள் கைகொட்டுகிறார்கள். பிதாயஹர்கள் அதிகமாகக்கூடத்தாடுகிறார்கள்.

‡ பசுவோ, மனிதனோ, பசுவோ, எவர்கள் வைஷ்ணவஸம்பந்தம் பெற்றவர்களோ அவர்கள் அந்த ஸப்தத்தினாலேயே அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவின்மையால் எவ்வோத்தம ஸதானத்தை அடைவார்கள்.

முள்ளதாக ஆகுத. இஷ்டத்தை அடைவீதல், அர்ஷ்டத்தை விலக்குதல், ரகசியம் என்பதும். அதில்(எந்திசு:) ப்ரதான ஸங்கல்பமுள்ளவன். தன் ஸத்தையைக்காட்டிலும் தன்னை அணுகினவர்களை ரக்ஷித்த ஸங்கல்பத்தை நிறைவேற்றுவது அபிமதமாக லால் ரகசிய ப்ரதானாயிற்று. * “அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்.” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. † “காமாத்மனம், பார்யாம், புத்ரம் வா, உபநூத்யாத் நதவேவ தாஸகர்மகரம்.” என்று ஆபஸ்தம்பர் சொல்லியிருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட இந்த ஸம்ருதி எவ்வுடைய ஆஜ்ஞையோ அவனுக்குக்கூட அப்படி அதுஷ்டிப்பது மிகவும் அபிமதம் என்பது ‘அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்.’ என்கிறதினால் அறியப்படுகிறது. தீக்ஷாப்ரதானத்தால் ரக்ஷாப்ரதானம் பலித்தது. ‘தீக்ஷா’ ஸப்தத்தினால் ஆஸ்ரிதரக்ஷணம் ஸபரமேஜனமென்று காண்பிக்கப்பட்டது. வாதத்தினின்று தவறுதலாலும், அதை நிறைவேற்றாததாலும், ஸம்பலிக்கிற அர்த்தமும், நன்மையும், வாதத்தை அதுஷ்டிப்பவனுக்கே ‘ததாயேதத் வரதம் மம.’ என்று சொல்லியிருப்பதால். ஆஸ்ரிதரக்ஷணம் அவ்வுடைய வரதம். ‘வீரத்’ ‘ரக்ஷா’ ஸப்தங்களால் மூன்றாவது, நான்காவது அந்யாயார்த்தங்கள் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டன. இவ்வண்ணமாக ஜகத்காரணத்வ, மோக்ஷப்ரதத்வங்கள் கூறப்பட்டன. இவ்விரண்டும் ராஜனுக்கு சத்ரசாமரங்கள் போல் ப்ரஹ்மத்துக்கு அஸாதாரணசின்ஹங்கள். பாத்வ, லௌஸப்ய, குணங்கள் ஆஸ்ரயிக்கத்தக்க தன்மைக்குத்தாரணங்களாக அறியப்பட்டிருக்கின்றன. எப்படியென்றால் † ‘ய ஏனம் விதுர் ம்ருதாஸ்தே பவந்தி.’ என்று ‘தொடங்கி’ ஸப்பாஹாப்ப்யாம் நமசி ஸம்பதத்தார்த்தயாவா ப்ருதி வீ ஜந்யந்தேவ ஏக:.’ என்றும் † ‘ஸர்வலோகமஹேஸ்வரம், ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபுதாநாம், ஜ்ஞாந்வா மம் ஸாந்திர ருச்சதி.’ என்றும், ப்ரமாணத்தைத்தெரிந்து கொள்ளவோமேயாகில் ப்ரமேயஸார்வ திடமாக வந்திக்கும். ஆதலால் ஸுரண்டு த்விகங்களுக்கும் ஸேஷமாயிருக்கிற நான்கு ஸ உத்தங்களுடைய அர்த்தத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு ப்ரமேயாநுநுபமான ப்ரமாணத்தைக்காட்டுகிறார். (ஸ்ருதிஸிரஸி வீதிப்தே) என்பதால், ‘எப்பொழுதும் கேட்கப்படுகிறது’ என்கிற அவயவார்த்தத்தால் ‘ஸ்ருதி’ என்று வேதத்திற்குப்பெயர். † அபௌ நுவேபரானதால் தோஷமின்மை விவக்ஷிக்கப்பட்டது. இத்தனால் ப்ராமாண்யம் முதலிய

* (அப்யஹம்) - உயிரை விட்டாலும் விடுவேன்.

† (காமாத்மனம்) - தீவி ஆபஸ்தம்பதர்த்தத்தில் இரண்டாவது ப்ரசன்ம், ஒன்பதாவது கண்டிகையிலிருக்கிற ஸ உத்தம்.

தாஸகரம் ஆகி எவன் ஸாழியம் செய்கிறானோ, அவன் தாஸகர்மகரன். அவனை உபரோதிக்காகாதா - அன்னத்தைக்கொடால் பசியால் வருத்தும்படி செய்யலாகாது.

தன்னைமோ, மனைப்பைமோ, புத்ரனைமோ அன்னபானுதிகளின் குறைவினால் ஸம்பலிக்கக்கூடிய வருத்தத்துக்கு உள்ளாகக்கொள்ளலாம். அடிமையுண்டவனை ஒரு பொழுதும் வருத்தலாகாதென்று கருத்து.

† (ய ஏனம்) - எவர்கள் இவனை அறிகிறார்களோ, அவர்கள் முத்ததுல்யர்களாக ஆகிறார்கள்.

† (ஸர்வலோகமஹேஸ்வரம்) - எல்லா உலகங்களுக்கும் பஹேஸ்வரனாக இருப்பவனும், எல்லா ப்ராணிகளுக்கு, ஸுஹ்ருதநாகவுமிருக்கிற என்னை அறிந்து ஸாந்தியை அடைகிறான். கதை.

† அப்பொருத்தெயும் - என்கிறதால் உண்மையுண்டப்படாதது.

வற்றில் உபயோகமுள்ள பூர்வமீமாம்ஸாயங்களுக்கு † உபஜீவ்யத்வம் இங்கு ஸூசிப் பிக்கப்பட்டது. 'ஸிரஸ்' ஸப்தத்தால் அந்நயபாத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டது. மந்த்ர, ப்ராஹ்மண, பாகங்களாயிருக்கிற உபநிஷத்துகள் பரத்தவத்தையே ப்ரதானமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றனவன்றோ. (விதிப்பதே) பூர்வபாகத்திலுள் அக்னி, இந்திரன் முதலான தேவதாரூபமாக ப்ராஹ்மமே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது என்பது 'ததேவாக்னிஸ்தத்வாயு:' இது முதலான உபநிஷத்வாக்யத்தினாலேயே அறியப்படுவது பற்றி விசேஷித்து பாகாசிக்கிற தன்மை விதிப்பதென்று கூறப்பட்டது; அல்லது, அல்பஸூகத்துக்கு ஸாதனபூதமாயும், துக்கரூபமாயுமிருக்கிற * ப்ரவ்ருத்தி, ‡ நிவ்ருத்திரூபமான ப்ரயோஜனம் பூர்வபாகத்தில் தீப்தம். ப்ராஹ்மமோவென்றால், ஸ்வயம் நிரதிஸ்யாந்த்ரூபமாகையால் பரமபுருஷார்த்தபூதமாக மேல்பாகத்தில் விசேஷமாய் தீப்தம் என்று கருத்து. இதனால் † 'ஸம்வயாதிகரணத்தின் அர்த்தம் ஸூசிக்கப்பட்டது. ‡ வ்யுத்பத்தில்கூட ஸௌஷ்டவயில்லாவிடில் ஸ்ருதிபிரஸால் அறியத்தக்க தன்மை பொருந்தாததாலும், 'ஸ்ருதிபிரஸ்' ஸப்தமானது வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு வ்யாவர்த்தகமாகயிருத்தலாலும், அதற்கு முந்தின மூன்று அதிகாரணங்களின் அர்த்தமும் இங்கு த்யோதனம் செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது. 'ப்ராஹ்மணி' என்ற ஸாமான்யபதம் உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டுள்ள 'ஸத் ப்ராஹ்ம, ஆத்மா, இது முதலான ஸாமான்ய சப்தங்களுக்காட்டுவதற்காக. (ஸ்ரீநிவாஸே) என்ற விசேஷ பதமானது நாயாயணஸப்தம் முதலான விசேஷ ஸப்தங்களுக்காட்டுவதற்காக. 'பஸூநா யஜேத' 'ச்சாகஸ்ய வபாயா மேதஸ:' என்கிற இடத்தில் ‡ 'ச்சாகோவா மந்த்ரவா'னா' என்கிற ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ந்யாயத்தினால் 'பசு' ஸப்தத்துக்கு ச்சாகத்தில் பர்யவஸாநம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதால், ஸாமன்யவாசக சப்தங்களுக்கு விசேஷவாசகஸப்தமிருந்தால், அதில் பர்யவஸாநம் ஸாஸ்த்ரஸம்மதம்.

† உபஜீவ்யத்வம் - ப்ரதானம்.

* ப்ரவ்ருத்தி - விஷயாநுபவேச்சையால் இந்திரியங்களின் மூலமாய் வெளிப்படும் மனதின் போக்கு.

‡ நிவ்ருத்தி - விஷயாநுபவங்களினின்றும் உண்டாகும் மனதின் ஒழிவு.

† ஸம்வயாதிகரணம் நான்காவது. இதில் பரமபுருஷார்த்தபூதமான ப்ராஹ்மம் வேதாந்தவாக்யங்களில் அபிதேயமாக நன்கு அந்வயிப்பதால் ப்ராஹ்மத்துக்கு ஸாஸ்த்ரப்ரமாணசத்வம் விதித்திருந்தென்பது ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு முந்தி முறையே மூன்று அதிகாரணங்கள்:—முதலாவது, ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணம். இரண்டாவது, ஜன்மாத்யதிகரணம். மூன்றாவது, சாஸ்த்ரயோர்யதிகரணம்.

† வ்யுத்பத்தி—பதங்களுக்கு அர்த்தங்களோடு ஸம்பந்தம் அறிந்து கொள்ளுதல்.

† 'ச்சாகோவா மந்த்ரவா'னா'—இது பூர்வமீமாம்ஸாஸூத்ரம். ச்சாகபசுந்யாயமாவது.—ஓரிடத்தில் 'பசுநா யஜேத.' என்கிற விதியினால் பசுகரணமான யாகம் செய்யத்தக்கதென்று வற்படுகிறது. 'பசு' ஸப்தம் நான்குதாலுள்ள எல்லா ப்ராணிகளையும் குறிப்பதால் எந்தப்பசுவைக்கொண்டு யாகம், செய்திருந்தென்று ஸந்தேஹம் வரின், மேலே, ச்சாகஸ்ய வபாயா:, என்கிற வாக்யத்தில் 'ச்சாக'பதமிருப்பதால் ப்ரக்ருதமான பசுசப்தம் ச்சாகரூபமான பசுவைக்குறிக்கிறதென்று ஸாமான்யமான பசுபதத்துக்கு விசேஷமான ச்சாகபதத்தில் பர்யவஸாநம் செர்வது. அப்பாதுபபத்தியினால் ஸாமான்யவாசகசப்தங்களை விசேஷங்களிலேயே பர்யவஸாநம் செய்யவேண்டும்.

இதனால் ஸத்ப்ரஹ்ம, ஆத்மா, முதலான ஸாமான்ய ஸுப்தங்களுக்கு நாராயணரூப விசேஷத்தில் பர்யவஸாநம் ஸூசிசுக்கப்பட்டது. 'ஸ்ரீநிவாஸ' ஸுப்தத்துக்கு ஸம்பத்துகளுக்கு இருப் பிடமாயுள்ளவள் என்ற அவபவார்த்தத்தினால் க்ஷயவியூதிபுடன் கூடியிருந்தல் ஸூசிக் கப்பட்டது. ரூபசுந்நியினால் த்ரிமூர்த்திஸாம்யமும், த்ரிமூர்த்திகளுக்கு ஐக்யமும், ப்ரஹ்மானது த்ரிமூர்த்திகளுக்கு மோலாக இருக்கிறது என்பதும், நிவேதனிக்கப்பட்டது, ஈஸ்வரனே ப்ரஹ்மம்; அவன் முஃமூர்த்திகளைவிட வேறாயிருக்கும் ஸதாசிவன்; ப்ரஹ் மாதிகளான மூவரும் ஈச்வரத்தன்மையில்லாதவர்கள் என்றே பக்ஷமும் நிராகரிக்கப்பட் டது. (பாஸ்யமிர்) இந்தப்பதத்தினால் 'பரமத: ஸௌதன்மாந' என்ற அதிகாணத்தின் அர்த்தஸூசனம். அதனால் 'ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பாம்' என்கிற இடத்தில் ப்ராப்பத்தை பரஸுப்தத்தால் சொல்லியிருப்பதினால் உபேயாத்ரஸ்யாவ்ருத்தி ஏற்பட்டது. அல்லது ஐக்தகாரணத்வவிஷயத்தில் சங்கிக்கப்பட்ட தோஷத்தை விலக்குவதற்காக, 'நஸ்தாந தோபி' என்கிற அதிகாணவித்தமானது, 'சோதகவாக்யங்களால் சொல்லப்பட்டது மான' உபயலிங்கத்துடன் கூடியிருந்தலால் உண்டான நிவைலக்ஷண்யம் ஸூசிக் கப் பட்டது. பிறகு உபாயஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறார். (சேமுஷீ) இது ஸாமான்யசப் தம். (பக்திரூபா) இது விசேஷசப்தம். இந்த இடத்திலும் 'சசாகோ வா மந்தாவரணாத்', என்கிற ந்யாயம் அங்கீகரிக்கத்தக்கது. 'சேமுஷீ' ஸுப்தத்தை எடுத்ததினால் * ஜ்ஞான கர்மங்களுடைய ஸமுச்சயம் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. (பக்திரூபா) என்றதினால் வாக் யார்த்தஜ்ஞானம் வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது. * 'ஸுத்தபாவம் கதோ பக்த்யா ஸாஸ்த்ராத் வேதமி ஜ்ஞாந்தனாம்', 'பக்த்யாத்வந்யபா, ஜ்ஞாதாம், த்ரஷ்டிஞ்ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டிஞ்ச' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற 'நீதியில் ஜ்ஞானத்துக்கு, தர்சனத்துக்கும், ப்ராப்திக்கும் ஸாதனமான பக்தியும் இவ்ரு விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது; பொதுவாக 'பக்திரூபா' என்று சொல்லியிருப்பதால், "அஹுப்ஸ்யபயாதாநாமாலய:" இது முதலான இடத்தில் கூறியிருக்கிற வண்ணம் தன்னை அஹுஸந்தித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார் (மம) என்று. (பவது) பக்தி மிகவும் ருசியுள்ளதாக இருப்பதால் பக்தர்களாலேயே பிரார்த்திக்கத்தக்கதாக இருத்தல் ஸூசிக்கப்பட்டது. அல்லது, பக்தியானது எல்லோருக்கும் ருசிக்காதேன்றோ னினில், கூறுகிறார் (மம) என்று. பித்தம் தணிந்தவனுக்குப்பால் மிகவும் ருசியுள்ளதாகத் தோன்றுவதுபோல, ப்ரதிபந்தகமான பாபமுற்ற எனக்கு என்று வருத்தம். (ரகக்ஷதிகேஷ) என்கிற பதம் தொடங்கி (பாஸ்யமிர்) என்கிற பதத்தை ஈரூக்கொண்ட பதங்களால் உபேயபூதரூப இருப்பவனே ஸித்தோபாயமென்று கூறப்பட்டது. (பக்திரூபா) என்பதால் ஸாத்யோபாயம் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸ்லோகத்தில் ஸாஸ்த்ரத்தினால் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க விஷயங்களில் ஏகதேசமான பரபக்ஷஸாரஸமும் அர்த்தந் ஸூசித

† சோதகவாக்யம்—ஸத்யம் ஜ்ஞானமனந்தம் ப்ரஹ்ம.

* உபயலிங்கம்—தேஹபரத்யநீகந்தவம். கல்யாணகுணசக்தானந்தவம்.

* நிவைலக்ஷண்யம்—வேற்றுமை. (வேறுபாடு)

* கர்மயோகமானது ஜ்ஞானத்தை இடையிடும், இடையிடாமலும் மோக்ஷஸாதக மென்று விசிஷ்டாத்வைதவேதாந்திகளின் கொள்கை, ஜ்ஞானம், கர்ம, ஜ்ஞானமும் சேர்ந்தே ஸாப்தானங்களாக இருந்து போக்ஷத்தைப்பயங்கிறதென்பது மதாந்தரஸ்தர்களின் கொள்கை.

* (சுத்தபாவம்) - பக்தியினால் சுத்தமான சித்தவ்ருத்தியை அடைந்திருப்பவனு ளான ஸாஸ்த்ரத்தினால் ஜ்ஞாந்தனனை அறிக்கிறேன். (மஹாபாரதம்.)

மாகிறது. 'ஜன்ம, ஸ்தேம, பாங்காதி,' சப்தங்களால் + ஒரே காலத்தில் ஸ்ருஷ்டியாகி
கூட ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்களான ஸாட்டர்களும், ப்ராஸாகர்களும் திரஸ்கரிக்கப்பட்டார்
கள். 'லீலா' ஸப்தத்தினால் ஈஸ்வரனை ஸாக்ஷியாக மாத்திரம் ஸ்ருப்பவனாக ஒப்புக்கொள்
கிற ஹிரண்யகர்ப்பமதம் நிரவிக்ஷிப்பட்டது 'விநத' இது முதலான பதங்களால் ஜீவன்
களுக்கு அந்யோன்யம் அபேதத்தையும், ப்ராஹ்மத்தோடு அபேதத்தையும் சொல்லு
கிற ப்ராஹ்மஜ்ஞானவாதிகளும் நிரவிக்ஷிப்பட்டார்கள். 'ஸ்ருதிஸ்மரணி' என்கிற பதத்
தால் வேதபாஹ்யர்களான சர்வாக, பெளத்த, ஜைனர்கள் நிரவிக்ஷிப்பட்டார்கள்.
அதே பதத்தினால் ஆத்மமானிகேச்வரவாதிமதமும் தகர்க்கப்பட்டது. 'ப்ராஹ்மணி'
என்கிற பதத்தினால் அப்ராஹ்மாத்மகப்ரதானத்தையும், பரமானுவையும் காரணமாகக்
கூறுகிற ஸாங்க்ய, வைசேஷிகாதிமதங்கள் நிரவிக்ஷிப்பட்டன. 'ஸ்ரீநிவாஸ' ஸப்தத்தி
னால் பாசுபதாதிமதம் நிரவிக்ஷிப்பட்டது. இதற்குமே ஈச்வரோத்தீர்ணப்ராஹ்மாத்
களும், பேதாபேதவாதிகளும் நிரஸ்கரிக்கப்பட்டார்கள். 'ஸோ முஷி' ஸப்தத்தால் ஜ்ஞான
கர்மஸமுச்சயத்திற்கு உபாயம் சொல்லுகிறவர்களின் மதம் நிரவிக்ஷிப்பட்டது. 'பக்தி
ஸ்ரூபா' என்றதினால் வாக்யாந்த்ஜ்ஞான மாதிரத்தை உபாயமாகச் சொல்லுகிறவர்கள்
தகர்க்கப்பட்டனர். என அனுஸந்திக்கத்தக்கது. (மங்கள ஸ்லோகவ்யாக்யானம் முற்றிற்று.)

வாராஸயபுவவஸுயாஹவ நிஷ்டாமிஸ்யேவாஹுதா

ஸம்ஸாராநிவிதீவநவ்யவமதபூரணாத்ஸம்ஜீவநீ |

வாக்யபூரணபூரணாஹுதா வஸுதிவ்யாவதஹுதா
சுமீதாநாநிஜாக்ஷரெஸுமீதவஸா ஸம்ஸாரேவிஸந்தஹுதி

உபநிஷத்தாகிற பாற்கடலின் மத்தியிலிருந்து எடுக்கப்பட
டதும், ஸம்ஸாரமாகிற நெருப்பின் இடைவிடாத எரிச்சலால்
ப்ராணபூதமான பரமாத்மாவை லபிக்கப்பெறாத ஆத்மாக்களை
உஜ்ஜீவிக்கச்செய்கிறதும், பூர்வாசார்யர்களால் நன்கு பாதுகாக்க
ப்பட்டதும், வெகு மதிவிகல்பங்களால் ஸமீசீனர்த்தங்களுக்கு
வ்யாகரதம் நேர்த்தினால் அவகாலிக்க அரிதாம்படி தூரத்தி
லே விலகி கின்றதும், அம்ருதாக்ஷரங்களால் ஸமீபத்தில் கொண்டு
வரப்பட்டிருக்கிற துமான வ்யாஸருடைய வசனம்ருதத்தை இவ்வுல
கில் துண்ணறிவினர் நான்தோறும் பருகுவாராக.

† 'பஹுஸ்யாம் ப்ராஜாயேய' என்றுஸங்கல்பித்து உடனே அசேதனவர்களுகளை உண்டு
பண்ணி, அவைகளில் அந்தந்த கர்மாக்களுக்குத்தக்க ஜீவன்களை ப்ரவேசிக்கச்செய்து,
அந்த ஜீவன்களுக்குள் தானும் அந்தர்யாயியாக அநுப்ரவேசித்து உலகத்தை ரகஸிப்பதால்,
பரமபுருஷனால் செயப்ப்படு ப்ரபஞ்சஸ்ருஷ்டியும், ரக்ஷணமும் ஒரே ஸமயத்திலென்றே
ஏற்படுகின்றன. 'யஸ்ய ப்ராஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச உபே பவத ஓதந'; ம்ருத்புரஸ்யேயோப
ஸேசம்' என்கிற ச்ருதியினாலும், 'நஷ்டே ஸோகே' என்கிற உபப்ராஹ்மணவசனங்களின
லும் ப்ரபஞ்சத்தின் உபஸம்ஹாரம் ஒரே ஸமயத்திலேதான்.

வேதத்தினாலேயே உபாயோபேயங்கள் அறியப்படும்கால், உம்மால் சொல்லத்தக்கது யாது? என்றால் அதற்கு உத்தரானுரிச்செய்கிறார். 'பராசார்ய' என்று. தன் ப்ர பந்தத்துக்கு பரம்பரையோஜனமாதலால் வித்தரூபமாகிய பரமவிஷயமானது முன் ஸ்லோகத்தில் காண்பிக்கப்பட்டது. ஸாத்யரூபமான ப்ரயோஜனமும் 'ரக்ஷா' பதத்தினால் அதி ஸங்கேஷ்பமாகக்காட்டப்பட்டது. பிறகு மூண்டாவது ஸ்லோகத்தில் தன் ப்ரபந்தத் துக்கு மத்ய விஷயமும், பரம்பரையாக ப்ரஹ்மவிஷயத்வமும், தன் ப்ரபந்தத்துக்கு ஸம்யக்ஞானம் அடுத்ததான மத்யப்ரயோஜனமென்பதும், பரம்பரையாக முக்தி யானது பரம ப்ரயோஜனமென்பதும், தன்னால் வ்யாக்ஷியானிக்கத்தக்க க்ரந்தமானது ப்ரமாணமூலமென்பதனால், வ்யாக்ஷியங்களான மற்ற க்ரந்தங்கள் ப்ரமாணத்தை மூல மாக உடையவைகளல்ல வென்றும், தன்னால் வ்யாக்ஷியானிக்கப்படும் 'ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தை விஷயமாகக்கொண்ட மற்ற பாஷ்யங்களை விலக்குவதின் பொருட்டு, தன்னால் செய்யப் பட்ட ப்ரபந்தத்துக்கு ஸாம்ப்ரதாயிகத்வம் முதலியதும் சுபத்தால் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்துதிநுபமான, குருபாஸனரூபங்களாகாரமும் ஸ்லோகத்தின் அர்த்தத்தினால் செய்யப் படுகிறது. † "ஜாயமானம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந்த்ரஸூதன: " † "தத் வித்தி ப்ரணி பாதேந" ‡ "ததாமி புத்தியோகம் தம்." இது முதலியவைகளால் ஆசார்யனை அணு குவதற்குக்கூட பகவத்கடாக்ஷம் வேறுவென்று அறியப்படுவதால், பரதேவதோபாஸ னத்துக்கு அடுத்தது குருபாஸனம் என்பது யுத்தம். அவ்வாறே ஸ்ருதி † "யஸ்ய தேவே பரா பத்திர்யதா தேவே ததா குரேந," என்று முன்னோர்களாலேயே அவ்வாறு ஆசரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனில், பகவானுனை வைசம்பாயனரால் ‡ "நமஸ்க்ருத்ய ஹ்ரு ஷீகேசம்" என்றும்; ‡ "நமோ பகவதே தஸண்ம வ்யாஸாய." என்று த்ரபிடாசார்யர்களா லும்; † "நம: ப்ரவரகூணைகாஸ்பதாய, ஸ்திரீதர்ஸகூலீஜதம்பபுதாய, புவன கோசஸ்ய கோபத்ரே ப்ரஹ்மண:, நமோ ஜைமியே, வேதாஹஸ்யஸம்புநிகூட விஷ்பாரயித்ரே ந்யாயப்ரஜ்வலிதசேதனே, நமோஸ்த்வாசார்யேப்ய:" என்று, பிந்தினவர்களாலும், * "விசுத்தஜ்ஞான தேஹாய" † "அபிவந்த்ய குருனாதேந"

† (ஜாயமானம்)—பூமியில் ஜனிக்கும்போது எந்த சேதனனை மதுஸூதனன் கடை கழிக்கிறானோ.

† (தத்வித்தி)—ஸாஷ்டாங்க வந்தனத்தினால் அதை அறிவாயாக:—(ஐதை)

† (ததாமி)—அந்த புத்தியோகத்தை நான் கொடுக்கிறேன்:—(ஐதை)

† (யஸ்ய)—எவனுக்கு பரமாத்மாவானிடம் பரபத்தி இருக்கிறதோ; எப்படி பரமாத் மாவனிடத்திலோ அப்படியே ஆசார்யனிடத்திலும்.

‡ (நமஸ்க்ருத்ய)—ஹ்ருஷீகேசன் நமஸ்கரித்து.

‡ (நமோ பகவதே)—பகவானுனை அந்த வ்யாஸருக்கு வந்தனம்.

† (நம: ப்ரவர)—யிங்க சிறப்புற்ற குணங்களுக்கு முக்ய ஆதாரமாக இருப்பவரும். ஸ்தாவர, ஜங்கம் ஸமுஹங்களாகிற வித்துகளுக்கு ஸ்தாபகமும்பம் போன்றவரும், புவன கோசத்தை ரக்ஷிப்பவரும், ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும் எல்லையற்ற மேன்மை வாய்ந்த ப்ருஹத்வ குணம் பொதிந்தவருமான பரமாத்மாவுக்கு வந்தனம். வேதங்களாகிற ப்ரஹ்மஸூத்ரத்வ ஸம்புடங்களில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிற அர்த்தாத்நங்களை ப்ர காசப்படுத்துகிறவரும், ந்யாயங்களால் நன்றாக ஜ்வலிக்கிற மனதை உடையவருமான ஜைமிக்கு வந்தனம். ஆசார்யர்களின் பொருட்டு வந்தனம்.

* (விசுத்த) - பரிசுத்தமான ஜ்ஞானத்தை உருவமாகக்கொண்ட, —

† (அபிவந்த்ய) - தொடக்கத்தில் ஆசாரியர்களை நமஸ்கரித்து, —

என்றும் ॥ “பாண்ட்ய ஹேதுமீச்வரம் முநம் காணாதமன்வதே” என்றும் ஆசரிக்கப்பட்டது. ‘பாரசர்ய’ சப்தத்தினால் பிறப்பின் ஏற்றம் கூறப்பட்டது. § ‘ஸஹோவாச வ்யாஸபாரசர்ய:’ என்று ஸ்ருதியில் ப்ரவிர்த்தம். அவருக்கே பாதராயணர் என்றும் பெயர்.

† “தவீபே பதரிசாபிச்சே பாதராயணமசுபுதம், பராசராத் ஸத்யவதீ புத்ரம் லேபே பரந்தபம்” என்று மஹர்ஷியினாலேயே கூறப்பட்டிருக்கிறது. என்னாலும், வேறு ரிஷியினிடம் கூட பாதராயணசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் ஸூத்ரகாரரைச் சொல்லுகிற பாதராயண சப்தம் பராசரபுத்ரரையே குறிக்கிறது. அவ்வாறே ஸ்காந்தத்தில் வ்யத்தமாக உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‡ “நாராயணத்” விரிஷ்பந்ரம் ஜ்ஞானம் க்ருதயுகே ஸித்தம், கிஞ்சித்ததந்யதாபூதம் த்ரேதாயாம், த்வாபரே சிலம், கௌதமஸ்ய ரிஷே:சாபாத்.

ஜ்ஞானே த்வக்ஞானதாம் கதே. ஸங்கீர்ண புத்தயோ தேவா ப்ரஹ்மருத்ரபுரஸ்ஸரா: சரண்யம் சரணம் ஜக்முந்நாராயணமநாமயம், தைர்விக்ஞாபிதகார்யஸ்து பகவான் புருஷோத்தம: அவதீர்ணே மஹாயோகே ஸத்யவத்யாம் பராசராத், உத்ஸன்னாந் பகவான் வேதானுஜ்ஜஹார ஹரி:ஸ்வயம். சதுர்பா வ்யபஜத்தாம்ஸ்ச சதுர்விம்சதியா புன: சதயா சைக்யா சைவ தஸ்யைவ ஸஹஸ்ரயா, க்ருஷ்டணேத்வாதசதா சைவ புஸஸ்தஸ்யார்த்த வித்தயே. சகரா ப்ரஹ்மஸூத்ரராணி யேஷாம் ஸூத்ரத்வமநூஜஸா, அஸ்பாக்ஷாமஸந் தித்தம் ஸாரவத் விச்வதோ முகம், அஸ்தோமநவதயஞ்ச ஸூத்ராம் ஸூத்ராவிதோவிது

॥ (ப்ரணம்ய) - ஜகத்காரணமான ஈச்வரனை வந்தநம் செய்து அதற்குப்பிறகு கணதமஹர்ஷியை—

§ (ஸஹோவாச) - பராசரபுத்ரனான அந்த வ்யாஸர் சொன்னார்.

† (தவீபே பதரிசா) - ஸத்யவதீதேவியானவள் இலந்தை மரங்களுடன் கூடின (யமு னேயாற்றின் நடுவிலுள்ள) திட்டில் அரிஷ்ட வரங்களை நிராகரித்தவரும், அசுபுதனுடைய அம்சசூத்திரங்கையிருக்கிற பாதராயணர் என்கிற புத்ரனை பராசாரிடத்திலிருந்து அடைந்தான்.

‡ (நாராயணத்) - நாராயணனிடத்திலிருந்து உண்டான ஜ்ஞானம் க்ருதயுகத்தில் நிலைபெற்றிருந்தது. த்ரேதாயுகத்தில் அது கொஞ்சம் மாறாட்டத்தை அடைந்தது. த்வா பரத்தில் சிதறிப்போய்விட்டது. கௌதாரிஷியினுடைய சாபத்தால் ஜ்ஞானமானது அஜ்ஞானபாவத்தை அடையவே தத்வநிச்சயமில்லாமையால் ஸங்கீர்ணபுத்தியுள்ள ப்ரஹ்ம, ருத்ரன் முதலான தேவர்கள் ரக்ஷணத்தில் ஸமர்த்தனும், தோஷமற்றவனுமான நாராயணனை சரணமடைந்தார்கள். அவர்களால் விக்ஞாபனம் செய்யப்பட்ட கார்யத்தை உடையவரும், ஆறு குணங்களுள்ளவரும், மஹாயோகியாகவுயிருக்கிற புருஷோத்தமன் பராசாரிடத்தினின்றும் ஸத்யவதியினிடத்தில் அவதரித்தார். ப்ரஹ்ம, ருத்திராகிசுளே பலாத்கரித்து ஸம்ஹரிப்பவரான பகவான் தானே வ்யாஸபுரியாகத்தோன்றி சிதறிப்போன வேதங்களை உத்தரணம் செய்தார். அவைகளை நான்காகப்பங்கிட்டார். அவ்வாறே நூற்றொன்றாகவும், ஆயிரமாகவும், பன்னிரண்டாகவும் பகுத்து அவைகளின் அர்த்தங்களைத் துலக்கிக்காட்டுவதற்காக ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களைச் செய்தார்,—எவைகளுக்கு ஸூத்ரத்வம் உள்ளபடி அமைந்திருக்கிறதோ. ஸூத்ரத்தின் ஸ்வரூபமறிந்தவர்கள்,—பரியதிமரண அக்ஷரங்களுள்ளதும், ஸந்தேஹத்தை அறக்கும் தன்மை பொருந்தியதும், ஸாரமுள்ளதும், எவ்வழியிலும் ப்ரவ்ருத்திக்கும் வல்லமையுள்ளதும், நிரித்தகமான சப்தமில்லாததும், தோஷமற்றதுமான சப்தஜலத்தை ஸூத்ரமென்று அறிவிருங்கள்.

† “நிர்விசேஷிதஸூத்ரம் ப்ராஹ்மஸூத்ரம் சாப்யத: ஸவிசேஷாணம் ஸூத்ராணி” ஹ்யபராணி விதோ விது: முக்யஸ்ய நிர்விசேஷேண சப்தோந்யேஷாம் விசேஷத: இதி வேதவித: ப்ராஹ்ம: சப்தந்த்வார்த்தவெதிந: , ஏவம் விதாந் ஸூத்ராணி க்ருத்வா வ்யாஸோ மஹாயசா: ப்ராஹ்மஸூத்ராநிதேவேஷா மனுஷ்யபித்ருபகிஷா, ஞானம் ஸம்ஸ் தாப்ய பகவான் கீரீடதே பாமேச்வர:.”

‘வசஸ்ஸாடா:’ ‘வசஸ்’ சப்தத்திற்கு அர்த்தத்தில் தாத்தர்யம். எப்படியெனில், ‘வேத வித், சாஸ்த்ரவித்’ இது முதலிய இடங்களில் வேதம் முதலிய சப்தங்களுக்கு அர்ய பரத்வத்தைக்கண்டிருப்பதால், அர்யத்தைச் சொல்வதல்லவோ வாக்யம். ரூபபரகரணமாத லாலும் ‘ஸாடா’ சப்தத்தில் லக்ஷணையைக்கல்பிப்பதில் பயத்தினாலும், வசஸ்வினுடைய ஸுடைய என்று சில ஆசார்யர்கள் சொன்னார்கள். ஸுடையபோல் வசஸ் என்று உபயித ஸமாஸத்தை வேற ஆசார்யர்கள் ஆதரிக்கிறார்கள். ‘ஸாடா’ சப்தத்தினால் போக்யமா யிருக்கும் தன்மை அபிராயவிஷயம், இவ்வாறாக அவார்தா விஷயம் உரைக்கப்பட் டது. அங்ஙனமாகில் எவ்வாறு ப்ராஹ்மத்துக்கு விஷயத்வமென்கிற சங்கைவரின் ப்ராஹ்ம விஷயத்வம் ஸத்வராகமென்று சொல்லுகிறார்.—(உபநிஷதி). ப்ராஹ்மத்தினிடத்தில் நெருங்கி இருப்பதால் உபநிஷத், ‘உபநிஷண்ணத்வாத் வா உபநிஷத்’ என்றல்லவோ வாக்யம், “கஹநே ஹ்யம் வித்யா ஸந்திவிஷ்டா” என்று அதின் விஷயமான த்ரபிட பாஷ்யம். “ப்ராஹ்மண்புரிஷண்ண” என்று அது விஷயமாய் வாமனருடைய உகை. நேராக ப்ராஹ்மத்தைப் ப்ரநிபாதிக்கிற திறமையுள்ளது உபநிஷத். (துக்த) சப்தத்தினால் பூர்வபாகத்தைக்காட்டிலும் உபநிஷத்தானது ஸாரமென்று விளக்கப்பட்டது. ‘ஆரண்ய கஞ்சே வேதேப்ய: , † ஓஷதிப்யோ, யஜுர்மருதம்.” என்பது இதில் ப்ரமாணம். (அப்தி) சப்தத்தினால் ஆலோசிக்கப்பட்டிருக்கிற உபநிஷத்துகள் அபந்தங்கள் என்பது ஸூதிக்கப் பட்டது. (மத்ய) சப்தத்தினால் எல்லா வாக்யங்களும் முக்யார்ப்யத்தத்தை வ்யாபகிருக்கின் றனவென்று அபிராயம். சுற்றிலுமுள்ள எல்லா ப்ரதேசங்களையும்விட மத்யப்ர தேசத்திற்கு ஸம்பந்தமானது துல்யமாகவன்றோ இருக்கிறது! (உத்ருத) சப்தத்தால் மிக்க ஆழந்த இடத்திலிருந்து நன்றாக மூழ்கி மேலே எதிர்ப்பதைச்சொல்லுகிறபடியால் மீதியின்றி எல்லா அர்யங்களுமெடுக்கப்பட்டதென்று ஸூதிக்கப்படுகிறது. தன் கார்த்தத்திற்கு அவார்தா விஷயம் உபநிஷத், அதற்கு விஷயம் ப்ராஹ்ம என்று பரம்பரை யாக ப்ராஹ்மம் ப்ரநிபாத்யமாகிறது. பாதாராயணஸூத்ரங்களுக்கு உபநிஷத்தை மூலமாகச்சொன்னதினால் ஸாங்க்யாநிகர்த்தங்களுக்கு அப்ராயணயம் பலித்தது. அக்காரணத் தினாலேயே அவைகளை அஹந்தித்து அவைகளுக்கு வ்யாப்யாணஞ்செயடப்படுகிறதென்பது ஸூதிசெய்யிற்று. சுருக்கமாக சாஸ்த்ரத்தினுண்டாகிற பரமாயோஜனத்தைக்கூறு கிறார் (ஸம்ஸார) என்று. ‘ஸம்ஸாராணி’ சப்தத்தால் ஸம்ஸாரம் முழுமையும் * தாபத்ய ரூபமென்பது விவகரிக்கப்பட்டது.

† ப்ராஹ்மஸூத்ரம் ஒன்றுக்கே தனித்த ‘ஸூத்ர’ சப்தத்தால் வ்யவஹரிப்பது பொருத்த முள்ளதாதலால் மற்றஸூத்ரங்களை ஸவிசேஷங்களுன்னே அறிஞர்கள் அறிகிறார்கள். சப் தங்களின் தத்வார்த்தவெதிக்கான வேதவத்துகள் முக்யத்திற்கு நிர்விசேஷசப்தத்தாலும், மற்றவைகளுக்கு ஸவிசேஷசப்தத்தாலும் அபிதானமென்று கூறுகிறார்கள். அதிக கீர்த்தி யுள்ளவரும், பாமேச்வரனுஷுபிருக்கிற வ்யாண:ஸூபியான பகவான் இப்படிப்பட்ட ஸூத்ரங்களைப்பண்ணி ப்ராஹ்மருத்திராநிகளான தேவர்களிடத்திலும், மனுஷ்யர்களிடத்திலும், பித்ருக்களிடத்திலும், பகிஷ்களிடத்திலும் இரானத்தை நவீகர்த்தி கீர்த்திசுற்றார்.

† (ஆரண்ய) - ஓஷதிகளிடத்திலிருந்து அம்ருதம்போல் வேதங்களினின்று (ஸார மான) வேதார்தபாகம் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

* தாபத்யபகம்:—ஆயுராயத்மகம், ஆயிஷைவகம், ஆயிஸ்ஸைத்மகம்.

இதில் ப்ரமாணம், ி “ஸ்வர்கேபி பாதீதஸ்ப க்ஷயிஷ்டேனோந்நாஸ்தி நிர்வருதி.” என்று. ஸங்கோசமின்றி எப்பொழுதும் நாற்புறங்களிலும் ஜ்வலித்தலைச்சொல்லுகிற (ஶீபந) சப்தத்தால் வித்யாலாபத்திற்கு முந்தி ஒரு ஸமயத்திலாவது இது அனைக்கத் தக்கதாக இருந்ததில்லையென்பது அபிப்பிராயம். ஶீபநமும் ஆத்யாத்மிகாதி ரூபத்தால் பலவகைப்பட்டுள்ளது. அந்த மூன்றிலும் ஒவ்வொன்றும் சாரீரம், மானஸம், வாசிகமெனப் பலவகைப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மாக்களுக்கு ப்ராணன் பரமாத்மா. இது “ஸ்ர்வாணி ஹவா இமாரி பூதானி ப்ராணமேவாபிஸம்ஸி சந்தி” † “கோஹ்யே வாந்யாத் க: ப்ராண் யாத்” முதலான ச்ருதிகளில் வந்ததம். (மீத) சப்தத்தால் அதினுடைய அலாபமும் இரண்டு வி, அப, என்ற உபஸர்கங்களால் அதற்கு (பகவத்யாலாபத்திற்கு) அனுகூலமும் விவியத்வமும் விவருதிக்கப்பட்டது. ஞான, தர்சன, ப்ராப்திகளில் ஒன்று கூட லபிக்காமையால் அலாபம் பலவிதமாயுள்ளது. (ஸஞ்ஜீவினீம்) ஜீவனம்—உஜ்ஜீவனம். அதாவது, ஸம்ஸாரத்தை வேரோடு களைதல். ‘ஸம்’ என்கிற சப்தத்தால் கைவல்யத்தை விலக்கின படி. இதற்குமேல் ஸாம்ப்ரதாயிகமென்பதைக்கூறுகிறார். (பூர்வ) என்பதால் பூர்வசப்தத்தினால் சங்கரர் முதலான பிற்காலத்தவர்கள் விலக்கப்பட்டனர். (ஸுரக்ஷிதாம்) உபதேச மாத்ரத்தினாலல்ல, க்ரந்தரூபத்தாலுமென்று கருத்து. பூர்வாசார்யக்ரந்தங்களால் அர்ய ஸ்வரூபம் நிர்ணயிக்கப்பட்டுவிட்டால் உம்முடைய க்ரந்தகரணப்ரவ்ருத்திக்கு யாதுபயன்? என்று வினவ, மருமொழி அளிக்கிறார் ‘வெஹுமதி—’ என்று. அநேகங்களான மதிகள் அல்லது, அநேகர்களுடைய மதிகள். அவைகளுடைய பாஸ்பர வ்யாகாதத்தினாலும், அவை களால் நல்ல அர்யம் தாசம் செய்யப்பட்டதினாலும் அர்வாசீனர்களால் எவ்விதத்தினாலும் உள்ளே ப்ரவேசிக்க முடியாமையைக்கூறுகிறார் ‘உ-அர்ஸயிதாம்’ என்று. உள்ளபடி அறியாதது மாத்ரமல்ல, விருத்தமாகவும் ப்ரதிபத்தி உண்டாய்விட்டது என்று கருத்து. ஸூத்ரம் முதலான அவாந்தரவிஷயத்திற்குத்தான் க்ரந்தம் விஷயீ என்பது முன்பு கண்டோத்தமாக இல்லை. ஆதலால், அதைக்கூறுகிறார் (ஆநீதாம்) என்று. அம்ருதபக்ஷத்தில் (நிஜாக்ஷரை:) மாயதீர்யின் அவயங்களான ‡ அம்ருதாக்ஷரங்களால் என்று கருத்து. அதனால் என் அக்ஷரங்களால் என்று சொல்லவில்லை. (ஸுமனஸ:) ஸாராணார விவேசனத்தை

¶ (ஸ்வர்கேபி) - ஸ்வர்கத்திலும் கீழே விழுவதினின்று பபந்து க்ஷயோன்முதற்கு இருக்கிறவனுக்கு ஸுகம் கிடையாது.

¶ (ஸ்ர்வாணி ஹவா) - இந்த எல்லா பூதங்களும் ப்ராணசப்தவாச்யனான பரமாத்மாவையே அபிமுகமாக ப்ரவேசிக்கிறதன்றே.

† (கோஹ்யேவா) - ஆனந்தமயனான ஆகாசசப்தவாச்யனான பரமாத்மா இல்லாவிடில் எவன் தான் சலிப்பான். எவன் தான் உச்ச்வாஸ நிச்வாஸமுள்ளவனாக உயிரோடிருப்பான்.

‡ அம்ருதஹரணோபாச்யானம்:— கிருஷ்டணபஜ்ஜுவேதம் ரீ-வதுகாண்டத்தில் இந்த உபாச்யானம் ஸலிஸ்தரமாகக்கூறப்படுகிறது. அதாவது—நாகமாதாவான கத்ருவுக்கு அடிமையாயிருந்த ‘விரதை’ என்கிற தந்தையை அவ்வுடமையினின்று மீட்கவேண்டி, வேதஸ்வரூபியான கருடன் ஸ்வர்கலோகம் சென்று,—அம்ருதத்தைப்பாதுகாத்துக் கொண்டு ஒருவருக்கும் கொடாமல் தன்வசமாகிக்கொண்டிருந்த இந்த்ரனோடு அனேக சந்தஸ்களை அனுப்பிக்கடும்போர் புரிந்தார். அதில் ஜயம்பெறாமல், கடைசியாகயிருந்த மாயதீர்ச்சந்தஸை அனுப்பி சண்டைசெய்து இந்த்ரனை அபஜயபடையச்செய்து மாயதீர்ச்சந்தஸைச்சார்ந்த அக்ஷரங்களால் அம்ருதத்தை அபஹரித்துவந்து கத்ருவிடம் கொடுத்து தந்தாயாரான விரதையை அடிமைத்தொழிலின்று மீட்சியடையச்செய்தார்.

அறிந்தவர்கள். இதனால் அஸத்துகளுடைய அபரிக்ரஹம் தோஷமல்ல என்பது கூறப் பட்டது. தேவர்கள் முதலானவர்களுக்கு வருத்திகாரருடைய க்ரந்தம் முதலியவற்றால் ஸுலபமாக அர்த்தத்தொனேற்படுமாததால் (பொதுமாக) என்று அருளிச்செய்திருார். (பிஷந்த் வஹம்) ரஸ்யதையின் அதிகயத்தால் போதுமென்ற த்ருப்தியை உண்டிபண்ணுகிற தில்லை, என்று கருத்து. வேற பலவித பகவத்பாற்புடைய மிக்க ஸ்வரூபவா யுள்ளது. § “க்வ நாமபிருஷ்ட மானம் புனராவிருத்திலக்ஷணம், க்வ ஜபோ வாஸுதே வேதி முத்தியிஜபதுத்தயம்.” என்று ப்ரமாணம். அல்லது, கம்பீரமாயிருப்பதால் நாள் தோறும் பரிசீலனஞ்செய்யத்தக்கதென்று கருத்து.

லாஷ்யம்:—லமவஷ்டையாயமகூதாம் விஷ்ணுநாம வஹ வுதிசுவரூபம் வதிவபுரவாரூபம் வணிகூலவாஃ தநுதாம வாரொண வுதிசுராசுராணி வுரவூஸுகே |

லுதி சுயாதொ வஹஜிஜுராஸா || க-க-க

சுதாயமஸா சூமனரோ லவதி | சுதஸுபொ வுதஸு ஹெதுலாவே |

போதாயனபகவானால் செய்யப்பட்டுள்ளதும், விஸ்தீர்ணமாயு மிருக்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரவ்ருத்தியை பூர்வாசார்யர்கள் மிகச் சுருக்கமாகச்செய்தார்கள். அவர்களுடைய மதத்தை அனுஸரித்தே ஸூத்ராக்ஷரங்கள் வ்யாக்யானஞ்செய்யப்படுகின்றன.

ஸூதி. அயாதோ ப்ரஹ்மஜிஜுராஸா

(பிறகு) ஆதலால், தர்மவிசாரத்தில் இச்சை.

இந்த ஸூத்ரத்திலிருக்கிற ‘அய’ சப்தமானது கர்மவிசாரத்திற்குப்பிறகு என்கிற அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறது. ‘அதஃ’ என்கிற சப்தமானது முந்தின கர்மவிசாரத்திற்கு ஹேதுத்வத்தைக் காட்டுகிறது.

த்ருபதிகாரிகை:—அங்கமாகில், புராதனமான க்ரந்தங்களை படிக்கத்தக்கவைகள் அபூர்வமான க்ரந்தத்தைச்செய்யவதாலும் அதை வெளியிடும் ப்ரயத்தனகரவத்தாலும் யாது பயனெனில், உத்தமம் கூறுகிறார். ‘பகவந்தி’ பகவான் என்று சொன்னதினால் சங்கரர் முதலியவர்கள் பேரால் ரிஷி அநுப்தால், போதாது என்று சொன்னதினால் ‘பூர்வாசார்ய’ சப்தமும் சேர்ந்து விவரிக்கப்பட்டது. “விஸ்தீர்ணம் ஸஞ்சிக்ஷாபுரிதி” இதனால் வருத்தி முதலிய க்ரந்தங்களால் இப்பவியிலுள்ள இக்காலத்தவர்களுக்கு உபயோகமில்லாமை ஸூதிசிக்கப்பட்டது. போதாயனமால் மிகவும் பெரிதான வருத்திக்ரந்தம் செய்யப்பட்டது. த்ரமிடபாஷ்யகாரர் முதலியவர்களோவென்றால் பரபகூதிரஸனம் முதலியதை அஞ்சித்து அதிக சுருக்கமாக க்ரந்தங்களைச்செய்தார்கள். அதிவிஸ்தீர்ணமாயும், அதிஸங்கிதமாயிருக்கிற க்ரந்தங்கள் பெருப்பான்மையாய் சிறந்த ஆபனும், புத்தியமுள்ள ஜனங்களைப்பற்றி தேசாந்தாக்களிலும், காலாந்தரங்களிலும் பயன்படுகின்றன.

§ (க்வ நாக) - நினைவெருதில் ஸ்வபாவமாக உடைய ஸ்வர்க்கமனமென்கே! முத்திக் குச்சிறந்த வித்தான வாஸுதேவஜயம் எங்கே!

இக்காலத்திலுள்ள எல்லா மனிதர்களுக்கும் துறு வருஷதாலும் ஆயுளாவது, உயிருள்ளவரை கார்த்திகளில் உழைப்பாவது, ஜன்மவித்தமான அறிவாவது இல்லை. ஆதலால், பரமதந்திராஸத்திற்காகவும்-அதிக விஸ்தாரமில்லாமையால் விஷயங்களை ஸுலபமாகத்தெரிந்துகொள்வதற்காகவும், ஸுலிதர் வ்யாக்யானம் செய்யத்தக்கதென்று கருத்து.

‘தன்மதாநுஸாரேண’ இதனால் தன்னால் உத்ப்ரோக்ஷிக்கப்பட்ட மதாந்தரத்தை அணுஸரித்து வ்யாக்யானம் செய்யப்படவில்லை என்பது கூறப்பட்டது. ஸுலிதர்த்விடங்கிய பதங்களின் ப்ரக்ருதி, ப்ரத்யய விபாகத்திற்கு அனுசுணமாகச் சொல்லுகிறோம்; நம்மால் உத்ப்ரோக்ஷிக்கப்பட்ட அர்யத்தில் ஸுலிதராகூரங்களை ஒருவிதமாகச்சேர்ப்பிக்குற்றோம்—என்கிற ஆக்ராஹமில்லை.—என்று கருத்து. ‘வ்யாக்யாஸ்யந்தே’ வி-ஆ என்கிற உபஸர்கங்களால் அபேக்ஷிதவிஸ்தாரமும், அநபேக்ஷிதஸங்க்ஷேபமும் ஸுலிசிப்பிக்கப்பட்டது.

“ஸுலிதராயோ வர்ணயதே யத்ர வாக்யைஸ்ஸுலிதராநுஸாரிபி:; ஸ்வபதாநிச வர்ணயந்தே பாஷ்யம் பாஷ்யவிஷ்டா விஷு:” என்றல்லவோ பாஷ்யலக்ஷணம். ஆகவே, ஸுலிதர்வ்யாக்யானத்திற்கு ஆநுரூப்யமில்லாமையால் ‘அகில’ இது முதலானது பாஷ்யத்தில் சேர்க்கை பெருது என்று சொல்ல ஒண்ணது. ஸுலிதரதாந்யார்த்தத்தில் நோக்குள்ளதாலால் பாஷ்யத்திலடங்கியதே. ஸுலிதரதாந்யார்த்தவமானது ச்வேலாகவ்யாக்யானத்தில் ஸ்வஷ்டம். மேலும், தொடங்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்டிருக்கிற கார்த்தம் இடையூறின்னி முடிவுபெறுவதற்காக மங்களாசாரணம் செய்யப்படுவதால், பாஷ்யத்திற்கு உபயோகமாக இருந்துகொண்ட பாஷ்யத்திலடங்கினதாகவே ஆகிறது. சாஸ்திரபாஷ்யம், சாங்கரபாஷ்யம், முதலியவற்றில் நமஸ்காரம் காணப்படாமையால் இந்த பாஷ்யத்தில் நமஸ்காரத்தைக்கூறியது பொருந்தாதென்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில், த்ரமிட பாஷ்யத்தில் “நம:ப்ரவரகூணைகாஸ்பதாய” என்று தேவதா, குரு, நமஸ்காரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. சாஸ்திரபாஷ்யத்திலும், சாங்கர பாஷ்யத்திலும் சசுவாணை ஒப்புக்கொள்ளாமையாலும், ஜீவப்ராஸிமபேதத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாமையாலும், நமஸ்காரம் அலுதரிக் கப்பட்டது. இந்த கார்த்தத்திலோவென்றால் வித்தார்த்தத்திற்கு ஆநுரூப்யமிருப்பதால் நமஸ்காரம் மிகவும் பொருந்தமுள்ளது. சங்கரகார்த்தத்தின் தொடக்கத்திலும் நமஸ்காரம் முதலிய மங்களாசாரணமில்லாமையால் வ்யாக்யாதாக்கள் குத்தர்த்தமென்று ஸந்தேசித்து ‘யுஷ்மத்-அஸ்மத்’ என்கிற பதங்களை முதன்மையாகக்கொண்ட கார்த்தத்தில் ப்ரத்யகர்த்தானுஸந்தானமிருப்பதால் ஈ ஆர்த்திகமாக மங்களாசாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்று ஸந்தேகத்தை பரிஹரித்துக்கொண்டார்கள்.

ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணம்.

அயோதொ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா,

முன்பு பதங்களை வ்யாக்யானம்பண்ணப்பேரகிறவராக தொடக்கத்தில் ‘அய’ சப்தத்தை வ்யாக்யானிக்கிறார். “அத்தாயமதசப்த ஆனந்தப்பே பவதி” என்று. † “பதச்சேத: பதார்த்ததோக்திர் விசாரோநா வாக்யயோஜனா, ஆகேபஸ்ய ஸமாதானம் வ்யாக்யானம்

‡ (ஸுலிதா)-ஸுலிதரங்களை அனுசரிப்பின்ற வக்யங்களால் எந்த இடத்தில் ஸுலிதரார்த்தம் வர்ணிக்கப்படுகிறதோ, தன்னால் சொல்லப்பட்ட பதங்களும் விவரிக்கப்படுகின்றனவோ, அதை பாஷ்யமென்று பாஷ்யத்தை அறிந்தவர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

‡ (நம:ப்ரவர) - மிகக் சிறந்த குணங்களுக்கு முக்யமான ஆதாரமாக இருக்கிற வருக்கு நமஸ்காரம்.

† (பதச்சேத:)-பதங்களைப்பகுத்தல். பதார்த்தங்களை உபைத்தல். விசாரஹம், வாக்யங்களின் யோஜனை, ஆகேபத்திற்கு ஸமாதானம்—என வ்யாக்யானம், ஐந்து விஷயங்களுள்ளதென்று சொல்லப்படுகிறது.

‡ ஆர்த்திகம்—முன்பின் இருக்கிற அர்த்தஸந்தர்ப்பத்தால் ஏற்படுவது.

பஞ்சஸகலணம்.” என்றல்லவோ வ்யாக்யானத்தின் லக்ஷணம். இந்த ‘அய’ ‘அத’ என்கிற இரண்டு சப்தங்களும் வ்யாக்யானம் செய்யத்தக்கவைகளால். ஏனெனில், பாயோ ஜனமில்லை. அஜ்ஞானம், ஸம்சயம், விபரீதச்சயம் இவைகளை நிரூபித்தி செய்வதற்கல் வலோ வ்யாக்யானம்! ஆகந்தப் பத்திலும், பார்ருத்ததினுடைய தோதுபாவத்திலும் இவ் விரண்டு பதங்களுக்கும் பாவித்தி இருப்பதால் இங்கு அக்ஞானமில்லை. இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் வேறு அர்த்தங்கள் இருந்தபோதிலும் முன் கூறப்பட்ட அர்த்தங்களையே முக்யமாக உணர்த்துவதில் பெரும்பான்மையாக பாவித்தியிருப்பதால் இங்கு ஸம்சயமு மில்லை. ‘ஹ’ என்கிற சப்தத்தைக் கொட்பவஜ்ஜுக்கு ஸாஸ்னாதிசுந்நஸ் வ்யக்தியில் ஸம்சயமுண்டாவதில்லைபன்றே! அதிஞலேயே விபர்யமும் தூரத்தில் விலக்கப்பட்ட தே—என்றால், இந்தக்கேள்விக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம். ஆந்தர்யருபார்த்த நிர்ணயமும், வ்ருத்தோதுபாவப் த்வநிர்ணயமும் பூர்வவ்ருத்தவசேஷஜ்ஞானத்தை அபேக்ஷிப்பதால், அதன் பரீதி, இங்கு இல்லாமையால், பாவித்திராசர்யமானது அப வாதமுள்ளதாக இருப்பதாலும், ‘அத’ சப்தத்திற்கு, அதிகாரம் முதலிய அர்த்தங்களிலும் ‘ஏத’ சப்தத்திற்கு ‘ஏதாத்தம்பவதி’ இது முதலிய வாக்யங்களில் கூறப்போகிற அர்த்திலும், எல்லாவேற்றுமைகளுடைய அர்த்தத்தைப் சொல்லுகிற தவ்ஸந்தமான ‘இத’ இது முதலிய நூடங்களில் ஐந்தாம்வேற்றுமைப் பொருளாக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிற பொருளிலும், பாயோகம் காணப்படுவதாலும், —ஸம்சய விபர்யங்கள் உண்டாகலாம். அஸதப்போக்குவதற்காக அய, அத: என்கிற சப்தங்களுக்கு வ்யாக்யானம் செய்வது பொருந்துமென நினைத்து அவைகள் வ்யாக்யானிக்கப்படுகின்றன.

இந்த இடத்தில், அய சப்தத்துக்கு அதிகாரம் அர்த்தம் என்று சொல்லுவது பொருந்தாது; அதிகாரம் என்றால் ப்ரஸ்தாவம், அதாவது பார்ருதலிஷயம் என்றல்லவோ அர்த்தம். ஆகவே, ‘ப்ரஸ்ஸம்ஜ்ஞானை ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகிறது.’ என்றால், இது மந்தப்ர யோஜாமுள்ள ஷகணம், ஏனெனில், —‘இது தொடங்கப்படுகிறது.’ என்று முதலில் சொல் லாமலேயே ஓர் விஷயத்தைத் தொடங்கின பார்ருத்தால் ‘இது தொடங்கப்படுகிறது.’ என்று தெரியவரும். சொல்லப்போகிற விஷயமானது, ‘இப்பொழுது சொல்லப்போகிறேன்.’ என்று சொல்லாமலேயே அருகிலுள்ளவனால் ‘இது சொல்லப்படுகிறது.’ என்றுதானே அறியப்படும்; —‘இது சொல்லப்படவில்லை.’ என்று அறிய முடியாதன்றே?

அல்லது, ‘ப்ரஸ்தாவத்துக்கு யோக்யம்’ என்று அர்த்தம் சொல்லோம் என்றால், அப் பொழுதுகூட ந்யாயத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற ஸித்தர்த்தத்துக்கு உபதேசத்தை ரூபகப்படுத்து வதில் தாப்ர்யம் இல்லையாதலால், யுத்தியாலேயே ‘ஆரம்பத்துக்கு யோக்யம்.’ என்று அர்த்தம் ஏற்படும். ஏனெனில், யோக்யத்வம் சப்தத்தால் சொல்லப்படவில்லை.

மேலும், ‘அத்யாஹாரத்தால் அதிகாரம்’ என்று பொருள்படுத்தலாம்; ‘ஆந்தர்யம் அர்த்தம்’ என்று சொல்லுகிற பக்ஷத்தில் கூட ‘கர்த்தவ்யா’ (செய்யவேண்டும்) என்று அத்யாஹாரம் செய்துகொள்ளவேண்டியிருக்கிறதே—என்றால், அப்படியல்ல. அத்யா ஹாரத்தால் ‘அதிகாரம் அர்த்தம்’ என்ற சொன்னாலும், அத்யாஹாரம் செய்த ‘அதிகாரம்’ என்கிற பதத்துக்கு அர்வயம் ஒட்டாது. ‘ச யோக்யா’ என்றால் ‘ஸமுச்சயத்துக்கு யோக்யம்’ என்றும் அர்த்தம் எப்படி சப்தத்தால் சொல்லமுடியாதோ, அப்படியே ‘அய யோக்யா’ என்கிற இடத்திலும் ‘அதிகரிப்பதற்கு யோக்யம்’ என்று அர்த்தம் சொல்லமுடியாது. ஆகையால் தான் ஹோபாஷ்யத்தில்—‘சப்தாதுகாஸனம் என்கிற சாஸ்த்ரம் அதிகரிக்கப் பட்டதெனத்தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய, ‘அதி கரிக்க யோக்யம்’ என்றில்லை. ‘அதிகரிக்கப்பட்டது’ என்பதுகூட பஸ்திரார்த்தத்தைச்

* விபர்யம்—அந்யதாநுணம். கயிற்றைப்பார்த்து ஸர்ப்பமென்று எண்ணாதல்.

சொல்லுகிறதேயன்றி வாசன்கோக்தி இல்லை. ஏனெனில், ச முதலியவைகளுக்கு த்யோதகத்தவமே ஸ்வபாவம். இவ்விடத்தில் அதிக்ருதம் என்று அர்த்தம் சொன்னாலும் வையர்த்யம் சொல்லியாய்விட்டது. ஆனால், சப்தாதுசாஸுத்தின் தொடக்கத்திலோ அதிகாரம்—என்கிற அர்த்தமானது கதியில்லாமல் ஆசிரயிக்கப்பட்டது. உபநயனம் ஆனதும் வேதாத்யயனம் செய்கிறவனால் அத்யயனம் செய்யவேண்டிய அங்கமான வ்யாகரணத்துக்கு அஸாதாரணமான வருத்தவ்சேஷம் உண்டாவதில்லை யன்றோ! இவ்விடத்திலோவெனில், ப்ரயோஜனமுள்ள வேறு அர்த்தம் கிடைக்கையில் அய சப்தத்துக்கு அதிகாரம் என்கிற அர்த்தத்தை ஆசிரயிப்பது அயுத்தம். அத: சப்தத்துக்கு ஆமந்தர்பம் என்று அர்த்தம் சொன்னால் ஏற்படும் ப்ரயோஜனம் பிறகு சொல்லப்படும். அய சப்தத்துக்கு மங்களம் வாச்யார்த்தம் அல்ல. ஆனால், சங்கராதம் போல் காதல்கேட்ட மாந்தரத்தில் அய சப்தம் மங்களத்தை உண்பெண்ணும். அய சப்தத்துக்கு வேறு அர்த்தம் இருந்தபோதிலும், ஒங்காரத்தைப்போல் இதற்கும் மங்களம் விர்த்தம். ஏனெனில், அய சப்தம் ஒங்காரத்துக்கு ஸம்மாகவன்றோ ஸம்நுதியில் சொல்லப்படுகிறது! “ஒங்காரஸ்யஸப்தஸ்ச த்வாவேதேன ப்ரஹ்மண:புரா, கண்டம் பித்வா விகிர்யாதேன தஸ்மாந்மாங்களிகாவுபென.” என்று—

அல்லது, அய சப்தம் பங்களவாசகம் என்று ஒப்புக்கொண்டாலும், ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸை மங்களக்ரூபமானது—என்று பொருள்பட்டு ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸை புகழப்படுவதுபோலாகும். ஆகவே, ஸூத்ரம் அர்த்தவாதம் என்று ஏற்படும்; ந்யாயநிபந்தகத்வம் விர்த்திக் காது. ஜிஜ்ஞாஸாபதத்துக்கு இதை விசேஷணமாகக்கொள்ளாவிடில் ‘மங்களம் பவதி’ என்று வாக்யபேதம் ஏற்படும். ப்ரக்ருதமான அர்த்தத்தைவிட்டு வேறு அர்த்தம் சொல்லுவதும் சரிபல்ல; அது ப்ரக்ருதத்தைக்காட்டிலும் இனி சொல்லப்போவது வேறு அர்த்தம் என்று தெரிவிக்கிறது; அதுவும் வேறுகல்பத்தை உபநயனவிக்கும் விவகையில் தான் காணப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்திலோ என்றால், வேறு கல்பம் உபநயனிக்கப்படாமையால் அது உபபன்னமாகாது. அய சப்தத்துக்கு விஞ்ஞைப்பொருளாகக்கொள்ளுவதும் பொருந்தாது. ஏனெனில், வசநவ்யக்தியானது ப்ரக்ந்ரதிவசநமாக இல்லை. அப்படியானால், ‘கிம் ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா கர்த்தவ்யா?’ என்று கேள்வியிருக்க வேண்டும்; ‘ஸா கர்த்தவ்யா?’ என்று வேறொரு வாக்யத்தால் பதிலும் இருக்கவேண்டும். ஆனால், பதிலாக இங்கு ஒரு வாக்யத்தையும் காணோம்.

அய சப்தத்துக்கு முழுமையும் எனப்பொருள் கொண்டால், ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸானது முழுவதும் செய்யத்தகுந்தது—என்று அர்த்தம் ஏற்படும்; அதுவும் பொருந்தாது, ஏதேதேசம் செய்யவேண்டுமோ!—என்ற ஸந்தேஹத்திற்கே இடமில்லையாதலால். இங்கு செய்யவேண்டியது மாந்தர் ஸந்தேஹத்துக்கு இடமேயன்றி அதன் ஏதேதேசமல்ல. இந்த ஸந்தேஹத்தைப்போக்கடிப்பதற்குத்தான் இருக்கிறது இந்த ஸூத்ரம். மேலும், அத: ஸப்தத்வம் ஸம்பந்தமானது அய ஸப்தத்திற்கு அதிகாரம் முதலிய பலவேறு அர்த்தங்களை நிவரணம் செய்கிறது. அத: ஸப்தமோவெனில் ப்ரக்ருதார்த்தத்தை ஹேதுவாகப் பராமர்சித்துக்கொண்டு, அய ஸப்தத்தினால் உபஸ்தாபிக்கப்பட்டு, ஸாமந்த்யத்தால் ஆசரிப்தமான ‘ப்ரஹ்ம’ ஜிஜ்ஞாஸா பதத்தைப் பராமர்சிக்குிறது. அவ்விடத்தில் அய ஸப்தத்தால் உணர்த்தப் ப்ரஹ்ம அநிக்ருதத்வம் என்கிற அர்த்தத்தைப் பராமர்சிக்குமகில், அப்பொழுது

§ (ஒங்கார) - ஒங்காரம், அத: ஸப்தம். இவ்விண்ணும் முன்காலத்தில் ப்ரஹ்மத்தின் கண்டத்தைக்கொண்டு இவ்விடத்தில் கொண்டு வரப்பட்டன. ஆகவே, இவை மங்களக்ரூபமானவைகள்.

‘அநிக்ருதத்வாத் அநிகாத் தவ்யம்’ என்று ஹேதுவுக்கு * ஸத்யாலிசிஷ்டத்வமான தோஷம் வரும். மங்கனமானது ஸப்தத்தால் சொல்லப்படவில்லைபாதலால் வேறு பதத்தைப்பராமர்கிக்கும் யோக்யதை கிடையாது. அதற்கு வாச்பதவத்தை ஒப்பிக்கொண்டபோதிலும், அதற்கும், பரக்ருதாபேக்யத்திற்கும், கார்த்தவ்யத்துக்குப் (முழுமைக்கும்) பூர்வபக்யபுத்தி விரோதமில்லைபாசைபால் அவைகள் ஹேதுவாகப்பராமர்கிக்கத்தகுந்தவையல்ல; அமங்கனத்வ, பரக்ருதாபேக்யத்வ, அகார்த்தவ்யம் பூர்வபக்யத்திற்கு உத்தரம் இல்லையென்றோ! † நயஸூத்ரங்கள் வருத்தார்த்தத்தை நமஸம் செய்வதில் கோக்கமுள்ளவைகள் பரஸ்வாகப்பத்திலுள்ள பரஸ்கமோ அதே வாக்யத்தில் ஹேதுவாகப்பராமர்கிக்கத்தகுதியற்றதே. ‘கிம் ப்ரஹ்மஜிஞ்ஞாஸா கர்த்தவ்யம்?’ என்னும் வாக்யம் முடிவுபெறாமலிருக்கையில், கிம்ஸப்தார்த்தமானது எப்படி ஹேதுவாகப்பராமர்கிக்கப்படலாம். ஆகையால், அயஸப்தமானது அத:ஸப்தபராமர்கியோக்யமான அர்த்தமுள்ளது—என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால், அப்பொழுது அநிகாரம் முதலிய அர்த்தங்கள் பொருந்தாது.

ப்ரஹ்மஜிஞ்ஞாஸாபதஸாமர்த்தப்திஞால் ஆகியப்தமாய், பூர்வவருத்தமாய் அந்தந்த வ்யாக்யாதாக்களால் அபிமானிக்கப்பட்டதாயமுள்ள கர்மவ்யகாரத்திற்கு அத:ஸப்தத்தால் பராமர்கமானது சூட்சிக்கப்படுமகில், ஜிஜ்ஞாஸைக்கு உபயோகமற்ற அர்த்தம் அத:ஸப்தத்தால் ஆகேபிக்கத்தகாது; உபயோகமுள்ள அர்த்தமுதான் அந்தகப்தத்தால் ஆகேபிக்கத்தகுந்தது. ஆகவே. அதைப்பராமர்கிக்கிற அத:ஸப்தத்தால், ஜிஜ்ஞாஸைக்கு உபயோகமாயிருப்பது பற்றி, அதற்குப்பூர்வபாவியான அர்த்தவிகேசத்திற்கு உபஸ்தாபனம் ஏற்படுகிறது. திவ்விதம் அயஸப்தத்துக்கு ஸ்வாரஸ்யமான ‘ஆநந்த்யம்’ என்ற அர்த்தம் கிடைக்கையில், அஸ்வாரஸ்யமும், ஸிபஸ்யாயமுள்ள பஸ்வேறு அர்த்தங்களை ஸவீகரிப்பது பொருந்தாது. ஆகையால், அத:ஸப்தம்போல், ப்ரஹ்மஜிஞ்ஞாஸாபதஸாமர்த்தம்கூட அயஸப்தத்திற்கு அநிகாரம் முதலிய அர்த்தங்களை உணர்த்தும், தன்மையைத்தடுக்கும்.

இவ்விதம் வேறு எந்த அர்த்தமும் பொருந்தாது என்பதைக்காட்டிக்கொண்டு, அயஸப்தத்துக்கு ‘ஆநந்த்யம்’ என்கிற அர்த்தத்தையே ‘அத்ர’ என்று தொடங்கி உபபாதனம் செய்கிறார்.

‘அயஸப்தம் ஆநந்த்யார்த்தத்தில்’ என்று ப்ரதிக்கை. ‘அத்ர, அயம், ஹவதி’ என்கிற இம்முன்று பதமும் அதற்கு உபபாதகம். அவற்றுள் ‘ஹவதி’ என்னும் பதத்தால் ஆநந்த்யத்தில் ஸ்வாரஸ்யம் ஸூட்சிக்கப்படுகிறது. அந்த ஸ்வாரஸ்யத்தை மாற்றுகிற † பூர்வவருத்தாபதிபத்தியை ‘அத்ர’ என்னும் பதத்தால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பரிஹரிக்கிறார்.

* ஹேதுவுக்கு ஸத்யாலிசிஷ்டத்வமாவது—ஸாத்யஸந்தேஹாதீன, ஸந்தேஹவிஷயத்வம்: ‘பர்வதம் வர்ஹியையுடையது, வர்ஹியைய யுடையதாயிருப்பதால்,’—என்பது போலுள்ளவை ஸாத்யஹேதுநீர்தேசஸ்தலங்கள்.

† நயஸூத்ரங்கள்—நயஸூதிபந்யங்கனான ஸூத்ரங்கள். இவை ஹைமிகி எழுதிய பூர்வமியாஸ்ஸாஸூத்ரங்களால், வ்யாஸர் எழுதிய ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களும், வ்யாயக்ஷனாவன,—ப்ரயானங்களுக்கு யாதோரு பாதாமுயில்லாமல் ஸூட்சிக்கத்தக் அர்த்தங்களை ஸூதிப்பதற்கு வேண்டிய யுக்திகள், அதாவது, ப்ரதிக்கை, ஹேது, உதாஹரணம், உபநய, சிபமனம். இவற்றை பார்த்தாதுமான ப்ரபோஜங்களான பஞ்சாவயவவாத்யங்கள். இவைகளில் சிலவற்றை மூலமாகக்கொண்டு ஸூதிதங்கள் ப்ரவ்ருத்தித்திருப்பதால் நயஸூதிதங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன.

† பூர்வவருத்தம்—அர்த்தபதி - என்றால் இதற்குப் ப்ரகோஷிதம் என்றும் ஜிஜ்ஞாஸம்.

‘அத’—வேதத்தின் உத்தரபாகவிசாரரூபமான ப்ரஹ்மியம்மனையின் முதல் ஸூத்ரத்தில்—என்று இந்தப்பதத்திற்கு அர்த்தம். ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸாபதஸாம்யத்தால் பூர்வபாகத்தின் விசாரரூபமான வ்ருத்தவீசேஷம் ஆக்கப்பிக்கப்பட்டது என்று கருத்து ‘அயம்’—வேறு வேறுதனவ அபிப்ராயங்கொண்டு இந்தப்பதத்தைச் சொல்லுகிறார். இந்த அயஸப்தம்—அயஸப்தாநுஸாஸம், அயஸ யோகாநுசாஸம் முதலிய ஸூத்ரங்களிலுள்ள அயஸப்தத்தைக்காட்டிலும் வேறு—என்று அர்த்தம். இதைப் பக்கத்தில் அத:ஸப்தத்தை யுடைய இந்த அயஸப்தம்—என்று சொன்னது போலாமிறது. இந்த அர்த்தம் வேதாந்த ஸாரத்தில்வன்றோ ஸ்ரீபாஷ்யகாரனால் கண்டோத்தமப் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது! ப்ரஹ்ம தந்தைப் பராமரிக்கிற அத:ஸப்தத்தால் பூர்வவ்ருத்தமானது சொல்லப்பட்டது,—என்று கருத்து. இவ்விதம் ஒன்று சேர்ந்த இவ்வரண்டு பதங்களின் ஸ்வராஸ்யத்தால், ஸாம்ய மாய் சொல்லப்பட்டிருக்கேதவாய் ஆகியிருக்கின்ற பூர்வவ்ருத்தம் விரித்தித்தது. ஆகையால், ஸ்வராஸ்யப்தத்துக்கு அபபாதகமான பூர்வவ்ருத்தாபாதிபத்தி இல்லை. எனவே, அயஸப்தம் ‘ஆகந்தாயம்’ என்கிற அர்த்தத்தையே கொடுக்கிறதென்ற வாய்யார்த்தம். இவ்விதம் அயஸப்தத்துக்கு—உத்தரபாகவிசாரத்தின் முதல் ஸூத்ரத்தை அடைந்திருப்பதையும், அத:ஸப்தத்தை அருகில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதையும், ஆகந்தாயம் என்கிற அர்த்தத்தில் இருக்கும் ஸ்வராஸ்யத்தையும் காட்டுகிற, ஆகந்தாயத்துக்கு உபபாதகங்களான, ‘அத’, அயம், ஹவதி’ என்னும் பதங்களாலேயே இந்த முதல் ஸூத்ரத்தில் கதியில்லாமல் ஒப்பக் கொள்ளவேண்டியதாயிருந்த மந்தறைய அர்த்தங்களுக்கு அளாதரவு பலித்தது.

இனி, ‘அத:ஸப்தோ வ்ருத்தஸ்ய ஹேதுபாவே’ என்று தொடங்கி அத:ஸப்தத்தை வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறார்.

‘வ்ருத்தஸ்ய’ என்றதால் † ப்ரஹ்மியின் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. ‘ஹேதுபாவே’ என்று ப்ரத்யயத்தின் அர்த்தம். இது ப்ரஹ்மனது. இவ்விதத்திலும் ‘அத’, அயம், பவதி’ என்றும் ‡ அபபாதிக்கப்பட்ட மூன்று பதமும் உபபாதம். ப்ரஹ்ம, ப்ரத்யயம், இவ்வரண்டும் இப்பொழுது கொண்டு அர்த்தத்தில் கொண்டுள்ளவைகள் என்ற பரவித்திப்பாசாயமானது ‘பவதி’ சப்தத்தால் காட்டப்பட்டது. ‘அத’ என்பதற்கு முன்போலவே அர்த்தம் இதனால் வ்ருத்தவீசேஷமும், அதற்கு ஹேதுவையோக்யதையும் ஆகியபதமாயிற்று. அந்த யோக்யதையும் சிந்தனையில் வெளியாகப்போகிறது. ‘அயம்’ ஆகந்தாயார்த்தத்தில் ஸ்வராஸ்யமாகிற அயஸப்தத்தை முதலில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இதனால் வ்ருத்தஸாம்யம் ஆகியபதமாயிற்று.

அயஸப்தத்தின் அர்த்தவிந்நயமானது, அத:ஸப்தத்தின் அர்த்தவிந்நயத்தை ஆபேக்ஷிப்பதாலும், அத:ஸப்தத்தின் அர்த்தவிந்நயமானது அயஸப்தத்தின் அர்த்த

† ப்ரஹ்ம-ப்ரத்யயத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் பதம். அதாவது பகுதி. அத: என்னும் சப்தத்தில்—‘இதம்’ என்கிற பதம் ப்ரஹ்ம. அதன்மேல் ‘தவி’ என்கிற ப்ரத்யயம் (விருதி) ஸப்தாநுசாஸகத்தால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தவிப்ரத்யயம் வரும்பொழுது ப்ரஹ்மியாயுள்ள ‘இதம்’ சப்தம் முதலில் அ என்று ஆதேசம் பெற்று ‘அத:’ என்று மாறுகிறது. இவ்வு ‘வ்ருத்தம்’ என்பது ப்ரஹ்மியின் அர்த்தம். ‘ஹேதுபாவம்’ என்பது தவிப்ரத்யயத்தின் அர்த்தம்.

‡ அநுஷங்கமாவது—ஒருமுறை ஈரிடத்தில் தங்கியிருந்த பதத்தையே ப்ரஹ்மஜ்ஞாத வ்ருத்தம் ஒருமுறை மேலுள்ள வாக்யத்திலே, பதங்கிலே சேர்ப்பது.

நீர்ணயத்தை ஆபேக்ஷிப்பதாலும் † அந்யோந்யாச்சரயதோஷாந் வருமெனென்றால்,—அப்படியல்ல. அஃஸப்தத்திற்கு ஆந்தரயத்திலுள்ள ஸ்வாரஸ்யமானது அத:ஸப்தார்த்தத்திண்ணயத்தை எதிர்பார்க்கவேயில்லை. இவ்வகையே, அத:ஸப்தத்தின் வ்ருத்தவேறுபாவுபரவமான ஸ்வாரஸ்யமும் அஃஸப்தார்த்தத்திண்ணயத்தை எதிர்பார்க்கிறதில்லை. அஃஸப்தமானது தன் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், சேர்ந்து ப்ரயோகிக்கப்பட்ட அருகிலுள்ள வேறுபதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் ஆந்தரயத்தையே சொல்லுகிறது. அப்படியே அத:ஸப்தமும் தன் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், அத்தாடு சேர்ந்த மற்றொரு பதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் வ்ருத்தார்த்தவேறுபாவுபரவமான உணர்த்துகிறது—என்பது 'பவதி, அயம்' என்கிற இவ்விரண்டு சப்தங்களாலும் நன்கு காட்டப்பட்டதாகிறது. இவைகளும் † அப்யுச்சயபுத்திகள். 'அத்' என்னும் பதத்தால் குறிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸபதத்தின் ஸாமந்த்யத்தாலேயே இரண்டு பதங்களுக்கும் முன் சொல்லிய அர்த்தபாதம் வித்திப்பதால், ஆதலால், தன் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், பக்கத்திலுள்ளபதத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸபத ஸாமந்த்யத்தாலும் அஃஸப்தங்களிரண்டும் எப்படி அர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அதே அர்த்தத்தையுடையவைகள் என்பதனால் தோஷமில்லை.

அஃஸப்தங்களிரண்டில் ஒன்று போதுமென்பதும் ஸரியல்ல. ஏனெனில், அந்தரகாலத்தை உபஸ்தாபிக்கிற அஃஸப்தமானது, உத்தேரப்போகிற ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸபதத்துக்கு விசேஷணமாயிருக்கிறது; அத:ஸப்தமானது முன் உத்திரிந்த கர்மஜிஜ்ஞாஸபதத்துக்கு வேறுபாவுபரவமானதென்கொல்லுகிறது. ஆகவே, ப்ரயாயதவ்யம் (ஒரே அர்த்தத்தை உணர்த்துதல்) என்பது அளவு அத:ஸப்தங்களுக்கு இல்லையாதலால் இவ்விரண்டில் ஒன்றுபோதுமென்பது தகாது. மேலும், * ப்ரதிஞ்ஞாவேறுதுருபமாக இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் ப்ரயோஜனம் வேறுபட்டிருக்கிறது. ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸபதம் செய்யத்தகுந்தது—என்றல்லவோ ப்ரதிஞ்ஞாவேறுதுருபம் அப்படியல்ல. 'ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸ' என்று தர்மியைநிர்த்தேசித்தார். அஃஸப்தம் என்று ஸாந்ததம்த்தைக் கூறியபடி கர்த்தவ்யதாபாதம் ஸாந்ததம்மல்ல. ஆந்தரயதவ்யதவ்யத கர்த்தவ்யதவ்யத ஸாந்ததம். இவ்வாறாக, அஃஸப்தங்களிரண்டுக்கும் 'ப்ரதிஞ்ஞாவேறுதுருபம்' என்கிற அர்த்தவேறுபாத்தால் விபாகம் 'அஃஸப்ததோ தர்மஜிஜ்ஞாஸ' என்கிற இடத்திலும் ஸமாகம். இப்படி அர்த்தங்களின் வேறுபாட்டை விவாகரிக்கவில்லையாதலால், அஃஸப்ததோஸாவதம், அஃஸப்ததோஸாவதம் முதலிய இடங்களில் அத:ஸப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படவில்லை.

மேலும், ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸபதஸாமந்த்யத்தால் ஆகிப்பதமானதால் மனதில் உணர்நியுள்ள கர்மவிசாரத்திற்கு வேறுபாவுபரவமானது அத:ஸப்தத்தாலேயே அறியத்தக்கதாகிறது; ஆகவே, அஃஸப்தத்தால் என்ன ப்ரயோஜனம்?—எனில், அப்படியல்ல. அஃஸப்தமானது

† அந்யோந்யாச்சரயம்:—இது ஒரு விதமான வாக்கியார்த்ததோஷம். இது இரண்டுவிதம். அவைகளாவன:—உத்தேரண அந்யோந்யாச்சரயம். ஜ்ஞாப்தன அந்யோந்யாச்சரயம். இரண்டு வாக்கியார்த்தங்களும் அந்யோந்யம் (ஒன்று மற்றொன்றை தவறாமல் அபேக்ஷிப்பதால்) (அந்யோந்யாபேக்ஷாருபமான ப்ரதிபந்தகத்தால் வாக்கியார்த்தஜ்ஞானமாவது, வாக்கியார்த்தத்தின் உத்தேரணமாக இல்லாமல் போவது.)

† அப்யுச்சயபுத்திகள் - அநிகமான புத்திகள். அப்யுச்சயபதம் 'கூட' என்னும் அர்த்தத்தில் சாஸ்தாக்காரிகளால் உபயோகிக்கப்படுகிறது.

* ப்ரதிஞ்ஞாவேறுதுருபம் - 'ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸபதம் செய்யத்தகுந்தது' என்பது ப்ரதிஞ்ஞாவாக்யம். 'கர்மவிசாரம் முந்தி உத்திரிப்பதால்,' என்பது வேறுபாவுபரவமானது. (ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸபத கர்த்தவ்யம், கர்மவிசாரஸ்ய புரவ்ருத்தவாதம்.)

ஆகந்தர்யுபார்த்தத்தின் மூலமாய் வருத்தமான கர்மவிசாரரூபஹேதுவுக்கு வேறு சாஸ்தாச் சுவணத்தினால் விலக்கத்தைக் கருதாணையைக் காண்பிக்கிறது. இதனால் வேதாந்தச் சுவணத்துக்குமுன் வேறுசாஸ்தாங்களைக்கேட்காமல் ஸம்பாதிப்பது அசம்மதமாலும், சாஸ்தாந்தரங்கள் அஸமயத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், சாஸ்தாந்தரங்களை அபேகித்துவாதத்தக்க நிதியாநித்யவஸ்துவேகாதிவருக்கு பூர்வவருத்தித்வப்ராஸம் பஸ்த்தாகும்! ஆனால் முன் நடந்த ஏதோ ஒன்றை பூர்வவருத்தம் என்று சொல்லக்கூடாது. சொன்னால் இது அதிபாஸங்கம் வரும். ஆகையால், இனி வரப்போகிற ப்ராஹ்மவிசாரத்துக்கு உபயோகமாய் எந்த பூர்வவருத்தம் இருக்கிறதோ அது அப்யஸத்தத்தினால் உபஸ்தாபிக்கப்படுகிறது.

சாஸ்தாந்தரச் சுவணனைரபேக்யப்போல ஹேதுத்வமும் அந்த வஸ்துஸாயந்த்யத்தினாலேயே வரித்திக்கையில் அத: ஸபத்தத்தினால் என்ன ப்ரயோஜனம்?—என்றால், அப்படியல்ல. அத:ஸபத்தமானது அப்யஸத்தத்தால் ஆகையாகப்பட்டுள்ளது. ஹேதுவின் அவரித்திசங்கையை பரிஹரிப்பதற்கு மிகவும் அவச்யமானது. †ஹேதுவோ விரிஷ்டமாயிருக்கிறது. ஸூத்ராகாரர் அபிப்பாயப்பட்டிருக்கிற அந்த விரிஷ்டஹேதுவிலுடைய விசேஷண, விசேஷ்யாம்சங்களைச்சார்ந்த அவரித்திசங்கையும், அந்நம்பரிஹரமும் ரோவே காண்பிக்கப்பட்டுப்போகிறபடியால் இந்த அப்யஸத்தங்காரணம் மிகுந்த ப்ரயோஜனமுள்ளவை.

லாஷ்யம்:—

சுயீ தவராஜஸரிராஸவெஷஸு சுயி மதாபு ரஸிரமறுகெவறு
கஜேஜிரமதயா வஜெராதஜோஷாவிதாஷஸு ரகஜாஸிரமறு
ஸுஷுஜிஜிராவாஸு ரகஜாஸிரமறு

வ்யாகரணம் முதலிய அங்கங்களோடும், உபநிஷத்தாகிற சீரஸோடும் கூடிய வேதங்களை அப்யஸனம்செய்து, கர்மவிசாரம் பண்ணி, கேவல கர்மங்கள் அல்பமாகவும் அஸ்யிரமாகவுமுள்ள பலனையே கொடுப்பவைகள் என்றும் அறிந்து, மேரக்ஷத்தில் அவிஸரணம் பிறந்திருக்கிற சேதகளுக்கு அகந்தமாயும், ஸூத்ரமாயுமிருக்கிற பலனை வினைக்கும் ப்ராஹ்மத்தை அறியவேண்டுமென்கிற இச்சையன்றோ அகந்தரம் உண்டாவது.

ஞ்ருதப்ரகாசிகை:—‘அந்’ என்கிற பதத்தால் ஸூதிக்கப்பட்ட ‘ப்ராஹ்மஜிஜ்ஞாஸா’ பதத்தின் ஸாயந்த்யத்தினால் வரித்தயான ‘ஈ’ வருத்த, †வர்த்திஷ்யமாணங்களைவும், அவ்விசாரத்துக்குமுள்ள ஹேதுஹேதுமத்பாவத்தையும் விவரித்துக்கொண்டு முன்சொன்ன ஆகந்தர்யத்தை வ்ருபணப் பண்ணுவதோ ‘அந்’ என்ற வாக்யத்தால்.

† ஹேது விரிஷ்டமாயிருப்பதாவது - வருத்தஸம் கர்மவிசாரஸ்ய அல்பாஸ்திரபலத்வாத் - என்று விரிஷ்ட ஹேதுஸ்வருபத்தேகம்.

§ அதிப்ராஸங்கமாவது - அலக்ஷபத்தில் லக்ஷணஸத்தை (இருப்பது) அல்லது சயமத்துக்குத்தவறுதல்.

¶ வருத்தம் - நடந்த விஷயம்.

† வர்த்திஷ்யமாணம் - நடக்கப்போகிற விஷயம்.

‘கம்ஞான’ சப்தத்தால் வ்ருத்தம் கூறப்பட்டது. ‘ப்ரஹ் ஸ்ரீஜஞ்ஞாஸா’ பதத்தால் வர்த்திஷ்யமணம் சொல்லப்பட்டது. ‘அல்பாஸ்திரபல, அநந்தஸ்திரபல—’ என்னும் இவ்விரண்டு சப்தங்களால் ஹேதுஹேதுமத்பாவம் காண்பிக்கப்பட்டது. ‘வேவல்’ சப்தத்தால் ப்ரஹ்மஞ்ஞானபூர்வதமாயுள்ள கர்மாவை விவக்குகிறது.

கம்ஞானத்தான் பூர்வவ்ருத்தம் என்பது எப்படி?— அநந்தஸ்திரபலப்ராப்திதான் எப்படி உண்டாகும்?— என்று ஸந்தேஹம் உண்டானால், ‘அதித’ என்று தொடங்கிய பதத்தால் விவரிக்கிறது. ‘ஸபிராஸ்கவேத’ என்கிற சப்தத்தால் முழுவேதத்தின் அந்யயனமும் விவசிக்கப்பட்டது. வ்யாக்யானபெளவாப்யத்துக்கு ஹேதுமான ‘வ்யாக்யேய - கர்ந்தத்தின், டீ பெளவாப்யம்மமும், இரண்டு பாசங்களுள் செர்ந்து ஒரே ப்ராப்தம் என்பதும் இந்த சப்தத்தாலேயே ஸ்சிபிக்கப்படுகிறது. ‘ஸாங்க’ சப்தத்தால் அநந்தஸ்திரபலத்துக்கு டீ ஆபாதப்ரதிதியை உண்டிபண்ணுவதில் காரணத்வம் காட்டப்பட்டது. ‘க்ருஷ்ணபக்ஷ’ ததாங்கர், உபகீபது ய: ஸிஷ்யம் வேதமத்யாபயேத் த்விஜ: ஸகல்பம், ஸாத்ஹஸ்யஞ்ச ததாசாயம் பாக்ஷதே.” இதுமுதலான வசங்கள் ‘அதிதஸாங்கஸகிராஸ்கவேதஸப’ என்கிற இடத்தில் அபிப்பிராயப்பட்டுள்ளன. இவ்விதம் ‘அதித’ என்று தொடங்கப்பட்டு, ஆறாம் வேற்றுமையிலுள்ள இரண்டு விசேஷணங்களால் ‘ப்ரஹ் ஸ்ரீஜஞ்ஞாஸா’ பதத்தின் ஸாமந்த்யத்தால் பாதுகாக்கப்படும் அய்யாத: ஸப்தங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள அதிகாரி விசேஷம் காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. கர்மங்களை நன்றாய் அறிந்தவனும், ஸாம்ஸாரிபலன்களில் நிர்வேதம் அடைந்தவனும், அநந்தமாயும், ஸ்வமாயுமிருக்கிற பவத்தை அடையவிரும்புகிறவனுமான சேதனனன்றோ சாஸ்திரத் திற்கு அதிகாரி.

“அநந்தஸ்திரபலப்ராப்தம் ஸ்ரீஜஞ்ஞாஸா.”

அளவற்றதும்; சாக்ஷதமாயுமுள்ள பலருமொன்ற ப்ரஹ்மத்தை அநிபவேண்டுமென்ற விருப்பம்—என்று அர்த்தம். அநந்தஸ்திரபலத்வம் என்பது ஸ்ரீஜஞ்ஞானைக்கு விசேஷணமானால், ஸ்ரீஜஞ்ஞானைக்கு அத்தன்மை ஆகமங்களால் உண்டான விவேகத்தின் மூலமாய்,—என்ற தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

‘அநந்தாபாஸி’—என்னும் பதத்தால், ‘அய்யாத:’ சப்தங்களால் கிடைத்துள்ள ஹேதுவின் சாஸ்திராந்தர + காரணபேக்ஷயம் விவசிக்கப்பட்டது. கர்மவிசாரத்திற்குப் பிறகு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கது—என்பதில், கர்மாக்கள் அல்பாஸ்திரபலங்கள் என்னும் நிர்ணயத்துடன் கூடிய அநந்தஸ்திரபலத்தின் ஆபாதப்ரதிதி—என்பது விசிஷ்ட ஹேது. அத:சப்தத்தால் வ்ருத்தமான கர்மவிசாரத்துக்கு ஹேதுத்வம் சொல்லப்பட்டது.

‘வ்யாக்யேயம் - வ்யாக்யாநர் செய்யத்தகுந்த கர்ந்தம்.

டீ பெளவாப்யம் - முன்னும் பின்னுமாயுள்ள வரிசைகளும்.

டீ ஆபாதப்ரதிதியாவது மேலெழுந்தவாரியாக உண்டாகும் ஸம்சயவ்யாயஸஹமான ஜ்ஞானர்.

* (க்ருஷ்ணபக்ஷ) க்ருஷ்ணபக்ஷத்திலும் அவ்வாறே வேதாங்கங்களும் கற்கத் தகுந்தவைகள். எந்த ப்ராஹ்மணன் உபநயம் செய்துவைத்து சிஷ்யனுக்கு கல்பத்திடும், ரஹஸ்யமான மந்திரங்களுடனும் அந்யயநம் செய்து வைக்கிறானோ அவனைத் தான் ஆசார்யன் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

+ ஸாபேக்ஷயம் - மட்டுமுன்னுற எதாவதாதிருத்தம்.

டிருப்பதாலும்,—கர்மவிசாரமானது ஸாங்க வேதாத்தயனத்தால் உண்டான அந்தஸ்திர பலாபாதப்ராதிசையை முன்னிட்டு வருவதாலும்,—‘அடிக்கடி செய்யவேண்டும்’ என்கிற விதி முதலியவைகளால் கர்மாக்கள் அல்பாஸ்திரமான பலனுள்ளவைகள் என்கிற எண்ணத்துக்குக்காரணமாயிருப்பதாலும் இது வசிக்கவேண்டும். இத்தன்மையுள்ள வசிக்கவேண்டும்—‘அதிசந்தரல்பாஸ்திரபலகேவலகர்மாஜ்ஞானதயா ஸஞ்ஜாதமோக்ஷாபிலாஷ்யம்’ என்னும் பதங்களால் சொல்லப்பட்டது.

இங்கு ‘அதிசந்தரல்பாஸ்திரபலகேவலகர்மாஜ்ஞானதயா ஸஞ்ஜாதமோக்ஷாபிலாஷ்யம்’ என்கிற பதத்தால் கர்மாக்கள் பலத்தின் மூலமாய் ஒதுக்குவதின் பொருட்டு அறியத்தக்கவைகள்—என்பது கண்டோதாராயிற்று. ஸ்வரூபத்தால் க்ரஹிப்பதற்காக அறியத்தக்கதென்பதும் கூட கர்மவிசாரத்தின் பூர்வவ்ருத்தத்தவத்தில் ஹேது; அபேக்ஷிதமான கர்மஸ்வரூபத்தின் ஞானமும், கேவல கர்மாக்களுக்கு அல்பாஸ்திரவ பலஜ்ஞானமும் கர்மமீமாண்ஸையினால் நிச்சயிக்கத்தக்கது—என்றுமல்லவோ மேலே சொல்லப்போகிறார். அந்த கர்மஸ்வரூபஜ்ஞானம் முதலியவைகளில் கர்மாக்கள் ஸ்வரூபத்தால் உபாதேயங்கள்—என்கிற ஜ்ஞானம் அந்தஸ்திரபலாபாதப்ராதிசையில் உள்ள டங்கியது. உபாயம், அதன் இதிவந்தத்தவதாலிசேஷங்கள், ஆகையினால் கூடவே யன்றோ அந்தஸ்திரபலாபாதப்ராதிசை—என்பதால் வசிக்கவேண்டும். அந்தஸ்திரபலமும், மேல் க்ரஹத்தின் அபிபோதமும் வந்திருக்கிறது.

ஆனால், கர்மவிசாரம் ப்ராஹ்மவிசாரத்திற்கு சார்பெக்தவேறுதலாயிருக்கையில்,—கர்ம விசாரம் செய்த யாவராலும் ப்ராஹ்மமானது விசாரிக்கப்படவேண்டியபாதவால், ஸ்வர்கார்த்தமான கர்மாக்களை அனுஷ்டிப்பவர்களை இல்லாமற்போக வேண்டுமே—எனில், அப்படியல்ல. ஏனென்றால், மீமாண்ஸைநாசத்தால் கீட்காராவ்ருத்தபோதிலும், உபாத்யாயர் முதலியவர்களின் வசந்தத்தினால் வராகள் அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு ஸ்வர்கார்த்தமான கர்மாக்களை அனுஷ்டிப்பதில் விசாரம் கிடையாது. மீமாண்ஸையைக்கேட்டும் வராகள் ஸ்வர்கத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களோ அவர்களுக்கு அந்ருஷ்டதோஷத்தாலும், அவ்விதிமான வ்யாக்யானங்களைச் செவியற்று மோக்ஷத்தில் விருப்பமில்லாமை ஸம்பலிப்பதாலும்.

ஸாங்காத்யயகம் கர்ம விசாரத்துக்கு பூர்வவ்ருத்தத்தில் ஸாங்கவேதாத்தயனம் செய்த எல்லோராலும் கர்மாவாணது விசாரிக்கப்படவேண்டியதாகும்; ஆனால், அப்படிச்செய்யப்படுவதில்லை. வேதாத்தயனம் செய்திருந்தபோதிலும், அநேகர் கர்மமீமாண்ஸாச்சரணமில்லாதவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். அவர்களுக்கு கர்மவிசாரம் இல்லாதிருப்பது அந்ருஷ்டம், தேசம், காலம் முதலியவற்றின் வைகுண்யத்தால் ஏற்படுகிறதே தவிர ஸாங்காத்யயகத்துக்கு பூர்வவ்ருத்தத்தவம் இல்லாமையால் அல்ல;—என்றாலும், அது இவ்விதத்திலும் ஸமாகம். அப்படியே ஸாதகசதுஷ்டயம் முதலானது வந்தித்திருந்த போதிலும் கூட ப்ராஹ்மவிசாரத்தை அபிபாதவர்களாகவே அநேகர் காணப்படுவதால், ஸாதகசதுஷ்டயம் முதலியவற்றிற்கு ப்ராஹ்மவிசாரத்தைக்குறித்து நியமேக காரணத்தவம் எவ்விதம் பொருந்தும்?—என்று சோத்யம் ஏற்பட்டால், அதற்கு பூர்வவ்ருத்தவாதிகள் கூட அந்ருஷ்டம் முதலியவற்றின் ‘வைகுண்யத்தால் தோஷமில்ல’ என்று பரிஹரிக்க வேண்டியவரும். அவ்வய் இங்கு ஸாகந்தான். ஆகவே, பரிஹரிக்கமுடியாத வேறு தூஷணங்கள் அவர்களுக்கு அதிகம். ஆகையால், பாண செய்வதற்குக்குடவன்போல், ப்ராஹ்மவிசாரத்துக்கு கர்மவிசாரம் அவச்யம் முன்மாகவே இருந்து திரவேண்டும். ந்ருஷ்ட

† வேதாங்கங்கள் ஆறு :—சிக்ஷா, வ்யாக்யானம், ச்சந்தஸ், ந்ருத்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம்.

பட்டுள்ளன. 'ஷஷ்டி சேஷே' என்னும் ஸூத்ரத்தால் ஸம்பந்தஸாமான்யத்தில் ஷஷ்டி விரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு அந்த ஷஷ்டிக்கு ஸாமான்யவிஷயத்வத்தை சங்கித்து கர்மவிஷயத்வம் நிச்சயிக்கப்படுகிறது. அந்த இடத்தில் பொதுவாக ஸாமானானது அநேக விபத்திஸாதாரணமாயிருப்பதால், விபத்தியந்தரஸந்தேஹத்தை நீக்குவதற்காக இங்கு அவைகளுக்கு அனுபபத்தியை நினைத்துக்கொண்டு விக்ரஹவாக்யத்தைக்காட்டுகிறார் 'ப்ரஹ்மனேஜ்ஜிஞ்ஞாஸா' என்று. சதுர்த்தியை (நான்காம் வேற்றுமையை) எடுத்துக் கொண்டால் ப்ரயோஜனம் கிடைத்தபோதிலும், — ப்ரக்ருதிவிக்கருதிபாவம் இல்லாத இடத்தில் சதுர்த்திஸமாஸம் வரக்கூடாதாகையால், அதை எடுக்கவில்லை.

'ஸப்தமீ' என்று யோகவிபாகத்தால் 'ப்ரஹ்மணி ஜ்ஜிஞ்ஞாஸா' என்று ஸமாஸம் வந்தாலும், ப்ரஹ்மத்துக்கு விஷயத்வம் தான் வித்திக்குமே ஒழிய ப்ரயோஜனத்வம் வித்திக்காது. ஆகவே, ஸப்தமீபை (ஏழாம் வேற்றுமையை) எடுக்கவில்லை.

¶ 'சங்குலயா கண்ட:' என்பதுபோல் த்ருதியா - (மூன்றாம் வேற்றுமை) ஸமாஸத்தை ஒப்புக்கொண்டாலும் விஷயத்வம், ப்ரயோஜனத்வம், இரண்டும் வித்திக்காதென்று கருத்தி.

'ப்ரஹ்மண:' என்கிற இந்த ரூபம் பஞ்சமீ (ஐந்தாம் வேற்றுமை) ஷஷ்டி (ஆறாம் வேற்றுமை) இரண்டுக்கும் ஸமானமாகியிருப்பதாலும், ஷஷ்டிக்கு அநேக அர்த்தங்கள் இருப்பதாலும், அதன் நிர்ணயத்துக்காகவும் 'ப்ரஹ்மண இதி' என்று சொல்லுகிறார். எந்த விதியினால் இந்த விபத்தி வருகிறது?—என்றால், 'கர்த்தருக்ரமணே:' என்று சொல்லுகிறார்.

ஷஷ்டியானது கர்த்தருக்ரம இரண்டுக்கும் ஸாதாரணமாயிருந்தபோதிலும், தாபத்யத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனுக்கே ப்ரஹ்ம ஜ்ஜிஞ்ஞாஸாகர்த்தருத்வம், ப்ரஹ்மத்துக்கே கர்மத்வம் என்கிற அபிப்பிராயத்தால் 'ப்ரஹ்மண இதி' கர்மணிஷஷ்டி' என்று சொன்னார். கர்மணி ஷஷ்டியை ஸவீகரித்தால் ப்ரஹ்மத்துக்கு விஷயத்வம், ப்ரயோஜனத்வங்கள் வித்திக்கும்.

இப்படியானால், ஸம்பந்தஸாமான்ய பரிக்ரஹசங்கா விஷயமான 'யத்பயி' என்று தொடங்கப்படும் பாஷ்யபயத்துக்கு உத்தானம் எவ்வாறு பொருத்து?—இதோ பதில் சொல்லுகிறோம். ஸம்பந்த ஸாமான்யத்தை அங்கீகரித்தபோதிலும், ஜ்ஜிஞ்ஞாஸாபதத்தின்ஸமர்த்தயத்தால் ப்ரஹ்மத்துக்கு கர்மத்வம் வித்திப்பதாலும், —பாப்பனாயாக ஸம்பந்தம்பெற்ற— † உபாய, ‡ உபாஸக, ¶ ப்ரதிபந்தம் முதலியவைகளுக்கும் ஜ்ஜிஞ்ஞாஸ்யத்வம் வித்திப்பதாலும், —ப்ரதிபதத்தால் விதிக்கப்பட்ட ஷஷ்டிக்கு ஸமாஸந்தேஹம் இருப்பதாலும், —அங்கே ஸாமர்த்த்யத்தால் ஷஷ்டிக்கு கர்பார்த்தத்வவித்தியையும், ப்ரஹ்மாதூபத்திகளுக்குங்கூட ஜ்ஜிஞ்ஞாஸ்யத்வவித்தியையும் 'யத்பயி' என்பதால் சங்கிக்கிறார்.

'ஸம்பந்தஸாமான்யபரிக்ரஹே' என்னும் இடத்தில் 'பரி' என்கிற உபஸர்பலத்தால் ப்ரஹ்மாதூபத்திகளுக்குங்கூட ஜ்ஜிஞ்ஞாஸ்யத்வவித்தி ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. பரித: (நாற்

† ப்ரக்ருதி - வேறுபாட்டுக்கு ஆதாரமான மூலவஸ்து. விக்ருதி - வேறுபாடு. ஓர் அவஸ்தையிலிருந்து அவஸ்தாந்தரப்ராப்தி.

¶ 'சங்குலயா கண்ட:' கண்டக்கோடரியால் வெட்டப்பட்ட ஓர் துண்டு.

† உபாயம் - பத்தி, அல்லது ப்ரபத்தி.

‡ உபாஸகன் - பத்தன்.

¶ ப்ரதிபந்தங்கள் - உபாஸகாவிரோதிகள்—அல்லது இடையூறுகள்.

புறங்குளியும்) உடலுணத்தாலன்றோ பரித: இருக்கிற வஸ்துக்களுக்கும் க்ராவியத்வம் விர்த்திக்கிறது. ஆகவேதான், மேலே 'க்ருத்யதே' என்று சொல்லப்பட்டதேயொழிய 'பரிக்ருத்யதே' என்றில்லை. அவ்விரண்டையும் 'ததாயி, என்று தொடங்கி பரிஹரிக்கிறார்.

இந்த இடத்தில் இதுதான் அர்த்தம்—ப்ரதானமாயுள்ள ப்ரஹ்மத்துக்கும், அப்ரதானமாயுள்ள மற்றவைகளுக்கும், கர்மத்வம் ஆகேஷ்பத்தால் விர்த்திக்கிறதென்பதைவிட ப்ரதானப்ரஹ்மவெட்டமான கர்மத்வத்திற்கு நேராக வாசகசபத்தால் ஷீ அபிதானமும், மற்றவைகளுக்கு ப்ரதானஸம்பந்தத்தாலும், ஆகாங்கூபலத்தாலும், விர்த்திக்கிற கர்மத்வத்திற்கு ஸாமர்த்த்யத்தினால் விர்த்தியும் ஏற்றக்கொள்ளத்தக்கது. ஆகையால், "தாமதித்து வரும் புத்திக்கு எது ஶாணமோ அதைவிட சீகாபுத்திக்குக் காரணமாயுள்ளதற்கு அதிகபலம் உண்டு"—என்கிற ந்யாயத்தால் ப்ரதிபதவிஹ்மதமான ஷக்ஷடியே க்ரஹிதத்திற்குந்தது. ஷக்ஷடிக்கு ஸட்பதஸாமான்யவிக்ஷையிருந்தால் கர்மத்வபுத்தியானது விளம்பமுள்ளதாகும். க்ருத்யோக்ஷக்ஷடியை விவக்ஷித்தால் அது சீக்ரமாய் உண்டாகும். க்ரத்ருத்வம், கர்மத்வம் என்கிற இரண்டு அர்த்தங்களுக்கும் ஸூத்ரத்தால் ப்ரதிபன்னமாயிருப்பதால் சர்மத்வபுத்தியானது விளப்பித்து வரக்கூடியது—என்றால், அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. அறிபவேண்டுமென்ற எண்ணமுள்ள க்ர்த்தா கர்மஜ்ஞானமுள்ளவன் என்று அறியப்பட்டிருப்பதால் கர்மத்வருபமான அர்த்தமன்றோ முதன்முதல் பத்தியில் ஏறும்.

ஸமாஸிஷேதத்தை ஆசங்கித்து 'நச' என்ற பரிஹரிக்கிறார். ச—என்பது சக்ஷஸமுச்சயத்தில். அபவாதத்திற்கு அபவாதம் ப்ரதிப்ரஸவம் எனப்படும். 'ஸாப்பிஷேதஜ்ஞானம்' இது முதல் ப்ரயோகங்களில் 'ஜ்ஞே: ப்ரதிபதத்தஸ்ய கரணே' என்கிற ஸூத்ரத்தால் விதிக்கப்பட்டுள்ள ஷக்ஷடியில் ஸமாஸிஷேதம் என்கிற பெறுகிறது. 'ஸாப்பிவிஷேதம் (ஸெய்யினால்) ப்ரவ்ருத்தி' என்றல்லவோ அந்த வாய்ப்புக்கு அர்த்தம். ஜ்ஞானபதம் க்ருதந்தம் தான். ஆயினும், ஸாப்பிஷே: என்ற ஷக்ஷடியானது க்ருதப்ரத்யஸம்பந்தத்தால் விதிக்கப்பட்டதல்ல. ஏனெனில், 'ஸாப்பிஷேத ஜாதீதே' என்பது கிவந்தபதாந்வயாஹமாக இருப்பதாலும், தாதுவுக்கும், விபத்திக்கும் ப்ரவ்ருத்தி, அதன் காரணம்—என்ற அர்த்தம் இருப்பதாலும், அவையனைத்தும் கர்மத்வமானது க்ருதஸம்பந்தத்தால் விதிக்கப்பட்டது என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் விர்த்திக்காது. ஆகையால், இங்கே 'க்ருத்யோகாச' என்கிற ப்ரதிப்ரஸவசூத்ரத்திற்கு ப்ராப்தியில்லாததால் ஸமாஸிஷேதம் அவகாசமுள்ளதாயிற்று.

இந்த ஷக்ஷை வ்யாக்யாநம் செய்யத்தகுந்ததல்ல. ஏனெனில், ஸூத்ரத்தில் இது ப்ரயோகிக்கப்படவில்லை. ப்ரயோகிக்கப்பட்ட சப்தாஸல்லவோ போதகம். ப்ரயோகிக்கப்படாதது போதகமாகாது. போதகசப்தமே வ்யாக்யானிக்கத்தக்கது. ப்ரயோகிக்கப்படாமலிருந்தாலும், ஸ்மரிக்கப்பட்ட விபத்தியானது போதத்தை உண்பண்ணுவதால் அது வ்யாக்யானிக்கத்தக்கது,—என்றால், இவ்விதம் சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில், அதன்ஸ்மரணமன்றியே அர்த்தப்ரதிபத்தி உண்டாவதால். அர்த்தப்ரதிபத்தியும் ப்ரதி

ஷீ அபிதானம் - சப்தத்தால் சொல்லப்படுதல்.

ஶீ ப்ரதிபதிக்கும்—தாது, ப்ரத்யயம், ப்ரத்யயார்த்தம் இல்லாததாயும், அர்த்தமுள்ளதுமான சப்தஸ்வரூபமும், க்ருத தத்திதப்ரத்யயார்த்தங்களும், ஸமாஸமும் ப்ரதிபதிக்கும்.

பதிகத்தாலும் ஈ லக்ஷணையாலும் உண்டாகிறது. லக்ஷணையும் ஈ யோக்யதை முதல்பைவகையால் வித்திக்கிறது. ஆகையால், அநுசாஸந்தினால் (ஸூத்ரத்தால்) ஷங்கடிக்கு வ்யாக்யாநம் யுக்தமல்ல—என்றால், ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம்.

ப்ரயோகிக்கப்படாத விபத்தியின் அர்த்தத்திற்குப் ப்ராதிபதிகத்தால் லக்ஷணையன்றே ஸமாஸம். இந்த இடத்தில் லக்ஷ்யார்த்தத்துக்கு உபலக்ஷணமாக விபக்தி அனுப்ரவிஷ்டை. (கூடப் ப்ரவேசித்தாந இருக்கிறது) ஆகையால், லக்ஷ்யார்த்தவிசேஷநிர்ணயத்தின் பொருட்டு விக்ரஹவாக்யத்திலுள்ள ஷங்கடி வ்யாக்யாநிக்கத்தக்கதே.

அப்படியானால், அது அநுசாஸந்தினால் வ்யாக்யாநிக்கத்தகுந்ததல்ல. லக்ஷணிகார்த்தபன்றே யோக்யதை முதல்பைவற்றால் சர்ச்சிக்கப்படுகிறது. 'கங்கையில் இடைச்சேறி' (கங்காயாம் கௌரி) இது முதல்ப இடங்களில் அநுசாஸந்தால் கரை லக்ஷ்யார்த்தபரிக்ரஹத்திலேயன்றே! ஆனால், யோக்யதை முதல்பைவற்றால் தான் லக்ஷ்யார்த்தம் வித்திக்கிறது—என்றால், அப்படியல்ல. எல்லா லக்ஷணிகார்த்தங்களும் யோக்யதை முதல்பைவற்றாலேயே அர்த்தநிர்ணயநியமம் இல்லாமையால், ப்ராதிபதிகத்தினால் வேறு ப்ராதிபதிகத்தின் அர்த்தலக்ஷணையில் நியமம் கிடையாது. ப்ராதிபதிகத்தால் விபக்தியுரித்தத்துக்கு லக்ஷணை சொல்லுகிற இடத்திலேயே இந்த விபக்தியுரித்தம் லக்ஷ்யம். வேறு விபக்தியின் அர்த்தம் லக்ஷ்யமல்ல என்கிற நியமம் இருக்கிறது. அதுவும் சப்தாநுசாஸந்தினமாக இருப்பதால் அதை அநுஸரித்து ஸ்நாயிப்பதே யுக்தம். இங்கே ஸம்பந்தஸாபாயத்தை லக்ஷ்யார்த்தமாகச்செய்து அதனால் கங்கைவத்தை ஆக்ஷேபிப்பதைவிட முதலிலேயே சப்தாநுசாஸந்தினால் அநுஸரிக்கப்பட்ட கர்மத்தவற்றுக்கே லக்ஷணை யுக்தமானது. ஆதலால், ஸம்பந்தபதலக்ஷ்யார்த்தவிசேஷநிர்ணயத்துக்காக அநுசாஸந்ததை அநுஸரித்து லக்ஷ்யார்த்தத்துக்கு உபலக்ஷணமாகுள்ள விக்ரஹவாக்யத்திலிருக்கும் ஷங்கடி வ்யாக்யாநம் செய்யத்தக்கது.

அல்லது, (வாப்த) தோன்றி மறைந்துள்ள விபக்தியுடன் கூடிய சப்தத்தால் விபக்தியின் அர்த்தத்தை அறிவிப்பது முடியமாகும். ஸம்பந்தமுள்ள வஸ்துவவுக்கன்றே லக்ஷணை காணப்பட்டிருக்கிறது. ஸம்பந்தத்துக்குமாத்ரம் லக்ஷணை காணப்படவில்லையே. விபக்தியார்த்தமோ ஸ்வயம் ஸம்பந்தரூபமாயுள்ளது. ஸம்பந்தமானது வேறு ஸம்பந்தத்தை அபேகித்தாமலே தன்னிடத்தில் ஸம்பந்தித்ததின் காரணத்தை உண்டிபண்ணுவதால் லக்ஷணை ஸம்பலிக்காது—என்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில், ஸம்பந்தம் ஸ்வபரநிர்வாஹம்—என்கிற விஷயத்தை அநியாதவர்களுக்குக் கூட விபக்தியார்த்தம்மீது ஏற்படுவதால். ஸம்பந்தமானது தன்ஸத்தையினால் லக்ஷணைக்குக்காரணமல்ல. ஆனால், அறி

ஈ லக்ஷணை—சப்தத்தின் ஒரு வ்ருத்தி. 'கங்கையில் இடைச்சேறி' என்று ஒருவன் சொன்னால், 'கங்காபதவாக்யமான ப்ரவாஹத்தின்மீது இடைச்சேறி இருக்கிறது' என்று பொருந்தாதவாக்யம், கங்காபதமானது லக்ஷணவ்ருத்தியினால் கங்காநிர்ணயத்தை உணர்த்துகிறது. இந்த இடத்தில் கங்காபதம் லக்ஷணம். நீரம் லக்ஷ்யம். இந்த அர்த்தத்தை உணர்த்தும் சப்தசக்தி லக்ஷணை.

ஈ யோக்யதையாவது. வாக்யத்தின் அர்த்தங்கள் அந்யோந்யம் விரோதமில்லாமல் அன்வயித்தல். ஆகாங்கை, யோக்யதை, ஆஸத்தி, தாத்ரயம் இந்நான்கும் சேர்ந்திருந்தாலொழிய ஒருவாக்யம் வந்தாலினால் ஒருதப்பட்ட அர்த்தத்தை உணர்த்தத்திறமையுள்ளதாக ஆகாது.

ப்ரஹ்மசப்தத்தினால் ஸ்வபாவத்திலேயே ஹேமகுணங்க
 ளொன்றுமில்லாதவனும், எல்லையற்ற மேன்மை தங்கிய எண்
 னிறந்த மங்களகுணஸமுதூகங்களுள்வனுமான புருஷோத்தமன்
 சொல்லப்படுகிறான்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

இவ்வாறாக ஸயஸாந்தர்த்தமான விபந்தியர்த்தம் நிரூபிக்கப்பட்டது. பிறகு ஸமஸ்தமான இரண்டு பதங்களுக்குள் முதலிலுள்ள ப்ரஹ்மசப்தத்தை வ்யாக்யானிக்கிறார் 'ப்ரஹ்ம சப்ததந ச' என்ற வாக்யத்தால். ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு ப்ரதானம் முதலிய அப்ரதானமாயுள்ள அர்த்தந்தரவர்களில் ப்ரயோகம் காணப்படுவதாலும், — மற்றைய வ்யாக்யானங்களால் சசுவரணைத்தவிர்த்த வேறு வஸ்து பரத்வமாய் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டிருப்பதாலும், — சிவர் தேவதாந்தரபரத்வம் ஒப்புக்கொள்வதாலும், — இவற்றையெல்லாம் விலக்குவதற்காக ப்ரஹ்மசப்தத்தால், * புருஷோத்தமன் தன் கொல்லப்படுகிறான் — என்று ப்ரதிக்கை செய்கிறார். புருஷோத்தமசப்தத்தின் ரூபமாய் ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு வேறு தேவதைகளை அர்த்தமாகக் கொள்ளுவது நிராகரிக்கப்பட்டது அவயவசத்தியால் ஸப்தமாயாயி, முதத்தாளாயமுள்ள சேதனர்களைவிட வேறுபாடு ஆர்த்திகமாய் வந்ததிக்கிறது. தன்னை வ்யாழிய மற்றைய வஸ்துக்களில் வைக்கண்பாரதாம் த்ருணத்திக்குந் கூட இருப்பதால் அதை விலக்குவதற்காக 'ஸ்வபரவத:' என்று தொடங்கிய இரண்டு விசேஷணங்களால் அந்த வேறுபாட்டைப்பிரித்துக்காட்டுகிறார். (இரண்டு விசேஷணங்களுடன் — ஸ்வபரவத: நிரஸ்தர்க்கலதாவத:, அவதிகாதிசாரஸங்க்யோபவ்யாணாகுணகண:)

இந்த இரண்டு விசேஷணங்களும் சப்தசக்தியாலும், அர்த்தசக்தியாலும் 'பாற்றம்' சப்தம் புருஷோத்தமராயே சொல்லுகிறது—என்பதற்கு உபம்மபட்சம் எவர்க்கொல்லப் பட்டனிலே ஸயாழிய பாவ்ருத்திக்வித்தன்னாகச்சொல்லப்படவில்லை. குணத்தாழியம் பெரிதாகியவளவில், சப்தசக்திக்கு அளவீக்காசம். ஏற்படுவதாலும்,— எல்லா தோஷங் களையும் விவர்த்திக்கிற அளவிற்குத் ஆணத்தத்தை முழுக்கு அடைவதற்குக்காரணமாவ தாலும்,—ஆதரவாதிகளால் சொல்லப்பட்ட அவித்தய முதலிய தோஷஸம்பந்தத்தையும், நிராகுணத்தவத்தையும் விலக்குவதற்காகவும்,—உபாதிநிலை கவரப்பட்டிருக்கிற பாற்றம் ஸ்வரூபத்துக்கே கர்மவச்யத்து, துக்கித்வாதிகளை விலக்குவதற்காகவும்,—'ஐனானம் முத லிய சக்திஸம்பந்தமே ஐவனுக்கு ஐயற்கையாயுள்ளது. ஸர்வஜ்ஞசிரதிகயாகத்தம் முத லியவற்றின் ஸர்பந்தம் ஏதோ ஒரு ஸபயத்தில் தான் உண்டாகிறது—என்று சொல்லும் மதத்தை விலக்குவதற்காகவும் 'ஸ்வபாயத:' என்று தொடங்கிய இந்த இரண்டு விசேஷணங்கள் காட்டப்பட்டன.

சில தோஷங்களுக்கிடையே, எல்லாத்தோஷங்களிலும் பாஸமுடி பத்தங்களுக்கும், முத்தங்களுக்கும், நத்தங்களுக்கும் - குருப்பதால் அனை விலக்குவதற்காகவே 'எவ

* புருஷோத்தமபதம் பூரி என்பதானவிடத்தில் யோசுதம புருஷஸ்கொள்ள உத்தமபத புருஷோத்தமம்; புருஷோத்தமத்தி; புருஷோத்தமம்; புருஷோத்தமத்தி; புருஷோத்தமம்; --என்று ஒருவாறு சொல்லுவார்கள். அபிபுத்தாசனம் கொள்ளப்படுகிறது. மூன்றுவாறு வாய்மையானவர்கள் பத்திரம் வாய்மையானவர்கள், மனமாயினர், அந்நாள் வாய்மையான புருஷோத்தமம்; உத்தம புருஷோத்தமம்; --என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்நாள் வாய்மையான புருஷோத்தமம்; உத்தம புருஷோத்தமம்; --என்று சொல்லப்படுகிறது.

பாவத: சீரஸ்த சீகில்தோஷ: என்று அருளிச்செய்தார். ஏனெனில், நித்யர்களுக்குக்கூட பகவானுடைய நித்யபவங்கல்பாநீனமாயன்றோ நித்யநீர்தோஷத்தவர் இருக்கிறது. ஸ்வ பாவத்தினால் இல்லையே.

‘ஸ்வபாவத:’ என்னும் பதத்தை மேலேயும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படிச் சேர்த்தால் குணங்கள் அவின்மையினால் கல்பிதங்கள் என்கிற பகதத்துக்கு வ்யாவருத்தி வற்பெம்.

‘தே யே சதம்’ என்னும் இடத்தில் பூர்வபூர்வமாயுள்ள குணங்களைவிட உத்தரோத் தகுணங்களுக்கு அநிசயமானது வரப்புகளதாதலால் அதை வ்யாவருத்திப்பதற்காக ‘அநவநிகாதிசய’ பதம் பாயோகித்திருக்கிறார். அவ்விடத்தில் பரஹ்மகுணாதிசயமானது வாக்குக்கும், மனஸுக்கும் விஷயமாகாததலால் ‘அநவநிகாதிசய’ என்று சொன்னான். வசிட்டம் முதலிய குணங்கள் ஸ்வயஸ்வகல்பத்தில்உள்பட்டவை யென்று மேலே உபந்யாவரிக்கப் போகிறார். ஆதலால், ஏதோ ஒரு குணத்தில் அதன் பாகாரபேதமுள்ள அநேக குணங் களுக்கு அந்தர்பாவம்—என்கிற அபிபிராயமுள்ளது ‘கண’சப்தம்.

மேலும்,—“அநவநிகாதிசயசப்தம் குணங்களுக்கு விசேஷணமானால், கணசப்தத் தோடு ஸாமானாகாதிகாண்யம் இல்லாமைதலால், பஹுவரீஹி ஸமாஸம் வராதது. கணசப்தத் துக்கு விசேஷணமாகச்சொல்லுவதும் தகாது. குணங்களின் ஸ்வரூபவன்றோ அநவநி காதிசயமுள்ளது. கணஸ்வரூபமல்லவே” என்று ஆதிசப்தம் வந்தால்,—அப்படியால், கணத்தான் விசேஷ்யம். ஆகவே, பஹுவரீஹி வித்திக்கிறது. ஆனாலும், அர்த்தவசத் தால் கணத்திலடங்கி, ஒன்றிலொரு குணம்யாதிக்கும் அநவநிகாதிசயநவர் பலிதமாகும். எப்படியென்றால், “இந்த கோஷ்ட அபிஜநங்கோபுடையது. சாஸ்தரத்தில் தேர்ச்சியுள் ளது.” என்கிற வாக்யத்தில் சாஸ்தரம் முதலியவை. கோஷ்டங்கு விசேஷணங்களாகக் கூறப்பட்டிருந்தாலும், அந்த கோஷ்டயிலிருப்பவர்களுக்கே சாஸ்தரம் முதலியவற்றின் ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறது. ஸமுஹத்துக்கு இல்லையென்றே! ஆகையால், கோஷ்டயில் சேரா தவர்களுக்கு சாஸ்தரம் முதலியவை இல்லையென்று சொல்லவேண்டி வருத்.

மேலும், அஸங்க்யேயத்தையும் கணத்துக்கு விசேஷணமாகச்சொல்லுவதுதான் பொருத்தம். கணத்துக்கு அஸங்க்யேயத்தவர் மேர்த்தால் கைமுத்யந்யாயத்தால் குணங் களுக்கு அஸங்க்யேயத்தவர் வித்திக்கிறது.

‘அநவநிகாதிசய’ சப்தத்தால் அவர்களுடைய குணங்கள் ஜகத்வ்யாபாரத்துக்கு அந் தகுணமாயிருப்பது பற்றி பகவானுடைய குணங்களைவிட நிக்குஷ்டமாயிருப்பதால் நித்ய வரித்தாகளுடைய வ்யாவருத்தியும் உண்டாகிறது. அவர்களுக்கு அந்யந்தாதுகூலமான அந் த பகவத்துணவிபுத்திஸாகாதாரம். அநவநிகாதிசயமாயிருந்தபோதிலும், அப்படிப்பட்ட அஸங்க்யேயகுணங்களில்கூலாயால் அவர்களுக்கே வ்யாவருத்தி வித்தித்தது. அல்லது, ருத்தி ஸம்பல்க்கிறது. அவர்களுக்கு அப்பேற்பட்ட குணங்கள் பகவானுடைய நித்யமான றுக்கையின் அதிசயம். ஸ்வரூபத்தால் அநவநிகாதிசயந்வயில்கூலாயாலும் நித்யவரித்தவ்யா வ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. அவர்களோ அனுஸ்வரூபிகள். இங்கே ஸ்வரூபத்துக்குக்கூட அந வநிகாதிசயத்தவர் உண்டு—என்கிற அபிபிராயம் உள்ளடங்கியிருக்கிறது. ஏனெனில், விபத்தங்கூட குணங்களுள் அடங்கியிருப்பதால் ‘விப’தவர் ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்க ளாலும்” என்ற உபபாதகார்த்தத்தில் சொல்லியிருப்பதாலும் கண்டு கொள்ளவேண்டி யது.

‘அபிதீயதே’—முக்யவ்ருத்தியால் சொல்லப்படுகிறது. இந்த கார்த்தத்தில் ‘யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம்.’ என்கிற ச்ருதியும் இந்த ஸூத்ரத்திற்கு ஒத்திருப்பதால் அது ஸந்திக்கத்தகுந்ததே. அங்கே “ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்மவீத்யாம்” என்று ப்ரஹ்மசப்தம் புருஷபர்யாயமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வாஷ்யம்:—

ஸவ்ஸுது ஸ்ரஹ்ஸவமுணயொமெந ஹி ஸ்ரஹ்ஸவஸு |
 ஸ்ரஹ்ஸு வ ஸ்ரஹ்ஸவெணமுணெணஸு யத்ராநவயிகாதிரயம்
 வெராவஸு உவெஸுயஸு | ஸவ ஸவெஸுயா ஸவ | ஸதொ
 ஸ்ரஹ்ஸவஸுதெவஸுஸுயஸு | தஸுயாஸுத தஸுணெறு
 ஸயொமரெளவவாரிகு | ஸதெகாஸுதநாயொமரெ, ஸவ
 ஸவஸு |

எல்லா இடங்களிலும் பெருமை என்னும் குணத்தின் ஸம்பந்தத்தாலன்றோ ப்ரஹ்மசப்தம் வழங்கப்படுகிறது. எந்த வஸ்துவினிடத்தில் ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும் அளவிறந்த மேன்மை வாய்ந்த ப்ருஹத்வம் (பெருந்தன்மை) இருக்கிறதோ அதுதான் இந்த சப்தத்துக்கு முக்யமான அர்த்தம்; அந்த வஸ்து ஸர்வேச்வரனே. ஆதலால், ப்ரஹ்மசப்தமானது அந்த ஸர்வேச்வரனிடத்திலேயே முக்யவ்ருத்தியுள்ளது. ஒரே சப்தத்துக்கு அநேகம் அர்த்தங்களில் வ்ருத்தியைக்கல்பிப்பது சாஸ்த்ரவிரூத்தமாதலால் ‘பகவத்’ சப்தம்போல் இந்த ப்ரஹ்மசப்தமும் அந்த ஸர்வேச்வரனைத் தவிர மற்றைய வஸ்துக்களில் அந்த ப்ருஹத்வகுணஸேசம் இருப்பதுபற்றி ஓளபசாரிகமாக வழங்கப்படுகிறது.

ச்ருத்பாகாசிகை:—

இவ்வீதம் ப்ரதிக்ஷை செய்த அர்த்தத்தை முதலில் ‘ஸர்வத்ர’ என்று தொடங்கி சப்தஸாமர்ந்யத்தால் உபபதிக்கிறார். அதில் அர்த்தாந்தரங்களில் ப்ரஹ்மசப்தப்ரயோகத்திற்கு அந்யதாவிர்த்தியைச்சொல்லவிரும்பி அதற்கு உபயோகமுள்ள குணஸம்பந்தத்தைக்காட்டுகிறார்.

“ஸர்வத்ர” ப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரயோகத்திற்கு விஷயமாயிருக்கிற எல்லா வஸ்துக்களிலும் ப்ருஹத்வமென்கிற குணத்தின் ஸம்பந்தம் இருக்கிறது—என்று பொருள்.

இந்த சப்தம் புருஷோத்தமனிடத்தில் கௌணமாகவும், மற்ற வஸ்துக்களிடத்தில் முக்யமாகவும் ஏன் ஆகக்கூடாது?—என்கிற இந்தக்கேள்விக்கு பதில் “ப்ருஹத்வஞ்சு” என்று தொடங்கிச்சொல்லுகிறார். ப்ருஹத்வகுணமாந்ரஸம்பந்தமுள்ள எல்லா வஸ்து

விலும் பரஹ்மசப்தத்துக்கு பாயோகமில்லாமையால் ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும் எல்லையற்ற மேன்மைவாய்ந்த ப்ருஹத்வம் † ப்ரவ்ருத்திரிமித்தம் என்று பொருள்.

† “ப்ருஹதி ப்ரும்ஹதி தஸ்மாதுச்யதே பரம் ப்ரஹ்ம, ப்ருஹத்வாத் ப்ருஹ்மணத் வாச்ச தத் ப்ரஹ்மேத்யபிதியதே.” என்கிற ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளாலே ப்ருஹத்வம், ப்ரும் ஹணத்வம் இரண்டும் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தங்கள் என்று அறியப்படுகிறது. ஆகவே, இங்கு எப்படி ப்ருஹத்வம்மாதிரம் ப்ரவ்ருத்திரிமித்தமென்று சொல்லக்கூடும்?—என்றால், பதில் சொல்லுகிறோம். குணங்களால் ஏற்பட்டிருக்கிற ப்ருஹத்வத்தில் ப்ரும்ஹணத்வம் அடங்கியிருப்பதால் என்று விடைசொல்லுகிறோம். “ஸசாநந்த்யாய கல்பதே” என்கிற ச்ருதிப்ரவீர்த் தமான ஸகல்ஸங்கோசகீவ்ருத்தியூர்வக-நிரவதிக்கஞானவிகாஸரூப-ஆநந்த்யத்தை வஹித்த ஸன்றோ ப்ரும்ஹணத்வமாவது. அது ஸகல் ஹேயகுணங்களுக்கும் விரோதியாயிருத் தல் கூடாது, கருணை முதலிய மேகூப்பரதானத்தத்து உபயோகமுள்ள குணகணங் களோடு சேர்ந்திருத்தலன்றோ! ஆதலால் தான், ‘இயற்கையாகவே எல்லாதோஷங்களையும் நிரவீர்த்தவன்’—இதுமுதலியவைகள் ப்ரதிக்கஞாவாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியானால், ஸ்வரூபத்தால் ப்ருஹத்வமே நிமித்தமாயிருக்கட்டும்; கௌரவத்தால் என்னபயன்?—என்றால், அப்படியல்ல. ஸ்வரூபத்தால் ப்ருஹத்தாயிருப்பதால் ப்ருஹத்வ குணம் முதலியவற்றிற்குக் கூட ப்ரஹ்மசப்தவாச்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்குவன்றோ.

அப்படியானால், குணங்களால் ப்ருஹத்வமே நிமித்தமாயிருக்கட்டும்—என்றால், அது வும் கூடாது. சப்தசக்திக்கு ஸங்கோசமின்மை ஸ்வபாவமாகவே இருக்கிறது. ஸ்வரூபத் தாலும் ப்ருஹத்வம் இருப்பதால் “ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அகந்தம் ப்ரஹ்ம.” என்றே ச்ருதி. குணங்களால் ப்ருஹத்வம் என்பது ஸத்வராகமான ப்ருஹத்வம். குணங்களின் வழியா யன்றோ அந்த ப்ருஹத்வம்.

ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும், நிதிசயப்ருஹத்வமான வஸ்துவானது புரு ஷோத்தபிணத்தலா வேறென்றும் இருக்கலாம்; அல்லது, வேறென்றாகவேயாவது இருக்கலாம்—என்ற ஸந்தேஹத்தை ‘ஸச’ என்று தொடங்கிப்பரிஹரிக்கிறார்.

இங்கு சகார சங்காங்க்ருத்தியைக்காட்டுகிறது. ஸர்வேச்வரசப்தத்தாலும், எவ காரத்தாலும் ‡ “தமீச்வரஹம் பரம் ப்ருஹத்வம்—நதத்ஸம்ஸாரப்பதிகஸ்ச த்ருச் யதே” என்ற இரண்டு வாச்யத்தின் அர்த்தம் விவசிக்கப்பட்டது.

அதனால் என்ன பாயோஜனம்? எனில், ‘அத:’ என்று தொடங்கி உத்தரம் சொல் லுகிறார்.

† ப்ரவ்ருத்திரிமித்தம் - ஒரு வார்த்தை எந்தப்பொருளைச்சொல்லுகிறதோ அந்தப் பொருளின் அஸாதாரணதரம்தான் அவ்வார்த்தையின் ப்ரவ்ருத்திக்கு நிமித்தம், ஆகவே கடம் என்றால் குடம் தான் அந்தபொருள். படத்தின் தரம் கடத்துக்கு நிமித்தமாகாத தால் கடம் படத்தைச்சொல்லாது.

† ப்ருஹதி - பெரிதாயிருப்பதாலும், பெரிதாகச்செய்வதாலும் ‘பரம் ப்ரஹ்ம’ என்று சொல்லப்படுகிறது.

‡ தமீச்வரஹம் - ப்ரஹ்ம முதலிய ஈச்வரானுக்கல்லாம் ச்ரேஷ்டனாயும், ப்ருஹத் வரனாயும் உள்ளவன்-(ந தத்ஸப) அவனுக்கு ஸம்ஸாரமுமில்லை, கோவாகம் யிருமில்லை,

‘ஆத:’ என்பதற்கு—அநவதிகமான அதிசயத்துடன் கூடிய ப்ருஹத்வமுள்ள வனிதத்தில் ப்ரஹ்மசப்தம் முக்யமாயிருப்பதாலும், ஸர்வேச்வானுக்கே அப்பேற்பட்ட ப்ருஹத்வகுணஸம்பந்தம் இருப்பதாலும் - என்று அர்த்தம்.

அது எவ்விதம் அங்கேயே முக்யவ்ருத்தமாகும்?—வேறு இடத்திலும் ப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறதே!—என்றால், ‘தஸ்மாத்’ என்று தொடங்கி பதில் சொல்லுகிறார். தஸ்மாத் - அந்த ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும்—என்று அர்த்தம்.

எல்லா இடத்திலுமே ஏன் ப்ரஹ்மசப்தம் முக்யமாகக்கூடாது?—என்ற கேள்விக்கு ‘அநேகார்த்த’ என்று பதிலளிக்கிறார். ‘அநேகார்த்த’—ப்ரஹ்மத்தைத்தவிர மற்றவைகளில் ப்ரயோகம் அப்பதாவதித்தமானையால் அவ்விடங்களில் சக்தியைக்கல்பிக்க வேண்டாம். அந்யதாவதித்தமாகாத ப்ரயோகம் தான் சக்தியைக்கல்பிக்கிறது—என்று ந்யாயம் இருக்கிறதென்று கருத்து. ப்ருஹத்வகுணஸம்பந்தமுள்ள எல்லா வ்யக்திகளிலும் ஒரு ரக்தியினாலேயே முக்யத்வம் உதித்ததால் அநேக ரக்தி கல்பனாவது, கௌணத்வமாவது ஸம்பவிக்காது என்றால் ‘பகவத்சப்தம்போல்’ என்று காண்பிக்கிறார். அவ்விதமே ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் பகவத்சப்தத்தை விஷயீகரித்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “தத்ர பூஜ்யபதார்த்தோத்திரிபாஷாஸம்வித: சப்தோயம் நோபசாரேண, அந்யப்ரஹ்யுபசாரத:” என்று.

இதனால் ப்ரஸ்துதமான சோத்யத்துக்கு எவ்விதம் பரிஹாரம் சொல்லப்பட்டதாகும்? இந்தக்கேள்விக்குப்பின்வருமாறு பதில்:—ப்ருஹதிகாதுவில் ‘மரிந்’ ப்ரத்யயாந்தத்தினால் நிஷ்பன்னமான ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு ப்ரதானம் முதலியவைகளில் காணப்படுகிற ப்ரயோகமானது அவயவசக்தியாலல்ல. அப்படியிருந்தால், ப்ருஹத் ‘மஹத்’ இது முதலிய சப்தங்கள் போல ஆபேக்ஷிகமான ப்ருஹத்வஸம்பந்தம் பெற்ற எல்லா வஸ்துக்களிடத்திலும் ப்ரயோகம் வரும். ஆனால், அவ்வாறு ப்ரயோகிக்கப்படுகிறதில்லை. த்ரஸோணுக்குக் கூட, அதைவிட மிகவும் அணுவாயுள்ள வேறு வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் மஹிமகுணமுள்ளதென்று சொல்லுகிறார்கள். த்ரியணுகம் முதலியவற்றில் ப்ரஹ்மசப்தத்திற்கு மாத்திரம் ப்ரயோகத்தைக்காணோம். இவ்விதம் எல்லா இடங்களிலும் ப்ரயோகம் காணப்படுவதால் பங்குசப்தவ்யவஸ்தாபகமாயும், குமுதம் முதலிய பஞ்சபங்களில் வ்யாவ்ருத்தமாயும், தாமரஸத்தைபே அருவர்திக்கிறதுமான பத்ரத்வஜாநியைப்போல்,—ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு விஷயமான ஐந்தாறு வ்யக்திகளில் தொடர்ந்திருக்கிறது. வேறு வ்யக்திகளை விட்டு விலகி நிற்பதுமான ஈழம் காணப்படாமையால் அநேக சக்தி கல்பிக்கவேண்டியதாக ஏற்பட்டால்,—அந்யதாவதித்தமான ப்ரயோகம் சக்திஸ்கலமாகையால், ப்ரஹ்மசப்த ப்ரயோக விஷயமான மற்றவைகளிலும் ப்ருஹத்வகுணலேசத்தின் ஸம்பந்தத்தினால் ப்ரயோகம் அந்யதாவதித்தம். ஆகவே, அநேக சக்தி கல்பிப்பது சரிமல்ல. ஆதலால், ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திபுஷ்கலமாயுள்ள பரமபுருஷனிடத்தில் தான் ப்ரஹ்மசப்தம் முக்யவ்ருத்தம். மற்றைய இடங்களில் ஒளபசாரிகம் தான். “சக்திஸங்கோசத்தைப்பொருத்துக்கொள்ளும் ஔபசாரிக ப்ரயோகம் ஸம்மதம் தான்; ஆனால், அது எல்லா இடத்திலும் வரக்கூடாது.” என்கிற இந்த ந்யாயத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு—“பகவத் சப்தம் புருஷோத்தனரிடம் தான் முக்யம்; வேறு வஸ்துக்களிடத்தில் அமுக்யம்” என்று ஸ்ரீபாசா மஹர்ஷியால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனில்,

“தத்ர - பூஜ்யமான அர்த்தத்தைச்சொல்லும் இந்த பகவத்சப்தமானது புருஷோத்தமரிடம் முக்யமாகயோகமுடையனாகப் போலிக்கிறது. மற்றவைகளிடம் ஔபசாரிகம்

‘பகவத்’ சப்தத்துக்கு ஜ்ஞானம் பாதாம் பரவருத்திநிமித்தமா? அல்லது, தடையற்ற ஜ்ஞானம் முதலிய உபாயம் பரவருத்திநிமித்தமா? முதலில் சொன்னது தான் ஸரி என்றால், ஏற்பு முதலிய ஜ்ஞானங்களிடம் கூட பகவத்சப்தம் ப்ரயோகிக்க வேண்டியவரும். இரண்டாவது தான் ஸரி என்றால், எல்லா வஸ்துவிலும் தடையற்ற ஜ்ஞானம் முதலியவை இல்லையாதலால் பரவருத்திநிமித்தம் விரித்தது. ஆகவே, ஒரு சக்தியால் எல்லா இடத்திலும் முக்யத்வம் என்பதும் கூடாது. ஆதலால், அநேக சக்தி மூலப்பது அபுத்தம். ப்ரயோகங்கள் எல்லாம் அந்யதாவிர்த்திப்பதா என்பது ஸ்ரீபாசருடைய அபிப்பிராயம்.

“உத்பத்திம் ப்ரஹ்மஞ்சைவ பூதநாமசுகிம் கதிம்-வேத்திம்வித்யாம் அவித்யாஞ்சஸவாச்யோ பகவானிதி” என்கிற கார்த்தந்தால் சொல்லப்பட்ட ஓபாசாரிக பகவத்சப்தப்ரயோகத்துக்கு யோக்யங்களான வ்யக்திகளில் எந்த அலெளகிகார்த்தஸாக்ஷாத்காரசக்தி இருக்கிறதோ அதையே ப்ரவருத்திநிமித்தமாகக் கொண்டு பகவத்சப்தம் எல்லா இடத்திலும் முக்யமாகலாமே—என்றால், அப்படியல்ல. அலெளகிகார்த்தஸாக்ஷாத்காரம் மட்டும் ப்ரயோகத்துக்கு அவியுபயங்களான வ்யக்திகள் மலக்கத்திறையுள்ளதாக ஆகாது. அங்ஙனமாகில், ஸமாதிபர்யந்தமான யோகவிஷ்டையில் நிலைபெற்றவர்களான கேசித்தவஜர், காண்டியர், ப்ரஹ்மாதர் முதலியவர்களிடத்திலும் பகவத்சப்தம் ப்ரயோகிக்கவேண்டியவரும். ப்ரயோகமே அவ்வாறு காணப்படவில்லை. மேலும், ப்ரத்யக்ஷமூலவ்யுத்பத்தியினால் ‘மொ’ முதலிய சப்தங்களுக்குப்போல், சாஸ்த்ரமூலமான வ்யுத்பத்தியினால் நிறைந்த ஆறுகுணங்கள் முதலியவற்றுடன் கூடியவரிடத்தில் தான் பகவத்சப்தத்துக்கு முக்யத்வம் அறிப்பப்படும். “ஜ்ஞான, சகதி, பவ, ஐச்வர்ய, வீர்ய தேஜாம்ஸ்பசேஷத: பகவத்சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயநர் குருதிபி:” கிரதோஷத்வபர்யந்தங்களான ஜ்ஞான, சக்தி—முதலியவைகள் ப்ரவருத்திநிமித்தமாதலால் வாச்யத்வம் சொல்லப்படுகிறது. கிரதோஷத்வமும் நிமித்தமாதலால் வாச்யமாகிறது. இல்லாலிடில் அதைச்சொன்னது பயன்றதற்கும். அவாச்யமெல்லாம் நிகேதிக்கத்தக்கதல்லவன்றோ. சொல்லாமலிருந்தாலே அவாச்யத்வம் விரித்திக்கிறதே.

ஜ்ஞான, சக்தி—முதலியவைகளில் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியாக ப்ரவருத்திநிமித்தத்வமில்லை. ஆனால், ஜ்ஞானம் முதலிய குணஸமுதாயத்துக்கு மாத்ரம்தான். இப்படியில்லாவிடில், ‘அசேஷத:’ என்கிற பதம் வீணாகும். ஏனெனில், ‘ஐச்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய, என்ற சொல்லியிருக்கிறது. தவிர, மொ முதலியவற்றில் அதிப்ரஸங்கம் வரும் என்ற பயம் இருக்கிறது. ஆகையால், கோனமை வாய்ந்த ஜ்ஞானம் ஜ்ஞானம் முதலியவற்றின் கூட்டத்துக்கே ப்ரவருத்திநிமித்தத்வம் சொல்லப்பட்டதென்று ஒத்துக் கொள்ளத்தக்கது.

இவ்விதம் ந்யாபத்தினால் விரித்தமான அர்த்தத்துக்கு ஆகமத்தால் விரித்தமான அர்த்தம் பாஷ்யத்தில் ‘பகவத்சப்தவத்’ என்று த்ருஷ்டாந்தம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாதே, வேதவ்யாஸ ஹ்நிஷியால், “பரம் ஐஜயநிர்முத்யத்வாத் ஸயாச்சைகஸ்ய ப்ரஹ்ம சப்தவத்.” இது முதலான ஸூத்ரங்களில் ப்ரஹ்மசப்தத்துக்கு பகவானிடத்திலேயே முக்யவருத்தி மேலே கூறப்படுகிறது. ஆதலால், இங்கே எவ்வாறு அர்த்தம் சொல்லப் பட்டதோ அதே யத்தானது.

இவ்வாதே ஸ்ரீகருடபுராணத்திலும்—“வேதே ஸூகிரி ப்ரயோகாச்ச குணயோகாச்ச சார்ங்கே—தஸமிந்வே ப்ரஹ்மசப்தோ முக்யவருத்தோ மஹாமுகே.” என்று வேதே ஸூகிரி—மஹர்ஷே! வேதத்தில் அதிகமாய் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், அவ்வவார்த்தமானது கன்கு பெருந்தியிருப்பதாலும், ப்ரஹ்மசப்தம் அந்த சார்ங்க நானே ஸ்ரீமஹாநாயனனிடத்திலேயே முக்யவருத்தியுள்ளது.

தொடங்கி, — “யஸ்மிந் ப்ரபுஜ்யமானே து குணயோகஸ்ஸுபுஷ்கல: தத்ராவ முக்ய
வ்ருத்தோயமந்யத்ர ஹ்யுபசாரத:” என்று ஸ்பஷ்டமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்
விதம் சப்தஸாமர்த்த்யம் உபபாதிக்கப்பட்டது.

வாஷ்டு: —

தாவது யாதாரொஜாதகவாய வ னாவ ஜிஜ்ஞாஸு:
ஊதஸுவெபுஸா வாவ ஜிஜ்ஞாவாகஜேமதிதா ஸுஹ | ஜிஜ்ஞா
ஸிவ ஜிஜ்ஞாவா | ஊயா ஊஷாரணபுயாநகவாஷிஷாரண
ஜிஜ்ஞாஸிவ வியயதெ ||

ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம், என்கிற
மூன்று தாபங்களால் துன்பப்படும் எம்ஸாரிகளால் மோஷத்திற்
காச அறியத்தக்கவன் அவனே. ஆகையால், அறியவேண்டு
மென்கிற விருப்பத்திற்கு கர்மாவாக இருக்கிற ப்ரஹ்மம் ஸர்வேச்
வானே. அறிவதற்கு விருப்பம்—என்கிற பொருளுள்ளது ‘ஜிஜ்
ஞாஸா’ என்னும் பதம். இச்சையானது இச்சைக்கு விஷயமாக
இருப்பதை ப்ரதானமாக உடையதாதலால் இச்சிக்கப்படும் ஜ்ஞா
னமே இங்கு விதிக்கப்படுகிறது.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

இதற்குப்பிறகு ப்ரஹ்மசப்தமானது அநேக அர்த்தங்களை முக்யவ்ருத்தி
யினால் உணர்த்தும் தன்மை வாய்ந்திருந்தபோதிலும் இந்த ஸூத்ரத்திலுள்ள
அந்த சப்தத்திற்கு அர்த்தஸ்வபாவத்தால் புருஷோத்தமபரத்வமே சொல்லப்படுகிறது
‘தாபத்ரயாவூரை:’ என்று. “ஸ எவ அந்ருதத்வாய” என்கிற பதங்களால் † “தமேவம்
வித்வாநம்ருத இஹ பவதி-நான்ய: பந்தா:” இது முதலான ச்ருதியின் அர்த்தம் விவக்ஷித்
கப்பட்டது. அந்த ச்ருதியின் அர்த்தம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதினாலேயே புருஷோத்
தமன் சொல்லப்படுகிறான் என்று உரைக்கப்பட்டது. ச்ருதிக்குங்கூட முன் கூறப்பட்ட
ஹேயப்ராத்யநீகத்வ, கல்யாணகுணாத்வ விசெஷ்டனே தாபத்ரயத்தால் வருந்துகிறவர்க
ளால் உபாவிக்ஷித்தக்கவனே தவிர்த்து தாபத்ரயத்தால் வருந்துகிறவர்களுக்கு ஒரு
வனல்லவென்று கருத்து. சிறைச்சாலையில் க்ஷங்கினால் பந்திக்கப்பட்டால் அவனே
அவ்விவக்ஷினின்றி விடுதலையை வேண்டுகிறவர்களால் வேண்டத்தக்கவனல்லவன்றோ.
அவ்வாறே விஷ்ணுபுராணத்தில் தோஷயில்லாதவனும், கல்யாணகுணங்களுக்கு இருப்
பிடமாயும் உள்ளவனே முக்தியை அடையவிருப்பமுள்ளவர்களால் உபாவிக்ஷித்தக்கவ
னென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. — “ஸ ஸர்வபூதப்ரக்ருதிம் விகாராந்.” (அவன் எல்லா

† யஸ்மிந் - எந்த அர்த்தத்தில் இந்த ப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டால் அவய
வார்த்தஸம்பந்தம் நன்கு பொருந்துமோ அந்த அர்த்தத்திலேயே முக்யவ்ருத்தியுள்ளது.
அதைத்தவிர வேறு அர்த்தங்களில் ப்ரயோகிக்கப்படுவாகில் அந்தப்ரயோகம் உபசாரத்தா
லன்றோ வீர்த்திக்கிறது.

† தமேவம் - இவ்விதமாக ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் இந்த இடத்தில் (உபாஸகாத
சையில்) முக்த்துதல்களை ஆகிறான். வேறு வழியில்லை.

பூதங்களுக்கும் முல்பாரணமான முல்பாக்குறியையும் அநினின்று உண்டாகிற காரியவர் கங்கியும்) “ஸம்ஸ்தகல்யாணகுணத்தமகோஸேன” (எல்லா மங்களகுணஸ்வரூபி அவன்) இதுமுதல் “தஜ்ஞானமஜ்ஞானமதோற்பதுத்தம்” (இதைவிட வேறானது அஜ்ஞானம்) இதுவரையிலுள்ள சப்தஸூத்தர்பத்தால், ‘ப்ரஹ்ம’ சப்தவ்யாக்யானத்தை முடிக்கிறார் ‘அத:’ என்று. தோஷவில்லாதவனாகவும் மங்கள் குணங்களுள்ளவனாகவுமிருக்கிற ஸர்வேச் வானே தாபத்யத்தினால் வருந்தப்பட்டு வர் னால் அறியத்தக்கதாகச் சொன்ன ப்ரஹ்மம் ஸர்வேச்வானே என்று பொருள். இல்லையேல், கீழ் கூறப்பட்ட இந்த ‘சப்தஸாமர்த்த்யத் தினாலும், அர்த்தஸாமர்த்த்யத்தினாலும் என்று அத: சப்தத்துக்குப் பொருள்.

ப்ரஹ்மசப்தமானது \$ வ்யுத்பந்நமாகவோ, \$ அவ்யுத்பந்நமாகவோ, எவ்வாறாக இருந்துகொண்டு பகவானிடத்தில் முய்யமாக இருக்கிறது?—அவ்யுத்பன்னமென்று சொல் லும்பகூத்தில் போதிக்கும் தன்மையிலாத அந்த சப்தமானது ஓரிடத்திலும் முய்யமா காது. வ்யுத்பன்னமான அந்த சப்தம் முய்யமென்பதும் கூடாது. அலௌகிகமான அர்த்தத்தில் வ்யுத்பத்தி ஸம்பவிக்காததால் அறியப்படாததும், வ்யவஹாரத்திற்கு விஷய மல்லாமலுமிருக்கிற வஸ்துவில் புத்திபூர்வகமாகவும், * யாத்ருச்சிகமாயுமுள்ள வ்யுத்பத்தி யானது எவ்வாறு உண்டாகும்?

(உத்தரம் சொல்லப்படுகிறது.) காமிநீ, சுந்தனம், க்ருஹம்—முதலியவைகளில் ப்ரயோகத்தினால் ஸுகமென்கிற பொருளை உணர்த்தும் தன்மையுள்ளதென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட ஸ்வரகசப்தத்திற்கு—“யஸ்மிந்நோஷ்ணம்” (எந்த இடத்தில் குழல் லையோ) இது முதலான † அர்த்தவாதபதத்தின் சேர்க்கையால் ‡ அலௌகிகஸுக விசேஷவிஷயமாகவும், எவ்வாறு வ்யுத்பத்தி ஏற்படுகிறதோ,—லோகத்தில் ‘ஓரிடத்தில் அவ்யுத்பந்நமாயிருந்தபோதிலும் § யூப, ஆஹவ்ய, ஸ்ப்ய, கபால, சஷ்டால, சாத்வால— முதலிய சப்தங்களுக்கு வாக்கியார்த்தத்தின் சேர்க்கையாலும், பதாந்தரங்களின் சேர்க்கை யாலும் எவ்வாறு அந்தந்த அர்த்தவிஷயமான வ்யுத்பத்தி விர்த்திக்கிறதோ—இவ்வாறாக, ப்ரஹ்ம, ஆத்மா, சுசுராதரி சப்தங்களுக்கும் உலகத்தில் சில அர்த்தங்களில் ப்ரயோகத் தினால் வ்யுத்பத்தி இருந்தாலும், இல்லாவிடினும் “யதோ வா துமாரி பூதாநி ஜாயந்தே” (எவனிடத்தினின்று இந்த தெய்வீகரூபமான ப்ரபஞ்சங்களுண்டாகின்றனவோ) “ஸத்பம், ஜ்ஞானமனந்தம் ப்ரஹ்ம.” (விகாரத்திற்கு ஆஸ்பதமான அசேதவஸ்துவைக்காட்டிலும்

\$ வ்யுத்பந்நம் - போதிக்கத்தக்க அர்த்தத்துடன் ஸம்பந்திச்சபமுள்ளது.

\$ அவ்யுத்பந்நம் - போத்யார்த்தஸம்பந்திச்சயமில்லாதது.

* யாத்ருச்சிகம் - யத்ருச்சையாய் ஸம்பவிப்பது.

† அர்த்தவாதம் - வேதத்திலுள்ள ப்ராஹ்மணபாகத்தின் ஓர் பகுதி—தேவதையை யாவது, தால்யந்தையாவது, கர்மாவையாவது, பல்வதையாவது புஷித்து பேசும் ஓர்வித பாகம், பெரும்பான்மையாக விதிசேஷமாயிருந்துகொண்டு விதேயார்த்தத்தை துதிப்பதில் றோக்கமுள்ளது.

‡ அலௌகிகம் - பரலோகத்தில் உண்டாகிற ஸ்வர்காதிஸுகம்.

§ யூப - மாகிடும் தூண். ஆஹவ்ய - த்ரோதாக்கிளான் ஒன்று. ஸ்ப்ய - ஹோம ஸாதனபாதாம். கபால - புரோடாசத்தை பகவம் செய்கிற மண்ணோடு. சஷ்டால - பசு பந்தனஸ்தம்பத்தில் போடப்பட்டிருக்கும் வளையம். யூபகடகம் என்றும் சொல்லுவார்கள். சாத்வால - யாகசாலையில் நான்கு மூலச்சதுரமாக போடப்பட்டிருக்கும் ஒரு வேதி.

வினாக்களுமாயும், பாக்சைமீத ஜெ.வெஸ் துவவந்தாட்டினார். (பேராளர், தேசகாலவஸ்துக் களால் அளவிடப்படாததாயிருக்கிற பற்றும்.) புது முதலான ப்மலிந்ததர்த்தமுள்ள வாக்கபலிசெவதும், டதவீசே டம் ஆசிய துவற்றின் சேர்ச்சையினால் அலவகிமான பாரதம் வித்யதவ்வரிச்சயமானது உபபன்னபரிந்து. ஆகையால், பற்றும்சபத்திந்து முன் கூறப்பட்ட நீதியினால் பகவாஸரிடத்திலேயே முய்யதவம் பொருத்தமுள்ளது.

பிறகு 'ஜி ஜி ரூஸா' என் கிற சபத்தின் யமாச்சாஸிச்சத்தங்க தன்மையை விவரி
யிடுவதற்காக பரக்ருதிப்ரத்யயங்களின் பாகுபாட்டை 'ஜி ரூ துயிச்சா ஜி ஜி ரூஸா'
என்பதால் சாட்டுகிறார். விவ்யவையலக்ஷணயத்தைச்சார்ந்திருக்கிற இச்சையானது எவ்வாறு
விதிக்கத்தக்கது என்பதை ஆக்கப்படுத்துத் உத்தமம் 'இச்சாயா' என்பதால் அருளிச்செய்
கிறார். ரூனம் விதிக்கத்தக்கது என்று 'இஷ்யமாணப்ரதானத்வாத்' என்பதால்
சொல்லுகிறார். ஸ்ரப்ரத்யயத்தால் சொல்லத்தக்க இச்சைக்கு தானுவின் அர்த்தமான ரூனம்
கர்மா. விலைனில், கர்மவிதித்தகையே கரியை இருப்பதால். யாக்ஸம்பந்தமான நீவீர்தி
முதலியவற்றிற்குப் ப்ரோக்ஷணம் முதலியது போல், கர்மவுக்கு கரியை சேஷமாக இருக்
கிறது. கர்த்தாவின்னுடைப கரியையினால் அடைவதற்கு எது ப்ரதானமாக விரும்பப்படு
கிறதோ அது கர்மா. ஆதலால், பரக்ருதிக்கு அர்த்தமான ஜ்ஞானத்தை கர்மவாக
உடைய இச்சையானது அந்த கர்மவிதிக்கையையே ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டது. ஆதலால்,
இச்சையானது இச்சிக்கப்படுகிற ஜ்ஞானத்தை ப்ரதானமாகக்கொண்டிருத்தலால் இஷ்ய
மாணமாயிருக்கும் ஜ்ஞானமே விதேயமென்று பொருள்.

‘ஜிஜ்ஞாஸை செய்யத்தக்கது’ என்று விதிபிருக்கையில் எவ்வாறு ஞானம் விதேயமாக
லாம்?—என்றால், பதில் சொல்லப்படுகிறது. “ஸந்த்ரா புஞ்ஜீத” ‘ப்ராஹ்முகோ புஞ்
ஜீத’ என்கிற இடங்களில் ‘புஜி’ தாது வித்ப்ரத்யயாந்தமாயிருப்பதால் போஜனம் செய்
யத்தக்கதென்பது அறியப்பட்டிருந்தபோதிலுங்கூட, விதிக்கு ஸ்ராகத்திலும், தவறால்
கிழக்கு முகமாக இருப்பதிலுமே தாத்தயாவென்று அர்த்தஸ்வபாவத்தால் ஒத்துக்கொள்
ளப்படுகிறது. அவ்விரண்டிம் அப்ராத்மமாக இருப்பதால் அப்ராத்மான அர்த்தத்தைத்
தெரிவித்தாலன்றோ சாஸ்த்ரம் ப்ரபோஜனமுள்ளதாக ஆகும். அந்த வாய்ப்பத்தில் வேறு
காரணத்தால் ப்ராப்த்ரானை போஜனம் அனுவதிக்கப்படுகிறது. அம்வண்ணமாகவே
இச்சைக்கு விதேயத்வம் ஸப்பவியாதாலால், அந்த இச்சைக்கு விதேயமாயிருக்கிற விசா
ராத்மக ஜ்ஞாபகமே தாத்தப்ரத்யயம் விதிக்கப்படுகிறது. இவ்வயமானமாயுள்ள ஞானம்
இங்கே அபிப்ராயப்பட்டுப்பட்டிருக்கிறதென்றல்லவோ வேதாந்தஸாரத்தில் கூறப்பட்
டிருக்கிறது. ஸந்த்ரத்யயாந்தந்திதேசமும—“ரஜித்யாவரித்யய:” (த்யானம் செய்யத்தக்க
வன்) “விஜிஜ்ஞாவரித்யய:” (அறியவல்லவனென்று விரும்பத்தக்கவன்) “தத்விஜிஜ்
ஞாஸஸ்வ.” (அதை அறிய விரும்பு) இது முதலான சூருதிவாக்யங்களுையவசரித்து செய்

நீ வீரவீரப் ப்ரோக்ஷி - என்கிற இடத்தில் பாசனம்பந்தப் பெற்ற வீரவீரக்குப் ப்ரோக்ஷணம் அதிசயபாதயகமாக இருப்பதால் வீரவீரக்குப் ப்ரோக்ஷணம் சேஷமாவது போல்— 'பாழ்றா ஜிஜ்ஞாஸா' என்கிற இடத்திலும் ஜிஜ்ஞாஸாதுவாச்சாராயுள்ள ஜ்ஞான ரூபமான கர்மாவஸ்து ஸந்தர்ப்பயவாச்சாராயுள்ள திசுரூபமான சிவைய மேன்மையை உண்டு பண்ணுவதாயிருப்பதுபற்றிச் சேஷமாயிற்று. சேஷம் - வேற உஸ்துவஸ்து அதிசயத்தை உண்டிப்பண்ணும் வஸ்து. சேஷியாவது - வேறொன்றால் உண்டாகும் மேன்மையை அடையும் வஸ்து.

ஜெடபட்டி. உஸ்து.
 ரீ ஸ்நானம் (செய்துவீட்டி) சாப்பிட்ட வண்டியும். சிவந்தமுக்கடாயருத்து சாப்பிட்ட
 வேண்டும்.

யப்படுத்தித் து. ச்ருதியும் உபாயத்தைத் தொடங்கி பகவதஜ்ஞானம் ப்ரீதிருபமாகவே இச்சாவிஷயமாவதால் அவ்வாறு சிந்தித்தெரிந்தது. அல்லது, ப்ரஹ்மஜ்ஞானஸா என்கிற ஸந்தந்திரிதேசமானது விசாரம் ராகப்ராப்தம் என்பதை அறிவிப்பிக்கிறது. 'தர்ம ஜ்ஞானஸா' என்கிற இடத்திலும் இப்படியே.

இந்த இடத்தில் தர்க்கரூபமான ஜ்ஞானம் விதேயம். தர்க்கத்தால் உபகரிக்கப்படும் வாக்யத்துஞ்ஞானமொன்று இஃஞானம் பலமாதலால் விதேயமல்ல. ப்ரமிதிரூபமான ஜ்ஞானம் விதேயம். தர்க்கரூபமான ஞானம் ஆர்த்தமென்று பிறர் சொன்னதும் உள்ளடங்கியிருக்கிற விசாரத்தை ஆகேஷிக்கிறது. அதனாலும் முன்சொன்ன பக்யமே மிகவும் சிறந்தது. வேதாந்தார்த்தவிசாராத்மச ந்யாயநிபந்தக ரூபமான சாஸ்தாபயன்றே ப்ரஹ்ம மீமாம்சை—என்று ப்ராவிர்த்தியுள்ளது. ப்ரஹ்மவிஷயமான யதார்த்தஜ்ஞானம் பலர். அதனாலன்றே ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத்தக்கதென்று ப்ராவ்யத்தில் இனி கூறப்போகிறார்.

ஜ்ஞானஸாமாய்ப்பத்தைப்பொருள் படுத்துகிற ஸந்தந்தமான இந்த 'ஜ்ஞா' தாதுவக்கு விசேஷதாராகக் கூற விரி, தகுதியுள்ள விசேஷத்தில் ப்யவஸாநமல்லவோ ந்யாயமாகும். ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜ்ஞானத்தைச் செய்யத்தக்கது; † சபிலர் ‡ ஸுகதர் முதலியவர்களுக்கு அபிநாதங்களான ப்ரதானம், ப்ரஹ்ம முதலிய தத்வங்களுடைய ஜ்ஞானத்தைச் செய்யத்தக்க தல்லவென்று இந்த ஸூத்ரத்தை அறியத்தக்க வஸ்துவவிசேஷநீர்ணயத்தில் நோக்குள்ள தாக யாதவப்ராசாராயர் வ்யாச்யானம் செய்தார். அதை விலக்குவதற்காக இவ்ஹசப்தம். 'இவ்' இந்த முதல் சூத்திரத்தில் என்று பொருள். ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜ்ஞானஸ்யத்வமாத்மம் விர்த்தித்தால்ன்றே அதற்கே ஜ்ஞானஸ்யத்வர் விர்த்திக்கும். இரண்டும் ஸூத்ரத்தால் ப்ரதிபாதிக்காக. ஏனெனில், ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானஸ்யமே; ப்ரஹ்மமே ஜ்ஞானஸ்யமென்று வாக்யபேதம் ப்ரஸங்கிப்பதால்.

முத்தியில் விரும்பமுன்னவர்களால் ப்ரஹ்மமானது தவறாமல் அறியத்தக்கது என்பது தந்தார்த்தாவிர்த்தமான ப்ரதானம் முதலியவைகளுக்கு அஜ்ஞானஸ்யத்வஜ்ஞானமில் வாக்யமில் விர்த்தி பெறுதாதலால்,—ப்ரஹ்மஜ்ஞானஸ்யத்வம் ஸாரத்திக்கப்பட்டால் ப்ரதானம் முதலியவைகளுக்கு அஜ்ஞானஸ்யத்வஸமர்த்தனம் தாருக வருகிறது. ஆதலால், வாக்யபேதம் விராதென்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில், — அத்யயனக்ரமத்தினால் வேதாந்தார்த்தமானது நிரூபிக்கப்பட்டேவென்று ஸந்தர்பத்தில் முந்தின பாகத்தின் விசாரமான பிறகு உத்தரபாகவிசாரத்திற்கு ப்ரதானாகிராஸஸுபேகை ஸம்பவியாமையால் ஒரு ப்ரபந்தத்தில் ஒரு பாகம் நிரூபிக்கப்பட்டபிறகு அந்நுடைய மற்றொருபாக நிரூபணத்திற்கு வேறு ப்ரபந்தத்தினுடைய ப்ரமேயநிராஸஸுபேகை உண்டாகாது. பூர்வகூடகம் நிரூபிக்கப்பட்டபிறகு உத்தரகூடகநிரூபணமானது கபில.ஸுகதாதி மதங்களின் நிராஸம்ல்லாவிடில் சம்பவியாது—என்பது பொருத்தாதன்றே. வேதாந்தார்த்தத்

† சபிலர் ஸாங்க்யமதத்தை ப்ரஹ்மத்தி செய்வார்.

‡ ஸுகதர் - புத்தர். இவ்வாறு பகவதவதாரமாகச்சொல்லுவார்கள். இவ்ஹசப்தம் சிவ்யர்களுக்கு புத்தமதத்தை உபதேசித்தார். அவர்கள்—வைபவிகன், வெளத்தார்திகன், யோகசாரன், மாத்மயிகன்—என்பபெயர் கொண்டவர்கள். புத்தர் தன் மதத்தின் கொள்கையை நான்கு சிவ்யர்களுக்கும் முறையே—எல்லாம் துக்கம், எல்லாம் சுண்ணிகம், எல்லாம் ஸ்வலக்ஷணம், எல்லாம் சூன்யம்—என்று நான்கு விதார்ப் உபதேசித்தார். இவருக்கு அவ்வினை ப்ரமதர்மம். தோஷமில் நகிக்கையிலுள்ள சபிலவாஸ்து நகரத்தில் சுத்தோதனராஜனுக்கு யாயாதேவியிடம் இவர் ஜனத்தார்.

தில் சூரத்தைத் தருடப்படுவதற்காக அபேகாபிஷேகப்பட்டுக்கிற இதரபகாசிகாரை இங்கே செய்யப்படுகிறதென்கிற மதம் யாதிதான்னுண்டோ அது உபபன்னமாகாது. ஏனெனில், செய்தலைச் செய்தவென்கிற தோஷம் சம்பவிப்பதால்,

இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. இங்கே பரதானம் முதலியவைகளுக்கு அஜிஸ்தாஸ்யத்வமானது வேதாந்தக்கருத்து அவைகளில் அபிப்பிராயமில்லாமையை உபபாதிப்பதினால் ஸமர்த்திக்கப்படுகிறதா?—அல்லது, கடில், ஸுகதாதிசுருதைய சாஸ்தாப்ராமாண்யத்திற்கும் ப்ரமேயத்திற்கும் இருக்கிற நிலைதவறாதலை ப்ரதிபாதிப்பதினால் ஸமர்த்திக்கப்படுகிறதா?—முந்தினபக்யம் சரியல்ல—சுகூலத்திகரணம் முதலியவைகளால் வேதாந்தவாக்கங்களுக்கெல்லாம் அவைகளின் தாத்தியமின்மை சொல்லப்போகிறபடியால் இங்கு சொல்லத்தக்கதொன்றுமில்லை. இரண்டாவதும் சரியல்ல. ஏனெனில், வேதாந்தமுதமான ஸ்ம்ருதிகளுக்கு அபாபாணயம் பூர்வ மீமாம்ஸையிலேயே ஸமர்த்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், ஸாங்க்ய, ஸௌகதாதிசுருதளுக்கு அபிபதமான ப்ரமேயத்தினுடைய நிலைதவறுதலானது தர்க்கபாதத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டப்போகிறது. “விப்ரதிஷ்டதாச்சாஸமஞ்ஜஸம், இத்தோஷாஞ்சானுபலப்தே: ஏதே நயோந: ப்ரத்பந்த: உதாவலிநாநுபயிசைவம் ஸித்தி: அந்த்யாவஸ்திதேய்சோபாய கித்யத்வாதவசேஷ:” இது முதலிய ஸூத்ரங்களால் அவர்கள் சொன்ன மேகூலவ்ருபங்க ளையும், அவற்றின் உபாயங்களுடைய நிராகரிக்கப்படுவதால் இங்கு சொல்ல வேண்டிய தில்லை; மேலும் “ஏதேந ஸர்வேவ்யாய்யாதா வ்யாச்சயாத:” என்கிற இடத்தில் “அஹவ் ருத்தி:சப்தாத்” என்கிற சாஸ்தாத்தின் முடிவிலும் ஸூத்ரங்களின் அப்யாஸத்திற்கு சொல்லப்படாத அச்சுக்ளைத்தெரிவிப்பது பலம். அதுத்தாச்சமானது ஸாங்க்ய, மேகூல களால் அறியத்தக்கதென்று சொல்லுகிறவர்களுக்கும், மேகூலமானது ஸாங்க்ய, யோகங்க ளுடைய ஸமுச்சயத்தை அபேகாபிஷேகத்திற்குக்கிறதென்று ப்ரதிபாதிக்கிறவர்களுக்கும், ஸௌக தர் முதலியவர்களைப்போல், ஸாங்க்யர் முதலியவர்களுடைய நிரஸரத்தினாலே சாரீகசாஸ்த் ரத்திற்கே ஆரபணிய்ப்தவ ப்ரதிபாதிப்பது மிக்க விருத்தமாக ஆகும்.

ஸாங்க்ய, மேகூலங்கள் ஆதரிக்கத்தக்கவைகளல்லவென்று சொன்னது விருத்தாச்சுக் களைக்கருதி என்று?—அல்ல, விருத்தாச்சமானது ஆதரிக்கத்தக்காததென்பது “1 விரோதா திகரணந்யாயத்தாலேயே ஸித்தம். ஆதலால், யாதவப்ரகாசரால் செய்யப்பட்ட ஸூத்ர தாதாத்தப்பயவண்ணம் உபபன்னமாகாது என்பது தான் லுஹசப்தத்தின் அபிப்பிராயம்.

‘ஸித்யதே’ அறியப்படாததை அறிவித்தல் எனப்பொருள்படும் விதியானது இங்கே விவரிக்கப்படுகிறது. ப்ரவ்ருத்திக்காதவனை ப்ரவ்ருத்திக்கச்செய்தல் எனப் பொருள் படும் விதியல்ல. இச்சையினால் ப்ரவ்ருத்தியானது மேலே கூறப்படுவதால் ராகத்தினால் ப்ரவ்ருத்தித்தவனுக்குக்கூட பூர்வபக்யத்தினால் அஞாபணிய்தவயுத்தி உண்டாகில் ஆரம்பணிய்தவ இஞாபணமல்லவோ அஹ்ருதஜ்ஞாபணம். அதனால் ‘ஸித்யதே’ என்பதற்கு தானே ப்ரவ்ருத்திக்கிறென்கிற மேல் காரத்தத்தோடு விரோதமில்லை. இவ்வண்ணம் பதார்த்தங்கள் வ்யாச்சயானிக்கப்பட்டன.

“1 விரோதாதிசுருணந்யாயம்.—“விரோதே த்வபேக்யம் ஸயாத்” என்று பூர்வ மீமாம்ஸாஸூத்ரம், சுருதி, ஸ்ம்ருதி இரண்டுக்கும் விரோதம் வந்தால் ஸ்ம்ருதியை அஞாதரித்து சுருதியை ஆதரிக்கவேண்டும். ஏனெனில், சுருதியானது அபேகாபிஷேகமால் ஸ்வதந்த்ரப்ராமாணமாகிறது. ஸ்ம்ருதியோ தன்னால் கூறப்பட்டபின் அத்தப்ராமாண்யத்திற்கு மூலபூதமான வேதத்தை எதிர்பார்க்கிறது.

இந்த ஸூத்ரத்திற்கு இந்த அர்த்தம் எவ்வாறு ஏற்படும் என்று ஸந்தேகம்வர அதை உபபாதிக்கிறார். 'மீமாம்ஸா இது முதலியதால்' 'அய்யுத:' இது முதலிய பதங்களால் எவ்வாறு பொருள் கூறப்பட்டதோ அதே ஸபியானது. கர்மாபற்றி மீமாம்ஸைகள் ஒரே சாஸ்த்ரமாதலால், தவறாமல் முன்பின்னாக இருக்கிற இரண்டு பாசங்ளுடன் கூடிய வேதமென்கிற ஒரு ப்ரபந்தத்துக்கு இரண்டும் சேர்ந்து ஒரு வ்யாக்யானரூபமாக இருப்பதால் இரண்டும் ஒரே சாஸ்த்ரம் இந்த இடத்தில் வ்யாக்யானிக்குத்தக்க வேதமானது முன்னும் பின்னும் இருக்கிற இரண்டு பாசங்களோடு கூடி இருக்கிறதென்றும்,—அக்காரணத்தால் அதற்கு வ்யாக்யானமாக இருக்கிற மீமாம்ஸையும் முன் பின்னாக அமைந்துள்ள இரண்டு பாசங்களுள்ளதென்றும்,--பதயோஜனையிலும், வாக்யயோஜனையிலும் சொல்லத்தக்கது. அவ்வாறு இருந்தாலும் க்ரந்தலாகவத்திற்காக பதயோஜனையில் "அதிதஸாங்க ஸசிரஸ்கவேதஸ்ய" என்று வ்யாக்யானிக்குத்தக்க (வேதத்திற்கு) மாத்ரம் நியதபெளவா பர்யமுள்ள இரண்டு பாசங்களுடன் சேர்த்திருக்கும் தன்மை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இடத்திலோவென்றால், வாக்யயோஜனையில் வ்யாக்யானத்திற்கு நியதபெளவா பர்யங்கான இரண்டு பாசங்களோடு கூடியிருப்பதால் ஐகசாஸ்த்ரயம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டிடத்திலும் இரண்டு அனுஸந்திக்குத்தக்கது.

லாக சப்தங்களால் மீமாம்ஸைகளிரண்டும் ஒரே அவயவி என்பது ஸூசிக்கப்பட்டது. 'பூர்வ, உபரித' சப்தங்களால் க்ரமநியமம் உரைக்கப்பட்டது. 'க்ரம், ப்ரஹ்ம' சப்தங்களால் வருத்தவர்த்திஷ்ய மாணங்கள் சொல்லப்பட்டன. அல்பாஸத்திரபலத்து, அநந்தஸ்திரபலத்துவசப்தங்களால் அவ்விரண்டுக்கும் ஹேதுஹேதுதம்பாவம் உபபாதிக்கப்பட்டது. முக்தியின் உபாயத்திற்கு உபயோகியாக இருப்பதால் க்ரமாக்ஷன் ஸ்வ ரூபத்தால் உபாதேயங்கள் என்கிற ஜ்ஞானம் அநந்தஸ்திரபலப்பாதபரதீதியில் உள்ளடங்கியது. அதனால் தனித்து உபந்யஸிக்கவில்லை. இவ்வீதம் க்ரமவிசேஷத்துடன் கூடிய வ்யாக்யானிக்குத்தக்க ஒரு க்ரந்தத்துக்கு வ்யாக்யானமாக இருப்பதினால் க்ரம் ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸைகளுக்கு ஐகசாஸ்த்ரயம் ஏற்படுவதால் ஸூத்ரத்திற்கு இங்கே சொல்லப்பட்ட அர்த்தமே பொருத்தமானது என்று பொருள்.

முன் ப்ரகிஜ்ஞை செய்யப்பட்ட வ்ருத்திகாரருடைய மதாநுசாரத்தை * வ்ருத்தி க்ரந்தத்தோடு † ஸம்வாதமுள்ளதைக்காட்டுகிறார். 'ததாஹ' என்பதால் க்ரமவிசாரத்துக்கு பூர்வவ்ருத்தத்தவமானது வாசகசப்தத்தால் சொல்லப்பட்டது மாத்ரமல்ல; ஐகசாஸ்த்ரோக்தியினால் ஆகஸித்தமாகவு யிருக்கிறது.—என்று அபிப்பிராயமுள்ளவருக 'லக்ஷ்யதிசேதி' எனச்சொல்லுகிறார். 'வ்ருத்தாத' என்று தொடங்கி இருக்கிறதும், 'ஸம்ஹிதம்' என்கிற பதத்தை முதன்மையாகக்கொண்டிருப்பதும் வ்ருத்திக்ரந்தங்களில் காண்க. 'சாரீரகம்' ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை, ஐகத்தை சாரீரமாக உடையவன் பரமாத்மா சாரீரன்; "தஸ்யைஷ வவ ‡ சாரீர ஆத்மா" (அவனுக்கு இந்த சாரீரனே ஆத்மா) என்று ச்ருதி. அந்தசாரீரவிஷயத்தைப்பற்றிய சாஸ்த்ரம் சாரீரகம் என்று சொல்லப்படுகிறது. § ஷோடசலக்ஷணே (பதினாறு அந்யாயங்களடங்கின பூர்வமீமாம்ஸையோடு), ஸம்ஹி

* வ்ருத்தி—போதாயநமஹர்ஷிபால் செய்யப்பட்ட ப்ரஹ்மஸூத்ரவிவரணம்.

† ஸம்வாதம்—ஒற்றுமை.

‡ சாரீரன்—சேதநங்களையும், அசேதநங்களையும் சாரீரமாகக்கொண்டிருப்பதால் பரமாத்மா சாரீரன்.

§ லக்ஷணம்—அந்யாயம்.

தம்' நயத ி பெள்வாபாயத்துடன் கூடன வ்யாக்யானிக்கத்தக்க வேதத்திற்கு வ்யாக்யான ரூபமாகியிருப்பதினால் ஸங்கதமென்று கருத்து. 'அர்த்தைகத்வாதேதம் வாக்யம்' (பொருள்ஒன்றாயிருப்பதால் வாக்யம் ஒன்று) என்கிற ந்யாயத்தாலே ப்ரதிபாத்தவஸ்து ஒன்றாக யிருப்பதால் வ்யாக்யானிக்கப்பட்ட வேதத்திற்கும் ஏகப்ரபந்தவம் உண்டாகும். வேதம் புருஷார்த்தபரமாகவும், ப்ரஹ்மபரமாகவாகவும் இருப்பதினால் அதுவும் உபபன்னமாகி நது. "ஸர்வே வேதா யத்பதமாமனந்தி" (எல்லா வேதங்களும் அடையத்தக்க எந்த ப்ரஹ்மத்தை சொல்லுகின்றதுகளோ) "வேதையே ஸர்வாவாஹமேவ வேத்ய:" (எல்லா வேதங்களாலும் நானே அறியத்தக்கவன்) என்றன்றே ச்ருதிஸம்ருதிகள். வேதார்த்தவிசாரத்திற்குத்தகுந்ததாக இருப்பதால் மீராமனைக்கு ஏகப்ரபந்தத்தவம், இந்த ஐகாஸ்திரத்தினால் பூர்வருத்தத்தவம் கர்மவிசாரத்திற்கு ஆகேஷிக்கப்படுகிறது.

பூர்வபக்யம்:—

கர்மப்ரஹ்மவிசாரங்களுக்கு ஐகாஸ்த்ரயயிருக்குமேயாகில் அப் பெ ரா மு து கார்த்தத்தின் தொடக்கத்தில் "அயாதோ வேதார்த்தஜிஜ்ஞாஸா" என்று ஸாதாரணமான அர்த்தம் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்பட்டிருக்கலாம். இவ்வண்ணம் ப்ரதிஜ்ஞை செய்ய வில்லை. பூர்வபாகத்திற்கும் அஸ்தாரணமான அர்த்தமே ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கிறது—'அயாதோ தர்ஜிஜ்ஞாஸா' என்று. ஆகையால், ஐகாஸ்த்ரயம் இல்லை. இதற்கு பதில் சொல்லுகிறோம் "அயாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்பதே இரண்டு பாகங்களுக்கும் ஸாதாரணமாக இருக்கும் அர்த்தத்தில் ப்ரதிஜ்ஞை. கர்மவிசாரமோவென்றால்,— ப்ரஹ்மமீராமனையின் மூன்றாவது அத்தபாயத்தைச்சார்ந்த, நான்காவது பாதத்தில் சேர்ந்து விடுவது. எப்படி நீக்ரஹத்தில் உள்ளடங்கின *ச்சலம், ஜாதி இரண்டுக்கும் ஆஹ்நிகபேதத்தால் தனித்து உத்தியோ,—எப்படி நீக்ரஹத்தில் அந்தர்பூதங்களான ிஜேத்வாபாஸங்களுக்கு அந்ராயபேதத்தால் தனித்து உத்தியோ—அவ்வாறே ப்ரஹ்ம விசாரத்தில் உள்பட்டிருந்தபோதிலும் (கர்மாவை) வேறுபடுவது உபபன்னமாகிறது. பஹ்ரகாரத்தங்களால் ப்ரதிபாதிக்கத்தகுந்ததாக இருப்பதுபற்றி தனியாகப்பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் முந்தி இருத்தலானது மேலே சொல்லப்போகிற உபஜீவ்ய, உபஜீவக பாவம்முதலிய ஜேதுக்களால் வந்திக்கிறது. இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அர்த்த கர்மத்தால் ப்ரஹ்ம மீராமனையில் மூன்றாவது அத்தபாயத்தின் நான்காவது பாதத்தோடு கர்மவிசாரம் பொருந்துகிறது. ப்ரதிபத்திவஸங்கியரான கர்மத்தால் கர்மவிசாரத் துக்கு பூர்வபாவம் ஸங்கதமாகிறது என்று. இவ்வண்ணமாகவது ஸாதர்மய ிஸமம் வைதர்மயஸமம் என்கிற இரண்டு ஜாதிகளையும் நிரூபித்ததனால் இரண்டையும் அனுஸரித்ததான ப்ரதிதர்மஸமம் எவ்வாறு அர்த்தவித்தியோ இவ்வாறாக இரண்டு பாகங்களுக்கும் அசாதாரணங்களாக இருக்கிற அர்த்தவிஷயமான இரண்டு ப்ரதிஜ்ஞைகள் செய்யப்பட்டால் ஸாதாரணமான அர்த்தப்ரதிஜ்ஞை ஆர்த்தாக வித்திபெறலாம்—ஸாதாரணமான அர்த்தம் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்பட்ட போதிஷங்கூட அஸாதாரணமான அர்த்தம்

ஈ பெள்வாபாயம்—முன்பின்னாக இருத்தல்.

*ச்சலம் - அர்த்தத்தார்ப்பராயத்தால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டதற்கு வேறு அர்த்தத்தைக் கல்பித்து தாவிப்பது. ஜாகி—அஸதுத்தயம்.

ஜேதுத்வாபாஸங்கள்—ஜேதுக்களைச்சேர்ந்த தோஷங்கள் அல்லது, துஷ்டஜேதுக்கள்.

மீராமனா—வேதார்த்தவிசாரம். 'மாத்'தாது. ஸ்வார்த்தத்தில் 'ஸத்'ப்ரத்யயம்.

ிஸமம்—ஜாதிகளின் உப்பிரிவு.

தனித்தே ப்ரதிக்கை செய்யத்தக்கது. தர்மஜிஜ்ஞாஸா ப்ரதிக்கைசெய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும் “அயாத: சேஷஸ்க்ஷணம், அயாத: க்ரத்வர்த்தபுருஷச்சத்த்யோர்ஜிஜ்ஞாஸா” என்கிற இது முதலிய இடங்களில் அஸாதாரணமாக இருக்கிற அர்த்தவிஷயமான ப்ரதிக்கை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், இரண்டு பாகங்களுக்கும் அஸாதாரணங்களாக இருக்கிற அர்த்தங்களின் ப்ரதிக்கையினால் அதையனுஸரித்திருக்கிற ஸாதாரணமான அர்த்தத்தின் ப்ரதிக்கையுடன் ஆர்த்தமாக ஆகலாமென்று முதலில் “அயாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா” என்று ப்ரதிக்கை செய்யப்பட்டது. “வேதார்த்தஜிஜ்ஞாஸா” என்று கூறப்படவில்லை. அல்லது, “அயாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா” என்பதே ஸாதாரணமான ப்ரதிக்கை. அலெனகிகமாகவும், ச்ரேயஸுக்கு ஸாதாரணமாகவும் இருப்பதல்லவோ தர்மம். அதை அனுஸரித்திருப்பது ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கது. தர்மமோ ஸாத்யமென்றும், விர்த்தமென்றும் இருவகைப்பட்டிருக்கிறது. விர்த்தரூபமான வஸ்துவினிடத்தில் தர்மசப்தத்திற்கு ப்ரயோகம் மஹாபாரதத்தில் காணப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனில், “யேச வேதவிதோ விப்ராயே சாத்யாத்மவிதோ ஜநா: தே வதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸாதனம்.” (வேதார்த்தத்தையறிந்த அந்தணர்களும், வேதார்த்தத்தையறிந்த ஜனங்களும் மஹாத்மாவான விஷ்ணுவை சர்வதமான தர்மமென்று சொல்லுகிறார்கள்.) அவ்வண்ணமே ஜ்ஞானத்தினால் சிறப்புற்றவர்களாலும் ‘அலெனகிகத்வ ஸதி ஸ்ரேயஸ்ஸாதனத்வம்’ என்பதை ப்ரவ்ருத்திரீமித்தமாக எண்ணி விர்த்தரூபமான அர்த்தத்தில் தர்மசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. “தர்வ்யம், க்ரியை, குணம், முதலியவைகளுக்கு தர்மத்வம் ஸதாயிக் கப்படப்போகிறது. அவைகள் இந்திரியங்களாலறியத்தக்கதாக இருந்தபோதிலும்கூட தர்மசப்த வாச்யங்கள். ஆனால் தர்வ்யத்வாதிரூபத்தால் அவைகள் தர்மங்களாகா”. இது முதலியதில், அந்த இடத்தில் தர்வ்யம் முதலியது இருந்தபோதிலும்கூட க்ரியையின் ப்ராதான்யத்தால் பூர்வபாகமானது ஸாத்யதர்மபரம். உபாஸனங்களும், அதற்கு அங்கங்களும் இருந்தபோதிலும் ப்ரஹ்மப்ரதானமானதால் மேல் பாகம் விர்த்ததர்மபரம். ஆகையால், இரண்டு பாகங்களின் விசாரத்திற்குப்பொதுவானது முதல் ப்ரதிக்கை. அதில் தர்மசப்தத்திற்கு ஸாத்யதர்மவிஷயமாக விசேஷப்ரவிர்த்தி இருப்பதாலும், புத்திஸ்தமாக இருப்பதாலும், அது பூர்வபாகத்தால் அறியப்பட்டபடியால் முதன்மை வாய்ந்திருப்பதாலும், தர்மஜிஜ்ஞாஸா பதத்தினாலேயோ, † தந்த்ரத்தினாலேயோ, அர்த்தத்தினாலேயோ ப்ரதிஞ்ஞாவிஷயத்வம் ஸபன்னபாதலாலும் ‡ சோதனஸூத்ரத்தில் அதின் ஸ்க்ஷணம் கூறப்பட்டது. விர்த்தரூபமான தர்மவிசேஷமானது சாதாரண ப்ரதிக்கையினாலேயே அர்த்தத்தினால் ப்ரதிக்கை பண்ணப்பட்டிருந்தபோதிலும் அதற்கு பஹுக்ரந்தங்களால் ¶ வ்யவதான மேற்பட்டிருப்பதாலும், சப்தத்தால் அது போகிக்கத்தகுந்ததாக ஆகாது என்கிற சங்கையை பரிகரிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினாலும், மீண்டும் ப்ரதிக்கை செய்யப்பட்டது. அதற்கு ‘ஜ்ஞமதி’ ஸூத்ரத்தில் ஸூத்ரத்தில் ஸ்க்ஷணம் கூறப்பட்டிருப்பதால் ஐசாஸ்தர்வ்யம் தருகியுள்ளதே.

† தந்த்ரம் - ஜ்ஞே சப்தத்தை அர்த்தங்களின் வேறுபாட்டைக்கருதி இருமுறை ஆவ்ருத்தி செய்து கொள்ளுதல்.

‡ சோதனஸூத்ரம் - “சோதனஸ்க்ஷணோத்தே தர்ம:” என்று ஹனுமீசியின் பூர்வமீமாம்ஸையில் இரண்டாவது ஸூத்ரம்.

¶ வ்யவதானம் இடைவெளி அல்லது விலக்கம்.

(பூர்வபாகம்.)

பூர்வபாகம் 'ஸாத்யதர்ப்பாதானம்' என்கிற சொல்லானது சீழ் உதாஹரிக்கப் பட்டிருக்கிற வசனத்தோடு விவரிக்கிறது. அந்த பூர்வபாகத்திலும் வித்ததர்ம ரூபமாகப் பரமபுருஷன் கர்மாக்களை ஆராதிக்கத்தக்கவனாக இருப்பதுபற்றிப் பாதானப் பாதிர்பாத்யதர்மம் அறிப்பட்டுவதால், அந்த வசனத்தில் 'வேதவித்' என்கிற சப்தம் பூர்வ பாகத்தின் அறிவை உணர்த்துகிறது. † கோபலீவர்தந்நயரபத்தால் "விஷ்ணுநாமா ஸ வேதேஷு வேதாந்தேஷு ச சீயதே" (விஷ்ணு என்கிற ப்ரஸித்தி பெற்ற அந்த பரமபுருஷன் வேதங்களிலும், வேதாந்தங்களிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறான்.) என்கிற வசனத்தோடு அர்த்தத்தில் ஒன்றுபட்டிருப்பதாலும் அப்ரதானமாகவாவது கர்மாக்கள் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் விவோதமில்லையென்று சொல்வது கூடாது. ஐயினி மஹர்ஷிக்கு கர்மாக்களைப் பாதானமாகப் ப்ரதிபாதிப்பதல்லவோ அப்பதம், உங்களுடைய அவ்வாறே கூறப்பட்டிருப்பதால் உண்மையான 'ரஜபுருஷன்' என்கிற வ்யவஹாரத்தில் ராஜாவுக்கு எவ்வாறு தாத்தர்ப்போசரதவ்ருப்பாதானம்யிருக்கிறதோ, அவ்வாறே, பரமாத்மாவுக்கு உள்படிப் பாதானம்யிருக்கிறது. ராஜபுருஷனுக்குப்போல, சாத்தமானப் பாதானம்யம் கர்மத்துக்கே. அது திரஸ்கரிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஏனெனில், அங்கே அதற்குப் பரமாத்மாரதனரூபம் அறியப்படாமையால் அந்த பரமபுருஷாரான ஜ்ஞானம் அவ்ஷயம் ஸம்பாதிக்கத்தக்கதல்ல. கர்மாக்கள் கொஞ்சகாலத்தில் முடிவுள்ளதான ஸ்வரகம் முதலிய பலத்தையே கொடுப்பவைகளென்றித விஷயத்துக்குப் பரதேவதாத்தர்ப்போசரதேவணடி யதில்லைஎன்பது ச்ருதி எட்டுகிறதால் அறிப்படுகிறது. "யோ ஹ வா வததக்ஷாம் காரக்ய விதர்வாஸமின் ஸோதே ஜாஹேராகி யஜுதே, தபஸ்தப்பிதே, பஹுரி வஃஷ்டஷ்டாஸ்வாஸ்யம் தவதேவாஸ்ய தத் பவதி-அஹம் தந் ஸ்வயக்ஷாசாம் போக்தாச ப்புபோவச, ந து மாயி ஜானந்தி தத்வெநாதஸ்ய்வாக்ரிதே" (ஹே கர்ஃப, காசுவதமான இந்தப் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்து கொள்ளாமல் இவ்வுலகில் எவன் ஹேராமம் செய்கிறானோ, யாகம் செய்கிறானோ, தவம் புரிகிறானோ) (ரானே எல்லா யக்ஷங்களையும் அநுபலிப்பவன். நானே ப்ரபு அப்படி யாகாதிக்கை அனுபவிப்பவர்களில் எவர்கள் என்றோ இந்த ஸ்வபாவமுள்ளவனென்று அறியாக்கொள அவர்கள் உயர்பதம் பெற்றும் அகினின்று நுருவுகிறார்கள்) என்று. ஆதலால், அந்தப் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமான, க்ஞானரைபேக்ஷணம்யஸ்வரூபமானப் பாதானம்யம் ஸ்வயக்ஷாசுக்கு இருக்கிறது. ஆகையால், பூர்வபாகத்தில் கர்மாக்களுக்கு முதலில் ப்ராதானம் அறியப்பட்டது. பின்பு அநியத்தத்தான பரமாத்மாரதனரூபம்வழிப் விருத்தாவல்ல, ஆதலால், ப்ரதிக்கை உபபன்னராதால் சாஸ்தாக்கள் திரண்டிக்கும் ஐக்கம் பொருந்தும்.

ஆனால், ஐயுரிசாரஹர்ஷியினால் கர்மப்ரஹ்மம்யம்னைகளுக்கு ஐக்காஸ்தர்மம் கூறப்படவில்லை. அப்படியிருத்தேபாதிலும் அதை ஏற்றுக்கொண்டு அதோடு ஒரே சாஸ்த்ரமாக வ்யாஸஹர்ஷியினால் ப்ரஹ்மஸ்வதாம் செய்யப்பட்டது யுத்தம். ஏனென

† கோபலீவர்தந்நயரபத்தால்—கோவைக்கொண்டுவா, கோவையும்கொண்டுவா—என்கிற வ்யவத்ராத்தில் பல்வர்தமும் கோவானதால்—'யோவா' என்கிற வசனத்தாலேயே பல்வர்தநயனமும் வர்த்திக்கையில்—'பல்வர்தந்நயரப' என்கிற வசனம் பயனற்றதாகிறது. அது பயன்படுதலுக்கருதி 'யோ' பதம் 'பல்வர்தநதரோபாரம்' என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இதுவும் ஸாமான்யஸிசேஷ ந்யாயத்தந்தசார்த்ததே. இந்த இடத்தில் வையர்தர்ப்புஹராம் முக்யபலம். ஸாமான்யஸிசேஷந்யாயத்தினாலே அந்ததாநுப்பத்தியினால் விசேஷசாஸ்த்ரத்தால் ஸாமான்யசாஸ்த்ரத்துக்கு ஸங்கோசம் ஏற்படுத்தத்தக்கது.

பாடானது மஹாவாஸ்துவினுடைய எகத்வத்துக்கு விரோதியாகாது. எவ்வாறு பதார்த்த பேதங்கள் வாக்யார்த்தத்தின் எகத்வத்துக்கு விரோதியாகாதோ, அவ்வாறு என்று கருத்து. இதனால் ப்ரதிபாத்தியபேதம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இரண்டு வட்டங்களில் சிந்திக்கப் பட்டிருக்கிற ப்ரக்ருதிவிஞ்ஞதிகளுடைய ப்ரயோஜனபேதமான சாஸ்த்ரங்களுடைய வேறுபாட்டுக்குக்காரணமாகாததால் ப்ரயோஜனபேதமும் அர்த்தாத் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இதனால் வருத்திகாந்தத்திலுள்ள 'வேமடசலக்ஷண' சப்ததாத்பர்யமும் காட்டப்பட்டது. 'பூர்வோத்தரோ' எவ்ஸா' சப்தத்தால் 'ஹேமினீய, சாரீர' சப்தங்களும் விவரிக்கப்பட்டன. 'ப்ரதிபிபாதயிஷித்' சப்தத்தால் அர்த்தவிரோதம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. ப்ரதிபாதிப்பதற்கு திந்தப்பட்ட வஸ்துவன்றோ ப்ரதிபிபாதயிஷிதம். அது தாத்பர்யவிஷயமான அர்த்தம். விருத்தமாக ப்ரதிவிவிஷயமாகிற தேவதாரிராஸாங்கினில் தாத்பர்யமில்லை என்று அபிபிராயம்.

மேல் ஆசேபம்.—

இவ்விதம் எப்படி சொல்லக்கூடும்? வேதமானது யஜ்ஞாதிக்கிரியாநுஷ்டானங்களை ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டிருப்பதால் வித்தபரவாக்யங்களுள்ளாம் அந்த க்ரியைகளுக்கு சேஷம் என்றலஸீலோ ஸூத்ரகாரால் கண்டோக்தமாய்க்கூறப்பட்டிருக்கிறது. அது விருத்தமாகவே ஆகிறது. ஆகையால், சாஸ்த்ரபேதம்.

இப்படியல்ல. "பதே ஜாஹேதி. ஆஹவரீயே ஜாஹேதி. ௩ ஹிம்ஸ்யாத். பசுமால்யேத." (காலடியில் ஹோமம் செய்குநான். ஆஹவரீயாக்ரியில் ஹோமம் செய்கிறான். ஒன்றறையும் ஹிம்ஸ்யிக்கூடாது. பசுவை யக்ஞத்தில் கொல்லவேண்டும்.) என்பது போலவும்.—வ்யாசனாசாஸ்த்ரத்தில் "கர்மண்யன், ஆமேதாநுபஸர்கே க:" (கர்மகாரகன் உபபதாயிருக்கையில் தாதுவின் மீது 'அ' என்ற விசுதி வருகிறது. ஆகாரத்தை சுற்றிலுண்டாய் தாதுகளினமீது 'க' என்ற விசுதி ஏறுமானால் உபபத உபஸர்க்மாயிருக்கக்கூடாது) என்பது போலவும்.—ஃ உத்ஸர்காபவாத்பர்யாத் தால் சாஸ்த்ரங்களுடைய ஐயத்துக்கு விரோதமில்லை. பொதுவாக வித்தபரவாக்யங்களுக்கு க்ரியாசேஷத்வம் சொல்லப்பட்டிருந்தால், வித்தபரவாக்யசேஷத்துக்கு விதிசேஷத்வம் உண்டா? இல்லையா?—என்று விசாரித்து, ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகயிராத வித்தபரவாக்யங்களை க்ரியாசேஷங்கள்.—ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாக பர்யவலிக்குறி வித்தபரவாக்யங்கள் அந்த க்ரியைக்கு சேஷமாக ஆகா—என்று நிர்ணயிப்பதன்றோ புத்தம். எப்படி, ஹோமம் ஸாமான்யமாக ஆஹவரீயத்தில் செய்பதற்க்கென்று ஏற்பட்டிருந்தாலும், "ஹோமவிசேஷமான குகினாயின் காலடியில்"—என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறதோ, எப்படி, ஸாமான்யமாய் ஹிம்ஸாநிஷேதம் இருந்தபோதிலும்கூட, "ஹிம்ஸாவிசேஷம் செய்வான் என்று சொல்லப்படுகிறதோ,—எப்படி ஸாமான்யமாய் கர்மகாரகன் உபபதாயிருந்தால் 'அண்' ப்ரத்யயம் வருவதாயிருக்கையில், ஆகாரந்ததாதுக்கோக்கூட்டலுய கபர்த்தயவிதியோ,—அங்கு சாஸ்த்ரபேதமில்லையோ—அப்படியே இவ்விடத்திலும் அபேதம்கொள்ளத்தக்கது.

தேவதாரிராஸத்திலும் தாத்பர்யம் கிடையாது. வேதாந்தம் கேளாதவர்களுக்கு க்ரியாவில் ஏற்படும் அச்சத்தைணர்த்தப்பதற்காக அது கர்மப்ரதாந்யத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. "கநிர்ந்தா த்தம் கந்திநுப் ப்ரவர்த்ததே. அபிது நந்திதாதிதாத் ப்ரசம்வி

ஃ உத்ஸர்கம் - பொதுவான விதி. அபவாகம் - விசேஷவிதி. "பரிஹ்ருத்தயாத் வாத்நோஷார்த்த உத்ஸர்கோபவிசேதே" என்ற வசனத்தின்படி அபவாத சாஸ்த்ரத்தின் ப்ரக்ருத்திக்குத் தகுந்த லக்ஷயத்தை வட்டி மறையை லக்ஷயங்களில் உத்ஸர்கசாஸ்த்ரம் கலைபெறுகிறது.

தும்” (நித்தையானது நித்திக்கத்தருந்த வஸ்துவை நித்திப்பதற்காகவே ப்ரவ்ருத்திப்ப தில்லை. ஆனால், நித்திக்கத்தருந்ததையிட வேறு வஸ்துவின் மேன்மையை வெளியிடு வதற்காக.) என்று ந்யாயமறிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர். அல்லது, வேதப்ராமண்யத் திலும் கர்மாக்கள் அவச்யம் செய்யத்தகுந்தவை—என்பதிலும் தாத்தர்யமிருப்பதால் ‘தேவ தையில்லை’ என்று சொன்னது கர்மவிரோதிகளை நிராகரிக்க வேண்டுமென்றித எண்ணத் தால் * அந்வாருஹ்யவாதமாயிருக்கலாம். தன்னுடைய அகிசமான அபிமானத்திற்கு விஷயமாயிருப்பதை அநாதரித்துங்கூட சத்ருநிராகரணம் காணப்படுகிறது. எப்படி யென்றால், “அபிஷ்டார்த்தவ்யயோபதி ஐபதி க்ஷேத்ரஹாரிணம்—லப்தக்ஷேத்ராரக் துஷ்ப்ரபா: ஸ்யாதர்த்த இதி நிச்சயாத்.” (ப்ரியமான பொருளைச்செல்வச்செய்தாவது தன்னிலத்தை அபகரித்தவனை ந்யாயஸ்தலத்தில் ஐயங்கிறான்,—நிலம் கிடைத்தால் பொருளையடைவது விரந்தமல்ல என்கிற நிச்சயத்தால்.) இவ்விதமே, அபிமததானான ஈஸ்வரனை நிராகரித்தாவது வேதப்ராமண்யஸமாத்ததம் செய்தால் பிறகு அபிமத ஸித்தி ப்ராயத்னமின்றியே அடையப்படும்—என்று ஐஜிநியின் அபிப்ராயம். அதன் வித்திப்ரகாரமும் அவராலேயே சொல்லப்பட்ட † ‘ராத்திரிஸ்தர்ந்யாயம்’ முதலியவற்றைச் சார்ந்ததென்று மேலே வ்யத்தமாகும். அதன் வித்தியை ஒப்புக்கொண்ட மாத்ரத்தினு லேயே அதன் அநாதரவாதத்திற்கு விரோதம் ஒன்றுமில்லை,—அது அந்வாரோஹித்து செய்யப்பட்டிருப்பதால்.

அது எப்படி அந்வாருஹ்யவாதமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறதெனில், பதில் சொல்லு கிறோம்.

“ஸப்பதந்ரேதி ஐஜிநி: அந்மார்த்தம் து ஐஜிநி: பரம் ஐஜிநிர்முஷ்யத்வாத். ப்ராஹ்மண ஐஜிநி:” இது முதலிய ப்ரத்யஸைக்தங்களுடையே ப்ராஹ்மஸ்வரூபம், அதன் குணம், அதன் உபாஸநம். அவற்றின் பலம், முதலியவற்றின் அங்கீகாரம் ஐஜிநி ிக்கு இருப்பதாக அறியப்படுவதாலும்,—மஹாபாரதத்திலும், ஐஹயகீவ உபாஸ்யானுதி களில் பசுவானான வ்யாஸருடைய உபதேசத்தால் அடையப்பட்ட பரமாத்மஜ்ஞான முள்ளதாக அறியப்படுவதாலும்,—இக்காரணங்களாலே விரந்தமான அர்த்தத்தில் தாத் பர்யமில்லாமையால் அர்த்தவிரோதமில்லை.

மேலும், அர்த்தவச்சேஷம் எவ்விதத்திலும் பரிஹரிக்கமுடியாது. எனென்றால், விசேஷா * திதேசங்களை நிரூபிப்பதில் னோக்கமுள்ள சிவது அத்யாயத்தில்—‡ விக்ருதி களில் § ப்ரக்ருதிதர்மாதிடேசம் செய்யத்தக்கதாக ஏற்படும் ஸந்தர்பத்தில்—எந்த கர்மா

* அந்வாருஹ்யவாதம்—விரோதிகளை நிகரவிப்பதற்காக விஷயத்தை அபிமதம் போல் சொல்லுதல்.

† ராத்திரிஸ்தர்ந்யாயம்,—‘ப்ரதிஷ்டையில் விருப்பமுள்ளவன் ராத்திரிஸ்தரத்தை அனுஷ்டிக்கக்கூடவன் என்று’ ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அர்த்தவாதமெல்லாம் ச்ருதியின் அர்த்தத்தை ஸ்துப்பதிலேயே தாத்ர்யமுள்ளதாயிருந்தபோதிலும் இங்கு ராத்திரிஸ்தரத்துக்கு ப்ரதிஷ்டை பலவாகவும் ஆகிறது.

* அதிதேசம் - ஏதனவோ ஓரிடத்தில் சொல்லியிருப்பதை மற்றொரு இடத்தில் ஏறிடுதல்.

‡ விக்ருதி - அதிதிசமானதப்பவதி—அதாவது, அதிதேசிக்கப்பட்ட தர்மத்துடன் கூடியது.

§ ப்ரக்ருதி - அத்தேசாங்கப்ரயோஜனதர்மவதி—அதாவது, அதிதேசத்துக்கு ப்ர யோஜனமான தர்மத்தையுடையது.

வில் எந்த கர்மத்தினுடைய தீராததேசம் செய்யவேண்டும். என்று அபேசுதிகையில்,—
எந்த கர்மவுக்கு எந்த கர்மாவோடு தீர்வியஸாய்யமோ, தேவதாஸாய்யமோ இருக்கிறதோ,
அதில் அந்த தர்மம் அதிதேசிக்கத்தக்கதென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இடத்
தில் எந்த கர்மவுக்கு ஒரு கர்மாவோடு தீர்வியஸாய்யமும், மற்றொன்றோடு தேவதாஸாய்ய
மும் இருக்கிறதோ, அந்த தர்மமே அதிதேசிக்கப்படவேண்டும். தேவதாஸாய்யமுள்ள
கர்மாவின் தர்மம் அதிதேசிக்கத்தக்கதல்ல—என்ற ஐஜியிசி பஹர்ஷியினால் “தீர்வியதேவ
தாஸாய்யே தீர்வியம் பஸ்ய :” (தீர்வியஸாய்யமும் தேவதாஸாய்யமும் வந்தால் தீர்வியஸாய்
யம் பாபஸ்.) தீர்வியப் பாதானம் சொல்லப்பட்டது.

தீர்வியம் பாதானமென்று சொன்னது அதிவிதாயல்ல. எனென்றால் அனுஷ்டான
விரோதம் ஏற்படுவதால். தீர்வியப் பாதானப்பதால் என்றே அனுஷ்டானம் காணப்படு
கிறது. ஆகையால், தீர்வியத்துக்கு பாதானம் செய்வதற்கு ஐஜியிசிக்கு தேவதாஸாய்
ஸத்தில் தாதுபாய்முண்டு.

இவ்விஷயத்தில் ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம்.

ஸத்பாவாஸத்பாவங்களால் தீர்வியதேவதைகளுடைய பாதானயாப் பாதானங்கள்
சொல்ல உத்தேசிக்கப்படவில்லை. ஆனால் விளம்பித்தும், விளப்பினிழும் பரவருத்திக்
கிற பரமணங்களுக்கு ஸ்வயமாக இருப்பதான் உத்தேசம். தீர்வியமே அவிளம்
பிதபாத்யஸ்ததால் அறிபத்தருந்தது. தேவதைமேயாவென்றால், விளம்பிதமான சாஸ்த்
ரத்தினால் அறிபத்தருந்தது. விளப்பாவிளப்பங்களை சஞ்சலிங்கம் முதலியவற்றிலும்,
பாத்யஸ்தாபாநாதிகளிலும், முன்பின்னிருப்பவைகளுக்கு பரபல்யத்திலும் காரணங்
கள்.

ஹரிஸாச இருந்தும் தன்மை சாஸ்தரத்தினாலேயே அறியத்தருந்ததாதலால் தீர்வ்
யத்துக்கும் பாதானம் இல்லை யென்றால்,—

இப்படியல்ல. † சரு ‡ புரோடாசம் முதலிய தீர்வியமன்றோ பாத்யஸ்தமாகக்கண்
டறியப்படுகிறது. அதில் ஹவிஷ்டவம் என்கிற தர்மம் மாதாமே சாஸ்தரத்தால் அறியத்
தருந்தது. தேவதைக்க மாதாம் ஸ்வரூபம். சமேயஸ்தானதவம், முதலிய கர்மம்—
இவ்விஷயம் சாஸ்தரத்தினால் அறிபத்தருந்தது. ஆகவே, ஸ்வரூபத்தாலும், தர்மத்தா
லும், விளப்பமுள்ள பரமணத்தால் அறிபத்தருந்ததாயிருப்பதால், தேவதைக்கு அப்ரா
தானம். தர்மம்மாதாம் சாஸ்தரத்தால் அறியத்தக்கதாயிருந்தபோதிலும், தர்மிருபமான
அம்சத்தினால் அவிளம்பிதமான பரமணத்தால் அறிபத்தக்கதாயிருப்பதால் ஹவிஸுக்கு
பாதானம். ஆகவே, பாதானயாப் பாதானங்கள் பரமணத்தை தீவரமாகக்கொண்
டிருப்பதால் ஸ்வரூபத்தின் அஸ்திஸ்தியில் (இன்னையில்) தாதுபாய்மல்லாததுபற்றி
தேவதாஸாய்யசனம் வேறு விஷயத்தில் கொக்குள்ளது. இவ்விதம், வேறு அர்த்தங்
களும் நிரூபணம் செய்ய முடியாததால் அர்த்தவிரோதமில்லை.

பரஹ்மஸூத்ரம்மூலையே ஐஜியிசின் பகஷம் அநுவதித்து கிரகணிக்கப்பட்டிருப்
பதால் எவ்விதத்தாலும் பரிஹரிக்கமுடியாது. எப்படியெனில், ‘பலமத உபபத்தே’
என்கிற ஸூத்ரத்தில் ஈசுவரன் கர்பலன்களைக் கொடுப்பவன் என்பதால், ‘தர்மம் ஐஜியி

† சரு—ஹேமாவஸ்தனமாக இருப்பதும், மத்தரத்தினால் பரிசுத்தமுமான சால்யன்
மை முதலியது.

‡ புரோடாசம்—தேவதீர்த்தேசமாக ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்ட ஸம்கலந்த மாயு.

சிறத வவு' என்கிற ஸூத்ரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள தர்மம் பலபாதம் என்றவிஷயம் அநுவதித்து நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியல்ல. ச்ருதியினால் சொல்லப்பட்டிருந்தால், உபபத்தி,—இவ்விரண்டாலும் ஒரு காலவிசேஷத்தில் வரப்போகிற பலன் கருத்து ஸாதனர் மாத்ரம் ஜ்ஜமிநியால் சொல்லப்படவே அவ்விரண்டினாலேயே இங்கு பலஸாதனவிசேஷத்தி சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஆகேபம் சரியல்ல.

“சேஷத்வாத் புருஷார்த்தவாதோயம” “அந்நார்த்தம் து ஜ்ஜமிநி:” என்கிற ஸூத்ரத்தில் வேதாந்தத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஆத்யஜ்ஞானம் கர்மசேஷமாதலால் ஆத்யாக் களுக்கு கர்மசேஷத்வம் சொன்னது “அதிகோபதேசாத்” என்கிற ஸூத்ரத்தாதத்தோடு விரோதப்படுகிறது. விசுவத்தால் விரோதம் ஸம்பவிக்காது. ஏனெனில், வஸ்துவிகல்பம் கூடாது. ஜ்ஜமிநியால் அந்யபதம் உபந்யஸிக்கப்பட்டதென்று சொல்லவங்கூடாது. ஜ்ஜமிநிமதமாயிருப்பதால் விந்நாந்தியால் நிராகரிக்க முடியாதாதலால் விரோதம்.

இப்படியல்ல. சத்ருவின் நிராஸத்தை பலமாகக்கொண்டிருக்கிற ஜ்ஜமிநியின் அந்வாகுல்யவாதத்திற்கு அவ்விதம் உபந்யாஸமும், நிராஸமும் பொருந்தலாம். அப்படியில்லாவிடில், “பார்ஜுமிநி:” இது முதலிய ஸூத்ரங்களுக்கு ஒன்றோடொன்று விரோதமும், பாரதவசனவிரோதமும் வரும். ஜ்ஜமிநியின் அந்வாகுல்யவாதத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாதவர்களுக்குத்தான் அவர் சொல்லிய விஷயத்தில் தத்வபுத்தி உண்டாகுமென்று அதைத்தடுப்பதற்காக ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் அதன் உபந்யாஸநிராஸங்கள் இரண்டும் செய்யப்பட்டன. ஆகையால் தான், “பராமர்சம் ஜ்ஜமிநி:” என்கிற ஸூத்ரத்தில் ஸைஷ்டிகம் முதலிய ஈசுரமங்களின் நிராகரணமும் பரிஹரிக்கப்பட்டது. ஏனெனில், “தத்பூதஸ்ய” என்கிற ஸூத்ரத்தில் ஸைஷ்டிகன் முதலியவர்களுக்கு ஈசுரமபர்மமானது ஜ்ஜமிநிக்கு அநபிமதம் என்று சொல்லியிருப்பதால். ஈசுரமே அநபிமதமானால் அதிலிருந்து பர்மசமம் அநபிமதம் என்று சொல்லமுடியாது. ஆகையால், வீதராகளைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு அக்நிஹோதரம் முதலியவற்றைத்தடுப்பதற்காக ஈசுரமாத்ரங்களைத்தடுத்தும் முன்போல் அந்வாகுல்யவாதம். அதுவும் பூர்வமீமாம்ஸையில் ஸூத்ரத்தால் சொல்லப்பட்டவில்லை. ஆனால் “ஒங்கிலோமி” முதலியவர்களின் மதம்போல் அநுவதித்து நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

† ஈசுரமங்கள் - ப்ரஹ்மசாயம், கார்ஹஸ்த்யம், வாக்ப்ரஸ்தர், ஸந்யாஸம்—என்கான்கு வங்கப்படும். இன்னான்கும ப்ரஹ்மணன் ஒருவனுக்கே. கூத்தியனுக்கும், வைச்யனுக்கும்—ப்ரஹ்மசாயம், கார்ஹஸ்த்யம், வாக்ப்ரஸ்தம் மும்முன்றுதான். ப்ரஹ்மசாரிகன்—ஸாலித்ரான், ப்ராஜாபத்யன், ஸௌம்யன், ஆக்நேயன், வைசுவதேவன், உபசூர்வாணன் ஸைஷ்டிகன்—என ஏழுபயைப்படுகிறார்கள். உபந்யாஸமானபிறகு அத்யாயோபாகர்மவரையில் ஸாலித்ரீமந்த்ரத்தை மாத்ரம் உச்சரிக்க அதிகாரமுள்ளவனுதலால், ஸாலித்ரான். நியமாத்யபனதாலத்தில் ப்ராஜாபத்யம் முதலிய கான்கு காண்டங்களை காமமாய் அத்யயநம் செப்கையில் அந்தத்தக்காண்டஸம்பந்தமாய் ப்ராஜாபத்யன், ஸௌம்யன், ஆக்நேயன், வைசுவதேவன், என்று ப்ரஹ்மசாரிக்குப்பெயர். குருகுலத்தில் வேதாத்யபனத்தைதழும், வேதவ்ரதத்தைதழும் விதிப்படி அநுவதித்து முடித்தபிறகு, ஈசுரமன் கோரினபடி குருதகரிகளை ஸமர்ப்பித்து, ஸ்ராதாவ்ரதத்தையும் முடித்து ப்ரஹ்மஸாத்ரமதற்கு வ்ருபவன் உபசூர்வாணப்ரஹ்மசாரி. உயிருள்ளவரையில் ப்ரஹ்மசாய்வ்ரதத்தோடு குருகுலத்திலேயே இருந்து முத்தியடைபவன் ஸைஷ்டிகன்.

ஆனால், மதுவீத்யையில் வஸ்வாதிக்கு அதிகாயில்லையென்று சொன்னது அதி காரத்தைச்சொல்லும் வார்த்தையோடு இது விரோதப்படுகிறதே என்று சொல்லக் கூடாது. அதிகாரோத்தியானது வஸ்வாதிதேவதாங்கீகாரத்துக்கு அடையாளமாதலால் சாஸ்திரங்களின் ஐயத்துக்கு விரோதமில்லாமலாய் அதை வெளிப்படுத்துவதில் ப்ர யோஜனமில்லை. “ஸாவப் ஹஜம்” என்ற ஸூத்ரத்தில் சொன்ன பக்ஷங்களும் சாஸ்திர ஐயத்துக்கு விரோதமில்லாதவைகள். கர்மவிசாரத்தில் அவைகளுக்கு ஸமர்த தனமில்லாதலால் அந்தக்கேள்விக் கே அவகாசமில்லை. ஆகவே, அந்தத்விரோதம்கிடை யாது. கர்த்துபேதப்பிரஹாரம் ப்ரணித்தமாயிருப்பதால் சபத்ததால் சொல்லப்படவில்லை. அதனால் தான் சபத்ததால் வலிசெய்யப்பட்டதாகிறது. தூர்த்ஸ்வாயி, கபரி இவ்விரு வரும் செய்த ஆபத்தப்பலிதாவ்யாக்யானத்துக்கு வ்யாக்யானம் செய்யத்தகுந்த க்ரக் தத்தின் ஐயத்தினால் ஏகப்பரந்ததவம் காணப்படுகின்றன! பாணினி ஸூத்ரங்களுக்கு \$ வாமனன், ஜயாதித்யன் என்கிற இரண்டு பண்டிதர்களால் செய்யப்பட்டு முன்பின்னாக அமைந்திருக்கிற இரண்டு வ்ருத்தி க்ரத்தங்களுக்கும் வ்யாக்யேயங்களின் ஐயத்தால் ஏக வ்யாக்யானதவம் காணப்படுகிறது. ஆகையால், ஐகசாஸ்தீர்யம் உபபன்னம்.

திரே சாஸ்தீர்யம் என்பது இருக்கட்டும். பெளவ்யாயிரியம் எப்படி? என்கிற ஸத் தேறுத்தைப் ப்ரணிஹர்ப்பதற்காக வ்ருத்தக்ரத்தத்தவியிருக்கிற “ஸத்திதம்” என்றபதத்தை “மீமாம்ஸா” — என்று தொடக்கி ஸ்ரீபாஸ்காரர் விவரிக்கிறார்.

கர்மவிசேஷத்தோடு கூடிய ஐகசாஸ்தீர்யம் ‘ஸத்திதம்’ என்ற பதத்தினால் கருதப் பட்டிருக்கிறது. ‘ஆரப்ய, ஏவமந்தம்’ (இது தொடங்கி இதுவரையில்) என்பதினால் பெளவ்யாயிரியம் சொல்லப்பட்டு. ‘ஸங்கதியிசேஷண’ — இந்தப்பதத்தால், பாடகரம், — சேதநர்களுக்கு தர்மார்த்தகாமங்களில் முதலில் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகும் அர்த்தஸ்வபாவம், — உபசேஷத்துகளில் அங்காங்கிபாவத்தை ப்ராகிபிரிக்கிற வாக்யங்களில் யக்கும் முதலிய கர்மாங்களுக்கு பதார்த்தபாவத்தால் ஸமந்தம், — சில வித்யைகளில் யக் ளுங்கனையும், அவற்றின் உபகரணம் முதலியவைகளையும், த்ருஷ்டவிசேஷங்களாகக் கூறதல், — கரம்ப்ரஹ்மவிசாரங்களுக்கு த்ருஷ்டார்த்ததாரஷ்டபாந்திகலாவம், — வித்யைக் கும், கர்மவுக்கும் \$ உத்பாத்யோத்பாதகலாவாயிருப்பதால் அவைகளுக்கு சேஷமான பிராசங்கம் ஐகசாரத்தையே அஹஸித்திராகக் கிவன்டுவென்கிற உபபத்தியும், — வேதவ்யாக்யானப்பின் மீமாம்ஸையில் உத்தராயகத்துக்கு ப்ரவ்யாகத்தில் சொல்லப் பட்ட வ்யாக்யான அபேக்ஷித்தல், — என்பது ‘ஸங்கதியிசேஷண’ என்ற பதத்தால் அபிப்பிராயங்கொள்ளப்பட்டன. இவ்வாறான பெளவ்யாயிரியாமகஸங்கதியிசேஷத் தோடு ‘விசேஷ்டகரம்’ கர்ம விசேஷமுள்ளது — என்று அர்த்தம்.

வேதப்ராமண்யம் வித்திப்பதற்காக முதல் அத்தியாயம் முற்றியிருக்கட்டும். இரண் டாவது அத்தியாயத்துக்கு முன் ப்ரஹ்மஸாரம் ஏன் இருக்கக்கூடாது?

கூடாது. அந்தஸ்தே சொன்ன ஸங்கதியிசேஷங்களால் பதினாறு அத்தியாயங்களுக் கும் வரிசைக்ரமம் வித்திப்பதாலும், ப்ரஹ்மவிசாரம் அதற்குப்பின் வருவதாலும் இதை

\$ வாமனன், ஜயாதித்யன் — இவ்விருவரும் ஹஜனர்கள். பாணினி செய்த வ்யாகரண- அஷ்டாந்யாயங்கு ஸூத்ரக்ரமமாக ‘காகிதவ்ருத்தி’ என்னும் க்ரத்தத்தை இவ்விருவரும் செய்தார்கள்.

¶ ஸத்திதம் - ஸங்கதம். இசைக்கப்பட்டிருப்பது.

\$ உத்பாத்யம் - உண்டுபண்ணத்தகுந்த கர்மம். உத்பாதகம் - வேறு.

அபிப்ராஸ்யப்பட்டு “ஸூத்ரவிசேஷேண விசிஷ்ட கார” என்று சொன்னார். தூவ்விதம் ஐகசாஸ்தர்யம், பெளர்வாபர்யநியமம், சாஸ்தர்த்துக்கு ஆர்ப்பிக்கவேண்டிய யோக்கதை, ஆகிய இம்முன்றும் ப்ரதிக்கை செய்யப்பட்டது.

ஹர்ஷ்யம்:—

தயாஹி—புரூஷணாவசு ‘ஹர்ஷ்யாயொயெயுதவ்யு:’ (யஜுரா ௨. ௧௫) ஐத்யூயமெநெநவ ஹர்ஷ்யாயஸவ்வாஹுவெஷாவூ ஸக்ஷாராரஸெயுஷணம் விஸீயதெ| த்யூயமம் கிராசுவம்? கயம் வகதுவ்யம்?—ஐதூவெக்ஷாயாம்,—‘ஸஷ்டவஷ்டம்ஸூரண உவநயீத, தயூரவயீத’ (ஸத-புரா) ஐதூமெந,

‘ஸூரவணாம் ஹோஷ்வஷ்டாம் வர உவாகநூத்யயாவியி| யுகஸூஹர்ஷயீத ஜாஸநாது விஹோயுஷ்வவாஹு’ (யஜு. ௪. ௧௫) ஐதூஷிவூத நியவீஸெஷாவஷெஸெ ஸூரவெக்ஷிதாநி விஸீயகெ.

அவ்விதமே முதன்முதல் “வேதம் அத்யயகம் செய்யவேண் டும்” என்கிற விதியினால் அத்யயகத்தினாலேயே ‘ஸ்வாத்யாயசப் தத்தால் சொல்லத்தகுந்த வேதமென்கிற அக்ஷராரிகளின் க்ரஹ ணம் விதிக்கப்படுகிறது. அந்த அத்யயகமும், எவ்விதம்?—எப் படிச்செய்யவேண்டும்?—என்கிற அபேக்ஷையில் ‘எட்டு வர துள்ள ப்ரஹ்மணனுக்கு உபநயனம் செய்து வேதத்தை அத்யய கம் செய்து வைக்கவேண்டும்’ என்கிற விதியிருப்பதால் ச்ரவண- மாதத்தின் பெளர்ணமாஸியிலாவது, ப்ரோஷ்டபதிமாதத்தின் பெளர்ணமாஸியிலாவது விதிப்படி வேதாரம்பம்செய்து ப்ரஹ் மணன் நியமத்துடன் காலரை மாதம் அத்யயகம் செய்யவேண் டும்” என்று இது முதலிய வ்ரதநியமவிசேஷோபதேசங்களால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டவைகள் விதிக்கப்படுகின்றன.

க்ருதப்ரகாசிகை:—

முன் சொல்லப்பட்ட அங்கங்களோடும், கிரஸோடும் கூடிய வேதாத்யயனத்துக்கு ப்ரமாணத்தையும், ஸாதனசதுஷ்டயத்தை எடுத்துரைப்பதற்கு ஸமயயில்லாததையும் காண்பித்துக்கொண்டு ப்ரதிக்கை செய்ப்பட்ட முன்று அர்த்தங்களையும் உபபாதிப்ப தற்காக ‘தயூஷி’ என்று சொல்லுகிறார்.

ப்ரதிக்கை செய்த முன்று அர்த்தங்களையும் உபபாதிப்பதற்காக ‘ப்ரதயம்’ என்று அத்யயனவிதியை நிரூபிக்கிறார்.

வேதப்ராமான்யஸமர்த்தமம் போல் க்ரமவிசாரத்தால் வித்தித்த அத்யயனவிதிநூ பணம் ஏன் ஆசாயிக்கப்படுகிறதில்லை?—என்றால்,

அப்படியல்ல, ஏனெனில், பின் காலத்திலிருந்து வ்யாக்யாதாக்களால் அவ்விடத்தில் அர்த்தஞ்ஞானபர்யந்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அக்ஷராக்சிவஹணபர்யந்தம் நான் ஸ்ரீவ்யாஸகவானுக்கு அபிமதம்—ஏனெனில், “அத்யயனம் மாத்ரமுள்ளவனுக்கு” என்றல்லவோ மேலை சொல்லுவோ! ஆகையால், அங்கே சொல்லப்படுகிற அர்த்தமானது சாஸ்த்ரம் “ஆரம்பிக்கத்தகுந்தது” என்பதற்காக இங்கே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. அத்யயனவீதிக்கு அக்ஷராக்சிவஹணபர்யந்தம் நிரூபிக்கப்பட்டால் சாஸ்த்ரம் பணியந்தம் வந்திருக்கிறது. முழுவுதம் விஷயமென்று நிரூபிக்கப்பட்டால் ஜகதாஸத்யமும், பெளவ்யபர்யயமும் வந்திருக்கிறது.

அக்ஷரஹணமாத்திரை அத்யயனசப்தம் சொல்லுமேயாகில் எவ்வாறு ஆரம்பணியந்தம்? — எனில், இவ்வாறுகூ:—அத்யயனவீதிக்கு அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தம் ஏற்பட்டால், அர்த்தஜ்ஞானத்துக்கு “அதிதம் ஸநாயாத்” (அத்யயனம் செய்து இ ஸநாதக வரதம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும்) “ஆசார்யகுலசத் வேதபடித்ய அபிஸமயந்தம்” (ஆசார்ய க்ருஹத்தினின்று வேதாத்யயனஞ் செய்து ஸாவர்த்தநஞ் செய்து என்று யக்ஞாதி, கர்மானுஷ்டானத்துக்கு சேஷமாக விநியோகயிருப்பதால், உபர்ஷத்துகளில் வித்தமான ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்துக்குகூட கர்மசேஷந்தம் வரவேண்டியதாகும். அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு “ஆத்மாவா இதம்” (இந்த ப்ரபஞ்சம் ஆத்மாவே) “ப்ரஹ்ம வா இதம்” (இந்த உலகம் ப்ரஹ்மமே) “அயமாத்மா ப்ரஹ்ம” (இந்த ஆத்மா ப்ரஹ்மம்) இது முதலான வேதாந்தத்திலிருக்கிற ப்ரஹ்மசப்தம் ஆத்மபர்யயமாதலால் ஆத்மஜ்ஞாநத்திற்கு ஆத்மவிஷயந்தம் இருப்பதால், வீரவி முதலியவற்றின் வாயிலாக ப்ரோக்ஷணம் முதலியவற்றுக்குப்போல, த்வாபூத ஆத்மாவுக்கும் கர்மசேஷந்தம் ஏற்பட வேண்டியதாக ஆகும்.

ஸமுத்ரம் முதலியவற்றின் த்யானம் போல, ஆத்மஜ்ஞாநத்துக்கும் அந்ருஷ்டம் முதலியவற்றின் வாயிலாக கர்மசேஷந்தம் இருப்பதால், ஸமுத்ரம்போல ஆத்மா கர்மசேஷமல்ல என்று சொல்லக்கூடாது.—ஏனென்றால், கர்மசேஷமாக ஏற்பட்டிருக்கிற ஆத்மாவைத் த்வாராவம் ஸம்பலிப்பதாக இருக்கையில் அந்ருஷ்டகல்பம் கூடாததால், ஸமுத்ரத்துக்கு யக்ஞோபகாரந்தம் ஸம்பலியாமையாலல்லவோ அந்ருஷ்டகல்பம்.

ஆத்மாவுக்கு பலத்தக்கொடுக்கும் தன்மை பொருந்தியிருப்பதால் கர்மசேஷமென்று சொல்வது பொருந்தாது. ஸம்ப்ரதிபக்ஷமான ஆத்மாவின் ஆத்மஜ்ஞாநத்துக்கு கர்மசேஷந்தம் வித்தித்திருக்க அஸம்ப்ரதிபக்ஷமான ஆத்மாவுக்கு கர்மசேஷந்தகல்பம் கூடாது. ஜீவனோவ் விலக்ஷணமாக ஆத்மா நிச்சயமாக வித்திக்கவில்லையென்றே! ஆகையால், அந்ருஷ்டபாநத்திற்கு சேஷமாக இருக்கிற ஆத்மா கர்மாக்களில் கந்தாவாக இருக்கிற ஜீவனேதான்—என்று வேதாந்தங்கள் ஜீவப்ரதிபாதபாங்களுதால் அந்த ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறான சுஸ்வாநிருப்பதில் ப்ரமாணியில்லாமையால், அப்ராமாணிகமான சுஸ்வாநிருபமான சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதல்ல—என்று ஏற்படும். அக்ஷராக்சிவஹணமாத்திரபர்யந்தம் (அத்யயன சப்தாந்தமாகில்), அர்த்தஜ்ஞாநத்துக்கு அந்ருஷ்டானசேஷந்தவயில்லாமையால், கர்மாக்களில் கந்தாவாக இருக்கிற ஜீவாத்மாவையிட வேறான ஆத்மாவுக்கு ப்ரதிபாதம் ஸம்பலிக்கிறபடியால் ப்ராமாணிகமான ப்ரமாந்ம விசாரபுமான சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதாக ஆகும். ஆதலால், அத்யயனவீதியானது நிரூபிக்கப்படுகிறது.

§ ஸநாதகவரதம்—வேதத்தை அத்யயனம் செய்து, வரதத்தையும் முடிந்த ப்ரஹ்மசாரியினால் அந்ருஷ்டிக்கத்தக்க ஒரு வரதவிசேஷம், இதை ஸமாவர்த்தனமென்றும் கூறுவார்கள்.

அதில் ப்ரபாகரர்களுக்கு அபிதமான அந்யபனம், ஸத்துஹோமம் போல், ப்ரதானகர்மா என்பதையும், ஸ்வரூபத்தினால் விதேயமென்பதையும், அந்யபனவிதிப்ரயுத்த மென்பதையும், உபநயனம் அந்யபனத்துக்கு அங்கமென்பதையும், அநாதரீந்திரம், — நீ கௌமாரிளர்களுக்கு அபிதமான அந்யபனம், அவகாதம் முதலியதுபோல், குணகர்மா, நியமம் விதேயம், அந்யபனம் ஸ்வவிதிப்ரயுத்தம், உபநயனம் அந்யபனத்திற்கு அங்கம், — என்கிற நான்கையும்—இருவர்களுக்கும் ஸம்மதரில்லாத அக்ஷாராசிக்ரஹணமாந்ரபர்யத் தவ்வதையும் சுருக்கமாகப் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறார். ‘ப்ரதமம்’ என்பதால் ‘ப்ரதமம்தாவத்’ முதலிலேயே — ‘யாவத்தாவச்ச ஸா கல்யேவத்தௌ மாகேவ தாரணே’ (யாவத்தாவத் இரண்டு சப்தங்களுள் முழுமையும் என்கிற அர்த்தத் திலும், எல்லே, அளவு, நிர்சயம், இந்த அர்த்தங்களிலும் ப்ரபாகரிக்கப்படுகின்றன) என்று கிச்சண்டுகளைச் செய்தவர்கள் கூறுகின்றனர். முதன்மையாவது சாஸ்த்ர விசேஷங்களைக் கேட்பதற்குரிய நிலைமையை அபேகித்து முன்கியிருத்தல். கர்பகாலம் தொடங்கி எட்டாவது வரஷ்டத்தில் உபநயனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறவனுக்குல்லவோ அந்யபனம், — அதற்கு முன் சாஸ்த்ராத்ரபரிசீரமத்துக்கு அந்ஹனுதல். அந்யபனவிதிக்கு உடன்பட்டிருப்பவனுள் (பாணவனுக்கு) ஸாங்காத்யபனத்திற்குப்பிறகு கர்மவிசாரம் அவச்யம் செய்யவேண்டுமென்பது தானாகவே ஏற்படுவதால் ஸாத்ரதவத்தவம் முதலிய பூர்வவ்ருத்தவிசேஷங்களால் ஏற்படவேண்டியதென்பது ஸந்தர்ப்பவிரூத்தம் என்கிற விஷயம் “ப்ரதமம்தாவத்” என்பதினால் பலித்தது.

“வேதாச்ய” என்கிற சப்தமானது லௌகிகமான அக்ஷாராசியை வீலக்குவதற்காக. “வேதாச்ய” என்கிற சப்தத்தினால் முழுமையும் அந்யபனம் செய்யத்தக்கதென்பது ஸூசிசிக்கப்பட்டது. வேதாந்ரபாகர்மத்திரம் ஸ்வாத்ரபாயசப்தவாச்யமால். ‘அந்யபநே’ என்று சொன்னதினால் அப்ரதானகர்மத்வம் ஸூசிதமாயிற்று. ஸ்வாத்ரததந்ரவர்த்தத்திற்கு அந்யபரிடத்தில் ஸித்தி அறியப்படுவதால், அந்யபனத்துக்குப் ப்ரதான கர்மத்வத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று விருப்பமுள்ளவராக இருப்போராகில், அப்பொழுது “ஸ்வாத்ரதயயத்தினால் அந்யபனம் ஸம்பாதிக்கத்தக்கது” என்று வசநியிருந்திருக்கும். “அந்யபநேவ” என்கிற, வகாதாத்ரதம் நியமவிதித்வம் த்யோதனஞ்செய்யப்பட்டது. புஸ்தகம் பார்ப்பது முதலியவைகளால் வேதம் க்ரஹிக்கக் கூடாதென்று பொருள். “ஸ்வாத்ரதயோத்யேதவ்யம்” என்று அந்யபனவிதிவாக்கத்தை எடுத்ததினால் ஸ்வவிதிப்ரயுத்தத்வம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. “அந்யபயேத்” என்று வாக்யமெடுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ப்ரதமம்வசனத்தினால் அந்யபனம் உபநயனத்தை அறகம்கவுடையதென்பது பலித்தது. சாஸ்த்ராத்ரபரிசீரமத்துக்குத்தகாத க்ரபாஷ்டமவ்ரஷாபீப்ராயத்தாலன்றோ முதன்மைகூறப்பட்டது. அந்யபனத்துக்குப் ப்ராத்ரபமானது “அஷ்டவ்ரஷம் ப்ராமணமுபநயி” என்று. உபநயனவிஷயமாகக்குறிக்கப்பட்டிருக்கிற காலத்திற்கு உபநயனம் வாயிலாக அந்யபன சேஷத்வம் இருந்தாலெழிய உபபன்னமாகிறது. இவ்வண்ணம் “ஐந்து அர்த்தங்கள் சுருக்கமாகப் ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டதாக அறிந்து”

ஈ குமாரிளபட்டர்—மீபம்ஸா சாஸ்த்ரபாவர்த்தகர்களுக்குள் ஒருவர்.

ஈ ஐந்து அர்த்தங்கள் :—

- க. அந்யபனத்திற்கு, அவகாதம் முதலிபவற்றுக்குப்போல், குணகர்மத்வம்.
- உ. “ ” ” ” ” நியமவிதித்வம்.
- ங. “ ” ” ” ” ஸ்வவிதிப்ரயுத்தத்வம்.
- ச. “ ” ” ” ” உபநயனத்திற்கு அந்யபனாகத்வம்.
- ஞ. “ ” ” ” ” அக்ஷாராசிக்ரஹணமாந்ரபர்யத்தத்வம்.

—நாலரை மாதங்கள் இது முதலியது—ஆதி சப்தத்தாலெடுக்கப்பட்ட “அதலும்தவந்து
 † சந்தாமலி சுக்லேஷ்டு நியத: படுத—வேதாங்காநி தநஸ்யந்ச க்ருஷ்ணபசுஷ்டு
 ஸம்படுத” இது முதலான வசனங்களால் அங்காத்தயனத்திற்குக்காலம் எட்டப்
 பட்டது.

“வரதப்” வேதாஃபர், காண்டவரதம் முதலியது. “நியம்மானது “பத்யு ஹ வா எதத்
 க்ரமசானம் யசுக்ருத:—தஸமாத்ருதரஸமீபே காத்தேயவ்யம்” (குதரன் என்பவன் ஜங்க
 பஸ்மசானம், ஆகையால், குதரன்பக்கலில் அத்தயனஞ்செய்யக்கூடாது.) இது முதலாகக்
 கூறப்பட்டிருக்கிற தேசம், காலம், பஞ்சம், அபஞ்சம், இது முதலியவைகளுடைய வ்ய
 வஸ்தாருபமாய்ள்ளது. “அத்தயாபேத” என்றும், “வரதநியமலிசேஷோபதேசைஸ்ச”
 என்றும் தனித்து நிந்தேசமானது க்ருதிரஸம்ருதிரவியாகத்தாலும், † விப்ரதிபன்னத்வ
 ‡ அவிப்ரதிபன்னத்வவிபுத்தாலும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. உபாக்ரமம் முதலிய வரத
 நியாயங்கள் போல, உபநயனமும் அத்தயனத்திற்கு அங்கொன்று கருத்து. அது எந்த
 ஸ்வரூபமுள்ளது, எவ்வாறு செய்யத்தக்கது, என்று அபேக்ஷிக்கையில், அந்நகலே விதிக்க
 இற இந்த வாய்மங்களால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டவைகள் விதிக்கப்படுகின்றனவென்று
 பொருள்.

பூர்வபஞ்சம்:—

“அத்தவரதப் ப்ராஹ்மணம்” என்கிற வாக்பத்தில் உபநயனத்திற்கு அத்தய
 னுத்தவம் அறிப்படுகிறதென்பது ஸரிபல்ல. அது உபநயனம் செய்க்கத்தக்க
 மாணவனுடைய ஸாரீர்பம் வாயிலாக அத்தேயதாவை ஆகாங்கலிக்கிற அத்தயாபனத்
 திற்கன்றோ அங்கென்று அறிப்படுகிறது. “உபநீயது ய: ரித்தயம்” (எவன் சிவ்ய
 னுக்கு உபநயனத்தைச்செய்தது) இவ் முதலான வர்ருதிவசனத்தாலும் அது அறி
 யப்படுகிறது—என்றால், மறுபொழி சொல்லப்படுகிறது.

“ப்ராஹ்மணமுபநீய” என்கிற மூட்டத்தில் இரண்டாம் வேற்றையின் சரவணத்
 தால் உபநயனம் மாணவனுக்கு சேஷமென்று அறிப்படுகிறது. உபநயனமும், அதைச்
 சார்ந்திருக்கிற அத்தயனமும் மாணவனுக்கு சேஷம். அதில் † அந்தரங்கத் பஹிரங்கத்
 மாயத்தால் உபநயனம் அத்தயனத்துக்கு அங்கமே. “உபநீயது ய: சித்தயம் வேதமத்யா
 பயேத் தல்ஜ: ஸகல்பர் ஸாஸ்யஸ்யந்ச தமாசார்யம். ப்ராசுக்ஷதே” (எந்த அந்தணன்,
 சிவ்யனுக்கு உபநயனத்தைச்செய்து வேதத்தை கல்பங்களோடும், தநஸ்யங்களோடும்
 அத்தயாபனம் செய்விப்பானோ அவனை ஆசார்யனென்று சொல்லுகிறார்கள்) என்கிற வச

† அதலும்தவந்து—ததபாதத்தில் புத்தமநகத்தித்தத்துடன் கூடியன பெளரணமாஸி
 யில் உத்தஸர்ஜனவரதத்தைச்சொடுத்து விட்டு அதற்குமேல் அத்தயனம் செய்த வேதபாகங்
 களை சுக்லபக்ஷங்களில் ஆவ்ருதிரி செய்யவேண்டும். வேதாங்கக்களான வ்யாகரணம் முத
 லியவைகளையும், தநஸ்யத்தையும், க்ருஷ்ணபக்ஷங்களில் படிக்கவேண்டும்.

‡ விப்ரதிபன்னத்வம்—விப்ரதிபத்திற்கு விஷயமாக இருத்தல்.

§ அவிப்ரதிபன்னத்வம்—விப்ரதிபத்திற்கு விஷயமாகாமல் எல்லோராலும் எகமூ
 ளாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருத்தல்.

† அந்தரங்கம்—அவ்யபரித்தத்தை அபேக்ஷித்திருப்பது.

‡ பஹிரங்கம்—அநேகவியத்தங்களை அபேக்ஷித்திருப்பது.

னத்தில் 'உபநீய' என்று, 'கத்வா' ச்ருதியிருப்பதால் உபநயனத்துக்கு அச்யாவருங்கத்
வர். நகுந்தது. அந்தரங்கத்தவமென்பது வஸ்துஸம்பந்தப்படுமான விக்கமன்றோ? ஆத
லால், கத்வாச்ச்ருதி அதிக பலமுள்ளது என்று சொல்வது கூடாது.

அந்தரங்கத்வமேனென்றால், ப்ரத்யயச்ச்ருதியினால் விர்த்தம். 'கத்வா' ச்ருதியோ
என்றால், ஸ்ஞ்ருதியையடைந்திருக்கிறதாயும், அதுவாதவசனத்திலிருக்கிறதாயிருக்
கிறது. ஆதலால், இது ஸ்ஞ்ருதிவசனத்திலிருப்பதால் மூலச்ச்ருதியை அபேகித்தல்,—
அதுவாதரூபமான வசனத்தை அடைந்திருக்கலால் வேறு ஸ்ஞ்ருதியை அபேகித்தல்,—என
விளம்பத்துக்கு இரண்டு காரணங்களிருக்கின்றன. * ச்ருதியிலங்காதிகளில் விளம்பித்
வருகிற புத்திக்கு மேலதுவாகியிருத்தலன்றோ பாதேனர்ப்பல்வேறு. ஆதலால், இரண்டு
விளம்பல்களால் அபஹதமான கத்வாச்ச்ருதியானது அதிக பலமுள்ளதுகா.

மேலும், ச்மோதர்பன், உபாத்யாயன், நரு. இது முதலாண் பெயர்களை விதிக்கும்
பக்கரணத்திலிருக்கிற மூன்ற வசனமானது உபநயனஞ்செய்து அந்தப்பணஞ்செய்விக்க
வனுக்கு ஆசாயினென்று பெயரை விதிப்பதில் நோக்குள்ளதாக இருப்பதுபற்றி கத்வா
ச்ச்ருதியானது உபநயனம், அத்யாபனத்துக்கு அங்கவசனத்தில் ப்ரமாணமாக ஆவதற்குத்
தகுதியுள்ளதாக. மேலும், "ஸ்வரித்தந்த: கிதரபிப்ராயங்கிரியாபலே" (ஸ்வரித்தந்தையுள்,
அழிந்து போவதை ஸ்வபாவமாகக் கொண்டு, 'நீ' கார்த்தையம் இத்தாகக்கொண்ட
தாதுவின்மீது க்ரிஸ்யியினால் உணர்த்தப்பட்ட பலம் கர்த்தாவை அணுகியிருக்குமே
யாகில், ஆதம்பேததலின்று பெயருள்ள ப்ரத்யயங்கள் வரும்) என்கிற ஸூத்ரத்தினால்
ஆதம்பேதம். உபநயனம் மூலத்திலும், "பலம் கர்த்தாவை அணுகியிருக்கிற
ப்ருதிவிதணவ்யமேஷு நய:" (ப்ரத்யயை, மேல் கூக்குதல், ஆசாயஞ்செய்தல்,
ஞாகம், கூடக் கொடுத்தல், உடனிர்த்தல், சிலவநிதல், இந்த அர்த்தங்களில் 'நீ' என்கிற
தாதுவின்மீது ஆதம்பேதமென்று பெயருள்ள ப்ரத்யயங்கள் வருகின்றன) என்கிற ஸூத்ர
ரத்தால் மீண்டும் ஆதம்பேதவிதானபானது பலம் கர்த்தாவை அடையாமலிருந்தபேதா
லும்கூட இந்த ப்ரத்யயங்கள் வரத்தடை இல்லை—என்று கூறுவதால் உபநயனம் அத்யா
பனத்துக்கு அங்கமாகா. அந்த ஸூத்ரத்திற்கு வருத்தி எழுதினவர் பலம் கர்த்தாவை
அணுகாமலிருந்தபேதமென்று ஆதம்பேதப்ரத்யயங்கள் வருவதற்காக இந்த ஸூத்ரம் ஆரம்
பிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று பகர்த்திருக்கிறார்.

கர்த்தாபிராயத்தவாவது கர்த்தாவின்மீடத்திலேயே க்ரியாவாச்யபலம் நாடியிருக்க
வேண்டுமென்பது. அந்த எவகாரப்பொருள் மறுப்பதற்காக மீண்டு ஸூத்ரவிதானம்.
பலம் இரண்டிடத்திலும் ஸம்பந்தமுள்ளது. ஆகையால், மானவகள் வாயிலாக உபநயன

|| கத்வா—இது இறந்தகார்த்தைத்தாட்டும் ஒரு ப்ரத்யயம். 'உப' என்கிற உபஸர்க்
கத்தோடு கூடிய 'நீ' என்கிற தாதுவின்மீது 'கத்வா' என்கிற ப்ரத்யயம் வந்து உப-நீ-த்வா.
என்று ரூபர் முதலில் ஏற்பட்டு, பிறகு 'த்வா' ப்ரத்யயத்திற்கு 'ய' என்கிற ஆதேசம் வந்து
'உபநீய' என்கிற சப்தம். க்ஷிபன்னாவகிறது. உபநயனத்தைச்செய்துவிட்டு, பிறகு அத்ய
யனத்தை செய்க்கவண்ணம் என்பதிலால் அந்தப்பணத்திற்கு ப்ராதான்யமும், உபநயனத்
திற்கு அத்யாபனங்கதவமும் ஸ்த்தித்தது.

* ச்ருதி, ஸங்கரம், வாக்யம், பாகாணம், ஸ்தானம் ஸமகம்பை, என ஆறு ப்ரமாணங்
கள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளுக்குள் முந்தி முந்தியிருப்பதைவிட
பித்திபிந்தியிருப்பவைகள் அப்பல்கள். மெனனில், விளம்பித்து அந்தோபாஸ்திதியை
உண்டு பண்ணுவதால்—என்பது புரமீயசுபஸகர்களின் கொள்கை.

பலம் ஆசாரியனிடத்தில் ஸ்ரீமந்திக்குறபடியால் அதாவது ஸ்ரீமந்திக்குற தகுந்தது என்று சொல்வாயேயாகில்,—அது ஸரியல்ல. “அக்நீநாததீத” (அக்னிகளை ஆதானஞ் செய்ய வேண்டும்) என்கிற இடத்தில் ஆத்மநேபதமானது ‘கர்தாபிப்ராய’ஸுல்தரத்தால் விதிக்கப் பட்டிருந்தபோதிலும், பலம் இரண்டிடங்களிலும் அந்வயிப்பதால் நியமத்தை நிஷேதிப் பதற்காக இந்த ஸுல்தராமம் என்பது பொருதாதாதலால் பலத்துக்கு கர்தாபிப்ராயத்வ மாதாம் நிஷேதிக்கப்படுகிறது என்று அர்த்தங்கொள்வாவேண்டும். அதனால் அந்வய பளுக்கத்வமில்லை. ‘கர்தாபிப்ராய’ சப்தத்தினால் கர்த்தாவைத்தவிர்த்த மற்ற சேதனனிடத்தில் பலஸம்பதமின்மை விவகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் ‘அக்நீநாததீத’ என்கிற இடத்தில் தோஷமில்லை.

மீண்டும் ஸுல்தரத்தால் ப்ரத்யயவிதானத்துக்கு அதை மறுப்பதுதான் பலம் என்கிற தீர்மானத்தில் ஆசாரியனிடத்தில்கூட பலஸம்பந்தத்துக்கு உபபத்தி இருப்பதால் உபநயனத்திற்கு அந்வயபளுக்கத்வம் சொல்வதே பொருந்துவென்கிற ஆகேபம் சரியல்ல. “ருத்விஜோவ்ருணதீத” (ருத்விக்குகளை வரிக்கின்றான்) என்கிறவிடத்தில் “ஸ்வரித” என்கிற பதத்தை முதலிலுடையதான ஸுல்தரத்தால் ஆத்மநேபதம் விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும், கர்த்தாவைத்தவிர்த்து வேறு சேதனர்களிடத்திலும் பலஸம்பந்தம் காணப்படுவதால் மறுபடி ஸுல்தரவிதானத்திற்கு நியமிக்கேதார்த்தத்வம் சொல்வது பொருத்தமில்லாமல் போவதுபற்றி புந்விதானம் கர்தாபிப்ராயமாதரத்தை நிஷேதிக்கிறது—எனப்பொருள்படுத்தப்பட்டிருப்பதால் உபநயனம் அந்வயபனத்துக்கு அங்கமல்ல. க்ரியாபலமாவது க்ரியையை அடுத்து வரும் பலம். அதற்கு, கர்த்தாவிடத்தில் அந்வயமேற்படுவது கர்தாபிப்ராயத்வம். ஆகையால், ஆசார்யமானது உபநயனக்ரியையை அடுத்து வருந்தன்மைபுள்ளதாக இராமையாலும், அவ்யவஹிதமானபலத்துக்கு கர்த்ருகாமித்வமில்லாமையாலும், ஆத்மநேபதம் வராமல் போக, அவ்யவஹிதபலத்துக்கு கர்தாபிப்ராயத்வமில்லாமல் போனாலுங்கூட ஆத்மநேபதம் ‘ஸம்மாந’ என்கிற ஸுல்தரத்தினால் விதிக்கப்படுகிறது. ஆகையால், பலம் கர்தாபிப்ராயமாக இராமலிருந்தபோதிலும், வ்யவஹிதமான ஆசார்ய கலிஷ்பத்தியை ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டிருத்தலால் உபநயனத்துக்கு அந்வயபளுக்கத்வம், விருத்தமல்லவென்று கூறுவது சரியல்ல.

“அக்நீநாததீத” என்கிற இடத்தில் “ஸ்வரித” என்கிற ஸுல்தரத்தினால் ஆத்மநேபதம் விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அக்நிஸம்ஸ்காரத்தால் வ்யவஹிதமான ஆஹிதாக்கிரிதவா-

¶ ‘ஸ்வரித’ஹித: கர்தாபிப்ராயே க்ரியாபலே’ என்கிற ஸுல்தரத்திலிருக்கிற கர்தாபிப்ராயபதம் கர்த்தாவை நாடியிருக்கிறதென்கிற அர்த்தத்துடன் கூடியது. அதாவது க்ரியையின் பலமானது கர்த்தாவை அடைவதாக இருக்குமென்கில், உபயபதிதாதுக்களின் மீது ஆத்மநேபதப்ரத்யயக்கள்வரும். அந்த தாதுக்கள் ஸ்வரிதத்தையாவது, ஸூகரத்தையாவது இத்தாகக்கொண்டிருக்கவேண்டும்—என்று ஸுல்தரத்தின்பொருள். உதாஹரணம்—உபநயித—அந்வயனம் செயல்பட்பதற்காக பையனை விதியினால் தன்பக்கலை அடையச்செய்து கொள்ளவேண்டும் என்று அர்த்தம் ஏற்படும். அவ்வனமாகில், உபநயனத்தாலுண்டாகிற பலமாகிய ஆசார்யகாரணம், கிஷ்யசக்ரத்தை முதலியவைகள் ஆசார்யனை அணுகுவதால் உபநயனம் அந்வயபனத்துக்கு அவ்மாய்விடும். அந்வயனாகமாகாது. ஆகையால், ‘உபநயித’ என்கிற இடத்தில் இங்கு கூறப்பட்டுள்ள ஸுல்தரத்தால் ஆத்மநேபதப்ரத்யயத்தை சொல்லக்கூடாது. “ஸம்மாந.....” என்கிற ஸுல்தரத்தாலேயே ப்ரத்யயத்தை விதிக்கவேண்டும். அதற்கு அப்பொழுது ஆசார்யகாரணமே அர்த்தம். உபநயனபூர்வமான அந்வயனத்தினாலன்றோ உபநேதாவினிடத்தில் ஆசார்யத்வம் ஸ்வீகரிக்கப்படுகிறது.

ஆபத்திருப்பான பலத்துக்கு காத்ருகமித்யம் காணப்படுவதால். ஆதலால், அகத்தரப்பிராயார்த்தமான 'ஸம்ஸ்கார' என்கிற ஸூத்ரமானது பலமாத்ரத்துக்கு காத்ருஸம்பந்தத்தைத் தடுப்பதற்காக.

ஸம்ஸ்காரத்துடன் கூடிய அகத்திபானது பலமாதலால் ஆதானஞ்செய்ப்பவனிடத்தில் வ்யவஹிதபலாந்வயமில்லை என்று கேட்கப்படுமேயாகில்,—அப்படியானால், உபநயனஸம்ஸ்காரத்துடன் கூடிய மாணவகவித்தியை அப்பவஹிதமான பலமொன்று காத்ரப்பிராயஸூத்ரத்தினாலேயே ஆதாரபேதம் வித்திப்பதால் அகத்தரப்பிராயஸூத்ரம் பயனற்றதாக ஆகும். இவ்வாறானால், வ்யவஹிதமோ, அவ்யவஹிதமோ பலம் மாத்தரம் அகத்தரப்பிராயஸூத்ரத்தால் சிவாரணஞ் செய்யப்படுகிறது—என்றாலோ, உபநயனகர்த்தாவக்கு பரவ்ருத்தியே உபபன்னமாகாது. வொன்னில், 'ப்ரயோஜனமறுத்தித்ய ந மந்தோபி ப்ரவர்த்ததே' (அறிவில் குறைவுடையவனாக யிருந்தாலும் ஒருவனும் பலனைக்கருதாமல் காரியங்களில் ப்ரவர்த்திக்காட்டான்) எனில்—இப்படியல்ல, உபநயனபலம் மாணவகவிச்சாரங்கிருந்தோதினும் ஆசாரியனுக்கு தகவிலை கொடுக்கவேண்டியதென்கிற வேறு விதியினால் ப்ராப்தமான தகவிலைருப்பவத்தின் விருப்பத்தினால் ப்ரவ்ருத்திக்கு உபபத்தி வருவதால்.

இதனால் அகத்தரப்பிராயஸூத்ரமானது அஸாதாரணமான பலஸம்பந்தத்தின் இன்மையை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதால், மற்றொன்றினால் இடையுற்றிராத க்ரிப்பாவத்திற்கு காத்ரபிதத்தவந்தான் காத்ரப்பிராயத்தவம். அந்த கர்த்தாவக்கு அநபிமதமாக இருந்தவந்தான் அகத்தரப்பிராயத்தவம் என்பது நியுத்தமன்று,—க்ரியாபலத்துக்கு காத்ரபிமதத்தவம் விருத்தமாதலால், ஆசாரியநிஷ்பத்திக்கு உபயோகமான மாணவகஸம்ஸ்காரத்துக்கு ஆசாரியநபிமதத்தவம் பொருத்தாததலால். ஆகையால், உபநயனமானது அந்யயனஞ் செய்யப்படுகிற மாணவனுடைய ஸாமீப்யமுதத்தால் அந்யபாஷைக்கமன்று. பின்னையோ வென்றால், அந்யயனஞ்சமே. அந்யபாஷைத்தியானது அந்யபனத்தை ப்ரயோகிக்கிறதில்லை. 'அந்யபாயேத்' என்கிற விதிமொவென்றால், 'தவாதசாஷேஹ ப்ரஜாகாமம்' (ஸந்ததியில் விருப்பமுள்ளவனை பன்னிரண்டு நாள்சுமார் நிறைவேற்றத்தக்க தவாதசாஷைமென்கிற யாகவிசேஷத்தால் யாகம் செய்விக்கவேண்டும்.) இதுமுதலிய விதிபோல் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. என்றாலும், 'ப்ரஜாகாமம், அந்கந்தயகாமம்' (ஸந்ததியில் அபிலாஷையுள்ளவன் அன்னம் முதலியவற்றில் ஆசையுள்ளவன்) என்பதுபோல், ஸ்ரீ ப்ரயோஜ்ய காத்ருவ்யபாரமாக இருக்கிற அந்யபனத்திற்கு அநிகாரிவிசேஷணமான பலம் கேட்கப்படவில்லை. அப்படியிருந்தபோதிலும் 'ஸ்வாத்நாயயித்தி' அதிகாரிவிசேஷணமாக ஆகலாம், நீ ஸ்வாத்நாயோத்யேதவ்ய என்று ஸ்வாத்நாயத்திற்கு அந்யபனஸாத்யத்தவம் அறியப்படுவதால். எவ்வாறு 'அக்ஷீராதீத' என்கிற இடத்தில் அக்ஷீரன் ஆதானத்தால் ஸாத்யங்கொண்டு அறியப்படுவதால் அக்ஷீரத்தியானது அதிகாரிவிசேஷணமோ அவ்வாறு.

§ ப்ரயோஜ்யன் - எவன் செய்கிறவன். ப்ரயோஜகன் - எவ்கிறவன். ப்ரதானன்.

† அதிகாரிவிசேஷணம் - கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிற ஒருவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு முக்யஸாதகமாகவும், ஏற்கனவே வித்தமாகவும் இருக்கிற ஒரு தர்மம்—ஐயோதிஷ்டோமே ஸ்வர்க்காமோ யஜேத் என்கிற இடத்தில் யாகம் செய்பவனான அதிகாரியிடமிருக்கும் ஸ்வர்க்காமனை அதிகாரிவிசேஷணம், அதிகாரிவிசேஷணம் என்பது முந்தியே வித்தமாகலால் விசேஷ்யமாகாது.

§ 'ஸ்வாத்நாயோ அத்யேதவ்ய' என்கிற விதியினால் ஸ்வபாத்யசப்தவாச்யமான அந்யபந் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அந்யபந்விஷ்டத்தில் இது ஸ்வவிதி.

அத்யயனம் ஸ்வவிதிப்படித்தமாயில் அனுஷ்டானஞ்செய்பவர்களே இல்லாமல்போகும் என்று சொல்லக்கூடாது. அறிவில் சிறந்த அத்யயதாக்கள் இருக்கிறார்களன்றோ! அவ்வண்ணம் பகவான் ஆபஸ்தம்பர் கூறியிருக்கிறார். “தஸ்யிந்நபிஜுவீத்யபாஸமுதேதம் ஸமாலிதம் ஸம்ஸ்கர்த்தாரமீப்ஸேத” (அந்த உபநயனவிஷயத்தில் கல்லமம்சம், வீத்யை இவைகளோடு கூடியிருப்பவனும் வெளி சூந்தரியங்களைபும், மன இந்தரியத்தையும், ஒடுக்கினவனுமான ஒருஉத்தமஅந்தணனை ஸம்ஸ்கர்த்தாவாக அடைய விரும்பவேண்டும்). அவர்கள்விஷயத்தில் பரவிதிப்படித்தவம் சொல்லப்பட்டால் அத்யயனம் உபபன்னமாகாது. அப்படித்தவிஷயத்திலோவென்றால், ஸ்வதந்தரமான அத்யயனவிதிக்கு மாணவகன் விஷயம்—ஏன்பதை அறிந்து ஹிதத்தை விரும்புகிறவர்கள் மாணவகனுக்கு அத்யயனம் முதலியவற்றைச்செய்விக்கின்றனர். ஆகையால், ப்ரபுத்தர்கள், அப்படித்தர்கள்—விஷயத்திலும் அத்யயனத்திற்கு ஸ்வவிதிப்படித்தவம் யுத்தம். பரவிதிப்படித்தவம் சொன்னால் நித்யமான அத்யயனத்திற்கு காம்யவிதிப்படித்தவம் ஏற்படும். அதனால் அனுஷ்டானநியமம் உண்டாகாது.—ஆசார்யகத்தில் விரும்பமுள்ளவனன்றோ அத்யயகன்; அவனுக்கு ஆசார்யகத்தில் விரும்பமில்லாவிட்டால் அத்யயனம் வித்தியாமல் போவதால். அத்யயகர்கள் யாளமாகயிருப்பதால் அத்யயனம் வித்திக்கிறது எனில்—அல்ல, அத்யயகர்களைவிட அத்யயனஞ்செய்பவர்களே அதிகமாயிருப்பதாகக்காணப்படுவதால். ஆதலானது மேலேயுள்ள காரதுவிதிப்படித்ததாக இருந்த போதிலுங்கூட காம்யவிதிமாத்ரபடித்தமல்ல, ‘வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷாய ஜேத—யாவஜ்ஜீவமக்நீஹோதரம் ஜுஷேஹதி’ (ஒவ்வொரு வஸந்தகாலத்திலும் ஜோதிஷஜேத—யாவஜ்ஜீவமக்நீஹோதரம் செய்யவேண்டும். உயிருள்ளவரையில் அக்நீஹோதரம் டோமத்தினால் தேவதாராதனம் செய்யவேண்டும்). என்கிற நித்யவிதி இருப்பதினால். இது முதலானது இங்கே அனுஸந்திக்கத்தக்கது. ஆகையால், எவ்வாறு அந்தம் உரைக்கப்பட்டதோ அதுதான் பொருத்தமுள்ளது.

ஹாஷ்யம்:—

வனவம் வஸதநா தப்யஸூத வஸதவாந நிஷாத்தமாணாவெ
தவெஷவிஷாவரெஷாவநீதவஸு வுதநியஸிவிசெஷயா கவஸு
சூவாரெஷாவரணாநதிலாரணம் சுஷாரநாபிமுஹணவஸு
யுயமதிதவஸுதெ | சுயுயமண வுயுயாயலம்வாரா; வு
யுயொயெயுதவஸு; ‘ஐதி வுயுயாயஸு கடுகுவாமஸா
வஸாவாரொ ஹி நாஸி காராநாரெயொயுதகாரணம் படுக
யுடுகாஸிஜோ சுஷாநிவ வுயுயாருவதுஷயததாயநாவவெ
யிசுவாஜ்வாபிநா வுயுயெயெணாவி ததாயநகவாஸி

இவ்வண்ணமாக நற்குலத்திலுதித்தவனும், ஸ்ரீஸூக்தத்தில் கிளைபெற்றவனும், ஆத்மகுணங்களுள்ளவனும், வேதார்த்தங்களை அறிந்திருப்பவனுமான ஆசார்யனால் உபயேனம் பண்ணப்பட்டு, வ்ரதநியமிசேஷங்களோடும் கூடின மாணவகனுக்கு ஆசார்யோச்சாரணநாச்சாரணரூபமான அத்யயனமானது அக்ஷராரகி க்ரஹணத்தை பலமாகக்கொண்டதென்று அறியப்படுகிறது.

அத்யயனமும் ஸ்வாத்யாயமென்று சொல்லப்படுகிற (வேதத்திற்கு) ஸம்ஸ்காரம்; ஸ்வாத்யாயம் அத்யயனம் செய்யத்தக்கதென்கிற (விதியினால்) ஸ்வாத்யாயத்திற்கு கர்மத்வம் அறியப்படுகிறது. ஸம்ஸ்காரமோவென்றால் கார்யவிசேஷத்தில் போக்யதையை உண்பெண்ணுதல். ஸ்வாத்யாயத்திற்கு ஸம்ஸ்கரிக்கப்படத்தக்க தன்மை பொருத்தமுள்ளது, — தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோகனம் என்கிற நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் அவைகளின் ஸாதனங்களை யும் அறிவிப்பதினாலும் ஜபம் முதலியதால் ஸ்வரூபத்தாலும் அவை களுக்கு ஸாதனமாக இருப்பதாலும்.

சூத்திரங்களை :—

அங்கவிகிபுடன் கூடின பாதானவிதியினால் அங்கஸ்வரூபமும், அக்திஸ்வரூபமும் எவ்வாறு அறியப்பட்டதாக ஆயிற்றென்றால், 'ஸாம்' எனத்தொடங்கிச்சொல்லுகிறார். இவ்வண்ணம் அங்கவிகிகளோடுகூட பாதானவிதியானது நிரூபிக்கப்பட்டதாவென்று அர்த்தம். 'ஸத்ஸந்தாந' என்பதால் 'அந்த உபநயனவிஷயத்தில் நல்ல 'வம்சம், வித்யை' என்கிற ஆபஸ்தம்பருடைய வசனத்தின் அர்த்தமானது அநுஸந்திக்கப்பட்டது. ஆத்ம குணங்கள், — க்ரோதமின்மை முதலியவைகள். இதனால் 'ஸமாஷ்ரித' சப்தத்தினுடைய அர்த்தம் கூறப்பட்டது. 'வேதவிதி' என்கிற சப்தத்தால் 'வித்யாஸமுதேத' என்கிற சப்தத்தினுடைய அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. 'வேதவிநாசாரியோபநீதஸ்ய' ஆசார்ய விசேஷனானது உபநயனத்தின் வாயிலாக மாணவர்களுக்காச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உபநயனம் அத்யாபனங்கமாக ஆகுமபொழுது * மாணவகவிசேஷணம் எவ்வாறு ஆசார் யார்த்தமாக ஆகிறதோ, அவ்வாறு—என்று கருத்து. 'வாதநியாஸிசேஷ்யகீதஸ்ய' வாதநியாஸிசேஷம் போல் † ஆசார்யவிசேஷணமும் மாணவகார்த்தமென்று கருத்து. 'உச்சரிக்கப்பட்ட ஆசார்யனுடைய சொற்களை' அனுஸரித்து கிஷ்பன் அச்சொற்களை உச்சரிக்கவேண்டும்' என்றதனால் பரதந்த்ரோச்சாரணரூபத்வம் காட்டப்பட்டது. 'அக்ஷர ராகிர்ஷணபலம்' என்கிற பதமானது அடிக்கடி ஆவ்ருத்தி செய்யத்தக்கதென்கிற அர்த்தத்திற்கும் ஆக்ஷேபகமென்பதைக்காட்டுகிறார். எப்படி 'வீதிநிவஹந்தி' (நெல்ல்களைக்குத்துகிறான்) என்கிறவிடத்தில் த்ருஷ்டபலத்தில் லேசம்கூட விடத் தகாதது பற்றி குத்துதலானது உயி போகிற வரையில்—என்பது சொல்லப்படாம லிருந்தபோதிலும், ஆவ்ருத்திலித்தமாக இருக்கிறதோ, அப்படியே இவ்விடத்திலும் ஸாமந்த்யத்தினால் ஆவ்ருத்தி வீதிதிக்கிறது—த்ருஷ்டபர்யோஜனத்தை விடாமலே ஸியமம் விதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால். "ஆசார்யோச்சாரணநாசாரணம்" என்ற தாலும், 'வேதவிநாசாரியோபநீதஸ்ய' என்றதாலும் அத்யயனம் அத்யாபயிதாவை எதிர்பார்த்திருப்பதனால் அதற்கு பரதந்த்ரோச்சாரணரூபத்வமும், ஸ்வவிதிபாயுத்தத்வ மும், உபநயனவத்தேவமும் உரைக்கப்பட்டது. 'ஆசார்யோச்சாரணநாசாரணம் அக்ஷர ராகிர்ஷணபலம்' என்கிற பதங்களால் அத்யயனம் எந்த ஸ்வரூபமுள்ளது என்கிற

* மாணவகவிசேஷணம்—வாதநியமானுஷ்டனம் முதலியது.

† ஆசார்யவிசேஷணம்—ஸத்ஸந்தாநபாஸூதி, ஸதாசாரங்கிஷ்டை, ஆத்மகுண பூர்த்தி முதலியது.

ஆகாங்கை தணிக்கப்பட்டது. 'வேதவிதாசாரியோபநீதஸ்ய' 'ஸ்ரீநியமவிகேஷ யுகீதஸ்ய' என்கிற பதங்களால் எவ்வாறு செய்யத்தக்கது என்கிற அபேகை பூர்த்திசெய்யப்பட்டது. 'அக்ஷராசிக்ரஹணபலம்' என்றதனால் ஸ்வாத்யாயத்தைக் கரணியப்பதில் வீருப்பத்தோடு கூடியிருந்தல் அத்யயனதிகாரிவிகேஷணமென்றும் ஸஞ்சிபிக்கப் பட்டது.

'ஸக்தூந் ஜுஹோதி' (யாவுகளோ ஹோமஞ் செய்கிறான்) என்கிற இடத்தில் புருஷன் ஸக்துஹோமத்தாலுண்டான அத்ருஷ்டத்தை அடையத்தக்கவனாக இருப்பதால், ஸக்துஹோமம் எவ்வாறு புருஷஸம்ஸ்காரமோ, அவ்வாறே அத்யயனம் புருஷ னுக்கு ஸம்ஸ்காரமாகில், இதற்கு அக்ஷராசிக்ரஹணபலத்தால் வித்தியாது. ஆபூர்வ விர்த்தியை பலமாகக்கொண்டிருப்பதால் ஸ்வாத்யாயவிர்த்தியானது பலமாகாது. அதனால், அக்ஷராசிக்ரஹணம் பலமில்லாமல் போவதால் ஆவ்ருத்தி ஏற்படாதுபற்றி அத்யயனமானது ஒரு நடவடிக்கை உச்சாரணரூபமாகவே ஆய்விடுமென்று ஸந்தேகித்து 'அத்ய யனஞ்ச' என்று கூறுகிறார். உபநயனஞ்சுதவம் போவதும், ஸ்வவிர்த்தியுத்தவம் போவதும், இதுவும் உபநயனஞ்சுதவத்தென்று பொருள். "ஸ்வாத்யாயஸம்ஸ்கார:" ஸக்துஹோ மம் அபூர்வத்தை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதால் எவ்வாறு புருஷஸம்ஸ்காரமோ அவ்வாறாக இது புருஷஸம்ஸ்காரமல்லவென்று பொருள். ஏனெனில், "ஸ்வாத்யாயம்" என்று சொல்லுகிறார். தவப்பரத்யயத்தால் கர்மத்தால் அறிப்படுகிறது. ஸ்வாத்யாயத்துக்கு கர்மத்தவமே தவிர்த்து, புருஷனுக்கு கர்மத்தவமில்லை. கர்த்தாவின்னுடைய க்ரியையினால் அடைவதற்கு இஷ்டதன்மமாக இருப்பதல்லவோ கர்மா ஆதலால், அத்யயனம்ஸ்வாத்யாயத்திற்கு ஸம்ஸ்காரம், புருஷனுக்கு இல்லையென்று பொருள்.

க்ரியையினால் நிஷ்பாத்யமான வஸ்து முதலிவற்றுக்கும் பொதுவான கர்மத்தவமானது எவ்வாறு ஸம்ஸ்காரயத்தவத்தில் ஹேதுவாகக்கூறப்படுகிறது—என்று கேள்விவா, அதற்காக, நிர்வர்த்தயவலிகாரியத்தவநுபத்தியை எண்ணி 'ஸ்வாத்யாயஸ்ய' என்று மறுபடியும் சொன்னது. வஸ்துஸாமர்த்த்யத்துடன் கூடிய கர்மத்தவஜ்ஞானம் ஸம்ஸ்காரயத்தவத்தில் ஹேதுவென்று கருத்து. வேறு பலம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க, ப்ராப்யத்தவாத்ரத்தில் பரியவஸாரமும் தகாதது.

கர்மத்தவமாத்ரம் அறியப்படுவதினால் ஸம்ஸ்காரயத்தவமேற்படுவதில் "ஸக்தூந் ஜுஹோதி, ஸுவர்ணம் பார்யம்" என்கிற இடங்களில் ஸக்து, ஸ்வர்ணம் இவ்விருண்டிக்கும் ஸம்ஸ்காரயத்தவமில்லையே—என்று, சங்கைவர, ஸம்ஸ்காரவ்ருபத்தை சொல்கிறார். 'ஸம்ஸ்காரோ நாமஹி' என்று, 'ஹி, நாம' இத்த இருண்டி பதங்களாலும் ப்ராவிர்த்தியும், ப்ராதியோகியின் அவகாசமும் ஸஞ்சிபிக்கப்படுகிறது. அவ்வதி, அபிசன்கிற அவ்யயம்போல், அநேகவ்யயங்களுக்கு துன்பரூபமுள்ள ஒரு சப்தமாகவும் கொள்ளலாம். என்றாலும், இருக்கிற ஸ்வபாவத்துக்கு மேன்மை உண்டிபண்ணுதல் ஸம்ஸ்காரமென்று சென்றகாலத்துக்கும், வருங்காலத்துக்கும் உபபோகியான, ஸம்ஸ்காராநுபமான அதுதலக்ஷணம் ஆயினும், ஸ்வாத்யாயத்திற்கு பூதகாலோபபோகம் ஸம்பவியாமையால் வருங்காலத்துக்கு உபயோகப்படக்கூடிய ஸம்ஸ்காரக்ஷணம் இங்கு கூறப்பட்டது. ஸம்ஸ்காரக்ஷணம் உபபன்னமாகானால், 'ஸக்தூந் ஜுஹோதி' இது முதலிய இடங்களில் ப்ராத்யாயஸ்வாத்யாத்ராலறியப்பட்ட கர்மத்தால் பகனம்—என்று கருத்தி. இத்த இடத்திலோபவன்னால், அவ்வாறு அதுபன்னமாகாது என்ற 'ஸம்ஸ்காரயத்தவம்' என்கிற சொல்லுகிறார். காரண சங்கையிற்றவிர்த்தியைக்காட்டுகிறது. எத்தக்காரணத்தாலென்றால், யசால்லுகிறார் 'தவிர்த்த'

என்று. 'புருஷார்த்தசுதாஸ்தாபந்த' என்பதிலால் முன் சொல்லப்பட்டுள்ள வ்யாக்யேயத்தின் ஐக்யத்திற்காக பாயோஜனத்துடன் கூடிய அர்த்தத்தைத்தெரி வ்ததல் என்பது அநுகதமென்று காட்டப்பட்டதாக ஆகிறது—அல்லது, புருஷார்த்த பாத்வம் அநுகதமானது. தர்மம் முதலியவற்றிலோ புருஷார்த்தத்வம் அநுகதமாயுள்ளது இவ்விதம், அதன் ஸாதனம்—இரண்டும் புருஷார்த்தமாதலால். அர்த்தகாமங்களிலும், அவைகளின் உபாயங்களிலும் சிலத் தலோகவியத்தங்கள்; ஆயினும், குபேரன், இந்த்ரன் முதலானவர்களுடைய ஐஸ்வர்யரூபமும், மிக்க மேன்மை வாய்ந்திருக்கிற அர்த்தகாமங் களும், அவைகளின் ஸாதனங்களும், லோகவியத்தமான பசுபத்தாந்தங்கள். இதனால்—முத லியதால் ஸாத்யங்கள் என்பதும் வெள்கிசுப்ரமணுகோசமாதலால், நான்கு புரு ஷார்த்தங்களும் வேதவேதங்களு என்று சொன்னது பொருத்தமுள்ளதே. 'அவ்யோதித் வந்தால்' அனுஷ்டானத்திற்கு உபயோகமான இஞ்ஞானத்தை உண்டு பண்ணுவதாலென்று கருதுது. அர்த்தத்தை அறிவிக்குத்தன்மையானது 'ஹும்' முதலிய மந்த்ரசாஸ் திரத்திலுள்ள பீஜங்கூறுகளுக்கு ஆல்லாமைப்பால் அவ்யாப்திதோஷம் வர, அதை 'ஐபாதித்' என்பதால் பரிஹரிக்கிறார். 'ஸ்வரூபேணு' அர்த்தஜ்ஞானம், அநுஷ்டாநம் இரண்டும் ஆல்லாவிடனும் ஐயிக்கப்படுகிற அக்ஷமாத்ரத்திலுலேகூட என்று பொருள். ஆதிசபத்திலால் அந்யாபனம் காலிக்கத்தக்கது. அனுஷ்டானத்திற்கு அநுஞ்ஞானமான ஜ்ஞானமும், ஜபம் முதலியதும் அந்யமனத்திலால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்ட ஸ்வாத்யாயத்தினாலேயே என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அன்றிக்கே, புருஷார்த் தங்கள், அவைகளின் ஸாதனங்கள்—இவைவகையத்தெரிவ்தலோடு அவைகளுக்கு ஸாத் தத்வமென்கிற அர்த்தமும் சபத்தால் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறது. அவைகளுக்கு ஸாதனமாக இருத்தலும் இரண்டு பிரகாரமாக. அதாவது—ஜபம் முதலியவற்றாலும், மந்த் காமல் உள்ளத்தில் தரிக்கப்படுகிற ஸ்வரூபத்தாலுமென்று. ஆகையால், மந்தியில் ஸமுச் சயம்செய்துகொள்ளத்தக்க அர்த்தத்தை ஸமுச்சயிப்பதில் கருத்துள்ளது 'அடி' சப்தம்.

இவ்வண்ணமாக நியமவிதிவழமும் உபபாதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது.

ஹாஷ்யம் :-

[illegible]

இவ்வண்ணமாக அந்நியனவிதியானது * மகாத்ம் போல
சியமத்தோடு கூடின அகாசராகிக்ரஹணமாத்ரத்தில் பர்வன

† † சித்ரா—ஓர் காய்யமாகம்.

* பத்திரப் போலீஸ்—அத்யயனோபநாதரான சங்கீரம்தீர: இது முதலிய மந்தாம் போலீஸ்.

ஸானமடைகிறது. அத்யயனத்தினால் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வேதத்துக்கு ஸ்வபாவத்தினாலேயே பாயோஜனங்களுள்ள அர்த்தங்களைத் தெரிவிக்கிற தன்மை காணப்படுவதால், க்ரஹிக்கப்பட்ட வேதத்தால் அறியப்படுகிற பாயோஜனங்களுள்ள அர்த்தங்களை மேலெழக்கண்டு அவைகளின் ஸ்வரூபஸ்வபாவவிசேஷநிர்ணயங்களை பஸமாகக்கொண்ட வேதவாக்யவிசாரரூபமான மீமாம்சை யைக்கேட்டுணர்வதில், வேதாத்யயனஞ்செய்த புருஷன் தானாகவே ப்ரவ்ருத்திக்கிறான்.

சுருதபாகாசிகை: ---

அர்த்தஜ்ஞானபாயத்தால் சப்தஸ்வரூபஸ்யத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறதா? அல்லது, அர்த்தம் மோருந்தால் மோவதிஞ்ஞானம் என்று விகல்பத்தை அபிப்ராயப்பட்டு அவற்றுள் சப்தஸ்வரூபத்தைப்பற்றி பதில் சொல்லப்படுகிறவராக அத்யயனவிதி நிரூபணத்தை உபஸாஹிதிகரூர். 'சுவம்' என்று 'மத்நாவத்' என்று தனித்து சிந்தேசமானது, வ்ரதத்துக்கு உள்பட்டோ, உள்படாமலோ அந்ரபனத்துக்கு உபகாரமான மத்ர பெண்கிற அபிப்ராயமுள்ளது. 'சக்னோமித்ர:' இது முதலான மத்ரங்களுக்கு வ்ரதாறு ப்ராவேசுமில்லாமல் கூட ஜபமாத்ரத்தா உபகாரத்தவிருக்கிறதன்றோ! நியமங்கள் முன் சொல்லப்பட்டவைகள். அன்றிக்கே, எவ்வாறு சிறுவனுக்கு உபநாயன காலத்திலும், ஸந்த்யோபாஸனம் முதலிய கர்மாக்களை அனுஷ்டிக்கும் காலத்திலும் விதிக் கப்படுகிற உச்சாரணமானது நியமத்துடன் கூடின அக்ஷரபடநமாத்ரமே ஒழிய அர்த்த ஜ்ஞானஸம்பாதனமில்லையோ அதுபோல; பாலகர்களுக்கு முதலில் மத்ரார்த்தங்களை அறிவது ஸம்பலிக்காதன்றோ!

அக்ஷராசிகாரணம்—நியமத்துடன் கூடின வேதாக்கரங்களின் உச்சாரணமே அத்யயனசப்தத்திற்கு முக்பமான அர்த்தம்.—'வேதாக்கம் கிஞ்சிததீத்ய ப்ராஹ்மணஃ ஷதாம் சாகாமதித்ய ச்ரோத்ரிய: அபகாதயாய் அநாகா: கல்பாதயாய் ரீஷி: கல்பஸூத்ரப்ர வசனாதயாய் ப்ருண:' (வேதங்களில் அஸ்பாகத்தை அத்யயனம் செய்தவன் 'ப்ராஹ் மணய:', ஒருசாகையை அத்யயனம் செய்தவன் 'ச்ரோத்ரியன்', அந்ரங்களை அத்யயனம் செய்தவன் 'அநாகாதன்', கல்பத்தை அத்யயனம் செய்தவன் 'ரீஷி', கல்பஸூத்ரப்ரவ சனங்களை அத்யயனம் செய்தவன் 'ப்ருணய:', என்று, இதுமுதலான பாயோகயிருப்பதால். தன்ஷுடைய சாஸனின் ஒருபாகத்தை அத்யயனம் செய்தவனுக்கு அர்த்தஜ்ஞானம் ஸம் பலிக்காதன்றோ; அங்காத்யயனத்தைத்தனித்து எடுத்திருப்பதால், அது இல்லாவிட்டால் அர்த்தஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரஸங்கமில்லாணையால். எவ்வாத்யயசப்தமும் அர்த்தஜ்ஞானத்தை உணர்ந்தது. தன் சாகையை மட்டு சொல்லுகிறதாதால் அத்யயனகர்ப்தவம் ஸ்வாத் யாத்ந்திற்கே நிகுத்தது: அர்த்தஜ்ஞானத்துப்பிராந்தது,--அத்யயனத்திற்கு ப்ர யோஜனாகாங்கை உண்டாகுங்கால், த்ருஷ்டபாயோஜனம் ஸம்பலிப்பதாக இருக்க, அத்ருஷ்டபாயோஜனகல்பனம் தகாதாதலால். அக்ஷரஹ்மணமே அதில் தோற்றுவதாலும், 'ஹாம்' முதலியவற்றில் அநுசந்தனயிருப்பதாலும், அதை ஸ்வீகரிப்பதேயுத்த மாம். ஸ்வீகரியிருப்பதாலும், எல்லாவிடத்திலும் இல்லாணையாலும் அர்த்தஜ்ஞானபாய் தத்வம் கூடாதென்று அபிப்ராயம். ஒருதடவை உச்சரிப்பதை அவளாகக்கொண்டிருக்க

கும் தன்மையை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக அக்ஷரக்ரஹணத்தில் ப்ரயவஸானம் கூறப் பட்டது.

“மாத்ரக்” ப்ரத்யந்தால் விதிவ்யபாரத்திற்கு அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வத்தை விலக்கிவடிக. “பரீயவஸ்தி” எப்படி ‘அக்ஷராதீத’ என்கிற வாக்யம் ஆதானமாத்ரபரமோ யேவியுள்ள க்ரதுவியோகபர்யந்தமாகாதோ, எவ்வாறு, “காரீர்யா வ்ருஷ்டிகாமோ ய ஜேத” (மழைவேணுமென்கிற எண்ணமுள்ளவன் காரீரியாகத்தால் தேவதைகளே த்ருப்தி செய்கிக் வேண்டும்.) என்கிற வாக்யம் வ்ருஷ்டிகாரித்திபாயந்த கர்மலிசேஷபரமோ, வ்ருஷ்டிக்கு மேல்பட்டிள்ள பவலித்தியின் உபயோகத்தை ப்ரதானமாகக்கொள்ளாதோ, அவ்வாறாக என்று கருத்து.

இவ்வண்ணமாக சப்தஸ்வாஸ்யத்தினால் அர்த்தஜ்ஞானபர்யந்தத்வம் நிசவிக்ஷப் பட்டது. பிறகு அர்த்தாநுபத்தியைப்பரிஹரிக்கிறார், அதுபபத்திசங்கை மூன்று விதமாக உள்ளது. அந்த சங்கையின் விதங்களாவன:—

௭. விதியானது அக்ஷரக்ரஹணபாத்ரபரமாயிருக்கும் பகூந்தில் க்ரஹணத்துக்கு சேஷமாக விதியோகிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்வாத்யாயத்திற்கு அர்த்தபரத்வத்தில் ப்ரமாணமில்லாமையால் அவ்வகிதார்த்தத்வம் ஏற்படும்;

௮. மீமாம்ஸைக்கு ப்ரவர்த்தகமில்லாமையால் அநாமப்பணியத்வம் ஏற்படும்;

௯. அக்ஷரங்களை மாத்ரம் க்ரஹிப்பதென்பது துக்கரூபமாதலால் விதிக்கு ப்ரயோஜனபர்யவஸானம் இல்லாமல் போகவேண்டியதாக வரும்—என்று.

இந்த மூன்று சங்கைகளின் நிராகரணத்தை முன்னிட்டு அப்யயனவிதிக்கு அர்த்த ஜ்ஞானபர்யந்தத்வத்தையும், அதை நிமித்தமாகக்கொண்ட ப்ரஹ்மவிசாராநுரூபசங்ஸகையையும் நிராகரித்துக்கொண்டு வேதமென்கிற ஒரு ப்ரபந்தத்துக்கு வ்யாக்யானரூபமாக இருப்பதால் கர்மப்ரஹ்மவிசாரண்களிரண்டுக்கும் ஐகசாஸ்த்யத்தையும் காண்பிக்கிறார்— ‘அப்யயநக்ருஷித்ஸ்ய’ என்பதால்.

இந்த இடத்தில் அங்கங்களுடன் கூடியன அப்யயனம் விவகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது, ‘அநீதஸங்கவேதாந்யநாத்’ என்றும் ‘மறு ச ஸங்கவேதாந்யநாத்’ என்றுமிருக்கிற முன்பின் கர்த்தவகளுடைய துக்கமேயுள்ளது. அநாமபரமேயம் ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தத்திற்கு ஆபாதபீதி விதித்திருக்கிறது. அர்த்தங்கள்—ஐஞம், உபாஸனம், முதலியவை. அவைகள் ஸ்வர்க்கம், போக்யம் முதலியவைகளை ப்ரயோஜனமாயுள்ளவை. ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தமென்கிற சப்தந்தால், காக்கையின் பற்களைப்போல, பரிசை செய்ந்ததாகாதவைகள் என்கிற சங்கையானது நிராகரிக்கப்பட்டது.

“ப்ரயோஜனாத்நிராவபோதித்வாதிக்ஷாந்” இதுதான் விதிக்கு பரம்பரையாக புருஷார்த்தத்தில் பர்யவஸானம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. அப்யயனத்திற்கு நேரான ப்ரயோஜனம் அக்ஷராசிக்ரஹணம் என்று சொல்லப்பட்டது. ‘அப்யயனக்ருஷித்ஸ்ய’ என்கிற பதத்தால் இது பொருள்—விதிக்கு நேராக புருஷார்த்தபர்யவஸானம் விவகரிக்கப்பட்டதா? அல்லது, பரம்பரையாகவா? அர்த்த ஜ்ஞானபர்யந்தத்வம் சொன்னபோதி இங்கு, விதிக்கு நேராக ப்ரயோஜனபர்யவஸானம் பொருந்தாது—அதுஷ்டானத்வதாய், அபூவத்ததாய், இடையிட்டு ஸ்வர்க்கமே ப்ரயோஜனமாக இருப்பதாலும், அப்யயனவிதிக்கு ஸ்வர்க்கபர்யந்தத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்படாமையாலும், பரம்பரையினால் புருஷார்த்தபர்யவஸானம் என்று சொன்னாலேயே அது எங்கள் பகூத்திலும் எப்பலக்கிறது—என்று.

‘ஸ்வபாவம்’ சப்தத்திற்கு அர்த்தத்தை அறிவிக்கிற சக்தி ஸ்வபாவத்தாலேன்று பொருள். வ்யுத்தபன்னபதபதாத்தவங்கோக்துரித்து சப்தத்துக்கு அர்த்தத்தை உணர்தும் தன்மையானது ஸ்வபாவவியத்தமென்பது உலகத்தில் ப்ரவிர்த்தம். எவகாரமானது விதியின் அபேகை வேண்டாமையைக் காட்டுகிறது. வேறு அர்த்தத்தில் ப்ரயோகப்பது சப்தத்துக்கு ஸ்வபாவவியத்தமான அர்த்தபரத்வத்தை விளக்காது. ஆபாதிபோல. பிறருக்கு யாகம் செய்வீதாலும், அல்லது, பாதிக்ஷணம் செய்தாலும் அந்த பாபநிவ்ருத்தியின் பொருட்டு உபவாஸமிருந்து மூன்று தடவை தன்வேதத்தை அந்நயனம் செய்யவேண்டும்; அல்லது, மூன்று நாள் காயத்ரீஜபம் செய்யவேண்டும்; வேதத்தையே நிந்தம் ஜபிக்கவேண்டும்—இது முதலான விதியானது வேதத்தினுடைய அர்த்தபரத்வத்தைத் தடைசெய்யாது.

அத்யயனம் செய்யப்பட்ட வேதம் தானாகவே அர்த்தத்தை உணர்த்துமேயானால் மீமாம்ஸையால் யதுபயன் எனில், கூறுகிறார் ‘க்ருஷிதாந்’ என்று. ‘க்ருஷிதாந்’ க்ரஷிக்கப்பட்ட மாந்ரத்தினாலே; அத்யயனத்தினால் க்ரஷிக்கப்பட்டிருக்கிற என்று சொல்லியிருப்பதால். அதனால், மீமாம்ஸை என்கிற இடிகர்த்தவ்யகையின் இன்மை விவகரிக்கப்பட்டது. ஆபாதபாதிதியானது ஸம்சயவியங்கோட்பொதிந்து கொண்டிருக்காமதலால் அவைகோப்பரிஹரிப்பதற்காக மீமாம்ஸை என்று கருத்து. ‘அத்யயநக்ருஷிதஸ்ய’ இது முதலியதினால் வேதத்திற்கு போதகத்வஸ்வபாவம் சொல்லப்பட்டது. அங்கு ப்ரயோஜனவாதர்த்த சப்தமானது பாம்பரையாக புருஷார்த்தத்தில் பர்யவஸானத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக. மேலே அதற்குக்காரணமான ஆபாதபாதிதியை உண்பிபண்ணுவதென்கிற தன்மையானது ஸ்மறகாரிகளின் இன்மையால் உண்டாவதுபற்றி பெளருத்த்யதோஷமில்லை.

வேதத்துக்கு ஆபாதபாதிதியை உண்பிபண்ணுவது ஸ்வபாவமாக மாட்டாதே, ப்ரஸையை உண்பிபண்ணுவதே ஸ்வபாவமாதலால். மீமாம்ஸையாகிற பரிசுரமில்லாதபோது அந்த வேதம் ப்ரவையைய உண்பிபண்ணமாட்டாதென்று சொல்லுவது க்ருஷியினுடைய ப்ரமிதிஜனகத்வஸ்வபாவத்திற்கு விரோதியன்று. எப்படி ஸூரியப்ரகாசம் முதலான ஸ்மறகாரிகளில்லாவிடில் ரூபம் முதலியவை அறியப்படாலைருப்பதினாலேயே. அந்த ரூபத்தினுடைய அதுபவம்மானது உண் முதலிய இச்சரியங்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள ரூபநிலாக்ரகாரசக்தியைக்கொடுக்காதோ—அப்படிப்போல, ஆபாதபாதிதியில் கூட ப்ரயோஜனமுள்ளதென்கிற ஜ்ஞானமிருக்கிறதென்பதைக்காண்ப்பதற்காக மறுபடியும் ‘ப்ரயோஜனாநதிந்’ என்கிற சப்தம் என்றறி. ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தத்தின் ஆபாதபாதிதியின்றே அதன் நிர்ணயத்தில் இச்சையை உண்பிபண்ணும். ப்ரயோஜனமில்லாத காலகையின் தந்தம் முதலியவற்றின் ஆபாதபாதிதியானது அதன் நிர்ணயத்தில் ப்ரத்தியை உண்பிபண்ணுகிறதில்லை யன்றோ! ஆபாதமாக அறியப்படுகிறவைகளைக்கண்டு என்று அர்வயம். அர்த்தங்களுடைய அவதர்யமாதத்வத்தைக்கண்டு என்று அர்த்தம். கண்ணுடைய புத்தியின் உற்பத்தியைக்கண்டு என்பதுபோல. ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தத்தின் ஆபாதபாதிதியானது தன் அனுபவத்தால் வித்தமாக இருப்பதால் அதை மறுப்பது சக்யமல்லவென்று கருத்து.

வ்யாசனம் முதலிய சாஸ்த்ரங்களின் பலஸ்வரூபங்களைக்காட்டிலும் விசுஷணங்களான மீமாம்ஸாபலஸ்வரூபங்களைக்காட்டுகிறார் ‘நந்வாநப’ என்று. ஸ்வரூபவிசுஷணங்கள் அங்குள்; பாகாவிசுஷணங்கள் அங்குள்ள. பூர்வபகூதத்தில் கூறப்பட்டிருள்ள ஸ்வரூபபாகாங்களைக்காட்டிலும் வித்தாந்நிகர்ப்பட்டிருக்கிற பலஸ்வரூபம்

அதற்கு வலுவளிப்பவனது 'அரோஷ' சப்தத்தால் உச்சரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ப்ரயோஜனவந்தத்தையாதவையே' 'சர்வா' சப்தங்கள் 'புதிதாய்தியாகவகாரிபண்ணிக்கும் பொதுவாக இருக்கின்றன. 'ஸ்வயேவ' தானேவே, வந்தியுடனில். 'அதிதேவத: புருஷ: 'என்றிரு தூண்டு பதங்களும் அதற்கு உபபதங்கள். 'அதிதேவத' அந்நியனை வதிப்பாரானது அனுத்திரதார்த்தில் பரம்பரிப்பதால் டீமான்ஸையில் அதற்குப் பாவிர்த்ததவரின்ன—பாபத தீமாதனம் செய்யப்பட்டது. தேசனது உருப்பதால் பலத்துடன் கூடின அர்த்தங்களுடைய ஆபாதபாதித்யினால் தாலுப்பாருந்தித்திருவின்ன பது புருஷசப்தத்தில் அபிப்பாயம்.

அத்பயனத்துக்கு அக்ஷரானித்யாணையாதாம். பலமென்று ஏற்படுகிற பகத்தில் ராகத்தினால் பரவருத்திதல் என்பதுகூட உபபன்னமாகிறது. "வேதாங்காத ஸாஸ்தாந் கருஷணபக்ஷத" என்பதே 'வகாரண: வடங்கோ வேதோத்யேவ:வேததயாபயேத் தயி: ஸகம்பம் ஸவாஸ்யா' (வேதத்தினுடைய அங்கங்களான வ்யாகரணம், ஜ்யோதிஷம் முதலியவைகளின்வையுள் அரபகத்தில் பதக்கண்ணம், திருவட்டமணக் கருதால் ஆற அங்கம்—ஒருத கூடின வேதமானது அத்பயனம் செய்யத்தக்கது. கல் பங்கோயிர். ஸுருஷ்பக்ஷோயிர் கூடின வேதத்தைப் பார்ப்பவன் அத்பயனம் செய் வத்க் வேண்டும்) துதிரதலியவைகளால் வதிக்கப்பட்டிருக்கிற அங்கத்யயனமும் அக்ஷர த்யாணையார்த்தமாக இருப்பதால் உபகாரணம் முதலியவற்றால் அத்தாவபோதமிக்கலானா யாலும், பாக்குறிபரதயம்ஜ்ஞானமில்லாமையாலும் ஆபாதபாதித்ய உண்டாகாதுஎனில்,—

அப்படியானால் வ்யாகரணம் முதலியவை வேதாங்கங்களாக இருப்பதால் அவ்விதிகு கொஞ்சமேனும் உபகரிசாளாலிருப்பவைகளுக்கு அங்கதவம் பொருத்தாததலால் ப்ரயோஜனம் அவசியம் கல்பிக்கவேண்டும். அவ்வாற கல்பிக்கவேண்டிய தூட்டில் திருவட்டமான ஒருவித ப்ரயோஜனம் ஸம்பவப்பதாயிருக்க அனைவிதச் சத்கருவட்டப்ரயோஜனகல்பம் கூடாததலால், பதம் முதலியவற்றின் அவசோதனவகையான திருவட்டமான ப்ரயோஜனகோ ஸ்வரிக்சத்தக்து. அதிலுள்ளவிகள் அங்கதவம் பொருத்தாததலால் உபகாரணம் முதலியவைகளால் பதபதார்த்தவாக்யார்த்தஜ்ஞானம் ஸித்திப்பதால் ப்ரயோஜனத்தவார அர்த்தங்களின் ஆபாதபாதித்யினால் டீமான்ஸார்ப்யம் உபபன்னமாகிறது.

அத்பயனம் செய்த புருஷன் தானேவே பாக்குத்தித்தினன் என்றதலால் "அயாதோ தர்மஜ்ஞானம்" என்கா ஸூத்ரம் அர்த்தாச் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. வதிக்கு அக்ஷரானித்யாணையார்த்தவம் உச்சரிக்கப்பட்டால் பாவிர்த்திக்குத்தன்மை இல்லாமையாலும், உவாய்யாதத்தக்கு அர்த்தபாவருத்தியில் ப்ரமானமில்லாமையாலும், டீமான்ஸை ஆராய்ச்சத்தத்தேவலிவென்று பூர்வபகம். அங்கங்கோடி கூடின வேதாத்யயனத்திற்குப் பிறகு சப்ததார்த்துத்தாலேவே அர்த்தத்தை உணர்த்தும் ஸ்வபாவம் காணப்படுவதால் வேறு பாவிர்த்தமைய வந்து உண்டு உக்கலால்ருத்தபோதிலும்கூட ராகத்தினால் பாவருத்தி உபபன்னமாகலால் (டீமான்ஸை) ஆராய்ச்சத்தத்தே என்ற விர்த்தாத்தம்.

(கேள்வி) கல்பியசாரம் ராகப்பாபதயாகு பகத்தில் "அதித்ய வக்யாத" (அத்யயனம் செய்து ஸாத்வார்த்தத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்) என்கிற ஸ்வாவர்த்தன ஸ்மருதியானது கருதித்த யாகோபாதம். (கல்பியசாரம்) வைதமாக இருக்கமேயாகில் ஸ்மருதியைச் சேட்டிலும். கருதி அதிக பலமுள்ளதாகையால் ஸ்மருதி (கருதிக்கு) இடம் கொடுத்தும் எனில், தூப்படியானால்.

அத்பயனவிதியைப்பாதிருக்கிற அக்ஷரானித்யாணையார்த்தவம், அர்த்தஜ்ஞானையார்த்தவம்—ஆகிய இவை இரண்டிற்கும் எதை அபிப்பாயப்பட்டு இவ்வன்

ணம் உலாக்கப்பட்டது? அத்தலுஞானபரந்ததன் என்பதற்கருந்துச்சொல்லப் பட்டிருந்தாலோ, அப்பொழுது, “அதித்ய ஸ்வயாத்” என்கிற ஸ்மருத்யிலுள்ள அச்ய பண சபத்தத்திற்கு ச்ருதியின்ன சபத்ததோடு அத்தத்தில் ஒற்றுமை வந்து விட்டபடியால் விரோதமில்லை. அகநாபரிசிக்ரஹணபர்யந்ததன் என்பதை எண்ணிக்கொன்னாலோ, அப்போதுப் ஸ்வயாத் அத்தலிருப்பதால், விரோதமில்லை. மேலும், விரோதம் வந்தாலும் ப்ரத்யக்ஷருத்யமிருக்கிறது. எவ்வனமெனில், சகாந்தோக்யத்தில் “ஆசார்ய குஸத்திரின்று முஹ தவறாயம் வேதத்தை அச்யபணம் செய்து குருவுக்குச்செய்ய வேண்டிய ச்ருத்யாக்ஷேபமாக தகவிலுநானத்தினால் அவருடைய ஸ்மர்தி பெற்று ஸமாவர்த்தனம் செய்து காண்கு குறிப்பதில் எத்தமான இடத்தில்” - இது முதலியது. ஆதலால், ச்ருதிவசனத்துடன் கூடிய ஸ்வச்சுதியானது மிகப் பலமுள்ளது. ஆகையால், ச்ருதிஸ்மருதிவசனங்கள் இரண்டுக்கும் ப்ராபல்யத்தார்பல்யவசனச்செசால் இவது ப்ரமீபாஜனாற்றது.

இவ்வனமாவில், ச்ருதியிலுமும் ராகத்தால் ப்ரவ்ருத்தியானது பாதிக்கப்படுமே எனில், இல்லை. எவ்வந்தனைத்தவச்ச்சுத்தவதுக்கும ராகத்தால் ச்ரவணமுபபன்னமாவதால்.

ஸமாவர்த்தனமானது அச்யபணத்திற்குப்பிறகு செபம்பெண்டியதாக இருப்பதால் அந்த ஸமாவர்த்தனத்தை முன்னிட்ட ச்ருதாந்ததர்யாலுத்தானங்கனால் தடை செய்யப் பட்டாத ச்ரவணமையர் கடைக்காலமயால் ம.மாபலையின் அனாபம் ப்ரலக்கக்குமெனில், இவ்வனமல்ல. ஸமாவர்த்தனத்ததைச்செத்தவதுகு இருந்தமோதிலும் வேதாச்யபணச்ர வணத்தில் கோகமழலாவதுக்கு ஸமயம் கோவதுபோல், ஸமயம் ஸப்பவிக்கலாம்.

ஆசார்யனுக்கு அச்யபணம் விவர்தம்: ச்ருதாந்ததனுக்கு ச்ரவணம் விதிக்கப்பட வில்லை. என்தல், அப்பொருள் - பாஜனபாதிக்காறுவதன் போல் அச்யபணம் ராக ப்ராபத்தமாக இருப்பதால், ராகபாபத்தமாயிருந்தமோதிலும் அச்யபணமானது ப்ரகிக்கலாம் முதலியவற்றால் பொருதாத்வேதவேண்டியென்ற சாஸ்தாத்தினால் அனுபுரிக்கப்பட்டிருக்கிறதெனில், ச்ரவணமும், ச்ரேஷ்ட ச்ரீபாபத்தாலுமாய் இருக்கப்படுவதற்கு உபயுத்தனாக இருப்பதாலும் சாஸ்தாநுதம்.

‘ஸ்வத்தஸமே ஸ்வத்தஸமே த்வென த்வென மாவஸன ஸமாதி த.ஆசார்யகுலே வசேஸத் தய: ச்ருதிவிச்சந்தி ச்ரீவதகேது? (குறபுமம் வேதச்ச்ரவணத்தின் விருப்பமுன்னவன் தித்தஸமாதானமுன்னவனுக்கு வருஷத்தோறும் ப்ரணமி வுன்ன மாதம் முழுமையம் ஆசார்ப்ருதத்தில் வயக்கவண்ணம் என்று ச்ரீவதகேது) என்று ச்ரீதாட்கு “தச்சாஸ்த்ரணார்பல்யத்திவத்தபரவலோ த்ருத்யுத்த ஸமயமாகி ச்ருதத்தி அந்ர்ப்ரபாபத்தம்” என்பதால் ப்ரணமித்தது ச்ரவணம் ராகத்தவண்ண கூறப்பட்டிருக்கிறதென்தனால் அப்படியல்ல.

இரண்டு மாதம் முடிவதும் குருநகலானவனது அத்தத்தானத்திற்குத்தடை யாக இருப்பதால் அது மாதம் ச்ரீவதத்திப்ப்ராபத்தமாக விவாஜம் முணவுடன் அச்சமோபம். அத்தனாகவா முகலய ச்ருதாந்ததச்ச்ரவணமாய் வசனம் சாஸ்த்ரத்தினால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்தல்மேலும் கூறப்படுகிறது. ஆசார்யனுக்கும் அனுபத்தானத்திற்கு உபயோகமின்று ச்ரவணம் சாஸ்தத்தினால் ஸமயரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், அனுபத்தானத்தின் உபயோகமில்லாததால் ச்ரவணமாய்க்கொண்ட அநமகியையும், அநுபத்தியையும் விவபரம்பலிண்ணருத்தச் ச்ரவணத்துக்கும்

சீராவணத்தாக்குத் ஸமான. அதனுலேயே, கருஹஸ்ததர்மங்வுடர்க்கான யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்களுக்கு ிஷ்டர் முதலியவர்க்கிடத்திலிருந்து சீராவணமானது பாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது.

என்றஹும், சீராவணகல்மேதான் சீரவணதாலும், ஆயினும், சீரோதாவுக்கு, தீர்த் தங்கொண்டு வருதல், விரகுதிருதல் முதலியவைகளால் அநுஷ்டானத்திற்கு உபரோத மேற்படுமெனில், அவ்வூ—

அத்யயனவிதியினால் விதிக்கப்பட்ட உத்காஹரணப் முதலிய கார்யமானது அத்யய னம் முடிந்ததனுலேயே முடிவு பெறுவதால். பொருள் சேர்த்தல், புகழ்ச்சியைத்தேடுதல் முதலிய ப்ராயோஜனத்தரங்களில் விருப்பத்தாலும், சிவ்வயனிடத்திலுள்ள நேசத்தாலும் குருவுக்கு சீராவணம் உபயோகமாகிறது.

சீராவணத்தைச்செய்வித்திற ஆசார்யன் அர்த்தங்களை அறிந்தவராக இருப்பதால் அனுஷ்டானம் பொருந்தும். சீரோதாவுக்கு அர்த்தஞ்ஞானமில்லாமையால் அனுஷ்டா னம் ஸம்பவியாதென்றால், அப்படியல்ல. உபபயனம் தொடங்கி அனுஷ்டானமுள்ளவர் களான ஹிதைவிகளின் வசனத்தினால் அனுஷ்டானமுபயனமாவதால். அங்ஙனமாகில், ஹிதைவிகளுடைய வாக்கியம் போதும், எந்நகா கியமானவையின் சீராவணம் என்றால், ஹிதைவிகளுடைய வசனத்திற்கு ப்ரமாணமூலத்தவந்த்ரயத்தின் லோருட்டும், ப்ரதன் பண்ணுகின்ற மற்றவர்களுக்கும் தான் உபபாசனம் செய்வதின் பொருட்டும். ஹிதைவி யின்வசனத்தினால் அனுஷ்டானம்ஸம்பவிற்கும் பகூத்தில் சூத்ரன்முதலியவர்களுக்குக்கூட அனுஷ்டானம் ப்ரஸங்கிக்க வேண்டியதாக ஆகும் என்றால், அதுஸம்பவிக்காது. “ந சூத்ராய மதிம் தத்யாத் நசால்யோபநிசேத் தாம்”, “ந சால்ய ல்ஸ்த்ரபதிசேத்” (சூத்ரனுக்கு ஜ்ஞானத் தைக்கொடுக்கக்கூடாது. அவனுக்கு தம்முதலாக உபநேசிக்கக்கூடாது. அவனுக்கு யாதங் களையும் உபநேசிக்கலாகாது) இஹி முதலான விஷேதவசனமிருப்பதால் ப்ராஹ்மணர்கள் யங்கும் முதலியவற்றைசூத்ரனுக்கு உபநேசிக்கார்களில்லைபற்றே. சூத்ரனைவெ. செய்பாந சூத்ரவிசேஷவியயமானதால் இப்படிப்பட்ட சூத்ரவசனங்களுக்கு ஸங்கோசம் செய்ய வேண்டுமென்பது ஸரியல்ல. ஸங்கோசத்தைச்செய்வதற்குத்தகுந்த ப்ரமாணமில்லாமையால். சூத்ரன் யங்கும் முதலிய கர்மாக்களுக்குத்தகுதியுள்ளவன் என்பதைக்காட்டுகிற வேறு வசனம் காணப்படவில்லையென்றே! மேலும், யாகம் செய்வதால் வேதம் முழுவதும், மந்த்ரவிசேஷத்தாலும் ஜபித்தந்த்ரவசனவென்று வசனமிருப்பதாலும், அந்த வேதம் முதலியவைகள் அத்யயனத்தினால் அடையத்தக்கதாலும், அந்த அத்யயனம் உப பயனத்தை அபேஷித்து இரூபப்பதாலும், அந்த உபபயனத்தின் மூன்று வசனத்தாக்களுக்குக் அதிகாரமிருப்பதாலும், சூத்ரனுக்கு அபேஷாபேதமேயுண்டினை.

உபயயனவிதியானது மூன்று வசனத்தாக்குடைய அத்யயனவியயமாக, ஒன்றைக்கூட்டும். ஆதலால், சூத்ரனுக்கு உபபயனத்தை அபேஷிக்காமலே அத்யயனம் ஸம்பவியு ளும். அவனுக்கு யாஜ்ஞானமந்த்ரங்களின் உகாரணமும் ஸம்பவியுள்ளது என்றால், கூடாது “தஸ்வாக்ருதஸம்பே சாத்த்பதஸ்யம்” (ஆதலால் சூத்ரன் பக்கலில் அத்ய யனம் செய்யத்தக்கதல்ல) “அத றாஸ்யயிவதமுச்சுருணவதஸ்த்ரபுஜதுய்யாம் சீரோதா ப்ரதிபுரணம்” (அப்படிக்கின்றி வேதத்தைக்கேட்டானேயாகில் அவன் காத்தில் சயத் தையும், அரக்கையும் காய்ச்சிவிடவேண்டும்) இது முதலிய சாஸ்த்ரங்களால் சூத்ரனுக்கு வேதசீராவணம் விஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எப்பொழுது அத்யயனம் உபயயனஞ்சுகாக

வந்தபாஷர். அதன் ஸ்ரீஞானமானது ப்ராஹ்மணபாகத்தினுடைய அர்த்தஜ்ஞானத்தை அபேகித்திருப்பதாலும், என்றால் அல்ல.

ப்ரதிக்ரஹம், ருதுகாலமவேசனம் இவை முதலியவைகளுக்குப்போல ராகப்ராப்தத்வம் போகாது. ப்ராஹ்மணன் ப்ரதிக்ரஹம் முதலியவற்றால் பொருளாதேடவேண்டும். ருதுகாலத்தில் பத்னியை போகத்துக்காக அனுசுவேண்டும். இதுமுதலிய வசனமானது ப்ரதிக்ரஹம் முதலியவற்றுக்கு ராகத்தால் ப்ராப்தியைத்தடுக்காதுபோலும். இந்த வாச்யத்தினாலேயே அர்த்தஜ்ஞானம் விரிக்கப்பட்டிருப்பதால் அந்யனவியதிக்கு அர்த்தஜ்ஞானப்யந்தத்வம் ஆசாயிக்கத்தக்கதல்ல. எப்படி காலுக்கள் வேறு விதியினால் ஸித்தித்துவிட்டபடியால் ஆதானவிதிக்கு மேலே உள்ள க்ரதுப்யந்தத்வம் ஆசாயிக்கப்படுகிறதிலேயோ-அப்படிப்போல, இந்த வாச்யமானது அந்யனம் அர்த்தஜ்ஞானப்யந்தம் என்பதை விதிக்கிறதில்லை, அர்த்தஜ்ஞானமானது வேறு வாச்யத்தினால் ஸித்திப்பதாலும், இந்த இடத்தில் மந்த்ரமாதரத்துக்கு ரவி, சந்தஸ், தேவதைகளிடையே விஜ்ஞானவிதானப்ரதிபித்யிருப்பதாலும். அதனால் வேதமானது ஸாக்ஷம் அந்யனம் செய்யத்தக்கதென்பது ஸித்திக்கும்; அர்த்தஜ்ஞானம் ஸித்திக்காது. —சந்தஸ் தேவதை முதலியவற்றின் ஜ்ஞானமானது சந்தஸ், கல்பம், வ்யாகாணம், கருத்தம், முதலான காலத்தங்களை அபேகிப்பதாலும், மீமாண்ஸையை அபேகிப்பாவிருப்பதாலும்.

விரியோகவிஷயமான ஸந்தேகமுண்டாகப்போகாது. என்னை அபேகிக்கத்தக்கதாக ஆகுமே என்றால், அப்பொழுது ஸந்தேகத்தைப்போக்குவதற்காக ராகத்தினால் ப்ரவருத்தியானது உண்டாகலாம்.

“யத்ச் சநிவீஜ்ஞாதம் நசந்தாபவ சப்ரபீத அகங்காவில சுயங்கைதோ நதஜ்ஜுவலதி கர்ஹசித்” (அந்யனம் பண்ணப்பட்ட இந்த வேதவாச்யமானது அர்த்தஜ்ஞானமின்றி சந்தாநபூர்வமாத்ரத்தால் பங்கப்படுகிறது. அது ஒருப்பின்புல சாப்பலில் உலர்ந்த விரகு போல ஒருபொழுது பாகிசிக்காது என்ற இந்த வசனமும். அந்யனவியதிக்கு அர்த்த ஜ்ஞானப்யந்தத்வத்தை அறியக்கூடாது. ‘அநீதம் அவீஜ்ஞாதம்’ என்கிற இந்த ச்லோகத்தினாலேயே அந்யனம், அர்த்தஜ்ஞானம் ஆகனக்கும் தனித்து நிர்நேசயிருப்பதாலும், ராகத்தினால் ப்ராப்தாகப்ருப்பதை விதப்பது அசம்யாதலாலும். வேதங்களில் ஸ்வல்பத்தை அந்யனம் செய்தவன் ப்ராஹ்மணன், ஒரு சாமஸ்ய அந்யனம் பண்ணினவன் ச்வேதாபீபன், அங்கங்கே அந்யனம் செய்தவன். ‘அநாகாணன்—இது’ முதலியவைகளும். கல்பஸூத்ரப்பாயோகங்களும் அந்யனத்தைக்காட்டிலும் அர்த்தஜ்ஞானம் வேறாக உள்ளதென்பதை அறியக்கூடாது. ஆதலால், சாவணம் துக்கரூபமாதலால் சோம்பலாலேயோ, பொருள் தேடுவது முதலிய வேறு வாய்மையற்றவையோ, எவன் சாவணம் செய்திருந்தாலேயோ அவனுக்கு ஆசையுண்டிப்பண்ணுவதற்காக ‘யதஜீதம்’ இது முதலியவசனம். எவ்வாறு பச்சாங்களைக் குதாடாதே, க்ருவியைத்தெரிந்துகொண்டு சிலத்தை உழுது பரிசிட—பறமாமதி செய்யப்பட்டவனாக பொருளில் ரமிய்பாயாக—என்கிற வாச்யமானது, சோர்பேறிகளுக்கு ப்ரோசனையின் பொருட்டோ; ப்ரபலமான பலேசையாலன்றோ பாவ்ருத்தி உட்கடமாகும். இவ்வளவு மட்டிருந்தாலேயே க்ருவிக்கும், பொருள் சேர்க்கைக்கும் ராகப்ராப்தமென்கிற தன்மைக்கு பங்கமுண்டாகாதோ—அப்படிப்போல, இந்த வசனமும் சாவணம் ராகப்ராப்தமென்பதைக் குறிக்காது. ஆதலால் ராகத்தாலேயே ப்ரவருத்திக்கிறான்.

அபாசனன்:—ருருவீனிடத்தில்ருந்து வியபந்துடன் வேதத்தை ஸாங்காய் அந்யனம் செய்தவன்.

இவ்வண்ணம், வேறொன்றினால் பாவமுத்தி ஸம்பவிக்கிறதாயிருக்க சப்தசத்தியை உல்லங்கனம் பண்ணி மீமாஸாசாவணத்துக்கு விதேயத்ததை கல்பிப்பது புத்தமல்ல.

வாஷ்யம்:—

தது கருவியிலுள்ளதென நினைவதெ, கருணா உபாஸி
ரவமுகம் ஐயுடைய அடியுடைய மீதவீதவாஸ்யாவெயெகதெனாவ
நிஷ்டாபகெயுடைய வாஸ்யதகவராவா நகவீதவாஸ்யாவா தவூதீ
தெயுனிணயவமுவெயெகவாகு விவாராவவமாரீரகருணா
வாயா அபிகரொதி | தயா வெயெகவாகுநி கெவகருண
மருவா கருணியம் வுயுஜிதாநவா வாகுயவமருவதயுபதி |

‘தருமெயெகருவியெதா நெயக: கருயதெ’ எனவெவாஸு
து வுயுஜிதா நெயக: கருயதெ’ (மர. அ. க. க.)

‘கருவகெவாஸு தருவதி.’ (மர. க. அ. க.)

‘நவாஸ்யாவெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)

‘வாஸ்யாவெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)

‘வாஸ்யாவெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)
‘வாஸ்யாவெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)

‘தருமெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)
‘தருமெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)

‘தருமெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)
‘தருமெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)

‘தருமெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)
‘தருமெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)

‘தருமெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)
‘தருமெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)

‘தருமெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)
‘தருமெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)

‘தருமெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)
‘தருமெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)

‘தருமெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)
‘தருமெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)

‘தருமெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)
‘தருமெயெ: வுயுஜிதெயுயகருவிய:’ (கா. உ. இ.)

அந்த வேதத்தில் கர்மவிதிஸ்பரூபத்தை கிருபணம் செய்ய
கர்மங்கள் அல்பமாயும், நச்வரமாயுமுள்ள பலனுள்ளவைகள் என்
பதை அறிந்து, அத்தயநத்தால் க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற வேதத்
தின் ஏகதேசமான உபநிஷத்வாக்யங்களில் மோக்ஷரூபமான அநந்
தஸ்திரமாயுள்ள பலத்தில் ஆபாதப்ராதிதீநினால், அதன் கிர்ணயத்
தைபலமாக உடைய வேதாந்தவாக்யவிசாரரூபமான சாரீரக
மீமாமஸையில் அதிகாரமுள்ளவனாக ஆகிறான். அப்படியே,
வேதந்தவாக்யங்கள் (ப்ரஹ்மஜ்ஞாகத்தை முன்னிட்டிராத)
சேவலகர்மபலத்துக்கு ஸ்ஷயத்தையும், ப்ரஹ்மஜ்ஞாகத்துக்கு,
அக்ஷயபலத்தையும் காண்பிக்கின்றன.

“எவ்வாறு இவ்வுலகில் க்ருஷிமுதலிய செய்கைகளால் ஸம்பா
திக்கப்பட்ட (வீரீஹ்முதலிய) பலமானது ஸ்ஷயிக்கிறதோ, அவ்
வாறே மறுமையிலும் புண்யத்தால் தேடப்பட்ட ஸ்வர்கம் முதலிய
பலன்களும் ஸ்ஷயத்தை அடைகின்றன.”

“(அந்த கர்மங்களால் அடையப்பட்ட உலகம்) இவனுக்கு
முடிவுள்ளதாகவே ஆகிறது.”

“அசர்வதங்களான (கர்மாக்களால்) அது அடையப்படா
தனோ!”

“யஜ்ஞரூபங்களான ஓடங்கள் (ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்
தைத்தரண்ட எண்ணமுள்ளவர்களுக்கு) த்ருடமுன்னவைகளல்ல.”

“கர்மபலன்களை நன்றாக ஆராய்ந்து (ஸாங்கமாய் வேதாத்ய
யநம் செய்த) ப்ரஹ்மணன் அவைகளில் நிவ்ருத்தியை அடைய
வேண்டும், செய்யப்பட்ட கர்மவினால் நித்யனான (பரமபுருஷின்)
ஸித்திக்கமாட்டான். அந்த ப்ரஹ்மஜ்ஞாகத்தை ஸம்பாதிப்பதற்
காக அவன் ஸபித் முதலியவற்றைக்கையில் கொண்டவனாக,
வேதாத்யயநம் செய்தவரும், ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரமுள்ளவரு
மான குருவையே காடவேண்டும்.”

“தன்னை அணுகியவனும், வணக்கமுள்ளவனும், நன்றாக
மனதை அடக்கியவனும், வெளி இத்திரியங்களை ஜயித்தவனுமான
அந்த நிஷ்யனுக்கு ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவரான அந்த குரு
எந்த விஜ்ஞாகத்தினால் ஸ்வரூபத்தாலும், குணங்களாலும், விகார
நிலலாத புருஷனை அறிகிறாரா அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மனிடையையே
உண்மையாய் உபதிசிக்கக்கடவார்.”

“ப்ருஹத்வருணவிசிஷ்டமான வஸ்துவை உபாஸிப்பவன் எல்லா வஸ்துக்களையும் விடச்சிறந்ததான ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்.”

“அந்த நிகரற்ற ப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷி த்கரிப்பவன் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தைப்பார்க்க மாட்டான்.”

“அவன் கர்மவாச்யனாக ஆகிறதில்லை.”

“இவ்விதம் அவனை அறிபவன் இங்கேயே முக்தனாக ஆகிறான்.”

“அந்த (பாமபுருஷனை அடைவதற்கு) இதைத்தவிர வேறு வழி கிடையாது.”

“ஜீவாத்மாவையும், ப்ரேரகனான பரமாத்மாவையும் தனித்திருப்பவர்களென்று அறிந்திருப்பவன் அந்த ப்ருஷக்த்வஜ்ஞானத்தினால், (பிரீதிக்கு விஷயமாக்கப்பட்டவனாக) மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.”

இது முதலியவைகள் என்று (காட்டுகின்றனர்.)

சுருதபாகாசிகை.—

ஐககாஸ்த்யமும், நாகத்தினால் ப்ரவ்ருத்தியும் இருக்கட்டும். பெளர்வாயநியமம் எவ்வாறு?—என்றால், ‘நிநிர்’ என்று தொடங்கி பதில் சொல்லுகிறார்.

‘தநா’—அந்தவேதத்தில். “கிரமிதிஸ்வரூபே நிநிநிநே” கர்பாகம் வேதத்தின் கொட்கரத்தில் இருப்பதால் அத்பயநகரமத்திலேயே நிரூபணம் யுத்தமாக இருப்பதால் கர்மஸாரம் முந்தியதாக ஆயிற்று—என்று கருத்து.

நம்மாக்களுக்கு அல்பாஸ்திரபலத்வமும், அந்தஸ்திரபலத்வமும் பூர்வபக்ஷஸித்தாந்த ரூபமாக ஹிதத்திலும் நிரூபிக்கப்படவில்லை. அப்படியிருக்க எவ்வாறு அல்பாஸ்திரபலத்வஜ்ஞானம் உண்டாகும்?—என்றால், ‘கிரமிதிஸ்வரூபே நிநிநிநே’—என்று தொடங்கிச் சொல்லுகிறார்.

நேவலகர்மவிசிஸ்வரூபமே நிரூபிக்கப்பட்டது. அல்பாஸ்திரபலத்வஜ்ஞானமானது ஆவ்ருத்திலிதானம் (மீண்டும் வருவதைச்சொல்லுகிற விதி) முதலியதால் பலித்ததென்று கருத்து. அல்லது, கர்மவிசிஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆராதிக்கத்தகுந்த பாதேவ தாஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படவில்லை—என்று கருத்து. அவனுடைய ஆராதனமாக கர்மங்கள் செய்யப்பட்டாலன்றோ அந்த நான ஸ்திரபலத்வம் விர்திக்கும்.

அத்யயநக்ருயிதிஸ்வரூபமாய் அத்யயந்தனுக்கு வேதம் முழுவதும் விஷயமாக இருப்பதாலும், உபநிஷத்தானது ஸ்வாத்யயசத்தத்தால் உண்டாவது இருப்பதாலும்—என்று கருத்து.

‘நமகே’ சப்தத்தால் ஒருபாபத்தத்தின் அர்சம்—என்பது ஸூகிக்கப்பட்டது. ஸ்வாத்யயமான வேதசப்தத்தால் நிர்நேசிக்கப்பட்ட சப்தரஸியில் ‘உபநிஷத்’ சப்தத்தினால்

மற்றவைகள் ப்ராதிபாதிக்கான் ப்ராபந்தத்தையே ப்ராதிபாதிக்கிற பாகத்தைத்தனித்து விட்டுக்கொள்ளு.

‘வேதாந்த’—சப்தத்தால் விசாரத்தைச்சார்ந்த பெளர்வாபர்யமத்துக்கு மேறது எட்டப்பட்டது. ‘மிமாம்சா’ சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட வ்யாக்யாந்தில் ‘சாரீரக்’ சப்தத்தால் ப்ரதேசபேதத்தை விசேஷிக்கிறது.

‘அந்நவாநந்தோ பவதி, ஸ்நாந் பவதி ப்ராஜ்யா பசுயிர் ப்ராஹ்மவீசேஸை’ (ஐசுவர்ய முன்னவன் ஸுகாநபவம் பண்ணுகிறான். ஸந்ததியினாலும், பசுக்களாலும், ப்ராஹ்மவீசு சுவத்தினாலும் மஹிமையுள்ளவனாக ஆகிறான்.) இது முதலியவைகளால் சொல்லப்பட்ட ஆறுதல்கள்கமான அன்பாஸ்திரபலன்களை வ்யாவ்ருத்திப்பதற்காக ‘அம்ருதவ்யூப’ சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆறுதல்கள்கங்கள் அன்பாஸ்திரங்களாய்ருந்தபோதிலும் ப்ராநாபலத்திற்கு அந்நவநிராத்வேக ஆபாதப்ராதிதி இருக்கிறதென்று அர்த்தம். கர்மயீ மாம்ஸையினால் ஸம்ஸ்கார்க்கப்பட்ட மனதுடன் கூடியிருத்தலால் இதில் அடையத்தக்க ஆறுதல்கள்கமும், ப்ராநாபலமும், ஸம்பலித்ததென்று ச்ரோதாவ்யுக்கு அறிவு உண்டாகவே உண்டாகிறது.

பலமாதலால் இதுவுப் அத்யயநம் என்று புத்தி உண்டாகலாம் என்றால் அப்படியல்ல. ஏனெனில்,—

விபக்ஷத்தில் பாதகமில்லாமையால், எப்படி பூமியிலுள்ள ஸுகத்தைவிட ஸ்வர்கம் முதலிய ஸுகம் விபக்ஷணமென்று அறியப்பட்டிருக்கிறதோ, அதிலும் ஒன்றாக் கொண்டு வேறபாதி தேசகாலவ்யூபத்தால் அறியப்படுகிறதோ,—அப்படியே அதைக் காட்டிலுங்கூட விபக்ஷணமென ஸுகம் எம்பலிக்கலாமென்று அதிகமாய் ராகமுண்டாகும் பொருட்டு இதற்கும் ப்ராதிதி உண்டாகலாம்.

‘அதிககோதி’—அதிகாரமாகிறது. இவ்விதம் கர்மவிசாரம் செய்தவனே அதிகாரியாக ஆகிறது. ஸாதகசூத்ருஷ்டமமுன்னவன் ஆகான்—என்று அபிப்ராயம் இவ்விதமாக ஐகசுஸ்த்யம், க்ரமம், க்ரமம், ஆரம்பம், யத்வம்—இவைகள் உபபாதிக்கப்பட்டன.

எந்த வேதாந்தவாச்யம்மனால் ஆரம்பப்பதத்துக்கு உபபத்தமான ஆபாதப்ராதிதி உண்டாகிறது என்பதை ‘சமூக’ என்பதால் சொல்லுகிறது. எப்படி ஸூத்ரம் வ்யாக்யாநம் வசயப்பட்டதோ அப்படியே என்று அர்த்தம். க்ரமம் சங்கையின் நவ்ருத்தியிலாவது, ப்ராதித்தியிலாவது இருக்கிறது. ‘மேகல’ சப்தத்தினால் ஐரோநாங்கமான க்ரம வ்யாவ்ருத்திக்கப்பட்டது.

கர்மவிசாரத்தால் க்ரம்பலன்கள் அபிவிருத்தாவைகள் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த போதிலுங்கூட நீண்டிம் அன்பாஸ்திரபலந்த்ப்ராதிதியை உண்டு பண்ணும் வாக்யங்கள் யாது காணம்பற்றி உதாஹரிக்கப்படுகின்றன? அந்நவநிரபலாபாதப்ராதிதியை உண்டு பண்ணும் வாக்யங்களை உதாஹரிக்கத்தக்கவைகள்.

இத்தக்கேவ்வுக்கு உத்தரம் சொல்லப்படுகிறது :—விசாரம்செய்து கர்மங்களை அறிந்தவனுக்கல்லவோ நிச்சயிக்கப்பட்ட அர்த்தங்களைப் ப்ராஹ்மமுள்ள வாக்யங்களைக் காண்பதிலால் க்ரம்பலன்களின் அன்னைத்யம் போல், ப்ராஹ்மபுராநபலத்துக்கு அக்க

யிதவழி. ப்ராப்யானிதாச ஸம்பந்திதாசன்விர சித்தவதைய பருகிப்பித்துவதற்
காகவ (உதாஹரி)க்கப்படுகின்றன.)

(தத்யு) ஸோக்யமேத என்ற வ்யவத்தியினால் 'ஸோக'சப்தம் பலவாசி. 'அந்தவ
தேவாஸ்பதத் பவது' என்ற வசனத்தினால் ஜ்ஞாநமில்லாத கர்வங்கள் அநேக காலங்
களாக அதுநடிக்கப்பட்டபொதிலும், அவை பலவித வாய்நுத்தம்பாதினும், கூடியதுடன்
கூடியிருத்தல் மசாஸ்ப்பட்டதாக ஆகிறது; அந்த வாக்யமானது 'தீயோ ஹ வா ஏததக்ஷ
ம் கார்ய வந்தித்வாஸ்யமிக் ஸோகே ஜாமீஸாநி, யஜுமே, தபஸ்தப்யமே, பஹுரீகி வர்ஷ
ஸஹஸ்ராணி' என்கிற இந்த வாக்யத்தை முந்தினதாகக் கொண்டிருப்பதால்.

அந்தவத்—(முடிவுள்ளது) என்று சொன்னால், கரியாஸ்வரூபம் முடிவுள்ளதென்பது
உலகத்தில் ப்ரவியத்தபாதலால் அது உபத்திசிக்கத்தக்கதல்லவென்று பலத்துக்கே அந்த
வத்வம் அர்த்தலித்தம் என்பதை பாகாப்படுத்துவதற்காக முந்தி 'தத்யு' என்ற வாக்
யம் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸம்ஸாரக் கருத்துக்கு அந்ருவத்வம் இருக்கலாம்—கர்மக்
களாலேயே த்ருவமான பஸி ஸப்பாதிக்கப்படலாம்—என்பத சங்கையை அகற்றுவதற்காக
'ந ஹ்யாத்ருவஃ ப்ராப்யமே' என்று எடுக்கிறார்.

'த்ருவத் தத்' என்று வாக்யசண்டம். அதற்கு உபபாதகமாய் அறியப்படுகிற 'பல்
வாஹ்யமேத அந்ருவதாய் ஜ்ஞாநாய' என்ற வேறு வாக்யத்தை உதாஹரிக்கிறார். ஸம்
ஸாரமாகிற ஸுத்தரத்தைக்கூட்டு அக்கலா கீசருப்படி செய்வதற்கு இவை ஸாமர்த்ய
முள்ளவைகள் அல்ல. வடிவானில், வடிவம் உடைந்து டோகக்கூடியவைகள்—என்று
கருத்து.

'பக்ஷ்ய ஸோகாந்' என்று ஸ உதாஹரிக்கிற மிகவும் பொருத்தமுள்ளதான கர்
மாக்களின் அஸ்திரபலத்துவத்தையும், ப்ரஹ்மோபாஸகத்தின் அக்ஷயபலத்துவத்தையும் காண்
பித்தி வாக்யத்தை எடுக்கிறார். இந்த வாக்யத்தில் ப்ராப்யமேதமான அர்த்தத்தை அது
வாதம் செய்ததால் குருபஸதம் விதிக்கப்படுகிறது.

'கர்மசிதாந்' கர்மத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட. 'பக்ஷ்ய' மீமாம்ஸாந்யாயங்களால் நிரூ
பித்து. 'ப்ராஹ்மண:' ஸாங்கமாயும், ஸகிரஸ்கமாயுமுள்ள வேதத்தை அந்யாயம் செய்தவன்.
'ய:' என்று சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். 'எனெனில், 'ஸ:' என்று யேவே இருப்பதால்.
'அக்ருத:' ந்தயன். இங்கு 'புருஷ:' என்பது விசேஷ்யம். 'எனெனில், லிங்கவசத்தாலும்,
'அக்ஷரம் புருஷம்' என்று உடனே சொல்லுவதாலும். 'க்ருதேந்' கர்மானால். 'நாஸ்தி'
வியத்திக்காது—கிடைக்காது. 'இத்' சப்தம் காணத்தகுந்தது. எவன் நிர்வேதமடைவானோ
அவன் அதை அறியும்பொருட்டி குருவையே காடவேண்டும். 'வவ'கார்த்தால் நியம
விதித்துவம் அறியப்படுகிறது. 'ஸமித்தாணி:' என்பதால் வேறுக்கையுடன் இருக்கக்கூடா
தென்று ஏற்படுகிறது. இவ்விவ்யயத்தில் 'ரித்தஹஸ்தேன கோபேயாத் ராஜாநம் வைவத்ம்
குருய்' (ராஜா, குரு, தேவதை—இவர்களிடம் வேறுக்கையுடன் போகக்கூடாது) என்று
ஸ்மருதி ப்ரமாணம். 'சுதோத்ரியம்' வேதார்த்தத்தை குருமுதமாகக்கேட்டவனை. 'ப்ராஹ்ம
ந்ஷட்ம்' ப்ராஹ்மஸாக்ஷாத்காரம் பிறந்தவனை. வேதார்த்தம் கேட்டவனுயிருந்த பொதிலும்,
ப்ராஹ்மரிஷ்டனல்லாதவன் ருசிபேதத்தால் காடத்தகுந்தவனாகான் என்று கருத்து. 'அபி
கச்சேத்' என்பதோடு அந்யயம். 'சம்:' வெளி இரத்திரியக்கன அடக்குதல். ப்ராசார
சித்தாய என்னும் பதத்தால் அந்த:காரணம் சொல்லப்பட்டு விட்டபடியால் பரிசேஷாத்

தீயோ ஹ வா—இதற்கு அர்த்தம் 10-ம் பக்கத்தில் பார்க்க.

இதுதான் 'சம்' சப்தத்தின் ஆரதம். இதனால் சர்வலோகப்பயுத்தரான அவதாரப் பரிவாகியவன். உபாஸகபயுத்தரான அந்நந்த பூர்த்திபயுத்தம் முதலியவை சொல்லப்படவில்லை. 'தன்மை' விதவான் 'பிரோவாச' என்று அந்வயம். 'யோச' இந்த நிர்நேசம் விஜ்ஞாநப்பிரபாஸம் எனத் தன்விஜ்ஞாநமாதம் என்றல்லவோ பரங்குதம். ஸாமான்யமாய் கரணரூபிப் பரமமுன்னதாவது, விவகர்த்தம். மாறுதலாவது. 'அக்ஷரம்' ஸ்வரூபத்தால் விகாரபற்றது. 'வத்யம்' குணத்தினாலும் விகாரமில்லாதது. இவ் விரண்டு பதங்களாலும் அகித், ஜீவன். இவைகளைச் சாட்டினாலும் வ்யாவருத்தி ஏற்பட்டது. 'நாம்' பரஹ்மவித்யாம். 'பிரோவாச' பரபூரவாச என்று அர்த்தம், என்று இவ்விதம் வேதாந்தஸூத்திரத்தில் வ்யாக்யாசம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. சகந்தவிய் ஓங், ஸங், விட: என்று விட்

'பாசாந்தித்தாய் சமாந்விதாய்' என்கிற பதங்களால் சமம் முதலிடவைகளுக்கு பூர்வ வருத்தத்தவும் அறிபயப்படுகிறதே—என்றால், இவ்விடம், —சர்வணத்துக்கு உபயோகமான கவனம்மாற்றம் விவகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் உபாஸகத்துக்கு அங்கமாயுள்ள அந்நந்த விஷயவைந்நருஷ்ணையி விவகரிக்கப்பட்டது. அந்த விஷயமும் 'சமநாமத்ப்பேத: ஸ்யாத்' என்று நிரூபிக்கப்பட்டபோகிறது. ஆதலால், நிரூபிக்கத்தகுந்த வஸ்துவால் ஸம் பாதிக்கத்தக்க அவைகளோடு முந்நியே சேர்ந்திருக்கை உபபன்னமாகாது. ச்ருகியும், சாஸ் த்ரத்தினால் உண்டிபண்ணத்தகுந்த ஜ்ஞாநமுன்ன புருஷனுக்கு அதற்குமேல் வரக்கூடிய சமம் முதலியவற்றை அங்கமாதக்கொண்ட உபாஸகத்தைச் சாட்டுகிறது. —"தன்மைத் தவம் வித் சாந்தோ தாந்த உபாதஸ்திதிக்கூஸஸநாத்நிதோ பூத்வா ஆத்யாயோவாத்மநாந் பச்யேத்" என்று. (ஆதலால், இவ்வண்ணம் அபித்தவன் வெளி இத்திரிபுத்தாயும், மன தையும் ஒடுக்கினவனாகவும், ஒழிவுள்ளவனாகவும், (பிறையுள்ளவனாகவும், அவதாரமுன் வவனாகவும், தன்னுள்புத்தில் ஆத்மாஸைப்பாங்கவேண்டும்.) இங்கு 'வைய் வித்' என்ப தால் சாஸ்தாங்கனால் ஜ்ஞாநத்தம் கூறப்பட்டது. 'பூத்வா பச்யேத்' என்றதால் உபாஸகத் துக்கு சமமுதலியவைகளோ அங்கங்களாகக்கொண்டிருத்தல் ஸதாபிக்கப்பட்டது. 'பாஹ்ம வித்' என்பதால் தனித்த அந்நந்தவிரோபபரமான வாக்யங்களை உதாஹரிக்கிறார்.

இந்த அநுவாகத்தில் 'யதோ வாசோ நிவர்த்தத்தே' என்ற சர்வணத்தால் அநந்தபலத் தவிர்த்தி. பரம்பமான பரஹ்மத்துக்கு அநந்தத்தால், ஸ்திரத்தால் இவைகளிருந்தபோதிலும் பரப்பிதேதா ஒரு ஸமயத்திலோ என்கிற சங்கையை விலக்குவதற்காக 'நபு: ' என்பதால் அபுநாந்ருத்தியைக் கூறுகிறார். அல்லது, வித்தையினால் அநந்தஸ்திரபலரூபமான பரஹ் மப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறார் 'பரஹ்மவித்'. பரஹ்மத்தாகியிருத்தியை முன்னிட்டு வித்தைய யினால் பரஹ்மப்ராப்தியை 'நபு: ' என்பதால் சொல்லுகிறார். 'ந்ருத்யு' பரமாதம், அல்லது மோஹம். 'மோஹோ ம்ருத்யுஸ்மம்தோய: கலீதாய்' பரமாதம் வை ம்ருத்யுமஹம் பரமீயி' (மோஹமென்பது ம்ருத்யு என்று சொல்லுகிறேன்) என்று இரண்டிடத்திலும் ம்ருத்யுசப்தத் தால் மோஹத்தையும், பரமாதத்தையும் வ்யபதேசித்திருக்கிறது. பரமாதமாவது ஆத்மஸ்வரூ பத்தை உள்ளபடி அறிபாணம். மோஹமென்பது பரஹ்மஜ்ஞாநம் என்று 'ஜ்ஞோஹம்' முத லிய வ்யபதேசத்தால் ஏற்படுகிறது. ம்ருத்யுநிவ்ருத்திபாத்மோயல்ல, காரமுமாம் நிவ்ருத்திக்கி றது—என்பதை 'ந பச்யோ ம்ருத்யு பச்யதி' என்பதால் கூறுகிறார். எனெனில், இந்த வாக் யத்துக்குமேல், 'ந ரோகம் ரோத துக்கதாம்' என்று ச்ருகிவசகமிருக்கிறது. 'நபு: ' இது முத லிய வாக்யம்—பரஹ்மம் பார்க்கப்பட்டால் ம்ருத்யு முதலியது நிவ்ருத்திக்கிறது—என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக. 'ந பச்யோ ம்ருத்யு' என்கிற இடத்தில்கூட 'பச்ய' சப்தத்திற்கு பரஹ் மத்தைப்பாற்ப்பவன் என்று அர்த்தம். எனெனில், 'நதேகம் பச்யதி' என்று அடுத்ததாக

உதாஹரிக்கப்பட்ட வாக்யத்தில் வஷ்யத்யம் காட்டப்பட்டிருப்பதால், 'ஸ்வராட்ஸ்வதந்தரோ விக்கேனம்' (எவன் ஸ்வதந்தரோ அவன் ஸ்வராட் என்று அறியத்தக்கவன்) எனக் கண்டுகாரர்கள் சொல்லுகிறார்கள், 'தமேவம் வித்வாந்' என்கிற வாக்யத்தினால் நிர்விஹேஷ்சிந்தாத்ஜ்ஞாதேவ தாந்தரோபாஸநம் முதலான உபாயாந்தரவ்யாங்குத்தி விரித்தித்தது ஏனெனில், புருஷோத்தமேவாஸகே. உபாயமென்று சொல்லியிருப்பதால். அந்நுபாய உபாஸகாநுபஜ்ஞாநமும் ஆதரையவ்யவயமன்று. ஆனால் ப்ருதத்தவந்வயம் என்பதை 'ப்ருதந்தாராம்' என்பதால் காட்டினார். மத்வா-அறிந்து, 'தத:' ப்ருதத்தவஜ்ஞாதத்தினால், 'தேதா ஜுஷ்ட:' ப்ருதிக்கு விஷயமாகப்பட்டவன். அதுசுரஜங்கப்பட்டவன் மேவதந்த அடைகிறான். என்று அந்தத், 'இத்யாதிக் வேதாந்தவாக்யாந்' என்று முத்தின தேதா அந்வயம்.

லாஷ்யம்:—

தமாவ ஸாஜ்வெஷாஷ்யநாஷெவ கஷ்டனா ஸுமஜாஹிவலுக்ஷம், ஸுமஜாஹிநாம் வக்ஷயிக்ஷம், ஸுமஜாவாஸதஸுஜாத வலுக்ஷம் வஜ்ஜாயதனாவ, சுதனாநம் உஜுக்ஷயஸுமஜாஜ்ஜிநா ஸாயாஷெவ ப்ருவதக்தாழ், கிஷ்யா பஷ்டவிவாநாவெக்ஷா?

வனவம் தவ்விது ஸாரீரகஜீவாஸாயாஷி தப்ருவதக்தாம்; ஸாஜ்வெஷாஷ்யநாஷெவ க்ருக்ஷஸுஷு ஜ்ஜாதக்யாசு | ஸக்ஷம், சூவாதத: ப்ருதீதிவிதுத வனவ, தயாவி நூயாநுஜுஷி தவஸு வாக்ஷாயா நிரூயகக்ஷாஷாவாதப்ருதீதொவ்யுஷ: ஸாஸயவிவயப்யௌ நாகிவதக்தே, சுதாஸவிணயாய வெஷாந் வாக்ஷவிவாந: கதகுவூஜதி வெச: தவெஷவ பஷ்டவிவாநொஷி கதகுவூஜதி வஸுதா ஸவாநு!

அங்கங்களுடன் கூடின வேதாத்யயகத்தினாலேயே கர்மங்கள் ஸ்வர்கம் முதலியவற்றை பலமாக உடையவைகள் என்றும், ஸ்வர்கம் முதலியவை அழிவுள்ளவைகள் என்றும், ப்ரஹ்மோபாஸநமானது மோஷத்தை பலமாகக்கொண்டதென்றும், நிச்சயமாய் அறியப்படுகிறது. பிறகு முக்தியில் விருப்பமுள்ளவன் ப்ரஹ்மவிசாரத்திலேயே ப்ரவ்ருத்திக்கலாம், தர்மவிசாராபேக்ஷை எதற்காக?

என்றால், அப்படியாகில் சாரீரகமீரமம்ஸையிலும் ப்ரவ்ருத்திக்கக்கூடாது, ஸாங்கவேதாத்யயகத்தாலேயே எல்லாம் அறியப்பட்டிருப்பதால். ஸத்யம்—ஆபாதமான அறிவு இருக்கவே இருக்கிறதென்றாலும், வ்யாயத்தினால் அநுகரணிக்கப்பட்டுள்ள வாக்யம் அர்த்தநிச்சயகமாதலால் ஆபாதஜ்ஞாதந்தாலறியப்பட்டிருந்த பேரதிலுக்கூட அந்த அர்த்தமானது ஸம்சயநிபர்யயங்களை

அஸ்தாசுவே இருந்தது. இது முதலியவற்றால் ஆத்மாவுக்கு அந்தயத்வம் முதலியன அறியப்படுவதால் 'அக்வா' அந்தாதோ பவதி, மஹா' பவதி ப்ராஜயா பசுபிர்ப்ராஹ்மவர்க்சு ஸே' இது முதலியவற்றால் அன்பாஸ்திரபலம் அறியப்படுவதாலும் உண்டாகக்கூடும்! அதனால் ஸாந்தப்பவதாதத்தால் அவ்விண்ணும் போகாததலால், அவைகளை விலக்கு வது ந்யாயத்தினால் அநுஸிக்கப்பட்ட வாச்பபலாதலாலும், ப்ராஹ்மவிசாரம் செய்யத் தகுந்தது—என்று கூறப்படுமோகில் என்று அர்த்தம். 'பவா' உதாஹரிக்கப்படாத வாக் யாத்ரங்காயுங் கூட ப்யாலோசிப்பதில் ப்ராவருத்திக்கிறீர் என்று கருத்து. 'தயைய' இந்த ரீதியாக இவ்வட்டத்திலுள் ஸம்சய விப்யங்கரின் கரஸம் அபேக்ஷிதமென்று தெரிந்துகொண்டவனாக உதாஹரிக்கப்படாத வாக்யங்களைப்பார்க்கவேண்டுமென்று பொருள்.

"அக்யமம் ஸ்வை சாதூர்மாஸ்யமாஜிக: ஸுக்ருதம் பவதி, பூர்ணாஹுத்யா ஸர்வாந் காமாநவாட்நோதி, ஸர்வாந் ஸோகாந் பசுபந்தயாஜ்யாபிஜயதி, அபாய்ஸோமாய்ருதா அஹம், அகந்தம் ஹ வா அபாயம் அக்யமம் ஸோகம் ஜயதி யோக்தம் காசிதேதம் சித்தேதே, நாஸ் யேவ்ந்தா பரித்தே சந்தேதே, யோக்தம் காசிதேதம் சித்தேதே" (சாதூர்மாஸ்யமென்கிற யாகத் தினால் தெவகராதனம் செய்வதுக்கு அக்யமான ஸுக்ருதம் உண்டாகிறது. பூர்ணா ஹுத்யால் எல்லா அரிஷ்டங்களையும் அடைகிறான். பசுபந்தத்தினால் தேவதைகளை பஜிப்பவன் எல்லா ஸோகங்களையும் அடைகிறான். ஸோமபாகம் பண்ணி மோகும் பெற்றவர்களை அஞ்சிட முயலினாலாதது, அக்னரயிலாலாதது, சுத்யமில்லாததுமான உலகத்தை அடைகிறான், எவன் காசிதேதம் என்கிற அக்சியை மந்தரத்தினால் பரித்தடை செய்கிறானோ அது முதலியவைகள் 'அம்ருதத்வம் பஜுத்தே, ஸோசத்தே ஸர்வாந் காராந், ஆயம் ஸோகாந் காராந் காமரூபாநஸஞ்சா' (மோகத்தை அடைகிறான், அவன் எல்லா அரிஷ்டங்களையும் அடைகிறான். வேண்டிய போகங்களை அனுபவிக்கிறவனாகவும், கராரூபியாகவும் இந்த உலகங்களில் ஸஞ்சரிக்கிறவனாகவும்) இது முதலிய ப்ராஹ்மீயதவலவாக்யங்களை அனுபவிக்காது வாய்ங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆகையால், உபரக்தவாக்யங்களில் போகம், உதாஹரிக்கப்படாத வாக்யங்களில் 'ஈ ஸம் சய விப்யங்கர' களைக் கிருப்பதால் அவைகளை விலக்குவதற்காக உதாஹரிக்காமல் செய்யத் தகுந்தது—என்று வித்தம்.

ஈ ஸம்சயம்—ஸந்தேகம். இது தவிரோதராயம், சுதுஸ்கோமகாராயம் என்றும், அது பாடப்போ, அன்பிறீர் என்று உண்டாகும் ஸம்சயத்தின் ஸாவம் அலாவம் ஜாண்டம் விஷதமாய்ருப்பதால் இது தவிரோதரம். 'உபரகத்யம்' ஸந்திதேது" என்று ஸம்சயம் வரின் இது சுதுஸ்கோமகம், உலகங்களில், ஆகும் உபரகத, அதன் அபாயம், ஸந்திகள், அவ்ஹகதய அபாயம்—நான்கு ஸமசயமாக இருப்பதாகும்.

இதப்பு — முதலிய ஸாமஸாரிகதுக்கமாகிற கடலில் அமிழ்த்திருக்கிறவனுக்கு எல்லா துக்கங்களுக்கும் காரணமான மித்யாஜ்ஞாகாசத்தின் பொருட்டு ஆத்மா மூன்று-என்கிற ஜ்ஞாகம் ப்ரதிபாதிப்பதற்கு இஷ்டம். இதற்கு பேதத்தை அவலம்பித்திருக்கிற கர்மஜ்ஞாகம் என்கே உபயோகப்படும். உபயோகப்படாததுமாத்ரமல்ல, கேர்விருத்தமே. உத்தீதம் முதலியவற்றின் விசாரமோவென்றால், கர்மாக்களுக்கு சேஷமாகவே இருந்தாலும் ஜ்ஞாகருபத்வம் இதற்கு ஸாதாரணமாய் இருப்பதால் இவ்விடத்திலேயே செய்யப்படுகிறது. ஆனால், அது கோண ஸங்கதமாகாது. ஆகையால், சாஸ்த்ரம் எதை ப்ரதானவிஷயமாக உடையதோ அவ்விஷயத்தினால் பூர்வவருத்தம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது—என்று சொல்லத்தகுந்தது.

(அர்யாங்கிகாரத்துடன் பாஸ்கரீயர்கள் எதிர்த்து உத்தரம் சொல்லுகிறார்கள்) உண்மை, (ஆனால்) அதினால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டது கர்மஜ்ஞாகமே,—கர்மாவோடு ஸமுச்சயிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாகத்தினால் மோக்ஷத்தை ச்ருதி சொல்லுவதால். மேலேயும் ஸூத்ர காரர் சொல்லப்போகிறார்—“ஸர்வாபேக்ஷாச யஜ்ஞாதிச்ருதோச்வவத்” என்று அபேக்ஷிக்கப்பட்ட கர்மா அறியப்படாமலிருந்தால் எதோடு ஸமுச்சயம், எதோடு ஸமுச்சயமில்லை—என்கிற விபாகம் அறியமுடியாது. ஆதலால், அதே பூர்வவருத்தம்.

ச்ருதபரகாசிகை:—

இவ்விதம் பலதவாரா விடுவதற்காக கர்மஜ்ஞாகாபேக்ஷை காட்டப்பட்டது. பிறகு, ஸ்வருபத்தால் காணப்படாதபொருட்டி தவறாமல் கர்மஜ்ஞாகாபேக்ஷை உள்தென்பதைக் காண்பிப்பதற்காக, முழுகூவுக்கு நித்தமாக கர்மாபேக்ஷை வேண்டியதில்லை—என்கிற எதிரியின் பக்ஷத்தை உபய்விக்கிறார்.

‘நது’ எது அவச்யம் விவக்ஷிதமோ, அதைத்தவா மற்றதை விவக்ருவதற்காக முதல் வகாரம். அவச்யமாய் அபேக்ஷிக்கப்படாமலிருப்பது பூர்வவருத்தமாகக்கூடாது—என்பதற்காக ஆரண்டாவது வகாரம். அதனால் என்ன? என்றால், ‘ந யம்’ என்று சொல்லுகிறார். என்னமெனில், ‘அதே’ என்று கூறுகிறார். எவர்கள் ப்ரதீர்மவித்யாநிகாரிகளோ, அவர்கள் எல்லாருக்கும் அவச்யமாக அபேக்ஷிதமன்றோ நியமே அபேக்ஷிக்கப்பட்டது. வேதாந்தமாத்ரத்தை அத்தியாயம் செய்தவனுக்கோவெனில் அதிலேயே ஆபாதப்ரதிதியும், அறிபவேண்டுகொள்கிற ஸ்ருப்பமும் உண்டாகும். அவனுக்கு கர்மவிஷயமான ஆபாதப்ரதிதி இல்லாமையால் கர்மவிசாரத்தில் நியமே அபேக்ஷையில்லை’ என்று பொருள். அன்றிக்கே, முழுவேதத்தையும் அத்தியாயம் செய்திருந்தபோதிலுங்கூட பூர்வஜ்ஞாமஸுஞ்ருதவசத்தால், வேதாந்தவாக்யத்தினாலேயே புபுத்வை உண்டாகிறதெனில், அவனுக்கு

கர்மாபேயைக் கூட்டிலெய்வந்து அப்பொழுது 'அநீதவேதாந்தஸ்ய' என்கிற பதம் அப்போதே வப்பவர்தேதிக்கிறது -- அப்படியாகத்தான் வயவச்சேதிக்கிறதில்லை. முழுவேதத்தின் அப்பயந்ததினால் அப்பேகழிக்கப்பட்ட வேதாந்தபாகமும் அப்பயநம் செய்யப்பட்டதே -- என்று அர்த்தம். இவ்வண்ணம் விடுவதற்காகவும் கர்மா அபியத்தக்கதென்பது நிஷித்தம். உபாதாந்தத்திற்காகவும் அபியத்தக்கதல்ல என்பதை உபபாதிப்பதற்காக வேதாந்தமாத்ரத்தை அபிப எண்ணமுள்ளவனுக்கும் கர்மவிசாரப்பேயைக் கூட்டிலெய்வந்து 'கர்மாபேயை' என்பதால் சங்கித்காரர் ஒரு *ஸாமாவக்கு ஐந்து பாகங்கள் உள்ளன. அவைகளுக்கு வரிசையாகப் பாய்வதும், உத்தீதம், பாய்வதும், உபதாவம், உத்தீதம் -- என்று பெயர். அந்த ஐந்து பக்கிகளில் பாய்வதாவது நிஷித்காரபூர்வமாக கர்மா செய்யப்படுகிறது. உத்தீதமானது பாய்வதாவது கர்மா பண்ணப்படுகிறது. அதில் ஐந்துவித ஸாமோபாஸனம் ஒரு இடத்தில் விதிக்கப்படுகிறது. "லோகேஷு பஞ்சஸ்தம் ஸாமோபாஸித" என்று ஒரே இடத்தில் ஸாமாவின் அவயவங்களான ஐந்துகளில் ஒவ்வொரு அவயவமோபாஸனம் விதிக்கப்படுகிறது. அதில் உத்தீதத்திற்கு அவயவமாக இருக்கிற பாய்வதின் உபாஸனம் விதிக்கப்படுகிறது. "ஓமித்தேததக்ஷாமுத்தீதமுபாஸித" என்று (கர்மாநிகாசாயாணி) கர்மாவக்கு அங்கத்தானது உத்தீதத்தின் அவயவங்கள். கர்மாவை அபியத்தவனுக்கு உத்தீதத்தையுபாஸன சித்தம் செய்வது முடியாதென்று பாதிஜ்ஞா. 'கர்மாநிகாசாயாணி' என்பது ஹேது கர்மாவை விசேஷணம். கர்மாநிகாசாயாணி உத்தீதம் முதலியவற்றை ஆசிரியர் உபாஸனங்கள் என்று சொல்லப்படுமேயாகில் உத்தீத சப்தம் பயனற்றதாக ஆகும். உபாஸனமாத்ரத்துக்கு பகீரதாரும் அபியப்படுகிறது. ஆகையால், இங்கே வசனவ்யக்தி எவ்வாறு சொல்லப்பட்டதோ அதே சரி. கர்மா அபியப்பாடலிருந்தால் உத்தீதத்தின் விஷயமான உபாஸனத்தையானது செய்யமுடியாததால் கர்மவிசாரம் அப்பேகழிக்கப்பட்டது என்று கூறப்படுமேயாகில் என்று அர்த்தம். நிஷிதத்தின் பரிஹரிக்கிறார். (அநபிஜ்ஞா இதி) சாஸ்தாத்தில் பாதானாக பாதிபாதிக்கத்தக்க ஜ்ஞானம் இது என்று உன்ருல் அபியப்பட்டவில்லை என்று பொருள்.

இதில் பாதானாக பாதிபாதிக்கத்தக்க ஜ்ஞானமெது என்பதற்கு மறுமொழி கூறுகிறார் 'அஸமிந்நி'. 'பேத' அறிந்தவன், அபியத்தக்கது, அபிஷ என் மூன்று வகைப்பட்டுள்ளது. 'பலவகைப்பட்டிருந்தல்' அதின் உள் பிரிவுகளின் பாஹுஸ்யம், இவ்வாறு பற்பல பேததர்சனத்திற்குக்காரணம் அவித்யை. அந்த அவித்யைக்கு ஹேது எது என்கிற அகவஸ்தையின் பரிஹாரத்திற்காக அகாதி சம்பந்தம். இவ்வண்ணம் அவித்யையினால் உண்பண்ணப்பட்ட பேததர்சனத்தையக்காரணமாக உடைய ஜ்ஞானஜ்ஞானம் முதலியதே ஸாமஸாரிகதங்கள். ஆதி சப்தத்தால் காகம், கப்பவாஸம், முதலியவை வாகத்தக்கது. ஸம்ஸாராவது பருக்குந் என்பதும், அதிலிருந்து உண்டானது ஸம்ஸாரிகம். அது விலக்கத்தக்கதென்பதற்காகவே அங்கருபமாகச் சொல்லப்பட்டது.

* ஸாமா-கானபாதானமாயுள்ள ருக்.

† உத்தீதம் -- உத்தீதத்தில் அவயவமான பாய்வதும். இந்த பாய்வதில் பாய்வதற்குரிய பண்ணை உபாஸனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுதான் பாய் கோபாஸனம். 'ஸாகா'சபதானது அதின் முடிவின் வாய்க்காட்டுகிறது 'பிமக்ஷஸ்ய' என்பதால் துந்ருவருத்திக்குக்காரணமான உபபாதித்தின் அப்பேகழமானது ஹேதுவாகக்கூறப்பட்டது. அதிகாஸவருபம் சொல்லப்பட்டது.

பரோஜனத்தைச் சொல்லுகிறார் நகல் என்பதால், மித்யாஜ்ஞானம்-பாத்திஜ்ஞானம்; துக்கஜனம்பரவருத்திதேவமித்யாஜ்ஞானங்களுள் மேல் மேலுள்ளவைகளுக்கு அபாயம் வரின் அதற்கு அடுத்ததற்கு அபாயம் வருவதால் என்ற பொருளுள்ள வாய்ப்பத்தில் பர யோகமிருப்பதால், பார்ந்திஜ்ஞானம் என்பது பேதகர்சனம். அன்றிக்கே, மித்யாபூதமான அஞ்ஞானம் மித்யாஜ்ஞானம், ஜ்ஞானத்தால் நவர்த்திக்கத்தக்கதாக இருப்புகள்பொருட்டு மித்யா சப்தம் அதினுடைய நரசத்திற்காக. அதினுடைய நரசமே லோகமென்று அறிப் பராயம்.

அதற்கு ஸாதனம் எது என்றால் சொல்லுகிறார் ஆத்மைகத்வ விஜ்ஞானம் என்று. ஸர்ப் பாயத்தாக்து ரஜ்ஜுவின் யாதாத்பம்பஜ்ஞானமன்றே நிவர்த்தகம். அதே ஒழிய, கர்ம விசேஷமாகாது. இவ்வண்ணம், பேதகர்சனம் அவிச்சையினால் உண்டிபண்ணப்பட்டிருப் பதினால் ஐகந்த்ஜ்ஞானமே அதற்கு க்வர்த்தகமென்று வேதாந்தவாக்கங்களுக்கு அதிவேதியே தாத்தாய்மென்று பொருள். அதனால் என்னவென்றால் சொல்லுகிறார் 'அஸ்பஷி' என்று. 'கீவோபயஜ்யதே' ஓரிடத்திலுமில்லை. ஜ்ஞானத்தினுடைய ஸ்வரூபோத்தபத்தியிலாவது, அதினுடைய டிலோத்தபத்தியிலாவது, ஜ்ஞானோத்தபத்தியிலாவது துதாஹத்திலாவது உபயோ கப்படுகிறதில்லை என்று அர்த்தம். உபயோகமில்லை என்பது மாதாமல். ப்ரகிலபலத் வங்குட என்று சொல்லுகிறார் 'ப்ரத்யுத' என்பதால். த்வைதவாஸனையை உண்டிபண்ணு வதாலென்று அபிப்பாயம்.

எனினும், உபநிஷத்துகளில் பழக்கப்பட்டிருப்பதாலும் ப்ரஹ்மமாயைமையில் நிரு பிக்கப்படாவினிருப்பதாலும் உத்தேதாத்தியுபாஸனம் ப்ரஹ்மவித்யையினால் அபேக்ஷிக்கப் பட்டிருக்கிறதென்று உத்தேதாதி விசாரம் நேராக ஸங்கதமாகிறதென்றால் சொல்லுகிறார் 'உத்தேதாதி' என்று. அங்கனமாகில், உபநிஷத்துகளில் அதின் அப்யயனமும், ப்ரஹ்மவிசா ரத்தில் அதின் விசாரமும் எவ்வாறு பொருந்தினமையில் சொல்லுகிறார் 'ஜ்ஞானஸ்வரூபத் வாவிசேஷாததி' ஜ்ஞானரூபத்வமென்கிற ஸ்வபாவத்தின் ஒற்றுமையினால் புத்திஸ்தமாக இருப்பதால் செயப்ப்பட்டது; ப்ரதானமான அர்த்தத்துக்கு உபயோகியாக செயப்ப்பட வில்லை என்றுபொருள். அதினால் என்-என்கிற ப்ரகந்தத்துக்கு உத்தரம் 'ஸத்விதி.' து-சப் தங்குள் இரண்டும் இரண்டு ஸந்தேஹங்களை நிவருத்திக்கின்றன. ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க ப்ரதானவஸ்துவக்கு உபயுக்தமாக இருப்பதத்தே பூர்வவ்ருத்தத்வத்தை நிகண்டி செய்கி றார்—அதாவது. 'நிமி' கர்மவிசாரத்தைக்காட்டிலும் வேறு என்று கருத்து. ப்ரதான மான அர்த்தத்துக்கு உபயோகியாக இருப்பதுபற்றி ஏற்படும் 'ஸங்கதி' ஸாக்ஷாத்ஸங்கதி. ஏதோ ஒரு ஆகாரத்தால் ஸம்யமிருப்பதுபற்றி புத்திஸ்தமாக இருத்தல் ப்ரஸங்காத்ஸங் கதி. ஆதலால், ப்ராஸங்கமான உத்தேதாத்தியுபாஸனசிக்கையினால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக் கிறதும், ப்ரதானார்த்தவிருத்தமாகவுயிருக்கிற கர்மவிசாரத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் தகாது. ஆனால், ப்ரதானமாகப் ப்ரகிபாதிக்கத்தக்க ஆத்மைகத்வவிஜ்ஞானத்தால் அபேக்ஷிக்கப்பட்ட பூர்வவ்ருத்தம் சொல்வதற்குத்தக்கது எனது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

இவ்விடத்தில் பாஸ்கியர்கள் எதிர்வாதம் செய்கிறார்கள்:—'பாலிபிதி' பாலம் என் பது பாதி அங்கிகாரத்தைக்காட்டுகிறது. சாஸ்த்ரம் எதை ப்ரதானமாகக்கொண்டிருக் கிறதோ, அதினால் அபேக்ஷிக்கப்பட்டதே பூர்வவ்ருத்தம் என்கிற இவ்வளவு மாத்ரத்தில் அங்கீகாரம். 'தத்பேக்ஷிதஞ்சு' என்பது ப்ரதிஜ்ஞா—நன்றால் எது அபேக்ஷிக்கப்பட்ட தல்லவென்று சொல்லப்பட்டதோ அதே அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பது வகாரத் தின் அபிப்பாயம். எதனாலென்றால், சொல்லுகிறார் 'கர்மஸமுச்சித' என்று. ஸமுச்சித சப்தமானது சேந்திருத்தலென்கிற அர்த்தத்தை மாத்ரம் உணர்த்துகிறதே ஒழிய

† ஸமுச்சயபராலம், “அல்லதவ்யம், ஆத்மவ்யாபிதி ஸமுச்சிதமீத்யாதிகாரத்” என்கிற இடத்தில் ஸமுச்சித்யபத்யபராலம் கர்மஜ்ஞாநாயாம் என்று நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. பின்னையொவ்வொன்றில், ‘கர்மஸமுச்சிதாத்தஜ்ஞாநாத்’ என்று விசேஷணவிசேஷ்ய பாவத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால், ஜ்ஞானப்பாதான்யம் அறியப்படுகிறது. கர்மத்தை அங்கமாகக்கொண்ட ஜ்ஞானத்தாலென்று அர்த்தம். ச்ருதியும் ‘யஜ்ஞேநாத்மேந’ இது முதலியது விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கர்மா வித்யாங்கமென்றால், ஸூத்ரகாரரின் ஸம்மந்தியைக்காட்டுகின்ற ‘வக்ஷ்யநிபேததி’ ரகசம், ப்ரதிபாதகஸமுச்சயத்தில். அங்கமாக இருப்பதினால் கர்மாவின்னுடைய அறுபத்தாண்டிப்பசிக்கப்பட்டதாக இருக்கும்; அதின் ஜ்ஞானத்துக்கு எவ்வாறு பூர்வபாவித்யம்? கர்மஜ்ஞானமானது ப்ரஹ்மவிசாரத்துக்குப்பின்னதாக ஏன் ஆகக்கூடாது?—என்றால் சொல்லுகின்ற ‘அபேக்யதேசேதி’. ப்ரயாஜம் முதலியதேபோல், நிபந்தகமானதாகத்துக்கு பலமுண்டாகிற நிலைமையில் அறுபத்தாண்டிமாக இருப்பதால், அங்கதயா அபேகை விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றாவது அத்யாயத்தில், நான்காவதாகத்தில், ஸபாஸ்யுத்தஸம் இருந்துகொண்டு விவாஹஞ்செய்து கொள்ளாதவன், மனையானை இழந்தவன் முதலியவர்களுக்கும், ஆசிரமவிசேஷத்தினி ரூபவர்களுமான ப்ரஹ்மவித்யாங்கத்தார்களுக்கும் கர்மங்களில், அறுபத்தாண்டித்தக்கு, தகாதது என்கிற பாகுபாடானது நிரூபிக்கப்பட்டுப்போகிறபடியால் அதை அபிப்பிராயப்பட்டு சொல்லப்பட்டது ‘தோ முச்சய, தேந’ என்று. அல்லது, நித்யநைமத்திக்களுக்கும் ஸமுச்சயம், கர்மவிவிதித்தர்களுக்கு ஸமுச்சயம் கிடையாதென்கிற விபாகம் அறியப்படுகிறதில்லை என்று பொருள்.

இது நிர்ணயப்பொருள்—பதார்த்தஜ்ஞானத்தை முன்பட்டதாகவன்றோ வாக்யார்த்தஜ்ஞானமுண்டாகிறது. ‘யக்ஞேநாத்மேந’ இது முதலிய வாக்யத்தினால் யக்ஞம் முதலிய கர்மாக்கள் பதார்த்தமாக இருப்பதாலும், வாக்யார்த்தஜ்ஞானம் பதார்த்தஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டிருப்பதாலும், யக்ஞம் முதலிய கர்மாக்களின் விசாரம் முந்தியது. ‘வீரீ விநவதம்நி’ இதுமுதலிய ‘வாக்யார்த்தஜ்ஞானமானது, வீரீவிமுதலான பதார்த்தஜ்ஞானம் இல்லாவிடில் உபபன்னமாகாதன்றோ, வாக்யார்த்தமானது பதார்த்தஸம்ஸ்கரணமாக இருப்பதால்.

‘பசுவைக்கொண்டுவா’ என்கிற வாக்யத்தினால் வ்யுத்தபத்தியுண்டாகுங்கால் ‘பசுவைக் கொண்டுவருதல்’ என்கிற வாக்யார்த்தத்தை முதலில் அறிந்த டீ ஆவாபோத்வாபமுகத்தால் பிறகு பதார்த்தஜ்ஞானமுண்டாவதால் வாக்யார்த்தஜ்ஞானம் பதார்த்தஜ்ஞானத்தை அவர்ப்பம் முன்னிட்டிட வருகிறதென்பது கிடையாது என்றால்,—

உத்தரம் கூறப்படுகிறது. வ்யுத்தபன்னப்பத்தினால் அர்த்தஜ்ஞானமுண்டாகும் ஸபத்தில் எல்லாவிடத்திலும் பதார்த்தஜ்ஞானத்தை முன்னிட்ட வாக்யார்த்தஜ்ஞானமுண்டாகிறது. வ்யுத்தபத்திகையிலேவென்றால், ப்ரமாத்மாதத்தாலோ, சப்தாத்மாதத்தாலோ வாக்யார்த்தஜ்ஞானம் முந்தி உண்டாகலாம். அதை ஒழிப அதே சபத்தாலல்ல, அதற்கு அர்த்தத்தோடு ஸம்பந்தாஹுரில்லாமையற்றி யோதகத்தவம் இல்லாமையால். வ்யுத்தபத்தியில்கூட வாக்யார்த்தஜ்ஞானம் முந்தியிருக்கவேண்டுமென்கிற நியமமில்லை,—பதார்த்தஸம்பந்தமில்லாவிடே இருக்கிற ‘அப்பாதாதாதுல’ முதலிய பதங்களுக்கு முதன்மை

† ஸமுச்சயம்—ஸப்பாதாநம்முள்ள இரண்டு. அல்லது, அதற்குமேற்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களின் சேர்க்கை (அல்லது) அநேகங்களின் சேர்க்கை.

§ ஆவாபம்—சேர்த்துக்கொள்ளுதல்.

¶ உத்வாபம்—தள்ளுதல்.

யாக அர்த்தத்தில் வ்யுத்தத்தி கானப்படுவதால், இந்த சப்தத்துக்கு இது அர்த்தம் என்கிற வ்யுத்தத்தில், வாக்பாந்தஜ்ஞானத்துக்கு பூர்வபாவம் இல்லாமைபாலும், இவ்வே வாக்யத்தில் யஜ்ஞம் முதலிய சப்தங்களுக்கு வ்யுத்தத்தி ஸம்பவிக்கிறதென்பதில்லை, வேதநேச்சாந் வ்யுத்தத்திருப்பான வாக்யார்த்தம் அபரத்யகூபாத இருப்பதால் கவராயனம் முதலியவற்றில்போல், வ்யுத்தத்தி உபபன்னமாகாது. அதனால் பதார்த்தஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டு வாக்யார்த்தஜ்ஞானமென்று கூறப்பட்டது.

'பாஸம்' என்கிற பதந்தொடங்கி மேலுள்ள வாக்யங்கள், வித்தாந்தியனுடைய சோத்ய பாதானங்களென்று வ்யாக்க்யாதாக்களால், வ்யாக்யானிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்பொழுதும் பதார்த்தவாக்யார்த்தபாவமானது கர்மவிசேஷணத்திற்கு ஹேதுவாக விவகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், 'அபேக்ஷிதேச' என்பதனால் அங்கமாக அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்கிற விவகையிருப்பதாலும், கர்மாக்கள் ஜ்ஞானத்துக்கு உத்பாதகங்களாக இருப்பதுபற்றி அதற்கு அங்கங்களானபடியால், உத்பாத்யத்திற்கும் உத்பாதனாத்திற்கும் பெளர்வாயம் நியதமாதலாலும், விசாரவிஷயங்களான கர்மஜ்ஞானங்கள் இரண்டுக்கும் பெளர்வாவாயம் இருப்பதால் அதற்கு சேஷமாக இருக்கிற விசாரங்கள் இரண்டுக்கும், அந்த கர்மத்தை அடைந்திருத்தல் ந்யாயமென்று கருத்து. † சேஷமாக இருப்பது ‡ சேஷி கர்மத்தை அனுஸரித்தே இருக்குமென்பது ந்யாயஸித்தமன்றோ! உதாஹரணம் 'ஸாரஸ்வதேன ஹோமேன பவத:' என்று ஸாரஸ்வதேஹோமங்கள் இரண்டும் ஒரே ஸமயத்தில் உண்டாயிருந்தபோதுலுங்கூட "யாஜ்நபுரோ நவாக்யா" மந்த்ரங்களை அனுஸரித்து ஸாரஸ்வதியாகம் முந்தியும், ஸாரஸ்வதமாகம் பிந்தியும் ஏற்படவேண்டியதாக ஆக, அவைகளின் அங்கங்களுக்கும்; அந்த கர்மத்தினுலேயே அறுஷ்டானம் கிரணயிக்கப்பட்டிருக்கிறபேரே த்ருஷ்டாந்தத்தில், தாஷ்டாந்திகத்திலும் சேஷிகளுக்கு க்ரமம் க்சாயக ஹேதுவைஷம்யபாந்ரமே, அவ்விரண்டுக்கும் க்ரமம் நிச்சயிக்கப்பட்ட பிறகு சேஷத்திற்கு சேஷிக்காமாதுஸரணம் அங்குமிங்கும் ஸமானம்.

ஆகவே விசாரத்தைக்குறித்து உபாஸனம் சேஷியாகயிருப்பதால், முன்னாவது அந்த யாயத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கிற உபாஸனசிந்தனத்திற்கு மாத்ரம் கர்மவிசாரத்தை அபேக்ஷித்து பிந்தியிருத்தல் வேண்டும் என்றும் சொல்லக்கூடாது. வித்யாவிஷயசிந்தனமும் அவைகளின் பலசிந்தனமும் அதலைபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதால் ப்ரஹ்மமாம்ஸை முழுவதும் கர்மவிசாரத்திற்குப்பிறகுதான் இருக்கவேண்டியதாக ஏற்படுகிறது. க்ரமமம் செய்கிறார். 'அத:' என்று பாஸமென்கிற சப்தத்தை முதலாகக்கொண்டகர்த்தமானது வித்தாந்தியின் சோத்யபரமாக இருந்தாலும் பாஸ்காமத்தில் நோக்குள்ளதென்று சொல்வது உசிதம்; "கர்மஸமுச்சிதாத் ஜ்ஞானாதபவர்க்குதே:" என்கிற இந்த கர்த்தம், பாஸ்கரபாஷ்யத்தில் இருப்பதாலும், அங்கபாவம் அவனால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதால் அது விஷயமான ஸூத்ரோபாதனத்திற்கு வி.ரோதரில்லாமையாலும், சப்தத்தாலும் அர்த்தத்தாலும் ப்ரத்யயிற்றை வருவதால் வித்தாந்திசோத்யமும் அதில் அந்தப்புதமாவதாலும் பாஸ்கரபக்ஷத்தைப். பாத்வபாகப் பக்ஷத்தைபும் ஆதாரமாகப்பற்றி 'பாஸ' மென்கிற பதத்தை முதலில்லக்கொண்ட கர்த்தத்தினால் பக்கத்தில் இருப்பவன் சோத்யம் செய்கிறானென்று நிர்வாஹம் செய்வது ஸாப்பாத்யகாரது.

† சேஷம் - அபாதானம்.

‡ சேஷி - பாதானம்.

அதில் இவ்வண்ணம் யோஜனை—கர்மஸமுச்சிதாத் என்பதிலுள் ஸமுச்சயம் விக்ஷிபக்சப்பட்டது. கர்மத்தோடு ஸமுச்சயிக்கப்பட்ட ஜ்ஞானத்தால் என்று விசேஷண வேசேஷ்ய ஹிவத்தால் தர்மதேசம் செய்ததானது ஜ்ஞானத்திற்கு மோகோபாபம்வப்பா வித்திப்ராசர்யமடியாக. ச்ருதியும், 'ஸ்த்யாஞ்சாவீத்யாஞ்ச' இது முதலியது. இந்த வாக்யத்திலுள்ள ம்ருத்புசுப்தமானது உபேயப்ராப்திவிரோதியான கர்மாவைச்சொல்லுகிறது. ப்ரதிபந்தநிலிருத்தி, ப்ரஹ்மப்ராப்தி இவ்விரண்டிம் ஸாத்யம்; கர்மேண கர்மஜ்ஞானம் ஸாதகம்வென்று யாதவ்ரககசுமதஸ்தர்க்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், 'ஸ்த்யாஞ்ச' என்கிற வாக்யத்தில் பூர்வகண்டம் ஸாதனத்வத்து. ப்ரதானமானது, 'ஸ்த்யாஞ்சா உத்தரகண்டமோ என்றால் ஸாத்யத்வம்வப்பரமென்று அவர்களுடைய கீர்வாஹம்.

'வக்ஷ்யபிகிசேதி'ஈ சப்தமானது ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட விஷயத்தினுடைய ஸமுச்சயத்தில் அங்கபாவத்தையும் சொல்லப்போகிறார் என்று அர்த்தம். ஜ்ஞானோத்பத்திக்குப்பிறகு கர்மாவக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு ப்ரதிபந்தகமாக இருப்பவைகளே விலக்கும் திறமையும், ஜ்ஞானோத்பத்திக்கு முன் கர்மாவக்கு ஜ்ஞானோத்பாதகத்வக்சுத்தியிருப்பதால் அதற்கு அங்கத்வமுமென்றல்லவோ அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அங்கத்வப்ராப்திபாதகமான ஸுல்தீரத்தை எடுக்கிறார் 'ஸர்வாபேக்சேதி.' ஸர்வாபேக்சா என்கிற ஸுல்தீரம் அங்காநிபாவத்தையக்காட்டுகிறது. 'ஸஹகாரித்வேநச' என்கிற, ஸுல்தீரமானது ஸமுச்சயப்ராப்திபாதகம்வென்றல்லவோ அவர்களுடைய ப்ரக்ரியை. அங்கபாவத்திலும், ஸமுச்சயத்திலும் ச்ருதிவாக்யமும், ஸுல்தீரமும் உதாஹரிக்கத்தக்கதாம் இரூபத்தினாலும், கர்ந்தலாக வந்திற்காக ஸமுச்சயத்தில் ச்ருதியும், அங்கவாவவிஷயத்தில் ஸுல்தீரமும் உதாசரிக்கப்பட்டது. அங்கவாவத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யங்களை விஷயமாகக்கொண்ட ஸுல்தீரத்தை எடுத்ததினால் பாஸ்காமதமும் அவலம்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. இவ்வண்ணம் இரண்டிம் தபாக கர்மாவின் அபேகை காட்டப்பட்டது. அதனென்னவென்றால் சொல்லுகிறார் 'அபேகதி'ஈ. ஸம்ப்ராசாந்யத்தினாலும், அங்கபாவத்தாலும், அபேகிக்கப்பட்டிருக்கிற என்றுமொருள். நிறுவ்தல்வரம் முன்போல, என்றாலும், யாதவ்ரகசுமதத்தில் கர்மவிராசர்யத்திற்கு பூர்வகிருத்தத்வம் சொல்லப்படவில்லை. எனினும், ஸமுச்சயத்தாலும், அங்கபாவத்தாலும் கர்மஜ்ஞானமோகித்தவென்று அவருள் உபாபதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அங்கவாயு மாந்ரத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு மொண்டி மதவக்யமும் அவைப்பித்து சோதனம் சொக்து பக்கத்திலிருப்பவனால் பூர்வகிருத்தத்வத்தை ஆபாதம் சொதல் வாய்க்காம சோதகம் செய்யப்பட்டதென்றதனால் கர்மண கர்ந்தவோதமிப்பில். ஸமுச்சய சப்தத்தை ப்ரதானமாக அங்கியப்பதில் ஸ்வாரஸ்யமிருப்பதாலும், அங்கத்வமான ஸுல்தீரத்தை எடுத்திருப்பதினால் அதற்குப்பிறகு ஸாத்யத்வத்வம், ஸாதனத்வத்வம்—இரண்டும் கிராகரிக்கப்பட்டோனென்பதாலும் இரண்டு மதங்களை அவைப்பித்து சோதகம் செய்யப்பட்டதென்று பூர்வகாரியர்களால் கீர்வாஹம் செய்யப்பட்டது.

ஹரிஹர்:—

மெததஹுஃ; ஸகருவிஸெஷுபுதஹீகவிநாருஸஹ
விஜிதாநாஷெவாவிஷுநிவருதஃ | ஸவிஷுநிவருதிருவ வி
ஜோகஷ: | வணபுஸுஷெஸெஷஸாயுஸாயமெதி சுதபுஷுதா
ஹுமஹுவிசுஸுஸுஸு ௧௨௨ ஸகருவெஷுஸுசுநிவருதிருவா
ஜிதாநிவருதஃ சுயலிவ ஸாயமம் ஹவெச | ஸுதயஸு ௧௨௨

ணாநிதிதூவியுமென நெடுக்கவினொராய்க்கா, ஜீதாநெடுவெல்ல
 நெடுக்கவாய நகவண் டுருப்பணி—“கூணவெவ்வாஸு தடுவதி”
 “தடுவெவ்வ கூடுவீனொ மொகூ: க்ஷீயத வனவெவ்வாஸு
 வுண்ணுவினொமொகூ: க்ஷீயதெ.” “வெவ்வெவ்வாஸு தடுவதி”
 “வெவ்வ வெவ்வ வுமெவ்வ வவதி.” தடுவெ வ்விசுவாதிஜீதா
 நெதி.” ஐதூநாடி யடுவ்வெவ்வாஸு யஜீதாதிசுவாதிசுவா
 விடுவதி, தவ்வாஸுநொயாஸு துணாவயாஸுநொயாஸு
 க்ஷுணாநெடுக்கவினொ வ்விசுவா துதாவாஸு
 தெ, ந வொவ்வாஸு; வ்விசுவா து துணாஸு | வ்விசு
 வ்வாஸு ஜாநாஸு ஜீதாநொதடுவாஸு ஜாநொவ்வாஸு
 வாயதாஸு துதாவாஸு—ஸாநொ தாநொ வ்வாஸு துதாஸு
 வ்வாஸு துதாவாஸு துதாவாஸு துதாவாஸு துதாவாஸு
 வ்வாஸு துதாவாஸு துதாவாஸு துதாவாஸு துதாவாஸு

இது சரியல்ல, —ஸகலமான விசேஷங்களுக்கும் ப்ரதிபடமாக
 வும், ஜ்ஞானமாத்ரஸ்வரூபமாகவுயிருக்கிற ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தினு
 லேயே அவித்யையானது நில்கிவிடுவதால். அவித்யையின் நிவ்
 ருத்தியே யல்லவோ மோக்ஷம், வர்ணவிசேஷம், ஆச்ராமவிசேஷம்
 ஸாத்யம், ஸாதனம், இதுகர்த்தவ்யதை முதலிய அந்தமில்லாத
 பேதங்களுக்கு ஆதாரமாக இருக்கிற கர்மாவானது ஸகலபேத
 ஜ்ஞானநிவ்ருத்திரூபமான அஜ்ஞானநிவ்ருத்திக்கு எவ்வாறு ஸாதன
 மாகும், ச்ருதிகளும் கர்மாக்கள் அநித்யபலத்தைத்தருவதால்
 அவைகளுக்குமோக்ஷவிநோதித்வத்தையும், ஜ்ஞானத்துக்குமோக்ஷ
 ஸாதனத்வத்தையும் காட்டுகின்றன ‘இவனுக்கு கர்மத்தால் அடை
 யப்பட்ட உலகம் முடிவுள்ளதாகவே ஆகிறது.’ எவ்வாறு இவ்வுல
 கில் க்ருஷிமுதலிய கர்மாக்களால் தேடப்பட்ட கெல்முதலிய பலம்
 க்ஷயமுள்ளதோ, இவ்வாறாகவே மறுமையில் புன்யத்தினால் தேடப்
 பட்ட ஸவர்க்கம் முதலியபலனும் க்ஷயமுள்ளதே. ப்ரஹ்மத்தை
 அறிந்தவன் உத்தமமான பதத்தை அடைகிறான். ‘ப்ரஹ்மத்தை
 அறிந்தவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான்’ ‘அந்த ப்ரஹ்மத்தையே
 அறிந்து அவித்யைத்தான்டுகிறான்’—என்கிற இதுமுதலியவைகள்
 வித்யையானது யஜ்ஞம்முதலிய கர்மாக்களை அபேக்ஷித்திருக்கிற
 தென்று கூறப்பட்டது. அதுவும்—த்வைதவாஸனாஜனகத்வாசிய
 பலத்வரூபவஸ்து விநோதத்தாலும், ஸப்பாத்தியாத் தஜிஜ்ஞாஸா
 பதகத ச்ருதியின் அக்ஷரங்களின் பர்யாஸோசனத்தாலும் அந்

உண்ணும் ஸாததத்தவந்திசுக்கப்பட்டது. ஸாதததீவித்தவந்தியப்படிருக்க எல்லாறு ஸாதததவந்தியத்தவந்திசுக்கப்பட்டலென்று எந்தெந்தவர, ஸாதததவந்தியத்தை வ்யதஸம் செய்கிறார் 'அவித்யா நிவருத்திரேவ ஹி மோக்ஷ' என்பதால். ப்ரஹ்மம் நித்யப்ராப்தமாக இருப்பதால் ப்ரதிபந்தநிவருத்தி ஒன்றே ஸாதததத்தக்கது; அதையடைந்தவன் பது ஸாதததத்தக்கதல்ல. 'ஹி'சப்தத்துக்கு இது அபிபிராயம். இந்த ப்ரதிபந்தநிவருத்தியானது கர்மாலினால் ஸாதததத்தக்கதாக உன்னால் சொல்லப்பட்டதோ, அதுவே ஜ்ஞானத்தால் ஸாதததவந்து ச்ருதிஸ்மருதிஸுத்திரங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது--"தமமவம் வதித்வாதிமருத்யுமேதி, ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்யதே ஸர்வபாசை:; நிசாம்ய தம் ம்ருத்யு முகாத் ப்ரமுச்யதே, க்ஷயந்தே சாஸ்யம்மாணி தஸ்யித் த்ருஷ்டே பராவரே, ஏவமேவம் வ்நி பாபம் கர்மா ச்விவ்யதே, ஜ்ஞாநஞ்னி: ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதே தயா, ததயிகம உத்தரபூர்வாகயோ:" (அவனை இவ்வண்ணமயின்று ஸம்ஸாரத்தைத்தாண்டுகிறான். ஸ்ருஷ்டி முதலியவைகளை விஜயாட்டாகக்கொண்ட பரமாத்மாவை அறிந்து ம்ருத்யுமுகத்தினின்றும் விடுபடுகிறான். அந்த பராவரவஸ்து காணப்பட்டவுடன் இவனுடைய எல்லா வினைகளும் க்ஷணிக்கின்றன. இவ்வண்ணமாக பரமபுருஷனை அறிந்தவனிடத்தில் பாபகர்மவானது ஒட்டாது. ஜ்ஞானமாகிற நெருப்பானது எல்லா கர்மாக்களையும் அவ்வண்ணம் தாம்பலாகச்செய்கிறது. உத்தரபூர்வாகங்கள் முறையே ஒட்டாடையும் காசமும் ஸம்பலிக்கிறது. இப்படியல்லவோ வித்யாமாகாதம்யநிப்படுகிறது.) இது முதலியவைகளால். ஆதலால், இரண்டு வாய்களால் ஸாததஸாதததத்தவந்தியருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறதில்லை.

அவித்யையின் நிவருத்தியே போக்பாச இருக்கட்டும், அதனால் கர்மணைப்பேக்பத்திற்கு என்னவெனில்,--கூறுகிறார் 'வ்ருஷ்டம்' என்று. இத்தப்பதத்தல் முன்கூறப்பட்டிருள்ள கர்மாலினுடைய பேதாவலப்பிதவானது சொல்லியிருப்பப்பட்டதாக ஆகிறது. ஆதிசப்தத்தினால் நிவந்தத்தவந்தி, ப்ராயச்சித்தகர்மங்களும் விவகரிக்கப்படுகின்றன; 'அநந்த'சப்தத்தினால் வர்ணம் முதலியவற்றின் பாஹுஸ்யம், 'விகல்பம்' பேதம், 'ஸகலபேததர்சனநிவருத்திரப ஜ்ஞானநிவருத்தே'மூலமான அஜ்ஞானநிவருத்தியின் பலமன்றே பேததர்சனநிவருத்தி. அதனால், பேததர்சனநிவருத்தியானது அஜ்ஞானநிவருத்தியினால் எடக்கியதென்று அத்தம். 'சுபுமிவ ஸாததம்' ஒரு விதத்தாலும் ஸாததமாகாதென்று கருத்து.

'வசநவிரோதம் வருகிறதிடத்தில்' ந்யாயம் முதன்மைடை வந்தியாது' என்கிற ந்யாயத்தால் ச்ருதியித்தவான கர்மாபேதக்கூடியானது ப்ரதிபந்தத்தக்கதாக ஆகாதென்று சங்கைவர, சொல்லப்பட்ட உபபத்தியால் ச்ருதியிடைய ஆறுகூடியத்தைக்காட்டுகிறார் 'ச்ருதயச்ச' என்பதால். உபபத்தியாத்ரால், அதனால் அஹுதாஹித்ததாயம் இருக்கிறதென்பது 'ச'சப்தத்தின் கருத்து. முன்பு பேதத்தை அவஸம்பித்து விரோதப்பாஸப்பட்டது. இவ்விடத்திலேவென்றால், பலத்தினுடைய அநித்யவதமால் வரும் விரோதமும் வேறு யுத்தியினால் காண்பிக்கப்பட்டது. "அநித்யபலத்தினால்" நித்யபலமான மோக்ஷத்திற்கு அநித்யபலத்தைக்கொடுத்திடுகிற கர்மா எவ்வாறு ஸாததனமாகுமென்றுபொருள். "ச்ருதய:"என்பதால் ஒன்றைக்காட்டிலும் அநேகவாய்க்களுக்கு ப்ராபல்யம் விவகரிக்கப்பட்டது. "தர்சயந்தி" என்பதால் மனவான அந்தமுள்ளதைவிட வ்யத்தமான அந்தமுள்ள வாய்க்களுக்கும் ப்ராபல்யம் கூறப்பட்டது. "அத்தவதேவாஸ்ய" கர்மாஸாப்பாசில் மோக்ஷத்திற்கு அநித்யதவம் வரும்; நித்யம்கில் கர்மவத்து ச்வரான பலத்ததைக்கொடுத்தும், தன்மை தவருவியிருத்தலால் என்று கருத்து. இந்த வாய்த்தில் கர்மாக்கள் அநித்யங்களென்று உரைக்க

கூறப்பட்டது. “ததய” என்கிற சூத்திரத்தினால் கர்மாக்கூடிய பலத்தவாக்கியம்பதூகற்பட்டது. பூர்வாஃபரணத்து அநேககாலங்காலாக அனுஷ்டிக்கப்பட்ட எல்லாக் கர்மாக்களும் முடிவுள்ளதென்பதைத்தெரிவிப்பதற்காக; “அஸ்மின் லோகே ஜுஹோதி யஜ்ஜே தபஸ் தப்யதே பஹூரீர் வாக்ஷஸுஸ்வரானி அந்தவகேதவாஸ்ய தத்பவதி” என்றல்லலீவா ச்ருதிவசனங்கள். அக்ஷரே கர்மணரபேக்ஷயவாதத்தில் இந்த வாக்யத்தை முதலில் எடுத்தது. “பாமர தாப்ஹி” என்பதற்குள் ஜ்ஞானத்துக்கு மோக்ஷாதந்தவம் சொல்லப்பட்டது. அடையத்தக்க வஸ்து, அடைகிறவன்—என்கிற பேதத்தை நிஷேதிப்பதற்காக “பாஹ்யேவத பாஹ்யைவபவதி” என்று எடுக்கப்பட்டது. “தமேவம்” என்கிற ச்ருதி வசனத்தினால் ஜ்ஞானபலந்தவம் ப்ரதிபந்தர்வருத்தி என்பது தெளிவாக்கப்பட்டது. ஜ்ஞானபலத்தைத் தவிர்த்த கர்மா முதலியவற்றிற்கு உபாயத்தவிரேதமும் இதனால் வந்ததும்; “நாந்யபரிதா” என்பதல்லவோ அடுத்த வாக்யம். இவ்வண்ணம் ஜ்ஞானத்துக்கே மோக்ஷாபாயவஸூதகநர்க்கத்தால் அனுரூபிக்கப்பட்டதும், எப்புடார்த்தங்களுடன் கூடியதுமான அபேக வாக்யங்களை எடுத்ததனால் “ஸ்த்லாம் சாலித்யாட்ச” என்று ஸமுச்சயபரமாக பிறரால் சொல்லப்பட்ட ச்ருதிபூர்வ வாதத்தமுள்ளதல்லவென்று கூறப்பட்டதாக ஆகிறது:—அது ஒன்றாக இருப்பதாலும், அஸ்புடமான அர்த்தமுள்ளதாக இருப்பதாலும், தந்தத்தொடு சீர்க்கிரகணமாலும், வேறு ச்ருதிகளுக்கு விரோதயின்றி வர்ணிக்கத்தக்கதாக இருப்பதாலும்.

இவ்வாறாக ஜ்ஞானமே மோக்ஷத்திற்கு உபாயம் என்பதில் ப்ரமாணங்களாக ச்ருதிகளும், உபபத்திகளும் காட்டப்பட்டன. பிறகு யஜ்ஞாதி ச்ருதியானது வித்யைக்கு கர்மா பேக்ஷையை ப்ரதிபாதிக்கிறதென்பதை நிரூபணம் செய்கிறார்—“யதபிச” என்பதால், வித்தாந்தி, பாஸ்கான், யாதவபாகசான் மூவர்களுக்கும் கர்மாவானது அபிடமாதலால் இப்படிப்பட்ட ப்ராதானத்தை “அபி”சப்தம் ஸூசிப்பிக்கிறது. ஸமுச்சய பரமான வாக்யத்திற்கு ச்ருத்யந்தரானாக நிரவாக்ய வருட்பொழுது யஜ்ஞாதி ச்ருதியும் நிரவாறிக் கத்தந்தென்று ஸமுச்சயாபிப்ராமுள்ளது “ச”சப்தம், அன்றிக்கே, அபிச என்பது ஒரே பதம். அப்பொழுதும் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரமாக ஸமுச்சயபரம், “யஜ்ஞாதி கர்மா பேக்ஷாவித்யா” என்று எது சொல்லப்பட்டதோ இந்த வசனவ்யக்தியில் ஸமுச்சயத்தால் வித்யையினால்பேக்ஷிக்கப்பட்ட நெதர்க்கர்மா சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ என்று அர்த்தம். வஸ்துவிரோதாவது தவதவாஸனையை உண்டாக்குதல், அகித்யமணாபலத்துடன் கூடி இருத்தல். ச்ருத்யக்கூடபாய்வசனாவது ஸப்பரத்யயார்த்தத்தின் ச்ருபணம். “சகராய” ஸமுச்சயத்தல், விதிநிஷேதாத்தத்தியில் உபயோகப்படுகிற மாதிரியைச்சொல்லுகிறார்—“அந்தகானேதி.” “ந ப்லோத்பத்தே” மோக்ஷாத்தத்தியில் அல்ல, “யஜ்ஞேத தநேத அதபஸா நாகநே ப்ரஹ்மண வவிதிஷந்தி” என்றுச்ருதி. பந்தத்தினின்றி விடுபடுகிற கர்மவிஷயென்று கருத்து. அக்ஷராய்லோசனை எவ்வாறு என்றால் கூறுகிறார் “விவிதிஷந்தி.” ச்ரவணத்தி. எவ்வுயஜ்ஞாதிச்ருதிப்யாலோசனத்தினாலும் ஞானகர்மாக்களுடைய ஸமுச்சயம் நுகரப்பட்டது. “ந ப்லோத்பத்தே” என்றிறவிடத்தில் பலசப்தத்திற்கு பேக்ஷத்தில் ஸ்வாஸ்யத்தாலே இவ்வாறு யோஜனையெய்யப்பட்டது. அன்றிக்கே, “யஜ்ஞாதி கர்மாபேக்ஷா வித்யா” என்கிற வசனபக்தியினால் அங்கத்தேவ அபேக்ஷிக்கப்பட்டதாக எந்த கர்மா சொல்லப்பட்டதோவென்று பொருள். “ந ப்லோத்பத்தே” வேதம் நோத்பத்தியிலில்லையென்று அர்த்தம். விவிதிஷத்யை அபேக்ஷித்த வேதனம் பலவன்றோ. மற்றது அனைத்தும் முன்போல, இந்த யோஜனையில் “யஜ்ஞாதி கர்மாபேக்ஷா வித்யா” என்று நிர்தேசஸ்வாஸ்யமிருக்கிறது; —வெண்ணால்,

இந்த கிரந்தேசமானது அங்காங்கிபாவமுள்ள ஸூத்ரஸ்மாரகமாக இருப்பதால். அன்றிக்கே யஜ்ஞாதி என்பதால் நிஷ்பன்னமானகரணத்திற்கு ப்லோத்பத்திதகையில் ப்ரயாஜம்முதலியவைபோல, எந்தகர்மா அங்கல்மன்று சொல்லப்பட்டதோ, அது பொருந்தாது என்று பொருள். “க ப்லோத்பத்தேன” போகோத்பத்தியில்லா கரணமயிருக்கிற வித்யைக்கு அனுக்ரஹமாக உபயோகப்படுகிறதில்லை என்று பொருள். இந்த யோஜனையில் அங்காங்கி பாவஸூத்ரஸ்மாரகங்கிரந்தேசத்திற்கும், ‘ப்லோத்பத்தேன’ என்கிற கிரந்தேசத்திற்கும் ஸ்வா ரஸ்யமிருக்கிறது. ‘விவிதிஷந்தி’ என்கிற சொல்லானது ‘அவ்விநாஜிகாமஸதி’ என்கிறவசகம் போலாதலால், யஜ்ஞம் முதலியவைகளுக்கு வேதநோபயோகித்வம் ஸம்பவிக்கலாம் என்று சங்கை வருமேயாகில், வேதநோத்பத்தியில் ஹேதுத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால் கர்மாவக்கு ஓதிகர்த்தவ்யதாத்வமும், கரணத்வமும் உபன்னமமாகாதென்று கூறுகிறார் “விவிதிஷாயாம்” என்கிற பதத்தை அதியில் கொண்ட இரண்டி வாக்யங்களால். அதில் சயாதி களோடுகூட ஸமுச்சயத்தாலும், விகல்பத்தாலும் தூத்கர்த்தவ்யதாத்வத்தை முதலில் கிராகரிக்கிறார் “விவிதிஷாயாம்” என்கிற பதத்தை முதலில் கொண்ட வாக்யத்தினால். இரண்டு வாக்யங்களால் கர்மாவக்கு ஸமுச்சயமும், விகல்பமும் கரணிக்கப்படுகிறது. சமம்முதலியவைகளெல்லாம் இந்தரியவ்யபாரங்காரின் நவ்ருத்திருபமாகையாலும், யஜ்ஞம் முதலிய கர்மாக்கள் அதன் ப்ரவ்ருத்திருபமாதலாலும், அந்யோந்யம் விரோதிகளாக இருப்பதினால் ஸமுச்சயம் உபன்னமமாகாதென்கிற அபிப்ராயத்தினால் ‘சமாதிகளுக்கே’ என்று கூறப்பட்டது. ஸமபலமுள்ளவைகளுக்கன்றோ விகல்பம். “பூத்வாத்மாநம் பச்யேத்” (ஸமாதானமுள்ளவனுக்கு ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்நிக்கவேண்டும்) என்று சமாதிகளுக்கு ஆத்ம தர்சனத்தைக்குறித்து நோகவே ஸாதனத்வமானது ந்யாயாபேகையிலாமலே சீக்ரமாக அறியப்படுவதால், அதிக பலமுள்ளவைகளாக இருப்பதாலும், விவிதிஷந்தி என்று யஜ்ஞம் முதலியவைகள் இச்சைக்கு ஸாதனங்களாக ஸ்வாஸமாய் அறியப்பட்டிருந்தபோதிலும், ஸ்வாரஸ்யப்பங்கத்தினால் “அவ்விநாஜிகாமஸதி” இதுமுதலான த்ருஷ்டாந்தப்ரியாலோசனரூபமான ந்யாயத்தை அபேக்ஷிப்பதினால், கர்மாவக்கு வித்யாஸாத நத்வம் விளம்பித்து அறியப்படுவதால் தூத்பலமாதலாலும், விகல்பம் கூடாதென்கிற அபிப்ராயத்தால் கூறுகிறார் “சூருதிரோவாஹ.” என்று.

அவ்விதமிருந்தபோதிலும், விவிதிஷந்தினால் அபேக்ஷிக்கப்படுவதால் கர்மாவும் ஜ்ஞானத்துக்கு உபயோகமானது, அவ்வாறிருக்க எப்படி இது விடக்கூடும்—சமாதிகன் எப்படி எதித்துக்கொள்ளக்கூடும்— என்று ஸந்தேமஹவா, அதை விலக்குவதற்காக கர்மாவக்கு சமாதிகளேக்காட்டிலும் வைஷ்டியத்தைக்கூறுகிறார் “அந்தரங்கோபாயதாம்” என்று. “பூத்வா பச்யேத்” என்கிறதினால் அந்தரங்கத்வம் ஸ்பஷ்டம். விவிதிஷைக்கு முந்தியன்றோ கர்மாவக்கு உபயோகம்; சமாதிகளோவென்றால், பிறதும் உபயோகப்படுகிறது—என்று எண்ணி “ஜாதாயாம்” என்று சொல்லப்பட்டது.

லாஷ்யம்—

ததேவம் ஜ்ஞானாஸ்தாதாநாஸிதாநஸிவஸஹிதமநுவிஸொஷகஜேஜிதகஷாயஸூ விவிதிஷொருதள ஸதூராவதேவ லொஜேஜேஜ்ஞவீக்ஷ, ஸாக்ஷேவாவிதீயம்’ (லா. கா. உ. க.) ‘ஸதூர் ஜ்ஞாநஜநக்ஷம் ஸவா’ (தெ. உ. க. க.) ‘நிஷ்ரவநிஷியம்

என்று காரணங்களால் நிலைநிற்கச்செய்வது—மனனம். இதற்கு விரோதியாய் அனாதியான பேதவாஸனையை கிரஸனம் செய்வதின் பொருட்டு இந்த அர்த்தத்தையே இடைவிடாது சிந்தித்தல்—நிதித்யாஸனம். சர்வணம் முதலியவைகளால் எல்லா பேதவாஸனைகளும் நீங்கினவனுக்கு வாக்யார்த்தஜ்ஞானம் அவிச்சய்யை நிவ்ருத்தியடையச்செய்கிறதாதலால் இப்படிப்பட்ட சர்வணத்துக்கு அவச்யமாய் அபேக்ஷிக்கப்பட்டதாக இருக்கிறதே பூர்வ வருத்தமென்று சொல்லத்தக்கது. அதாவது—நித்யமாயும், அநித்யமாயுமிருக்கிற வஸ்துக்களை, பகுத்தறிதல், சமம், தமம் முதலிய ஸாதனங்களின் ஸம்பத், இம்மையிலும், மறுமையிலும் பலானுபவத்தில் ஆசையின்மை, முக்தியடைவதில் விருப்பமென்கிற கான்கு ஸாதனங்கள். இவையிலாவியில் ஜிஜ்ஞாஸை உபபன்னமாகாது. அர்த்தஸ்வாபவத்தினாலேயே இதுவே பூர்வவருத்தமென்று அறியப்படுகிறது.

சுருதபரகாசிகை:—

ஜ்ஞானத்தைக்குறித்து கர்மாவுக்கு காரணத்தொடரில் என்று சொல்லுகிறார் 'ததேவா' என்று. காரணத்தால் ஸம்பவிக்கிறதென ஆசங்கித்து நிரூபிக்கும். ஓட்டிக்கொள்ளுதலாலல்ல. விசத்தபாண மனதல்லவோ காரணம். 'நஸா நு விசத்தேத' (நாட்டார வாய்ந்த மனதால்) என்று ச்ருதி இருப்பதினால். 'தத்' கூறப்பட்ட காரணங்களால் 'வொம்' ஸமுச்சயத்தாலும், விகல்பத்தாலும், இதுகாத்தவ்யதாந்வம் உபபன்னமாகாது போகவே எவ்வகம் முதலிய மறுமையுபபன்னங்களுக்கு ஸாதனமான கர்மாவுக்கு விவிதிவாஸாதந்தவம் பொருந்தாதென்பதைப்பரிஹரிப்பதின் பொருட்டு 'அநிபிஷ்டஹிதபல' என்கிற சப்தம் கூறப்பட்டுள்ளது. விவிதிவையும் கூட அந்த கர்மாலோகம் ஸாதிக்கத்தக்கதாக இருப்பதால் பலமாக ஆகிறது. அந்த விவிதிவைக்கு அநிபிஷ்டஹிதத்தவ்வாய்ருத்தியின்பொருட்டு 'பலவிசேஷ' என்று கூறப்பட்டது. விவிதிவை விதிப்பதை உத்தேசித்து இப்பொழுதுங்கூட அணுகுபாணத்திற்காக கர்மஜ்ஞானம் அபேக்ஷிக்கப்பட்டது என்ற எந்தென்ற நிவ்ருத்தியின்பொருட்டு 'ஜ்ஞானாத' சப்தம். அபேக்ஷாவிசத்தி என்ற இதுமுதலிய வசனங்களால் இப்பொழுதும் அநிவ்யக்தத்தவ்வாதந்தகிற சங்கலை உபவருத்திப்பதற்காக 'சத' சப்தம். காரணம் கர்மத்தினால் கல்பிக்கப்பட்டதென. இப்பொழுது விவிதிவெதாப்பத்கு காரணத்தால் மூன்றாவது அபேக்ஷா கர்மாலோகம் அநிவ்யக்தானம் கல்பிக்கத்தக்கதென்று ச்ருத்தி.

தே—அந்த கர்மாலோகம், ச்ருதிதவ்வாதந்த—அநித்யபாணத்தினால்து. 'கத்யாய பக்தி: கர்மாணி ஜ்ஞானம் து பரபா சதி: கத்யாய கல்பி: பக்தே: ததே: ஜ்ஞானம் பரபா சதே: (கர்மாண பரபாணோ பகவா: செய்கின்றன. ஜ்ஞானம் பரபாணம், அனாதாதந்தகலைகளுக்குள் சிறத்தது கர்மாணோ பரபா: பகவானால் பிறந ஜ்ஞானம் மண்ணு) என்றல்லவோ ஸ்மருதி.

இவ்வண்ணம் விவ்வினைவு உண்டான அளவில் ஸூனோத்பத்தி ஸாதனத்தைச் சொல்லுகிறார் 'ஸதேவ' என்று. ஸதேவ இதுமுதலானது காரணவாக்யம். 'ஸத்யம் ஜ்ஞானம்' என்பது சோதகவாக்யம். ஸத்யஜ்ஞானாதிவாக்யங்களால் பலித்த வ்யாவ்ருத்தியைத்தெளிவாய் காட்டுவதற்காக "நிஷ்கலம்" முதலான வாக்யம் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. "அயமாத்மா ப்ரஹ்ம" என்பது ஐக்யவாக்யம். உபக்ரமம் முதலிய ஆறுவிதமான தாற்பரியங்களோடு கூடிய வாக்யதாற்பரியத்தை நிர்ணயிப்பதற்கு ஆறுவித ப்ரமாணங்கள் உண்டு. அவையாவன:—(க) உபக்ரமம்—உபஸம்ஹாரம், (உ) அப்யாஸம், (ங) அபூர்வதை, (ச) பஸம், (சி) அர்த்தவாதம், (சு) உபபத்தி,—இவைகள் தாற்பரிய நிர்ணயங்களாகும்.

ஐக்யவாக்யத்தைக்காட்டுகிறார் 'தத்வமஸி' என்று. இந்த வாக்யத்தில் ப்ரஹ்மத்தோடு ஜீவவிசேஷத்திற்கு ஐக்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஐக்யமானது எல்லா ஆத்மர்களுக்குமென்று அறிவிப்பதன்பொருட்டு 'அயமாத்மா ப்ரஹ்ம' என்ற வாக்யம். இது முதலிய வாக்யம் ஜ்ஞானோத்பத்தியில் காரணம்:—கர்மாவல்ல என்று பொருள். வாக்யத்தாலுண்டாகி ஜ்ஞானமானது அவித்யைக்கு நிவர்த்தகமாகுமேயாகில், 'சாவணம்' முதலியவைகள் பூர்வகமான த்யானவிதியானது பயனற்றதாக ஆய்விடுமென்று ஆசங்கித்துச் சொல்லுகிறார் 'வாக்யார்த்த' என்று. சகாரமானது சங்கையை விலக்குகிறது. அவைகளுடைய ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லுகிறார்—'சாவணம் நாம்' என்று. ப்ரதிபாதகாரி—நிஷ்பாதனத்தில் ஸமர்த்தங்கள். வாக்யத்தினாலுண்டான ஞானத்தினுலென்றல்லவோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

எதத்திரோதி—ஆத்மகத்வவித்யாவிரோதி. சாவணம் முதலியவைகள் இவ்விதமான ஸ்வரூபமுள்ளவைகளாக இருக்கலாம். இவைகளுக்கு எவ்வாறு வாக்யார்த்தஜ்ஞானத்தில் உபயோகம் எனில் சொல்லுகிறார்—“சாவணமநாதியி:” என்று. வாக்யார்த்தஜ்ஞானோத்பத்திக்கு விரோதி எதோ அதை நிரஸகம் செய்வது உபயோகமென்று அர்த்தம். இதிகூடறப்பட்டுள்ள காரணத்தினால். ஜ்ஞானகர்மஸமுச்சய அங்காங்கிபாவாநுபபத்தி ஹேதுக்களால் என்று அர்த்தம்.

எவம்ரூபஸ்ய—பந்தநிவ்ருத்தியில் கர்மாவை அபேட்சியாமலிருக்கிற வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்திற்கு உபக்ரமமாயிருக்கிற சாவணத்துக்கு; ப்ராஸங்கிமான அர்த்தத்திற்கு அல்ல. அவச்யாபேக்ஷிதம்—தவறாமல் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அபேக்ஷிக்கப்பட்டதும் எது, என்றால் சொல்லுகிறார்—தச்ச என்று. யாது காரணத்தினால் இது அபேக்ஷிக்கப்பட்டது, எனில்—கூறுகிறார் 'அநேகவிநா' என்று. ஜிஜ்ஞாஸாநுபபத்தே:—விசாரம் உபபன்னமாகாததால். அனுபபத்தியை உபபாதிக்கிறார்—'அர்த்தஸ்யபாவாத், என்று அர்த்தஸ்வபாவம் எப்படி? இவ்வாறாக—நித்யநித்யவஸ்துவவிவேகத்தால் அநித்யஸம் ஸாரிகபலபோகத்தில் ஆசையின்மையும், நித்யமான புருஷார்த்தத்தில் விருப்பமும் உண்டாகலாம். அதற்குப்பிறகு சாவணம் முதலியவற்றில் ப்ரவ்ருத்தி மனதின் அவதானத்திற்குக்காரணமாக இருப்பதால் கடம் முதலியவைகளின் ஸம்பந்தியானது அந்த சாவணத்திற்கு உபயுத்தயாகிறது. அர்த்தஸ்வபாவாதேவ—பூர்வ ப்ராக்ருத்தத்தாலேயே என்ற எவகாராபிப்ராயம். ஜ்ஞானத்துக்கே உபாயத்வமும், கர்மாவுக்கு அநபேக்ஷிதத்வமும் அர்த்தஸ்வபாவத்தாலன்றோ முன் சொல்லப்பட்டது. அல்லது, "அநேக விநா ஜிஜ்

நி உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்பாலோ பூர்வதாபஸம், அர்த்தவாதோபபத்திசு வங்கம் தாற்பரியநிர்ணயே, —

ஞானாநுபபந்தே:” சமம் முதலியவற்றின் அர்த்தஸ்வபாவத்தால் என்று அர்த்தம். சமம் முதலியது பூர்வவ்ருத்தமாக இருக்கட்டும், கர்மாவும் பூர்வவ்ருத்தமாக இருக்கட்டும் என்று விடை அறிவிக்கிறார் “அர்த்தஸ்வபாவாதேவ” என்று. எந்த அர்த்தஸ்வபாவத்தால் சமம் முதலியவற்றிற்கு பூர்வவ்ருத்தத்தம் வந்திருக்கிறதோ, அதே அர்த்தஸ்வபாவத்தால் மற்றதுக்கு பூர்வவ்ருத்தத்தவ்ருத்தமில்லாததென்று முதல் வகைக்கு கருத்து. மற்றது பூர்வவ்ருத்தமல்லவென்பதற்காக இரண்டாவது வகை. இந்த இடத்தில் அர்த்தஸ்வபாவசப்தத்தால் சமாதிகளுடைய அர்த்தஸ்வபாவம் சொல்லப்பட்டது. ஜ்ஞாநார்த்தஸ்வபாவமும், கர்மார்த்தஸ்வபாவமும் அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கிறது.—வென்னால், ஜ்ஞானத்திற்கு கர்மானை அபேகையாக உபாயமாக இருப்பது ஸ்வபாவபாசனாலும், கர்மாவும் பேதத்தை அவலம்பித்திருப்பதபற்றி விருத்தஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதாலும், சமம் முதலியவைகள் சிவ்ருத்தபுமாதலால் ப்ரவ்ருத்தபுமான கர்மானை விசேஷிக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளதாக இருப்பதாலும்.—ஸாதன சதுஷ்டயமே பூர்வவ்ருத்தம். மற்றதல்ல வென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. “இதேவே பூர்வவ்ருத்தமிதி ஜ்ஞயதே” இதம் வசு சப்ததிராஸ்ட்டம் அபேயாக அந்யயோக வ்யவச்சேதபரம். இதம் சப்தமேவென்றால் ஸாதனசதுஷ்டயமே பூர்வவ்ருத்தமென்பதைக்காட்டுகிறது. வகைமானது கர்மாவின் நிராஸத்தை விளக்குகிறது. சமம் முதலியவைகளின் அர்த்தஸ்வபாவத்தால் அவைகளின் அபேயாகசிவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது. ஆகையால், ஜ்ஞாநகர்மாக்களுடைய அர்த்தஸ்வபாவத்தாலும் அந்யயோகசிவ்ருத்தி உண்டாகிறது.

ஹாஷ்டத்:—

வளதடிசு^{க்} லவதி—^{க்} ஸ்ரீஸ்ரீரத்னாபாபாஜிகாவிஜ்ஜரத்ன
 சிவாராஜாதி^{க்} ஸ்ரீஸ்ரீரத்னாபாபாஜிகாவிஜ்ஜரத்ன

[illegible]

இது சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. பரதம்ஸ்வரூபத்தை மறைக்கிற அவித்தியையை மூலமாகக்கொண்ட வாஸ்தவம்ஸ்வரூபேதஜ்ஞானமே பத்தத்துக்குமூலம், பத்தமும் பரமமார்த்திகமன்று, அதுவும் (பேதஜ்ஞானமும்) மூலமாகிற அவித்தையுடன் பரமமார்த்திகமாக இல்லாமலிருப்பதினால் ஜ்ஞானத்தாலேயே சிவர்த்திக்கப்படு

கிறது. நிவர்த்தகமான ஜ்ஞாகமானது 'தத்வமஸி' இத்யாதிவாக்யத் தால் உண்டாகிறது. அப்படிப்பட்ட இந்த வாக்யஜன்யஜ்ஞானத்தி னுடைய ஸ்வரூபோத்பத்தியிலாவது, கார்யத்திலாவது கர்மாயுக்கு உபயோகம் கிடையாது. விவிதிஷையிலேயே கர்மாக்களுக்கு உப யோகம், அதுவும் பாபமடியாக வந்த ரஜஸ்தமஸ்களின் காசத்தின் வழியாக ஸத்வகுணத்தின் வருத்தியினால் உண்டாகிறதென்று— இந்த உபயோகத்தைக்கருதி 'ப்ராஹ்மணர்கள் அறிய விரும்புகி ருர்கள்' என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் கர்மஜ்ஞாகம் உப யோகமில்லாததால் முன்கூறிய ஸாதகசதுஷ்டயமே சூர்வவ்ருத்த மென்று சொல்லவேண்டும்.

ஸகலவிசேஷங்களுக்கும் ப்ராஹ்மம் நிவர்த்தகமாக, எவ்வாறு ஸர்வாரப்ரவ்ருத்தி உண்டாகலாம், எவ்வாறு வர்ணார்த்தஜ்ஞானத்தினாலேயே அவிய்யாவ்ருத்தி உண் டாகக்கூடும், எதனால் அந்தக் காணத்திற்கு அழுந்து உண்டாகிறது, கர்மாவினால் எவ்வாறு அதற்குத் தாழ்மை எய்தப்படுகிறது, அந்த அர்த்தஸ்வபாவங்கள் எவ்வாறு அந்யயோக வ்யவச்சேதங்களுக்கு காரணங்களாக ஆகக்கூடும்—என்றிரு சங்கை உண்டாக, முன்கூறப் பட்டுள்ள அர்த்தத்தை ஒன்றாகத்திரட்டிக்காட்டாளின்றிடுகாண்டு சங்கைகளைப்பரிஹரித் திருர்—"ஏததுத்தம்" என்று.

'ப்ராஹ்மஸ்வரூபாச்சத்திகா' சப்தத்தினால் ப்ராஹ்மம் ஸகலவிசேஷபாத்யநீகமாக இருந்த போதிலும், ஸ்வரூபத்துக்கு மறைவு ஏற்படுவதால் பேதஜ்ஞாகம் உண்டாகிறது என்று உரைக்கப்பட்டது. பேதபாவது அறிகிறவன், அறியத்தக்கவை முதலியது. அபராமர்த் திகமான பேததர்சனமே பந்தத்துக்கு மூலம்; கர்மா அல்லவென்று கருத்து. கர்மாவும் ப்ராந்திரியாயாக வந்ததென்று கருத்து. அன்றிக்கே, பேததர்சனமே அபராமர்த்திதம், ஸத்யமாக இருக்கத்தொன்றுமில்லை—என்று கருத்து. அவ்வாறு இருந்தாலன்றோ காமாபேனை, பந்தபாவது பிறப்பு, இறப்பு முதலியது. "பந்தச்சாபராமர்த்திக:" அவி த்யய அடியாக வந்திருக்கிற அபராமர்த்திகமான பேதஜ்ஞானத்தின் கார்யமாக இருப்ப தால் என்று கருத்து. அதனால் கர்மநாபேக்யத்திற்கு என்ன ப்ரியோஜனம் எனில், கூறுகிறார்—"ஸச" என்று, "அபராமர்த்திகதவாதேவ" முன்கூறப்பட்டதாகவே இருக்கிற அபராமர்த்தியத்தினால் கர்மநாபேக்யவலித்தவ்யன்பது வகாராபிப்ராயம்.

"ஜ்ஞானகைவ:" கர்மாவினால்லவென்று பொருள். அபராமர்த்தஸர்ப்பிவ்ருத் திக்கு ரஜஸ் ஜ்ஞானத்தைத்தவிர்த்து ஸ்வரூபதேயோபாநைரூபமான ப்ரியோபேனை இங்லை யன்றோ. இவ்வண்ணம் ஸயஸமுச்சாரம் மறையப்பட்டது. ஜ்ஞானத்தைக் குறித்தும் கர் மாயுக்கு ஸாதகத்வமில்லைப்பன்று சொல்லுகிறார்—"நீவர்த்தகஜ்ஞா" என்று. நிவர்த்தக ஜ்ஞாகம் ப்ராணணத்தால் உண்டாவதென்று கருத்து. ப்ராணணத்தினாலுண்டாகிற சிப்பி ஜ்ஞானமல்லவோ, வெள்ளியை விவசுதுகிறது. இங்கு கூறாநிகளுக்கு அதிகாரத்தவ்ய தாத்வமிகுப்பதினால் கர்மாயுக்கு கிரோதத்தினால் அதிகாரத்தவ்யதாத்வமும் இல்லையென்று அபிப்ராயம்.

அதற்கு வெள்ளையெனில் சொல்லுகிறார் 'தஸ்ய' என்று. தஸ்ய—அர்மாவை அபேகழிக் காமஸ்ருத்திற. ஏதஸ்ய—அத்தவதவிய்யயமான. 'தத்வதத்' இவ்விரண்டு சப்தங்களுக்கும் பா

ஸ்துதவாசித்வம் ஸமாணமா : இருந்தபோதிலும், 'சாத்திஸ்ருத்தி ஸகீபத்திலிருத்தி' என்பது விசேஷணங்களுடன் கூடிய வஸ்துக்களின் பாரமர்சால்லவோ தருந்தது. அந் வைதவியுபயோகத்தில் காரணத்தைக்கூறுகிற 'வாஷ்யஜக்பஸ்ய' என்று. தத் த்வமஸி-முதலிய வாக்கியங்களுடையிருப்பதால் அந் வைதவியுபயத்தவ்வரன்று கருத்து.

கார்யே—மோகூதத்தில். அஸ்வனயாகில், எவ்விடத்தில் உபயோகமென்றால் சொல்லு வுறார் 'விவிதிஷநாயாம்' என்று. துசப்தமானது, கரணத்வத்தையும், இநிகர்த்தவ்யதாத் வத்தையுந் நிரஸம் செய்தது. உபயோகம் எவ்வாறாக என்பதைக்கூறுகிறார் 'ஸகீ' என்று. பாபமூல என்பது தொடங்கி அந்:கரணைகரால்பத்வாரேண என்று முன் கூறப்பட் டின்றது விவரிக்கப்பட்டாக ஆகிறது. ரஜஸ்தமஸ்கரணைய நாகம் முதலியது, இந்த வாக்யத்தில் சப்தத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படவில்லை எனில் சொல்லுகிறார் பூதீமம் என்று. அபிப்பிரேய சப்தத்தத்தால் சங்கைக்குப்பரிஹாரம். இநி என்பது ஹேனுவில். வஸ்து விரோதத்தால்—இநிகர்த்தவ்யதாத்வம், கரணத்வம் முதலியவற்றின் அனுபபத்தி ஹேதுக் களாமிலன்பது அர்த்தம். 'இமம் உபயோகம்' ரஜஸ்தமஸ்களின் நாகம் ஸத்வத்தின் அபி வ்ருத்தி ஸ்வரூபமான பரம்பரோபயோகமென்று கருத்து. 'விவிதிஷநீத்யுத்தம்' என்ப தற்கு 'ஏததுத்தம் பவதி' என்பதோடு அங்வயம். ப்ரக்ருதத்தை உபஸம்ஹாரம் செப்கி றார்—அத: கர்மஜ்ஞாநஸம்—என்று. அத:—விவெதத்தும், எடுப்பதற்கும் கர்மஜ்ஞாநம் அபேகிதமில்லையாவென்று கருத்து.

இவ்விடத்தில் வ்யாக்யந்தாக்களால் இரண்டு ஸங்க்ரஹச்சிலாகங்கள் சொல்லப்பட்ட டிருக்கின்றன.

விரோதாத் ப்ரமாணத்வாச்சித்தசுத்யுபயோஜாத்.

ஜ்ஞானமாத்ரஸ்ய ஹேதுத்வச்ச்ருதேஸ்ஸாமர்த்தயோபி ச. (க)

கூமாத்யங்கதாம்காராத் த திகர்மஸமுச்சய:

ச்ரவணவிக்காராக் த்ரவாஷ்யஜா சிவிமோசிகா. (உ)

(விரோதத்தாலும், ப்ரமாணமில்லாணையாலும் சித்தசுத்திக்கு உபயோகப்படுவதாலும், ஜ்ஞாநத்துக்கு மாத்ரம் ஹேதுத்வத்தைக்கூறுகிற ச்ருதியினால், ஸாமர்த்தயத்தினாலும் சகாயிகளை அங்கங்களைக்கொண்டிருப்பதாக ச்ருதிவசம்புரப்பதாலும், ஜ்ஞாநகர்ம ஸமுச்சயமானது மோகூஸாதனமாகது. ச்ரவணம் முதலியவற்றால் கர்மராக ப்ரகாசிக் தித வாக்யஜ்யஜ்ஞாநோ பந்தவிவர்த்தகம்) என்று.

விரோதாத்—என்பதிலால் கர்மாக்கள் அநித்யபலத்துடன் கூடியதாக இருப்பதாலும், பேதவாஸனையை உண்டிபண்ணுவதாலும் விரோதத் விவகரிக்கப்பட்டது. 'ஸாமர்த்தயத்' என்பதினால் ஜ்ஞாநத்துக்கு மித்யார்த்தவிவர்த்தகத்தில் கர்மரைபேக்யரூபமான வஸ்து ஸாமர்த்தயம் விவகரிக்கப்பட்டது.

சுருதப்ரகாசிகை:—

வித்தார்த்தத்தை ஆரம்பிக்கிறார் அத்ரோச்யதே—என்று. இந்த பூர்வபக்ஷத்தில் வித்தார்த்தம் கூறப்படுகிறதென்று அர்த்தம்.

பூர்வபக்ஷங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தங்களில் விரோதமில்லாத அம்சத்தை ஒப்புக்கொண்டு மறுமொழி கூறுகிறார் 'யதுக்தம்' என்று. அவிய்யாபிவ்ருத்தி: ப்ரதிபந்த நிவ்ருத்தி: ஸாதாத்தின் த்வித்வநிராஸனமானது அபிமதமென்று பொருள். எந்த ப்ரதிபந்த நிராஸம் கர்மஸாத்பம்,—என்று சொல்லப்பட்டதோ அதற்கு 'தமேவம் விதித்வாதிமருத் யமேதி' இது முதலியவைகளில் ஞானஸாத்பத்வம் கூறப்பட்டது. ப்ராமப்ராப்தியோவென்றால் தானாக வந்திருக்கிறது. எவகாரங்களால் வேறு ஸாத்யமும் வேறு ஸாதனமும் வ்யாவ்ருத்திக்கப்படுகிறது. என்றாலும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி, இஷ்டப்ராப்தி ஐரண்மொருக்கிறது. ஆகிலும், ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயுள்ள இஷ்ட-தாமான ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு தனியாக உபாஸாத்பத்வமில்லாமையால் ப்ரதிபந்தநிவ்ருத்தியே ஸாத்யம். தானாகவே எல்லாவற்றையும் நேராகக் காண்பதில் தகுதியுள்ள ஜ்ஞானமானது ப்ரதிபந்தமும் நிவ்ருத்தித் தவடும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபப்ரபுருஷவெவம் முதலிய அனைத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறது. அனை உடைந்துபோனால் ஜ்ஞா-தானாகவே எப்படி செல்லுகிறதோ, ஒருவராலும் நடத்தத்தக்கதல்லவோ, எப்படி கல்லக்கொண்டு வருவதற்காக வழியை மோடிபள்ளமில்லாமல் ஸமமாகுதல், அந்தக்கல்லை கடத்துதல் இவ்விரண்டும் எவ்வாறு தனித்தனியான யத்நங்களால் ஸாத்யங்களோ அவ்வாறு இல்லை—என்று அர்த்தம். அல்லது, பாவார்த்தமே அபாவரூபமாதலால் அவிய்யாபிவ்ருத்தியே, ப்ரஹ்மப்ராப்திபென்று பொருள்.

ஸாத்யஸாதனங்களுடைய த்வித்வநிராஸம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதேயாகில் விப்ரதிபத்திவிஷயம் எது?—என்கிற கேள்விக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார் அவிய்யா—என்று. ஸாதனஸ்வரூபவிசேஷத்தில் விப்ரதிபத்தி என்று அர்த்தம். கிம்ரூபம்—கர்மங்களே அங்கங்களாகக் கொள்வதற்குத்தகுதியுற்றதாக உன்னால் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானமா?—அல்லது, கர்மங்கள் அங்கங்களாகக்கொள்வதற்குத்தகுதியுள்ளதாக நம்மால்? சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானமா?—என்று பொருள். கிம்ரூபமென்கிற பதத்தால் கருதப்பட்டதை விவரிக்கிறார் கிம்—என்று. கிம் வாக்யாத்—இது முதலியவற்றால் அந்யபதத்தையும் தன்மதத்தையும் சொல்லுகிறார்; பரமதநிஸ்ப்பம்ல்ல. தொடக்கத்தில் பரபக்ஷராகாரணம் செய்ப்படுகிறது. தன்பக்ஷத்தை ஸ்தாபனம் செய்தலோ, பிறகு என்று அபிப்பாயப்பட்டுச் சொல்லுகிறார் தாவத்—என்று. தாவதிக்கத்தக்கதான இரண்டிலுள் ஒன்றின் தாவணம் செய்யப்படுகிறதில்லை. ஏனெனில் கூறுகிறார் தஸம்—என்று. விதாநத்தேரணா—ப்ரமாணஜ்ஞானம் வஸுததத்தரமேயொழிய புருஷதத்தம்மல்ல, செய்யவும், மாற்றவும் அசம்யமாக இருப்பதால். ஆகையால், புருஷதத்தரமேயில்லாததால் அது விதிக்கத்தக்கதல்ல என்று அவர்களாலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று கருத்து. வாக்யாதேவ—ப்ரம்மஸ்வரூபபரவாக்யத்தினாலேயே. வ்யூத்தப்திபுள்ள புருஷனைக் குறித்து ந்யாயாநுக்ரஹித வாக்யத்திற்கு அர்த்த போதகத்வம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாக இருக்கிறது; விதிக்கு அநிஸம்ஸ; அதைக்கேட்பதில் புருஷனுக்கு ப்ரவ்ருத்தியும் சாகத்தாலேயே என்று உபபாதிக்கப்பட்டது. என்றாலும் சாகத்தல்ல. ஆகிலும், அந்யகவதியே, அத்பாநம் செய்ப்பட்ட முழு வேதவாக்ய விசாரத்தில் ப்ரவர்த்தமாதலால் 'ப்ரஹ்மம் குவீ' இது முதலான விதியானது ப்ரஹ்ம னுமற்றதே. ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்துக்கு ச்ரேயஸ்ஸாதகத்வம் அனெனிகாரதலால் அதற்கு

தாந்ருப்பெண விதேயத்வமுண்டொழி சொல்லுவது சரியல்ல;—சிப்பியில் வெள்ளி முதலிய ப்ரபத்திற்கு நிவர்த்தகமான ஜ்ஞாநத்தைப்போல, பந்தநிவர்த்தகஜ்ஞாநத்துக்கு ந்ருஷ்டாந்தவம் ஒப்புக்கொள்ளுவதால்.

இதனால் விதிக்கு வைபவ்யம் ஸம்பவித்திற்று. அதனால் அடிக்கடி ஆவ்ருத்திக்கப் பட்ட ஸாக்ஷாத்காரபத்திஸ்வரூபப்ரதிபாதகங்களும், உயிருள்ளவரையில் அனுஷ்டிக்கத் தக்க அக்ஷேபோதரம் முதலியவைகளை நிர்நூகித்தறவைகளும், 'யாவந்நவீமோக்ஷயே அமு ஸம்பதஸ்யே.'

(எவ்வளவு வரையில் ப்ராபத்தகர்மசேஷமான சரீரத்தால் விடப்படுகிறேனெல்லையோ அவ்வளவு காலம் வரையில்—தான் விடப்படும். பிறகு ப்ரஹ்மத்தை அணுகி ஸ்யஜ்ஞாநத்தை அடைப்போகிறேன்) என்று சரீராவஸாநத்தில் வாப்பாங்கிற முத்தியைச்சொல்லு கின்றவையையும் நாவலிசேஷங்களால் ஸ்ரீவஜ்ஜடைய உத்தரபாணத்தைச் சொல்லுகிற மாரகப்ரதிபாதகங்களையுமாய் அநேக ச்ருதிகள் ப்ரயோஜனமித்தவைகளாக ஆகவேண்டிய தாகும் என்று.

ஸ்ரீவண்ணம் அநேக ச்ருதிவிரோதத்தைக் காட்டுவதற்காக கஸ்யலிதாநயந்தரோ ணுபி—என்று கூறப்பட்டது. பிறகு ப்ரத்யக்ஷவிரோதத்தைக்காட்டுகிறார்—'தாவந்மாத் ரேண' என்பதால். அவ்வளவு அம்சமானது அநேகவிட அதிகத்திலும் ஸ்ருத்திபடியால் அதை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக 'தாவந் மாத்ரேண' என்று உரைக்கப்பட்டது. அநேக சாந் த்ரவிரோதரூபமாகவும், ப்ரத்யக்ஷவிரோதரூபமாகவுமிருக்கிற இந்த திரண்டு தூஷணங் களையும் சொல்லாளின் பகவானான ஆபஸ்தம்பராலும் வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநபாதரம் மோக்ஷ னாதனமென்பது மறுக்கப்பட்டது. எவ்வாறு என்றால், "புத்தேக்ஷேமப்ராபணம் தச் சாஸ்த்மாரவிப்ரதிவிர்த்தம், புத்தேசந் கேக்ஷேமப்ராபணம் இதைவ 5 திந்நமுபலபேத, ஏதேக பாம் வ்யாக்யாத்." (வாக்யார்த்தஜ்ஞாநம் வந்தவுடன் முத்தியை அடைதலென்பது சாஸ்த்மாரவிருத்தம். வாக்யார்த்தஜ்ஞாநாத்ரத்தினால் ஜீவந்முத்தி வருமானால் இங்கேயே துக்கத்தை அறியாமலிருக்கவேண்டியதாக வரும். இதனால் ம்ந்ததும் வ்யாக்யானிக்கப் பட்டது.) என்று. "சாஸ்த்மார:" என்கிற பஹுவசனத்தினால் முன் உதாஹரிக்கப்பட்ட அநேக ச்ருதிகளின் விரோதம் கருதப்பட்டது.

விப்ரதிவிஷயவது அதிக பலமுன்னதினால் நாராகிக்கப்படுதல்; ப்ரகரண ஸயம் போல துலயபலமுள்ளதினால் நிராகரணமல்ல. பஹுசாஸ்த்ரவி்ரோதம் ப்ரபஸ்தரம். 'பூயஸாம் ஸயாத் பஸ்யஸ்த்வம்' (அநிக வசனங்களுக்கு ஸ்வல்பவசனத்தைவிட பலநிச்சம் உண்டாகலால், என்ற ந்யாத்நாலென்கிற அபிப்ராயத்தால் விப்ரதிவித்தவென்று உரைக்கப்பட்டது.

இந்த தூஷணத்திற்குப் பிறர்கனால் திரண்டு விதமாக எந்த மறுமொழி உரைக்கப் பட்டதோ அதை அதுவகித்து தூஷிக்கிறார் 78 வாச்யம்—என்று. வாக்யம் ஜ்ஞானோத் பத்தியை இப்பொழுது உண்டிபண்ணுகிறதில்லை. என்று ஒரு சர்வாவஹம் அதைக் கூறுகிறார் பேதேதி. இப்பொழுது ஜ்ஞானோத்பத்தி காணப்படுகிறதென்றால் அதன் பரி ஹாரத்தின் பொருட்டு சொல்லுகிறார் அவித்யாவிர்த்தகம்—என்று. பிறதும் வாக்யத்தினு லேயே அவித்யாவிர்த்தகமான விசதஜ்ஞானோத்பத்திபுண்டாகுமேயானால் இப்பொழுதே உண்டிபண்ணப்படும் வரையில் கூறுகிறார் தேநவாஸகாயாப்தி. ப்ரதிபந்தகபாவங்கட காரணஸார்பத்தில் உள்ளடங்கினது. ஆகையால், ஸாம்கரியின் குறைவினால் ஜ்ஞாநமுண் டாகவில்லை. நாராநிவிதிகள் ப்ரதிபந்தகநிர்வாஸத்துக்கு ஸாதகங்களென்று கருத்து.

இதனால் சாஸ்தாபாத்தியக்ஷரோதங்கள் ஐரண்டிம் பரிஹரிக்கப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன. ஜ்ஞாநாதிகர்களாக ச்ருதிஸம்ருதிபாவீதர்களான ஸங்காதிசுருங்குகூட ஞாநாநுத்பத்தி உபபந்நமாகாதென்கிற சங்கையை நீக்குவதற்காக வேறு நிர்வாஹத்தைக் கூறுகிறார் ஜாதேயி—என்று. அவித்யை ஒன்றானதாலும், ப்ரபஞ்சபாதிபாஸமானது அந் விசீயமான ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்வபந்ருபமாக துருப்பதாலும் ஸ்வஸ்ய என்று—கூறப்பட்டது. 'ந தோஷாய' அநிவர்த்தகத்வமானது தோஷத்தின்பொருட்டு ஆகிறதில்லை. ஜ்ஞாநோதயமுண்டாகியும் ப்ரயக்ஷ்ருத்தி உண்டாகாமலிருப்பதில் த்ருஷ்டாந்தத்தைக் காட்டுகிறார் சந்த்ரைகத்வம்—என்று. பேதஜ்ஞாகம் சிவ்ருத்தியாமலிருந்தால் பந்தகமாக ஆகட்டுமென்கிற விஞ்ஞாக்கு விடை அறிவிக்கிறார் அக்ஷ்ருத்தயி என்று. நெகமுலத்வமே—அவித்யை என்கிற மூலம் வெட்டப்பட்டு போனபடியால். கார்யகரமாக ஆகிறதில்லை—எவ்வாறு, எரிக்கப்பட்ட வஸ்துமானது முந்தின ஸந்த்வேசத்தோடு அறியப்படாவிடின்னி ருந்தபோதிலும், உதித்துத்வம் முதலிய கார்யங்களுக்கு யோக்யமல்லாததாக க்ரமமாக வீராசத்தை அடையுமோ,—எவ்வாறு குயவனால் சுற்றி விடப்பட்ட, சக்ரமானது சுற்றும்படி செய்விக்கிறவனுடைய செய்கை ஒய்ந்துபோனாலும்கூட முந்தின வேகத்துக்கு உண் பட்டபடியால் கொஞ்சகாலம் தானாகவே சமூன்று க்ரமமாக ஒய்வடைகிறதோ. அவ்வாறு என்று கருத்து.

இங்கு இதி சப்தத்திற்கு ந ச வாச்யம் என்பதோடு அந்வயம்.

லாஷ்யம்:—

ஸதூரம் லாஷ்யூரம் ஜோநாமுதூதூநாவவதே: | ஸதூரவி விவரீதவாஸநாயாஜெவாவதெஸுவிஜாதிவிஸுபாயகஜோமொதூதிஸுபுமாசி. ஸதூவி வாகூரயஜோமெஸுநாதிவாஸநாயாஜாசுயா ஹெஜஜோநகமாவதூதஜதி லவதாநஸகெகூத வகூட; ஹெஜஜோநலாஷ்யூரம் சுவி வாவநாயா வியூராலிவகெவந ஜோமொதூதெதூவ நிவூதகவாச | ஜோமொதூதூவவி வியூராலிவாயாஸுஸூரம் நிவதூகாஜோரலாவாசு சுஜாலிஷவி நாவூர வாவநாயா நிவூதி | வாவநாகாயபு ஹெஜஜோநலிஹேலிம், சுய வாமாவதூதஜதி வாலிஸலாஷிதலிவம்ஜஜோநாஜென து வாயகவஸிதாவவி வியூரஜாமஹெதோ: வரஜாயபுதிவிராஜிஷெஷஸூ ஜாமவாயுசுவாலாவெநாவி நஷுசுவாசு, வியூராமாவூநிரவிருகா, ப்ரவ்ருபுரோணவாயிதகெவந ஸயாடிகாயபுஜு நிவதூதெதி சுவிவ ஹெஜவாஸநாநிரவநகாரெண ஜாமொதூதிஸூவமூதூரம் சுஜாலிஷவி ஜாமொதூதிதூ வெகூதி: ஹெஜவாஸநாயா சுநாடிகாமொவலிதகெவநாவாரிதிதவாசு, தவிரெயிலாவநாயாஸுசுவாடிநயா தநிரவநாமாவவதே: | சுதொ

வாக்ஸூரமபுஜாநாடிநுஷேவ யூரதொவாவஸநாடிஸவ்வாஸு
ஜாமம் வெஷாணவாடுகெவி புலி கீதடி ||

நயாநுக்குந்ரீ தவாக்யமாகிற ஸாமக்ரீ இருக்கும்பொழுது ஜ்ஞானமுண்டாவதில்லை என்று சொல்வது பொருந்தாது. விபரீத வாஸனையிருக்கும்பொழுதே ஆப்தர்களுடைய உபதேசம், அனுமானம், இவை முதலியவைகளால் பேதவாஸனைகளுக்கு, பாதகமாகிற ஜ்ஞானத்தின் உத்பத்தி காணப்படுவதால் பொருந்தாது. வாக்ஸூரத்த ஜ்ஞானமுண்டானபோதிலும் அகாதியாயுள்ள அல்பபேத வாஸனையினால் பேதஜ்ஞானத்துக்கு ஸாமக்ரியான வாஸனையும் மித்யாருபமானது பற்றி ஜ்ஞானோத்பத்தியினாலேயே நிவ்ருத்தி அடைந்துவிட்டபடியால் ஜ்ஞானம் இறந்தும்மித்யாருபமாக அந்த வாஸனை போகாமலிருக்குமேயாகில் வேறு நிவ்ருத்தவஸ்து இல்லாமையால் ஒரு பொழுதும் இந்த வாஸனைக்கு நிவ்ருத்தி உண்டாகாது. வாஸனையின் கார்யமான பேதஜ்ஞானம், மூலமற்று இருத்தபோதிலும்கூட தொடர்ந்து வருகிறதென்பது பாலனுடைய பேச்சு.

சக்தரன் இரண்டு என்கிற ஜ்ஞானம் முதலியவற்றிலோவென்றால், மித்யாஜ்ஞானத்துக்கு ஜேதுவான பரமார்த்ததீயிரம் முதலிய தோஷமானது ஜ்ஞானத்தால் பாதிக்கத்தகாமையால் இந்த ஸங்கிதியிலும்கூட விராசமடைகிறதில்லை. ஆகையால், மித்யாஜ்ஞானத்தின் அநிவ்ருத்தி விருத்தமல்ல.

கசிய முதலியவற்றில் ஸர்ப்பத்தின் பயம் முதலிய கார்யங்களோவென்றால் ப்ரபலப்ரமாணத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் கிவர்த்தி அடைகிறது.

மேலும், பேதவாஸனையின் நிராகாணவாயிலாக ஜ்ஞானோத்பத்தியை உப்புக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு ஒருபொழுதும் ஜ்ஞானோத்பத்தி ஸித்தியாது.

பேதவாஸனை அகாதிகாலமாக வ்ருத்தி அடையும்படி செய்யப்பட்டு அபரிமிதமாக இருப்பதாலும், அதற்குவிரோதியான பாவனை அல்பமாக இருப்பதாலும் இதனால் அதை நிரஸிப்பதென்பது பொருந்தாது. ஆகையால் வாக்ஸூரத்த ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் வேறுகவே இருக்கிற நயானம், உபாஸகம் முதலிய சப்தங்களால் சொல்லத்தக்க ஜ்ஞானமானது வேதாந்தவாக்யங்களால் விதிக்க இச்சிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சுருதப்ரகாசிகை:—

முதலில் ஜ்ஞாநாதுத்தத்தியை துவதிக்கிறார் ஸத்யம் என்று. ந்யாயத்தினாலுபகரிக்கப் பட்ட வாக்யமே ஸாமம், பேதவாஸனையானது ப்ரதிபத்தாக இருக்கிறது—என்றால் சொல்லுகிறார் ‘ஸத்யமபி’ என்று. நிவர்த்திக்கத்தகுந்த வாஸனே நிவர்த்தத்தின் உத்தத்திக்கு ப்ரதிபத்தமாகாதென்று பொருள். ஆகிசத்தத்தால் இந்திரியம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. எவ்வாறு, நெடுங்காலமாக இருண்டதை குகையில் தீபமானது ப்ரகாசமுண்டாகாமல் இராத்தோ, அந்த தீபமானது ஏற்றப்பட்டவுடன் இருள் எவ்வாறு நாசமுடைகிறதோ, எவ்வாறு ஒரு இடத்தில் ஸ்பந்தமாகி வாக்யத்தினால் மனிதன் நெடுங்காலம் ப்ராமமுன் னவனாக இருந்தபோதும், அங்கு ஸ்பந்தமில்லையென்று ஆப்தோபதேசத்தால் அறிவிக்கிறாரே—எவ்வாறு காடு எரிக்கப்பட்டலில்ல என்கிற வசந்தத்தைக்கேட்டு நெடுங்காலம் ப்ராமமுன்னவனுக்கு பிறகு அங்கு சென்று கணல் முதலிய அடையாளங்களைக் காண்பதினால் காடு தீயினால் எரிக்கப்பட்டதென்கிற ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறதோ—எவ்வாறு நெடு நேரமாக ஸ்பந்தப்பென்று நினைக்கப்பட்டிருந்த வஸ்துவில் ஸம்பத்திச் சென்றவுடன் இந்திரிய வ்யாபாரத்தால் சுயம் என்கிற ஜ்ஞாநம் உடனே உண்டாகிறதோ—அவ்வாறு என்கிற அபிப்ராயத்தால், ‘ஆப்தோபதேசவிங்காதிபிர்பாதகஜ்ஞாநோத்தத்திதர்சகாத்’ என்று சொல்லப்பட்டது. வேதாந்தவாக்யமன்றோ தார்வ்ட்டாங்கிகம். அதனால் ஆப்தோபதேசம் முதலில் எடுக்கப்பட்டது.

பிறகு இரண்டாவது நிர்வாணத்தை அநுவதித்து நிர்வதிக்கிறார் ‘ஸத்யமபி’ என்று. மாநாயா—அல்லபென்று அர்த்தம். பவதா—பாவியத்தைத்தவிர்த்த எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் மித்யாத்வத்தைச் சொல்லுகிற உன்னால் என்று சுருத்து.

பவதா என்கிற பதத்தினால் ஸூகிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் ‘பேதேதி.’ வாஸனையங்கூட மித்யாத்வபாததால் அதற்கு ஜ்ஞாநத்தினால் நிவர்த்தத்தால், அவச்யம் ஆசாயிக்கத்தத்தன்று சுருத்து. ஜ்ஞாநமுண்டாகிப்பங்கூட வர்ஸனையானது நிவ்ருத்தி அடைவதில்லை, என்று சொல்லப்படுகிறதா?—அல்லது, அது நிவ்ருத்தித்தபோதிலும் காரணயில்லாமல் பேததர்சனமுண்டாகிறதா?—என்ற இரண்டு சங்கைகளை மனதில் வைத்துக்கொண்டு முந்தினதைப்பிரிவுறிக்கிறார்.

‘ஜ்ஞாநோத்தத்தாவபி’ ப்ரந்நாதத்தைத்தவிர்த்து மறந்தெல்லாம் மித்யையானபடியால் வாஸனையும் ஜ்ஞாநத்தினாலேயே நிவர்த்திக்கத்தத்து அப்படி இல்லாவிடில், நிவர்த்த கார்தாமும் ஜ்ஞாநமாதலால் அது இதை நிவ்ருத்தியடையச் செய்யாதென்று பொருள். தானாகவே வாஸனே என்கிறதென்றாலோ அது யுத்தமன்று; “ஸ்வயமேவ” என்கிற சப்தத்தால் பாதகஜ்ஞாநபேதையின் இன்னம் விவகரிக்கப்பட்டிருக்குமாதில், அழிகின்ற வாஸனேக்குங்கூட ஸத்யத்வம் ப்ரஸங்கிதம். ஸ்வயமேவ நய்தி—என்பதினால் தன்னாலேயே தன்னை நாசப்படுத்திக்கொள்ளாதல் விவகரிக்கப்பட்டிருக்குமோயில் வாகாதார். பலத்துக்கு உபாந்த்யமான காரணத்தின் நாசம் முதலியதால் நிர்க்கப்படுகின்றன இருந்தபோதிலும்கூட ஸத்யத்வப்ரஸங்கம் அவர்ஜ்யமே,—கர்மசப்தம் முதலியவை வகையில், வைசேஷிகர்களால் அப்படியே வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பதுபற்றி அவைகளுக்கு பாரமார்த்தம் காணப்படுவதால். மேலும், ஸ்வப்காவஸ்தையில் காணப்படுகிற வஸ்துக்களின் உத்தத்தி முதலியதுபோல, வாஸனே மித்யையாக ஆகுமபோது அதன் உத்தத்தி ஸ்திதிகளும் மித்யையாக ஆவதால், அதன் விநாசமும் மித்யாத்வம்; ஆகையால், விநாசவிஷய ப்ரமையானது மீண்டும் இருக்கிறபடியால் சேஷயில்லாமல் ப்ரமகிவ்ருத்தியானது உண்டாகாது.

பிறகு இரண்டாவது ஸந்தேஹத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் 'வாஸகா' என்று. 'சிந்தாமரம்' அறுக்கப்பட்ட வாஸினையாகிற மூலம். "பாலிசபாஷிதம்" காரணமின்றி காரியம் உண்டாக வேண்டியதாக ஏற்படுவதால் என்று பொருள்.

பேதஜ்ஞாநம் காரணமில்லாமலே உண்டாகுமேயானால், அப்பொழுது முந்தியும் ஜ்ஞாநத்தை அபேட்சிக்காமலே உண்டாகலாம்,—சர்வணம் முதலியவற்றிலாமலே வாச்யார்த்தஜ்ஞாமுண்டாகலாம்,—அவியையிலாமலே ஜகத்ப்ரமமும் உண்டாகலாம்,—அதிஷ்டாநமில்லாமலே அவித்யையும் காரியகாரியாகலாம்—என்று கருத்து. அங்ஙனமாகில், பாதக ஜ்ஞாநமிருக்கும்பொழுதே யாது காரணத்தால் சந்தர்த்தவீதவத்திற்கு நிவ்ருத்தி வருகிற தில்லை?—என்கிற வினாவிற்கு விடை கூறுகிறார் தல்கந்தா:—என்று. துசப்தமானது விவக்ஷிதமான அர்த்தத்திற்கு வைஷய்யத்தை உணர்த்துகிறது. பாதகஸந்திதாவயி—பாதகஜ்ஞாநத்தின் ஸந்தியில் கூட திரிமாம், காசம், தாமசம்—ஆகிய தோஷங்கள் பரமார்த்தமாதலால் ஜ்ஞாநத்தால் பாதிக்கக்கூடாததாக ஆகின்றன என்று கருத்து.

அவைகள் பரமார்த்தங்களை என்று வ்யவஹாரத்திற்காவது பிறதால் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கவைகள். மூலமேயே. ஆப்தோபதேசத்திற்கு அடுத்த கூண்டத்தில் சுயம்நில் ஸர்ப்ப வ்யவகாரத்திற்கு காசம் வருவதுபோல, தோஷம். மித்யை என்கிற வசந்தத்திற்கு அடுத்த கூண்டில் தோஷநிவ்ருத்தியினால் சந்தர்த்தவீத வ்யவகாரங்களுக்கு நாசம் வரவேண்டியதாக ஆகும். ஜகையால், தோஷமிருப்பதால் பேதப்ரமமாகிறது மூலமுள்ளது. இதனால் பாதகஸந்தியில் பாதிக்கத்தக்கதின் ஸந்தையம், காரணமில்லாமலே காரியமுண்டாகுதல் என்கிற ஜ்ஞாநி தூஷணங்களும் த்ருஷ்டாந்தத்தில் பரிசுரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. அந்ந்ரமத்திலேயேயன்றால், இரண்டு தூஷணங்களும் இருக்கவே இருக்கிறது. அப்படியானால், ஆப்தோபதேசம் முதலியவற்றுக்கு வையர்த்தம் வருமென்றால், சொல்லுகிறார்—பரபல என்று. ரஜ்ஜுவில் பாப்புப்ரமமுள்ள மனிதனை அபேக்ஷித்து பயம் முதலிய காரியங்களின் நிவ்ருத்தியானது பலமாக உரைக்கப்பட்டது. ஆதி ரப்தத்தால் ஸ்ரீதல் முதலியது காக்கப்படுகிறது. இரண்டு சந்தர்த்தம் என்கிற ஜ்ஞாநத்திலும் தன்னுடைய தீவிரங்கள் தோஷமுள்ளவைகளால் என்கிற புத்தி நிவ்ருத்தியும், தோஷதம் முதலியவற்றில் ப்ரவ்ருத்தியும் பலம். இர்த்தஜால்கப்பாடிகளில் ப்ரமத்துக்கு தோஷ ப்ரபலமாக இருப்பதால், உள்ளபடியே ப்ரமமாக இருந்தபோதிலும் அஸ்தயவீஷயத்வ நிச்சயம் ப்ரதிபத்தாக ஆகுமென்று அதை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக ப்ரபலப்ரமாண சப்தம். 'நிவர்த்ததே' தோற்றமிருந்தபோதிலும் வீஷயம் ஸத்யம் என்கிற நிச்சயப் படியாக ஆப்தோபதேசம் முதலியது பயம் முதலியவற்றின் நிவ்ருத்திக்கு தோஷமென்று பொருள். அல்லது, உள்ளபடி வஸ்துவ்ருபத்தை நோக்கம் காண்பதற்கு உரிய ப்ரவ்ருத்தியின் வாயிலால் பயம் முதலியதின் நிவ்ருத்திக்கு காரணமென்று பொருள். துசப்தம் சங்கையை விளக்குகிறது.

ஜ்ஞாநத்தின் அறுத்தப்பதிபகமானது அநேகர்களுக்கு அபிமதமாக இருப்பதால் விரித்தொவலோகந்ததிலும் அதை துஷிக்கிறார்—அபிச என்று. இது ஸர்ப்பமல்ல சுயம். என்பது போல் த்ருஷ்ட த்வாரத்தாலன்றோ பேதநோகாரணம். அத்த்ருஷ்ட த்வாரமாக பேதநோகாரணம் ஏற்படுமேயானால் பேதத்துக்கு ஸத்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால், அநிகரண பேதவாஸனைக்கு அப்பமான அத்தவத வாஸனையினால் நோகம் உபாந்நோகாதென்று பொருள்.—அத்த்ருஷ்டத்வவாரமாக நிவர்த்தயத்வம் சொல்லப்படுமேயாகில் நிவர்த்திக்கத்தக்கதற்கு ஸத்யத்வம் அரிஷ்டமல்ல; த்வா

னத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்க ஸர்ப்பத்துக்குப்போல, வ்யவஹார-தசையில் வாஸனைக்கு ஸத்யத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவதால் ஜ்ஞாநம் உண்டாகிவிட்டதேயாகில் அந்த பேத வாஸனையின் உத்பத்தி, ஸ்திதி, விநாசங்கள் — பாதிக்கப்பட்டவைகளாக ஆகும்— எனில், இவ்வண்ணமல்ல. த்யானந்தால் நிவருத்திக்கத்தக்க ஸர்ப்பத்திற்கு அகித்யத்வமே. ஒருபொழுதும் பாத்த்வம் விர்த்திக்கிற்றதில்லை. அப்படிப்போலவே, அந்ருஷ்டத்தினால் நிவர்த்திக்கத்தக்க வாஸனைக்கும் வாஸ்தவமான ஸத்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஜ்ய பாவநாநுபமான நிதித்யாஸநம் ப்ரதிபந்தநிவர்த்தகமாகுமேயாகில், கூறப்பட்டுள்ள தோஷம் வரும். அதுவோ ப்ரதிபந்தநிவர்த்தியின்பொருட்டி ஆகாது. பின்னையோவென்றால், வாக்யார்த்தஜ்ஞாநத்தின் உதயத்துக்கு ஸஹகாரி, என்று சொல்லில், இப்படியல்ல. ஸ்ம்ருதிக்ருபமான நிதித்யாஸனமானது அனுபவஸாபேக்ஷமாக இருப்பதால் அதற்கு வாக்யார்த்தஜ்ஞாநத்தை உண்டிபண்ணுவதில் ஸஹகாரித்வம் பொருந்தாது—என்றாலும், ப்ரோக்ஷாநுபவத்திற்கு த்யானம் அநுபகாரமே. ஆகிலும், நிதித்யாஸந்தினால் உதவி புரியப்பட்ட வாக்யமானது அப்ரோக்ஷபுத்திக்கு காரணமாக ஆகலாம்—என்றால், இவ்வண்ணமல்ல. நிதித்யாஸந்தினால் ஸஹகரிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், சாப்தமாக இருப்பதினாலேயே அப்ரோக்ஷஜ்ஞாநத்திற்கு காரணமாகாது, ஜ்யோதிஷ்டோமவாக்யம்போல, இவ்வண்ணமாக சாஸ்த்ரப்ரத்யக்ஷங்களுக்கு விரோதம் வருவதாலும், அவைகளுக்கு அவிரோத நிர்வாஹம் உபபந்தமாகாமையினாலும், வாக்யார்த்தஜ்ஞாநமாத்ரத்திற்கு நிவர்த்தகத்வம் ஸம்பவியாமையாலும், வேறு வழி இல்லாமையால் வாக்யார்த்தஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேறாகவே இருக்கிற முக்திஉபாயஜ்ஞாநம்விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று கூறுகிறார் 'அத:' என்று.

லாஷ்யம்:—

தயா வ ஸூதய:—'விஜாயபுஜ்ஜாநம் கூவீகத' 'சுநாவிஷு விஜாநாகி' 'ஷ்ஜிதெவாத்நம் யூயய' 'நிவரயுதம் ஜாதூஜ வாசு பூஜுவதெ' 'சூக்தாநதெவ நொகஜுவாவீத' 'சூக்தா வாசுநெ' 'ஓஷ்டவூ, ஸ்ரோதவெநா ஜெவெநா, நிபியூலிதவூ, வெஸாஜெஷ்டவூ வஸவிஜிவலிதவூ' ஈதெவஜாஜூ: |

சுது நிபியூலிதவூ ஈதூஷிதெநகாஜூஸு 'சுநாவிஷு விஜாநாகி, விஜாய புஜ்ஜாநம் கூவீகத' ஈதெவஜாஷிவிவாசூயாஷ்டாநவூ யூநொவகாரகசுவாடி நூவிஷு விஜாயஈதூநதி புஜ்ஜாநம் கூவீகத, விஜாநாகிநதி யூநம் வியீயதெஸ்ரோத வூ ஈதி வாநுவாடி; ஸ்ராயூயஸூயாஷ்டவாசெநாயீதவெ டி வாரூஷு; ப்ரயொஜநவடிஷாவவொயிசுவடிஸாநாதுனி ணாயய ஸூயதெவ ஸூவணெ புவதகத ஈதி ஸூவணஸூ ப்ராவசுவாசி ஸூவணப்ரதிஷ்டாஷ்டகாநநவூ ஜெவூ ஈதி வாநுவாடி | தஸூயூநதெவ வியீயதெ | வக்ஷுதிவ— 'சூவநதிரவகூஷாவதெஸாசி' (ஸ். ஸதி, ச. க. க.) ஈதி |

தழிதவவமெயாவாயதயா வியிதிதம் வெதநபாவாஸந
 திதவமஜெதெ; விதநபாவெஸுரநுதிசுரெணாவசுரொவ
 ஸம்ஹாரதஸுநாசு | 'தெநா ஸுதெதநபாவாஸித' உதநுத
 'லாதி' உதவதி உதீதநு யஸஸா ஸுதவவபுலெந ய
 ஸவம் வெத 'நவ வெத சுசுசுலெந ஹெஷி; ஸுதெதெத
 வெரவாஸித' 'யவதெத யதவெத ஸ தெதததத' உதநுத
 'சுந உதநதாம் ஹவெர தெததாம் ஸாடி யாம் வெதததவா
 ஸ' உதி ||

ச்ருதிகளின் தாத்பர்யமும் அவ்வண்ணமே. "அறிந்து உபா
 ஸானையை செய்யக்கடவன்" அறிந்து, டே என்று ஆத்மாவை
 த்யாதி "அவனை ஸாக்ஷாத்கரித்து ம்ருத்யுவின் வாயிலிருந்து விடு
 படுகிறான்." ஆத்மாவையே லோகம் உபாஸிக்கடவது. அடே!
 ஆத்மாவனது நிச்சயமாக காணத்தக்கது, ச்ருதிவசகங்களால்
 கேட்கத்தக்கது, மகம் செய்யத்தக்கது, அந்த ஆத்மா தேடத்
 தக்கது, அது அறிய இச்சிக்கத்தக்கது—இவைமுதலிவைகள்.

இங்கு "விதித்யாஸிதவ்ய;" என்ற சப்தம் முதலியதோடு
 ஏகார்த்தமாக இருப்பதால் "அதுவித்ய விஜாநாதி விஞ்ஞாய ப்ராஜ்
 ஞாம் ரூர்வித" இவை முதலிய வாக்யங்களால் வாக்யார்த்தஜ்ஞா
 கத்திற்கு த்யாரோபகாரகத்வமேற்படுவதால் "அதுவித்ய விஜ்
 ஞாய" என்று அதுவதித்து "ப்ராஜ்ஞாம் ரூர்வித விஜாநாதி" என்று
 த்யானம் விதிக்கப்படுகிறது. ச்ரோதவ்ய: என்பதும் அதுவாதம்
 வேதாத்யயகம் அர்த்தப்ரதாநமானதால் வேதாத்யயகம் செய்த
 புருஷன் ப்ரயோஜனமுள்ள அர்த்தங்களைத்தெரிவிக்கிற சப்தஸ்வ
 பாவத்தைக் கண்டு அதை நிச்சயிப்பதற்காக நானாகவே ச்ரவணத்
 தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறான் என்று ச்ரவணம் ப்ராப்தம். மகமும் ச்ருத
 மான அர்த்தங்கள் மனதில் நிலைபெறுவதற்காக வேண்டி இருப்ப
 தால் மத்தவ்ய என்பதும் அதுவாதம்.

ஆகையால், த்யாகம் மாத்ரம் விதிக்கப்படுகிறது. பின்பு
 "ஆவ்ருத்திரஸக்ருதுபதேசாத்" (அடிக்கடி த்யாகம் ஆவ்ருதிக்
 கத்தக்கது. ச்ருதியினால் அவ்வண்ணம் உபதேசிக்கப்பட்டிருப்
 பதால்) என்றும் ஸூத்ரகாரர் கூறப்போகிறார். ஆகையால் மோ
 க்ஷாத்யயமாக விதிக்கவேண்டுமென்று விரும்பப்பட்ட இந்த வேத
 மானது உபாஸகமென்று அறியப்படுகிறது.

விஜி உபாஸி இவ்விரண்டு பதங்களும் பர்யாயங்களாக ஒன்றோ
டொன்று கலந்து உபக்ரமலாக்யங்களிலும், உபஸம்ஹாரவாக்
யங்களிலும் காணப்படுவதால், “மகோ ப்ரஹ்மேதயுபாஸீத”
(மனதை ப்ரஹ்மமென்று உபாஸிக்கக்கடவன்.) என்கிற இடத்தி
லும்,

“பாதி ச தபதிச கீர்த்யா யசஸா ப்ரம் மவர்சஸேக ய எவம்
வேத.” “கஸவேத அக்ருத்ஸகோ ஹ்யேஷ ஆத்மேத்யேவோ
பாஸீத,” “யஸ்நத்வேத யத்ஸ வேத ஸ மஸயததுக்த:” எவன்
இவ்வண்ணம் அறிகிறாரோ அவன் கீர்த்தியினாலும் யசஸ்னாலும்
ப்ரம்மவர்சஸத்தினாலும் ப்ரகாசிக்கிறான். சத்துக்களைத்தன்
சக்தியினால் வாட்டுகிறான். அவன் அறிகிறானில்லை, அவன்
அபூர்ணனன்றோ. ஆத்மா என்றே உபாஸிக்கக்கடவன், எவன்
அதை அறிவனோ, எதை அவர் அறிவாரோ, அவரும் அதுவும், என்
னால் கூறப்பட்டது என்கிற இடத்திலும் “அது ம தாம் பகவோ
தேவதாம் சாதி யாம் தேவதாமுபாஸ்ஸே” (ஹே! * பகவானே!
எந்த தேவதையை உபாஸிக்கிறீரோ அப்படிப்பட்ட இந்த
தேவதையை எனக்கு உபதேசிப்பீராக) என்றும்.

ச்ருதப்ரகாசிகை:—

பாசிசேஷ்யம் மாத்ரமல்ல. அதனால் அந்க்ரஹிக்கத்தக்க ச்ருதிகளும் இருக்கின்றன
என்று கூறுகிறார் ததாச என்று. விஜ்ஞாய என்கிற பதம் முதலாக இரண்டு வாக்யங்களில்
ஜ்ஞாநஸாமான்யபோதக சப்தமும், இரண்டு வாக்யங்களின் உபாதானமும் உபஸங்கங்கள்
வெவ்வேறாக இருந்தபோதிலும், விதிப்ரத்யத்தை சுற்றில் உடைத்தாய்நுப்பினும், அவ்
வண்ணமில்லாதிருப்பினும், அந்தப்பேதமில்லை என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக, த்யாயத என்
பது விசேஷசப்தம். ந்சாய்ய என்று த்மானத்துக்கு ப்ரத்யக்ஷமநாக்ராத்வம் காட்டப்
பட்டது. சாய்ரு தர்சனே என்று தாது. உபாஸீத என்பதிலுள் ஜ்ஞாநத்துக்கு உபாஸந
சப்தவாச்யத்வம் வித்தித்தது. அந்வேஷ்டவ்ய: என்பதிலுள் மநகத்தை ப்ரதானமாகக்
கொண்ட ச்ரவணம் கூறப்பட்டது. நிதித்பாவஃதவ்ய:, விஜ்ஜ்ஞாநஃதவ்ய:, என்று எடுத்த
திலுள் ஸந்தந்தமாக இருந்தபோதிலும் வாக்யமானது இஷ்யமானஜ்ஞாநப்ரதானம் என்
பது காண்பிக்கப்பட்டது. ஸாமான்ய விசேஷ சப்தங்களாக இருப்பதிலுள் ஸந்தந்தங்களான

* பகவான்—ஆறு குணங்களுள்வன்.

“உத்பத்திஞ்ச விகாசஞ்ச பூதநாமாகதிம் கதிம்.

வேத்தி வித்பாமவித்யாஞ்ச ஸ வாச்யோபகவாலிதி; என்றார்

ஐச்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யசஸ: ச்ரிய:

ஜ்ஞாநவாக்யயோச்சைவ வடிண்ணம் பக இதிநா

என்றும் புராண நிர்வசனம்—

இரண்டு பதங்களுட் எடுக்கப்பட்டன. (இத்யேவமாத்யா) இதி சப்தமானது எடுக்கப்பட்டிருக்கிற சூருவாகியத்தின் ஸ்வரூபமாந்தரநிர்ணயம், ஏவம் சப்தமானது ஸம்பந்தயத்தை ஈற்றிலுடைத்தாயிருத்தல், விதிப்பதத்தை கடைசியில் கொண்டிருத்தல், அங்கனமில்லாமல், உபஸங்கங்களுடைய வேறுபாடு, இது முதலிய பரகாரங்களைக் காட்டுகிறது. உதாஹரிக்கப்பட்ட வாக்யங்களில் இரூபமானயத்தை உணர்த்துகிற பதங்களுக்கு விசேஷாகாங்களை வருங்கால், வாக்யார்த்தஜ்ஞாஸ்வரூபமான விசேஷப் பர்யவஸாந்ஸூயிபாக ஆகலாமென்ற சங்காந்விருத்தியின் பொருட்டு சொல்லுகிறார் அதர் என்று. அதர்—எடுக்கப்பட்ட வாக்யங்களில் இத்யேவமாதிபி: த்யானம் விசியதே என்று அவ்யம்.

‘நிதித்யாவிதய இத்யாதிகா’ ஆதி சப்தத்தால் ‘ஸ்வநிஹிதஜ்ஞாந விசேஷ வாசியான வாக்யாந்தரம்: விவக்ஷிக்கப்பட்டது. † ஸ்வசாகாப்ரத்யயந்யாயத்தால் ஐகார்த்யமும்—அது சொல்லப்படாததும், ஆகாங்கிக்கப்பட்டுள்ளதுமான அர்த்தத்தின் ஸ்வீகாரத்தை பலமாகக் கொண்டதன்றோ. அந்த இடத்தில் “சாகோவாமந்த்ரவாந்” என்கிற ந்யாயத்தால் ஸாமான்யவாசிசப்தங்களுக்கு விசேஷத்தில் பர்யவஸாநம். “அநுவித்ய விஜாநாதி, விஞ்ஞாய ப்ராஜ்ஞாம் குர்வீத்” என்கிற இடத்தில் எந்த பத்தத்தினால் வாக்யார்த்தஜ்ஞாம் அநுவதிக்கப்படுகிறது—எதனால் த்யானம் விதிக்கப்படுகிறது—என்று அபேக்ஷ வருங்கால் கூறுகிறார் ‘அநுவித்ய விஜ்ஞாயேத்யநாந்த’ என்று. அநுவாதம் எதற்காகவென்றால் சொல்லுகிறார்—த்யானோபகாரகத்தால் என்று. ‘ப்ராஜ்ஞாம் குர்வீத்’ விஜாநாதி, என்கிற வாக்யவ்யத்தின் உபாதாநத்திற்கு முன்கூறியதே பலம். இவ்வண்ணம் ஸ்மருதிகளிலும் ஸாமான்யசப்தமானது விசேஷோபஸ்தாபகயிருக்குமேயாகில் அந்த விசேஷத்தில் பர்யவஸித்ததாய் காணப்பட்டிருக்கிறது. ‘நிஷித்தபக்ஷணம், ஜைஹ்மயம் உத்தர்வேச வசோந்ரதம், ரஜஸ்வலாமுகாஸ்வாதஸூரபாநஸமாதி’ து. (சயஸ்தரங்க ளால் விவக்ஷப்பட்டவைகளை சாப்பிடல், கௌடில்யம், சிறப்புள்ளவர்களிடத்தில் பெய் சொல்லுதல், உதக்கையினுடைய அதரபாநம் செய்தல் இவைகள் சாராயத்தை குடிப்பதற்கு ஸமானங்கள்) என்கிற இடத்தில் நிஷித்தஸாமான்யத்தின் பக்ஷணஸாமான்யம் பாதித்யத்திற்கு ஹேதுவென்று அறியப்பட்டிருக்கிறது. “சத்ராகம் வித்வாஹஞ்ச லசுநம் க்ராமகுக்குடம், பலாண்டம் க்ருஞ்ஜகஞ்சைவ மய்யா ஜந்த்வா பதேத்தவி.” (நாயக்கோடையையும், மலத்தைத்தின்கிற பன்னியையும், வெங்காயத்தையும், ஊர்க்கோழியையும், உள்ளிப்புண்டையும், ஒரு தலைப்புண்டையும் புத்திபூர்வமாக ப்ராஹ்மணன் சாப்பிடுவனோபாகில் பதிதருவான்.) என்கிற இடத்தில் நிஷித்தத்துக்கு பக்ஷண விசேஷம் பாதித்ய ஹேதுவெனக்காணப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு முத்தின க்ரந்தமானது பித்தின விசேஷக்ரந்தத்தில் பர்யவஸிக்கிறது.

ஸாமான்யசப்தம்: விசேஷப்பர்யவஸாய் ஆகட்டும். இக்கோபாவென்றால் ஜ்ஞாநஸாமான்யவாசியான சப்தமானது ‘ச்ரோதவ்ய:’ என்று சர்வணரூபமான ஜ்ஞாநவிசேஷத்தில் பர்யவஸிக்கட்டும் என்றால் கூறுகிறார்—“ச்ரோதவ்ய இதிச:” என்று. சகாரம்

† ஸ்வசாகாப்ரத்யயந்யாயம்,—ஒரு விஷயத்தை பல வேதசாஸ்திரங்களில் எடுத்து சொல்லியிருந்தால், எந்த சாஸ்திரம் அவசியம் வேண்டியதான எந்த பாகம் குறைவோ அதை மற்றொரு சாஸ்திரிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளுதல்

(இந்த சாஸ்திரம் இவ்விதத்தை அந்த சாஸ்திரிலிருந்தும், அந்த சாஸ்திரில்லாததை இந்த சாஸ்திரிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளலாம்.)

சங்கையின் நிவருத்தியிலாவது, ஸமுச்சயத்திலாவது இருக்கிறது. “விஜ்ஞாய அநுவத்ய” என்பது போல, இதுவும் அநுவாதமென்று கருத்து. அதை சுருக்கமாக உபபாதம் பண்ணுகிறார்—‘ஸ்வாத்யாயஸ்ய’ என்று. ஆபாதப்ரதிதியினால் சரவணத்துக்கு தானாவே ப்ராபதி உண்டாகலாமென்றதிரு அவ்வத் தோது இல்லாததால் அதில் பர்வவஸநமுண்டாவேண்டாவென்றால் சொல்லுகிறார்— ‘சரவணப்ரதிஷ்டார்த்தத்தவாதி’ என்று. சகாரம் முன்போல் என்றறிக. ‘தஸ்மாத்யநமேவ’ வாக்யார்த்தஜ்ஞாநமல்ல என்று அர்த்தம். ‘சுமோதவ்ய’ என்பது புஸ்தகத்தைப்பார்த்துப்படித்தல் முதலியதை வ்யாவருத்தி செய்கிற விதியாக ஏன் ஆக்கூடாது? என்றால், இவ்வண்ணமல்ல,—வேதாந்தவாக்யங்களுக்கும் புஸ்தகத்தைப்பார்த்தல் முதலியதின் வ்யுதாஸமானது அத்தயனவிதியினால் விதித்திருப்பதாலும், ப்ராஹ்மீமாமஸையை எழுதல், படித்தல் முதலியது நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், குருபஸதனத்தில் சர்வண சப்தத்திற்கு முக்யார்த்தவயில்லாமையாலும், அந்த உபஸத்தியானது இக்கே விதிக்கப்பட்டதாக இருந்தபாதினும், ‘குருமேவாபி கச்சேத’ என்கிற வாக்யந்தாரத்தால் விதித்திருப்பதாலும்.

ந்யாயத்துடன் கூடிய வாக்யார்த்தத்தால் அறியத்தக்காததும் தேவலோபதேசத்தால் அறியத்தக்கதுமான அர்த்தவிசேஷத்தின் சரவணமானது சுமோதவ்ய. என்கிற பதத்தினால் விதேயமென்று சொல்வது கூடாது,—மகத்துக்கு முந்தி இருக்கவேண்டியபாதலால், இந்த சரவணமானது ந்யாயத்தினால் உபகரிக்கப்பட்ட வாக்யஜ்ஞாநரூபம் என்று அறியப்படுவதால், சப்ரஸ்வாஸ்பத்தினாலும். மந்தவ்ய: என்பது § ஆலம்பநஸம்சீலரூபமான மகவிதிபென்று சொல்லத்தக்கதல்ல,—சரவண சப்தத்திற்கு ந்யாயோபதமான வாக்யஜ்ஞாநத்துக்குப்போல், மந்தவ்ய சப்தத்திற்கு அந்த ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரதிஷ்டாபநத்தில் ப்ராஸித்தி ப்ராசர்யத்தாலும், அதற்கு அபவாதமில்லாமையாலும், இரண்டுக்கும் அப்ராப்தமான அர்த்த த்வய விதயித்வத்தை ஒத்துக் கொண்டால் வாக்யபேதம் ப்ராஸிங்கிப்பதாலும், கத்யந்தா இருக்க விஷிஷ்டவீதாநாசர்யணம் அந்யாயபாதலாலும், விதியோவென்றால், பதங்க்ளாஸியப்பட்ட அர்த்தங்களில் ஒரிடத்தில் உபநிஷணசக்கியுள்வதாக ஸாகவத்தின் பொருட்டு அதைத்தவிர்த்த மந்தஸைகளில் தானாவே அநுவாதத்தை அபேகித்து அஸ்தாயம் தன்னையல்லாமையால், விஷிஷ்டத்தில் தாத்பர்யத்தை அடைவது. இந்த தூடத்திலோவென்றால், அநுவாதத்திற்கு ஸப்பவமிருப்பதால் விஷிஷ்டவிக்ஷயத்வகல்பம் யுக்தமல்ல. ஆகையால், அநுவாதம். இதனால் சரவண சப்தத்திற்கு யாதவமிசரனால் சொல்லப்பட்ட நிர்வாஹம் நிர்வாஹிக்கப்பட்டது. இந்த தூடத்தில் த்ரஷ்டவ்ய சப்தமானது, உபாயோபேயநிலைகளில் ஸாதாரணமாக இருப்பதால் மேலே ந்யாமஸாராயம் வ்யத்தமான அர்த்தத்துடன் கூடியதுமான வாக்யார்த்தத்தோடுகூட வ்யாக்பாணம் செய்யப்பட்டுப்போகிறது. நத ஸாதாரணத்வமில்லை; த்ரஷ்டவ்ய: என்கிற த்வயத்ப்ரத்யயத்தால் தர்சனத்திற்கு விதேயத்வம் அறியப்படுவதால், பலத்திற்கும் விதேயத்வம் கூடாததால், என்றால் கூறப்படுகிறது—நிதிப்பாஸகத்தைப்போல், தர்சனத்திற்கும் விதாயம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால் வாக்யபேதம் ப்ரவிங்கிப்பதாலும், நீக்கி அநுவாதசரவண மக ஸாஹசர்யத்தாலும், விதிவந்த்யார்பிபத்தத்தால் உபாயத்திற்கு தர்சனரூபத்வவிஷயப்ரமாணம் காணப்படாமையாலும், விஷிஷ்டவிதித்வாசர்யணம் கூடாது. ‘மநஸதாத் காமாத் பச்யநாமதே ப ஏதே ப்ராஹ்மணோசே பராத்யம் புரிசயம் புகுவத மிக்ஷதே’ (மணதினால் இந்த காமங்கோப்யார்த்துக்கொண்டு த.ம.என்றால்—எவன் ஸ்ரீவைகுண்ட

§ ஆலம்பநஸம்சீலனம்—அடிக்கடி பசுவதலிசாஹஸ்வரூபத்தை கிதித்தல்.

டத்தில் பரமான் வஸ்துவைக்காட்டிலும் பராவும், எல்லா பராணிகளுடைய சரீரத்தில் அதுப்பவேசித்திருப்பவனுமான புருஷனைக் காண்கிருனோ) இதுமுதலியவைகளால் பல தசையில் தர்சனம் பராமானிகமாக இருப்பதாலும், ச்ரோதவ்ய என்கிற இடத்தில்போல, தவ்யதர்சத்தை அநாதரித்து த்ரவ்யதவ்ய சப்தத்திற்கு பலஸமர்ப்பகத்வம் சங்கிப்பது யுத்த மென்பதனால், மேலே வ்யாக்யேயத்வம்.—

பிறகு உபாஸகம் விதித்தவிதமென்பதை த்ருடப்படுத்துவதற்காக ஸுல்தாகாரமுடைய உத்தியைக்காட்டுகிறார் வக்ஷதீசு என்று. அப்படிப்பட்ட ஸுல்திரத்தின் அஸம்பவத்தை நிரஸிப்பதற்கு ஸுல்தரத்தைஎடுக்கிறார் ஆவ்ருத்தி உபாஸகசப்தத்திற்கு என்று. சாவணயில் லாஸம்பால் ஸுல்தரத்திற்கு உபாஸகபாத்வம் அஸ்புடமென்று அத்தனுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார் ததிதம் என்று. இரண்டு மூன்று தடவை என்பதை வ்யாவருத்திப்பதன் பொருட்டு “அஸ்க்ருத்” என்கிற லெனத்தாபதம். எதற்கு ஆவ்ருத்தி என்று அபேகை வ்ருங்கால், கூறுகிறார் ததிதம் வேதநம் என்று. ததிதம்— அந்த இந்த. முன்னுத த்பா னத்தின் முடிவில் “எவம் முக்திபலாநியம: ததவஸ்தாவத்ருதே:” என்று ப்ரஸ்தாயிக் கப்பட்டுள்ளதாயும், மோக்ஷத்தை பலமாக உடையதுமான ஜ்ஞானமென்று பொருள். அல்லது, ப்ரஜ்ஞாந்ருவீத இது முதலான ஸாம்ந்யசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட வேதந மானது அஸ்க்ருதாவ்ருத்திபுமான உபாஸகமென்று பொருள்.

வாஸ்பத்தின் 8-ம்-லிள்ள அவக்யதே என்ற பதத்தால் “ஆவ்ருத்திரஸக்ருத்” என்கிற ஸுல்தரத்தின் அம்சம் வ்யாக்யாஸிக்கப்பட்டது. உபதேசாத் என்கிறபதத்தை வ்யாக்யாஸிக்கிறார் “வித்யுபாஸ்யோ:” என்று. ஸ்தலதர்சத்தையும் உதாஹரிக்கிறார் ‘ம’ என்று. மோபரஹ்ர என்கிற வாக்யம் ராத்ரிருபேயாத் என்பதுபோல, ‘ப்ரதிவிஷ்டம்’ என்ற வாயகா ராத்ரிருபாஸ்தி (எவர்கள் ப்ரதிஷ்டாபுமான பலனைப்பெறுகிறார்கள்) என்கிற இடத்தில் ‘ய’ என்ற ராத்ரி: என்று ஸ்த்ராவாவாதம்போல, ‘எவம் வேத’ என்று முன் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற உபாஸகத்தின் பலார்த்தமாக அதுவாதம். கொடுத்தல் அதிகரித்தி முதலிய வேறுபேதத்தால் கிர்த்த்யசஸ் இவ்விவரங்க்கும்பேதம், மோபரஹ்ரமேத்யுபாஸித (மனைத ப்ரஹ்மமென்று உபாஸிக்கடவன்.) இதைமுதலாகக்கொண்ட ப்ரகாணத்திலும், “யஸ்தத்தே” இதுமுதலான ப்ரகாரணத்திலும் வேதந, உபாஸக, வாஸிசப்தங்களிரண்டுக்கும் விலக்கமிருப்பதால் ப்ரகாரணக்யத்தைத் தெரியப்படுத்துவதற்காக “அத்ரா” என்று உரைக்கப்பட்டது. “அநிம்” எந்த தேவதையை உபாஸிக்கிறாயோ அந்த தேவதையைப் பகுத்தறிந்து தெரிவிப்பீராக, அதுஎன்கிற உபஸ்கபூர்வமான சாஸ்தாதுவர்க்கு பகுத்தறிதல் அர்த்தம். விவேகாச்செய்து தெரிவிப்பீராகென்ற அர்த்தம், “வ்யவஹரிதாச்ச” என்கிற ஸுல்தரத்தினால் வேதத்தில் உபஸ்கங்களுக்கு வ்யவஹரிதப்போகம். “ந ஸ வேத” என்கிற இடத்தில் ஸாரிப்பத்தினால் அந்ரசப்தத்திற்கு ப்ரயோகமிலலை. “ந ஸ வேத” என்பது “அத யோஜ்யாய தேவதாமுபாஸத்” என்கிற இந்த வாக்யபூர்வகமாக உபகாரோப ஸம்நாஸங்களில் உபாஸகசப்தம், நடுவில் வேதசப்தம். இதுவும் முந்தின வாக்யத்தில் “உபகாரோபஸம்நாஸாத்ரகாத்” என்கிற க்ரந்தத்தால் அபிபாயப்பட்டிருக்கிறது. “யஸ்தத்தே” அந்த ப்ரத்யயயிந்தவா எந்த ஸைவம் “யஸ்த வேத” அந்த ஸைவருக்கு அநியத்தக்கதான எந்த ப்ரஹ்மம். அதையறிந்தவான யாதொரு ப்ரஹ்மம் ஸைக்கவர். இவ்வாஸ்யிதத்தாகது. இரண்டு மனைக்கு என்னால் உரைக்கப்பட்டது என்று அர்த்தம்.

ஸாமாஸ்யிச்சேவத்யாராததால் வேறு ப்ரகாரணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஜ்ஞான ஸாமாஸ்யவிக்யான சத்தங்களுக்கு விசேஷத்தில் பாயவொருமுத்திடே பாய்யகாரார

வேளே காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எலித்ரவயாச்சாரத்திலோவென்றால், ஒவ்வொரு பாகரணத்திலும் கலந்தே உபகரமோபஸம்ஹாரதர்சனமானது “உபதேசாத்” ஏன்கிற பதத்திற்கு அர்த்தமாக உரைக்கப்பட்டது. இரண்டிடத்திலும் இரண்டும் வேறுதுவாகச்சொல்லத்தக்கது, ஆயினும், விரிவாக இல்லாமலிருப்பதற்காக ஒவ்வொன்று சொல்லப்பட்டது. அதிலேதான் நான்காவது அத்தியாயத்தில் இரண்டையும் காரணமாகக்கூறப்போகிறார். அப்படியில்லாவிட்டால் ‘ததிதம் அபவர்கோபாயதபா விதித்வரிதம் வேதநம்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கவேண்டாம். பின்னையோவென்றால் ‘த்யாநம் உபாஸநம்’ என்றே சொல்லப்பட்டிருக்கலாம். வேறுவிதமாக இருந்தால் சங்கிலிப்பிணைபோல், ஒன்றோடொன்று கலந்து தொடர்ச்சியாக வருகிற வசனப்பகராணத்திக்கு ஒள்கித்யம் இராமது:— பிந்தியும் “த்யாநஞ்ச தைவதாராவதவிச்சின்னஸம்ருகிஸந்தாரூபம்” என்று முந்திப் பரக்ருதமான த்யாநசபத்தினால் நிர்தேசிப்பதால் முந்தின க்ரந்தத்தில் த்யாநத்திற்கு உபாஸநரூபத்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்குமேயாகில், பிந்தி உபாஸநம் அவிச்சின்னஸம்ருகிஸந்தாரூபம்’ என்று உபாஸநசபத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கலாம்.

ஹாஷ்டு—

யுமகன் தெயுயாராவடி விண்ணுரதிவனநாநாவிவம்;
யுமாவாஷுதி; ஷுதிநுமெ வவகுநீயநா விவ்ரெகாஷு;
ஊதி யுமாவாடி ஷுதெ நவவமெயாவாயவயு வனாசிவா
வ ஷுதிடிசுபுநவனாநாகாரா; 'விடிநெ ஹுடிசுநாடி
விடிநெ வவகுஸாஸாயாடி க்ஷீயநெ வாவு கடிபாணி தவ்நிநு
டிடுஷடி வராவநெ' ஊதுநெநெகாடிபாசி வவன வதி
சுதுவா சுநெடிஷடிவ்; ஊதுநெந நிபியுரவநவ் டிசுபு
நவனாநாகாரதா வியீயநெ | ஹதி வ ஷுதெஹாவநாவி
கடிபாடிசுபுநாவிவதா |

த்யாகமாவது, எண்ணின் தாரைபோல, இடையின்
தொடர்ந்து வருகின்ற ஸ்ம்ருதி. த்ருவமான ஸ்ம்ருதியானது
ஸ்ம்ருதி உண்டானால், நாகம் முதலிய எல்லா கர்த்திகளுக்கும் ஆத்
மத்திக நரசம், எனது த்ருவமான ஸ்ம்ருதிக்கு மோஷோபாயத்
வம் ச்ருதியினால் கூறப்பட்டிருப்பதால் அந்த ஸ்ம்ருதியும் தர்சன
மான ஆகாரத்துடன் கூடியது. 'அந்த பாவா வஸ்து காணப்
பட்டவுடன் ஹ்ருதயத்திலுள்ள ராகாதிகள் பிணந்துபோகின்றன.
எல்லா சம்சயங்களும், விபர்யயங்களும் வெட்டப்படுகின்றன. இவ
னுடைய கர்மாக்கள் நரசமடைகின்றன' என்கிற வசகத்தோடு
ஏகார்த்தமாக இருப்பதால், ஆகவே, 'ஆத்மாவா அரோநாஷ
டவ்ய:' என்கிற ச்ருதிவசகத்தினால் நிதித்யாஸகத்திற்கு தர்சனமா

காகாரத்வம் விதிக்கப்படுகிறது. ஸம்ருதிக்கு பாவரூபரகர்ஷத் தால் தர்சகரூபத்வம் ஸம்பவிக்கிறது.

ச்ருத்ப்ரகஸிகை:—

இவ்வண்ணமாக ப்ரஸ்துதஸூத்ரார்த்தம் நிச்சயிக்கப்பட்ட பிறகு முந்தி பாக்ருத மான த்பாநததிருகு த்ருவாநஸம்ருதித்வத்தை உபபாதிக்கிறார் 'த்யாகஞ்ச' என்று. இது வேதநததுக்கு அடிக்கடி ஆவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிற ஸூத்ரகாரருக்குத்தாத்பர்யம்—எவ்வாறு, ஜ்ஞாநஸாம்யவாசிசுப்தங்களுக்கு விசேஷத்தில் பர்யவஸாநத்தினால் அஸக்ருதா வ்ருத்திருபஜ்ஞாநபாத்வம் விந்தமோ, அவ்வாறே வேறு விசேஷங்களை உணர்த்துகிற சப்தங்கள் இருக்குமாயில், அந்த அர்த்தவிசேஷத்தில் பர்யவஸாநம் ந்யாயம் என்று. ஆகையால், ஸூத்ரகாரரால் ஜ்ஞாநததுக்கு கண்டோக்தமாயுள்ள அஸக்ருதாவ்ருத்திரூபத்தை யே உபபாதித்துவிட்டி அவரால் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிற வேறு ச்ருதிகளால் உபஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற விசேஷாத்ராத்நதைச்சொல்லுகிறார் 'த்யாகஞ்ச' என்று. இந்த க்ரந்தத்தினால் அடிக்கடி ஆவ்ருத்திருகு வ்யாவஹிதத்வசங்கையை நிர்வஹிப்பதற்காக. விஜாநியமான ப்ரத்யயாத்ராத்நதால் அவ்யவஹிதத்வம் கூறப்பட்டது.

இந்த இடத்தில் இடையில் ஸி'டுப்போகிற ஸம்ருதிஸந்திக்கும், விடாத ஸம்ருதிஸந்திக்கும் ஸாதாரணமாக த்யாநசப்தமிருக்குமேயானால் 'த்யாகஞ்ச' இது முதலியதால் விசேஷாத்ராத்நத்தில் பர்யவஸாநம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. த்யாநசப்தம் அவிச்சிந் ஸமிருதி ஸந்தாநத்தையே சொல்லுகிறதென்றால், த்யாநசப்தம் வ்யாக்யாநிக்கப்பட்டதாகிறது. த்யாநசப்தர் அவிச்சிந்ஸமிருதிஸந்ததியையே சொல்லுகிறதென்பதில் ப்ரமாணவசங்கையுடிகிறார் 'த்ருவ' என்று. ஸம்ருதிக்கு த்ருவமாவது வேறான ஜ்ஞாநவிசேஷத்தால் மறைக்கப்படாத ஸந்திதான்,—ஸம்ருதிய்யந்திகளெல்லாம் கூணர்கமாக இருப்பதால்.

"அபவர்கோபாயத்வச்சாவணை" அங்கு மோகூத்திற்கு உபாயமாக இருக்கிற வேதநத்திற்கு அடிக்கடி ஆவ்ருத்தி கூறப்பட்டது. இங்கும் அந்த அபவர்கோபாயத்வப்ரத்யயிஜ்ஞையினால் அதற்கே விட்டுப்போகாத தொடர்ச்சியானது விவகரிக்கருத்து. அந்ததம் என்று ஸம்ருதிக்கு தர்சகரூபத்வம் சொல்லப்படுகிறது 'ஸாச' என்று. வ்யஷ்யம் ஒன்றாக இருப்பதினால் தார் ஸம்பம்மென்பதில்லை. அபகோகூபாவத்தாலுங்கூட என்று ஆகார சப்தத்தின் கருத்து. நிறுதயஸ்ய—பனதினுடைய, க்ரந்தய:—ராகாதிகள் அல்லது, 'மஞ்சா: க்ரோசந்தி' (கோளக்காட்டுபந்தங்கள் கத்துகின்றன) என்பதுபோல, நூருதயசப்தமானது அதில் இருக்கிற ஜீவனைச்சொல்லுகிறது—அன்றிக்கே, நிறுதன் தாநத்தை அடைந்திருக்கிறான்—என்கிற வ்யுத்தபத்தியினால், தஸ்ய க்ரந்தி: ப்ரகருதிஸம்பந்தம். அல்லது, நிறுதய சப்தத்தால் உபஸ்கரிக்கப்பட்ட சரிர் க்ரந்தி. ஸம்சயசப்தம் விபர்யதத்தையும் காட்டுவதற்காக, தேஹந்நாயி:மனப் முதல்பவந்தை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டிருக்கிற அவித்யை என்று அர்த்தம்.

கர்மாக்களாவன புண்யபாபரூபங்கள். அவித்யையினால் எஞ்சிதமான கர்மங்களால் உண்டான ப்ரக்திருஸம்பந்திவ்ருத்திதான் தர்சனஸமாநாகரோபாஸினை—என்று அர்த்தம்.

'ஏவஞ்சஸி' உபாயதஸையில் ஜ்ஞாநததுக்கு தர்சகரூபத்வமானது ஸபஷ்டமான அர்த்தமுள்ள வாக்யாத்நதய்களால் வந்ததிருக்குமளவில்—என்று பொருள். சப்தமானது

தர்ஷ்டவ்ய சப்தத்திற்கு பலதசையில் அபிப்ராயத்வசங்கையை நீக்குத்திப்பதற்காக, தர்சக சப்தத்திற்கு ஜ்ஞாநஸாமான்யபரத்வம் ஸம்பவித்தாலும் “தர்ஷ்டவ்ய : ச்ரோதவ்யோ மந் தவ்யோ நிதித்யாவ்யதவ்ய: ஆத்மம் கல்வரே த்ருஷ்டே ச்ருதேமதே விஜ்ஞாதே இதம் ஸர்வம் விதிதம்” என்று ச்ரவணநிகள் தனித்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் தர்ஷ்டவ்ய : என்கிற பதமானது ஸாக்ஷாத்காரரூபத்வபரம். த்ருஷ்டசப்தமும் அதற்கு ஸமானமான பொருளுள்ளது. அதுவும் உபாயதசையில் அபிப்ராயமுள்ளது,—அது பார்க்கப்பட்டவுடன் ஹ்ருதயந்ரந்தியானது பிளக்கப்படுகிறதென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் “எதனால் நான் மோகித்ததைப்பெற்றவனாக ஆவேன், பொருளால் மோகித்ததை அடைய ஆசைப்படு வதில் பயனில்லை. இவ்வளவேதான் அர்த்தம்” என்கிற மோகிமுள்ள முன்பின் வாக்யங் களில் பலத்தை நிர்தேசித்திருப்பதாலும், வேறு பாகாணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஸாக்ஷாத்காரத்வமானது இங்கேயும் சொல்லுவதற்கு அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற விநியயிட்ட அபேக்ஷிக்கப்பட்டிராததை விதிப்பது துர்பலமாக த லாலும்.

த்ருவாநுஸ்மருதிக்கே தர்சகரூபத்வவிதியானது யுத்தமன்று. வெவ்வேறு பரகாணங் களில் கூறப்பட்டுள்ள த்ருவாநுஸ்மருதி, தர்சகம்—இரண்டிக்கும் தவறாசாண்டில்யாதிவித் தையனைப்போல அந்யோந்யாபேக்ஷாபாடத்வமன்றோ அறியப்படுகிறது—என்றால், இவ் வண்ணமல்ல,—“தர்ஷ்டவ்யோ நிதித்யாவ்யதவ்ய” என்று ஒரே வாக்யத்தில் விதிக்கப்பட் டிருப்பதால். அங்கும் இரண்டு வித்யைகளின் விதானம் சங்கிக்கவேண்டாம் ரூபபேதமில் லாமையால். அதனால்தான் ஏகவாக்யத்வம் ஸம்பவிக்கும்பொழுது வாக்யபேதத்தை ஆசா யிப்பது கூடாததாலும், வித்யாந்ரந்தரங்கிப்போல் அவ்விரண்டுக்கும் விகல்பம்ஸங்கம் வரு தலாலும். நிரபேக்ஷாபாயத்வவாதிக்கு அவ்விரண்டுக்கும் விகல்பம் இஷ்டம்—என்றால் அல்ல. வேறு கதி த்ருந்குரப்பொழுது எட்டி வித்தொஷ்டத்துடனான அது ஏற்றுக்கொள் றுவதற்குத் தகுதியுள்ளதாகாது.

வீரஹிவசாஸ்தாங்கரில் அந்த விகல்பத்துக்கு எட்டுதோஷங்களால் துஷ்டத்வம் காண்பிக்கப்படுகிறதன்றோ, கல்ஹிநியை அநுஷ்டிக்கும் தருணத்தில் யவசாஸ்தாந்தாக்கு ப்ராமாண்யத்யாகம், (உ) இல்லாத அப்ராமாண்யத்தை ஏற்படுத்தல், (ங) யவாநுஷ்டாநத் தில் அதற்கு இழக்கப்பட்ட ப்ராமாண்யத்தால் ஸ்வீகரித்தல், (ச) ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட அப்ர மாண்யத்தை த்யாகப்படுத்தல், என்று யவசாஸ்தாந்தில் நான்கு தோஷங்கள். (க) யவா நுஷ்டாந வேளையிலேயே நுதனையான ப்ரயோகத்தில் ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட வீரஹிசாஸ் த்ரப்ராமாண்யத்யாகம், (உ) அதற்கு அப்ராமாண்பகல்பகம், (ங) முன்னுவது ப்ரயோகத் தில் வீரஹிகள் உபாதாநம் செய்யப்படும் ஸயத்தில் இரண்டாவது ப்ரயோகத்தில் ஸ்வீ கரிக்கப்பட்ட வீரஹிசாஸ்த்ரப்ராமாண்யத்யாகம். (ச) இழக்கப்பட்ட ப்ராமாண்யத்தை ஏற்றுக்கொள்வது என்று வீரஹிசாஸ்த்ரத்தில் நான்குதோஷங்கள். இங்கும் ஸம்பவத்துக் குத் தக்கபடி தோஷப்பாற்றி அன்றிக்கே, ப்ரதிபத்தியாயம், அநுஷ்டாநவ்யாயதம், பூர்வவ்யாயம், பலவ்யாயம்—என ஒவ்வொன்றிலும் நான்கு தோஷங்கள் வருவதால் எட்டுதோஷங்களால் துஷ்டத்வம் ஸித்திக்கிறது. ஆகையால், வேறு கதி இருக்குர்பொ முது விகல்பம் கூடாததலால் த்ருவாநுஸ்மருதி, தர்சகம்—இவ்விரண்டுக்கும் தனித்து உபாயத்வம் கிடையாது. ஸர்சயமும் இல்லை. சப்தம் கேட்கப்படாததால் தர்சபூர்ண பரஸங்களுக்குப்போல, த்வந்த்வநிர்தேசமில்லாமையாலும், பரமாத்மா அதிதந்திரமாத லால் ஸாக்ஷாத்காரம் கண்ணால் சப்தச்ரவணப்போல யோகத்தைத்தொடங்கினவனாத் தால் அந்த ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரவிதாகம் அசக்யமாக இருப்பதாலும், சப்தவிஷயங்

என்ன ஸம்மரணம், சாக்ஷி வஜ்ஜிநாநம்—ஓவ்விரண்டுக்கும்போல், ஸமுச்சயமானது அநுப பந்தம்.

பரமாத்மா யோகத்தினால் பரிசுத்தமான மனத்தினால் க்ரஹிக்கத்தக்கவனாக இருப்ப தால் அந்த பரமாத்மாவைக்காண்பது கண்ணால் சப்தத்தை க்ரஹிப்பதுபோலுமென்று சொல்லக்கூடாதாதலால் தர்ச்சோபாயமாக இருக்கிற வ்யாபாரத்திற்கு விதேயத்வம் உப பந்தவாதால் ஸமுச்சயம் ஸம்பவிக்ஷிதவதன்றால்,—உண்ணாமையே; அவனுடைய தர்ச்சந திற்கு உபாயம் எது? ‘ததஸ்து தம் பச்சதேநிஷ்டகஸம் த்யாயமாக:’ (அந்த பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்நிஷ்டிதம்.) என்கிற ச்ருதியிருப்பதினால் த்யாயமே என்றால், அப்பொழுது த்ரஷ்டவ்ய: நிதித்யாவதேவ்ய: என்கிற இரண்டி பதங்களுக்கும் புரருத்தி ஏற்படும். இரண்டுக்கும் தர்ச்சனோபாயத்தாயவிதிபாத்வம். ஸமாதமாதலால் த்ரஷ்டவ்ய: என்று தர்ச்ச னோபாயம் விதிக்கப்பட்டவுன் எது உபாயமென்று அபேக்ஷிக்குங்கால் நிதித்யாஸநம் விதிக்கப் படுகிறது.

‘த்ரஷ்டவ்ய:’ என்கிற பதயில்லாவியில் நிதித்யாஸநத்திற்கு தர்ச்சனோபாயத்வமறியப் படமாட்டாததால் அலாத்வதரிவிப்பதற்காக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் புரருத்தி இல்லவே—என்று சொல்லவாயாதினல், அது சரியல்ல. த்ரஷ்டவ்யபதத்தைக்கேட்டும் தர்ச்சந திற்கு த்யாநஸாத்யத்வம் தோன்றாததால், ‘தர்ச்சநத்தில் வ்ருப்பமுள்ளவனான்’ என்று இல்லவே. அவ்வாறு இருந்தாலன்றோ ஸ்வர்க்யாகங்கோப்போல் ஸாத்பஸாதபாவம் அறியப்பட்டதாகும். த்யாநத்தைக்குறித்து ச்ரவணமநங்களுக்குப்போல், தர்ச்சநத்தைக் குறித்து த்யாநத்திற்கு த்ருஷ்டமான உபகாரம் ஒன்றுமில்லை,—ஆகையால் வேறுபரமா ணத்தினால் அவ்விரண்டிற்குக்கும் ஸாத்ய ஸாதபாவஜ்ஞாநமேற்படுவதால் வையர்ந்தம். மேலும், தர்ச்சநம் த்யாநஸாத்யமானால், த்யாயம், தர்ச்சநம்—இரண்டுக்கும் ஸமுச்சயமும் ஸம்வியாது: தர்ச்சநத்தைக்குறித்து ஸமுச்சயத்தை சொல்லுவாயாதினல், தர்ச்சநத்திற்கு தர்ச்சந ஸாதபவமென்று ஆத்மாச்சய தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும். மோக்ஷத்தைக்குறித்து ஸமு ச்யத்திற்கு சம்பவமில்லை, தன்னால் ஸாதிக்கப்பட்ட தர்ச்சநத்தினால் விலக்கப்பட்டிருக்கிற த்யாநத்திற்கு மோக்ஷத்தைக்குறித்து தர்ச்சநத்தோடுகூட நெருங்கின ஓர் வித உபகாரமு மில்லாமையால், யாகத்தின் நீஷ்பத்தியை ப்ரயோஜனமாகக்கொண்ட ப்ரோக்ஷணம், அவகாசம்—முதலியவைகளுக்கு அபூர்வத்தை உண்பெண்ணுவதில் யாகத்தோடுகூட ஸமுச்சயமில்லவன்றோ. ஸாக்ஷாத்நயத்தைக்குறித்து த்யாநத்துக்கு இடைவெளியின்றி யிருக்கின்ற உபகாரம் விதிப்பதின்ஸாராட்டி, தர்ச்சநஸங்காரம் என ஜ்ஞாநாத்மாவை விதேயமென்று சொல்லப்படுமெனினல், அது புத்தமல்ல,—ஸ்வர்கத்தைக்குறித்து ஜ்யோதி ஷ்டோமம்போல், நிதித்யாஸநத்திற்கு ஸாத்பத்தைக்குறித்து ந்ரபேக்ஷோபாயத்வப்பதி யின் ஸ்வாஸ்யத்திற்கு பங்கம் ப்ரஸங்கிப்பதால். “ஜ்யோதிஷ்டோமே ஸ்வர்காமோ யஜ்ஜை” என்கிற வாக்யத்தினால் அறியப்பட்டிருக்கிற ஜ்யோதிஷ்டோமத்திற்கு ஸ்வர்க ஸாதபத்வமானது வேறு நம்மாவை அபேக்ஷிக்கிறதாக அறியப்படுகிறதில்லையன்றோ— இத்த இடத்தில் சப்தமில்லை, த்வந்த்வஸமாஸுமில்லை. ஆகையால், தர்ச்சநமா காகாரதாருப விசேஷணத்திற்கு எது விசேஷமென்று ஆகாங்கித்தால், வேறு விசேஷ்ய மும் காணப்படவில்லை. நிதித்யாஸநமோ பக்கத்திலிருக்கிறது. ஆகையால், அதே தர்ச்சந ஸமாதாகாரமாக விதிக்க விரும்பப்பட்டதென்று ஒப்புக்கொள்வது புத்தமானது. அவ்வாறு ஒப் புக்கொண்டால் வாக்யபேதமும் உண்டாகாது. நிதித்யாஸநத்திற்கு ந்ரபேக்ஷோபாயதா பாத்திஸ்வாஸ்யமும் பாதிக்கப்பட்டதாகு.

விசிஷ்ட விதியை ஆசிரியிக்குட்பட்டதில் 2 பதேசத்தினாலேயே அறியத்தக்க அர்த்தத்தின் சரவணம், சுபாசரயமநம், தர்சனம்—இவைகளோடு கூடிய நிதித்யாஸநவிதி என் இருக்கக்கூடாடுதன்றால் இவ்வண்ணமல்ல, —நான்கு அம்சங்களில் தாத்பர்யம் கல்பிப்பதைவிட இரண்டுக்கு அந்த தாத்பர்யத்தைக் கல்பிப்பதில் லாகவமிருப்பதால், இன்னமும் லகு வான் பகூடம் ஸம்பவிக்கிறதாக இருக்க குருவான பகூத்தை ஆசிரியப்பது பொருந்தாததாலும். இந்த வாக்யத்தில் விதாநயில்லாமைதான், உபதேசத்தால் வரத்தக்க அர்த்தஜ்ஞாநம், ஆலம்பநஸம்சீலநம்—இவ்விண்ணுக்கும் அவ்விதிபாநது ஸந்தேஹிக்கத்தக்கதல்ல, ‘தன்மாத் ப்ராஹ்மண: பாண்டித்யம் நிர்விய பால்யேந திஷ்டாஸேத பால்யஞ்ச பாண்டித்யஞ்ச நிர்வித்யாத்முநி:’ (ஆதலால் ப்ராஹ்மணன் பாண்டித்யத்தைப்பெற்று பாலபாவத்தோடு இருக்க விரும்பவேண்டும். பால்யத்தையும் பாண்டித்யத்தையும் பெற்று பிறகு முனியாக ஆகிறான்.) என்று தன்னுடைய விதிக்கு வேறென்றை அபேக்யியாத வாக்யாந்நாத் தாத்பர்யவிதித்திருப்பதால் அதல்லவோ நிரூபிக்கப்படப் போகிறது. ஆகையால், தர்சனஸாநாகாரதவ விசிஷ்ட நிதித்யாஸநம் விதிக்கப்படுகிறது. இப்படி இருந்தபோதிலும் எல்லா உபாஸநங்களுக்கும் தர்சனஸாநாகாரரூபவ்விதி வராதது— த்ரஷ்டவ்யோ நித்யாவிதவ்ய: என்கிற வாக்யமானது மைத்ரேயீப்ராஹ்மணத்திலிருப்பதால். ஆகையால், அங்கு ப்ரதிபாதிக்கத்தக்க உபாஸநாவிசேஷத்துக்கே அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபம் ப்ரதிபாதிக்கத்தக்கதாக ஆகும் என்றால்; இவ்வண்ணமல்ல, —“ஆத்மநிகல்வரே த்ரஷ்டே ச்ருதே மதே விஜ்ஞாதே இதம் ஸர்வம் விதிதம்” என்கிற அவ்விதித்திலிருக்கிற வாக்யத்தினாலே ஜகத்காரணவிஷயமான எல்லா உபாஸநங்களுக்கும் தர்சனஸாநாகாரநிதித்யாஸநரூபவ்விதிப்படுவதால். இந்த வாக்யம் வித்யாவிசேஷவிதாயகமல்ல; காரணஜ்ஞாத்ரஷ்டால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாக ஆகிறதென்கிற ப்ரதிஜ்ஞாநப்ரதான்யத்தால். காரணமேயன்றே எல்லா வித்யைகளாலும் உபாவிக்கத்தக்கது; ‘எது த்யாநம் செய்யத்தக்கது’ என்று தொடங்கி ‘காரணந்து த்யேய’ என்று காரணத்துக்கே த்யேயத்வத்தை விதித்திருப்பதால். காரணவிஷயமான உபாஸநமானது இந்த இடத்தில் தர்சனஸாநாகாரநிதித்யாஸநரூபமாக அறியப்படுகிறது. இந்த வாக்யத்தில் விஜ்ஞாத சப்தம் நிதித்யாஸநத்தைச் சொல்லுகிறது, — ‘த்ரஷ்டவ்ய: ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸநவ்ய: த்ருஷ்டே ச்ருதே மதே விஜ்ஞாதே’ என்கிற ஸ்தாநப்ரமாணத்தினால். அதனால் இந்த வாக்யமானது ஸர்வவித்யாஸநதாரண காரணம்தர விஷயமாக இருப்பதால் ஜகத்காரணரூபாஸநாகரில் அது தர்சனஸாநாகார நிதித்யாஸந ரூபமென்று அறியப்படுகிறது.

மேலும், பற்பல வித்யைகளுக்கு விகல்பம் சொல்லப்படப்போவதால், குருபகூ விஷயமான சாஸ்தரத்திற்கு வையர்ய ப்ரஸக்தி வருவதால் குருகுலயதங்களுக்கு விகல்பம் தகாததாலும், வஸ்துஸாமர்யம் ப்ரகரணத்தைவிட அதிக பலமுள்ளதாக இருப்பதாலும், த்ருவாநுஸம்ருதிருபத்வமும், தர்சநரூபத்வமும், இனி சொல்லப்போகிற பக்திருபத்வமும் எல்லா வித்யைகளுக்கும் ஸாதாரணமான் ஆகாரங்களாக ஆவதற்குத்தகுதியுள்ளவைகள். இந்திரியங்களால் உண்டாகும் அநுபவத்துக்கல்லவோ அப்ரோகூரூபத்வம், அவ்வாறு இருக்க—அது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? என்றால் கூறுகிறார் ‘பவதிக’ என்று பாவனை - வாஸனை. தர்சநரூபதா - தர்சந ஸமாநாகாரம். ‘வ்ருகூஷ வ்ருகூஷ பச்யாமி’ (ஒவ்வொரு மாத்நிலம் பார்க்கிறேன்) இது முதலிய இடங்களில் கூட ஸம்ருதிக்கு தர்சனஸாநாகாரத்வம் காணப்பட்டிருக்கிறதென்று கருத்து.

அதுவும் அதிவிசத்தரபாஸநுபத்வம். இது அப்புவத்திற்கு அஸாதாரணமன்று, — ஸ்ம்ருதிக்கும் அது ஸம்பலிப்பது ப்ராமாணிகமாதலால். தர்சனஸமாநாகரத்வம் யுக்த மல்ல, தர்சனத்தைச்சொல்லுகிற சப்தத்தினால் அந்த தர்சனஸமாநாகரத்தை உபாஸ்தா பிப்பது முக்யமில்லாதிருப்பதால் “ந விநதள பர: சப்தார்த்த:” என்றல்லவோ ந்யாய மறிந்தவர்கள் சொல்வது—என்று கேட்கில், அல்ல. அவர்களாலேயே “தர்சபூர்ணமா ஸாப்யம் ஸ்வர்க்காமோயஜேத” (ஸ்வர்கத்தை விரும்புகிறவன் தர்சபூர்ணமாஸங்க ளால் தேவதையை ஆராதிக்கக்கடவன்) என்கிற இடத்தில் தர்சபூர்ணமாஸபத்தங் ளுக்கு லக்ஷணையினாலும், ச்யேநாதி வாக்கத்தில் ச்யேநாதி சப்தங்களுக்கு கௌணீவ்ருத்தி யினால் கர்மநாமதேயத்வம் ஒப்பக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதாலும், “அர்பமந்தர்வேதி மிநுயா தர்மம் பஹிர்வேதி”

(பாதி அந்தர்வேதியிலும் பாதி பஹிர்வேதியிலும் சேரக்கடவான்) என்கிற இடத்திலும் மத்யதேசலக்ஷணை அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதாலும். விசத்தரத்வம் பல ரூபமாதலால், அபுருஷதந்த்ரத்திற்கு எவ்வாறு விதாநமென்று வினவுவது ஸரியல்ல, † ஆஜ்யவேக்ஷணைத்தப்போல, விதாநத்துக்கும் உபபத்தி வருவதால். அங்கு ஆஜ்யஸா ஷாத்ரதந்த்ரத்திற்கு ஹேதுவாக இருக்கிற வ்யாபாவிஷயமான விதி என்றாலோ, அது ஸரியல்ல. இங்கேயும் அதிவிசத்தரபாவத்துடன் கூடின ஸ்ம்ருதிஸந்திவிஷயமான மனோவ்யாபாவிதி என்று உபபந்தமாகிறது.

ஹாஷ்யம்:—

வாக்ஸுக்ாரொன்னெத ஸ்ம்ருத்யவசீதம்—“வெடிநஹாவாஸ நம் ஸ்நாசு தவிஷயெ ஸுவணாசு”ஐதி ஸவபூஸாவநிஷிதம் ரொக்ஷஸாயநதயா விஹிதம் வெடிநஹாவாஸநதித்யூக்தி ‘ஸ க்ருசு ப்ருத்யம் சுயபூஹஸ்யாயுஷ்ய க்ருதக்வாசு ப்ருயாஜாஹி வசு’ ஐதி வதிவபுவக்ஷம் க்ருக்வா ‘ஸிவனாவாஸநஸஸாசு’ ஐதி வெடிநஹஸ்க்ருதாவ்ருதம் ரொக்ஷஸாயநதிதி நிணீக்தம் | ‘உவாவாஸம் ஸ்நாசு ப்ருவாநஸூ’ஐதி ஷஸுநாநிவபுவநாஸு’ ஐதி தவெஸூவ வெடிஸூவாவாஸநாவஸூவாஸக்ருதாவ்ரு தஸூ ப்ருவாநஸூ’ஐதிசுஷுபவணீக்தம் | வெயம் ஸ்நாதிஷு ஷஸுநாநிவம் ப்ருதிவாதிதா | ஷஸுநாநிவதா வ ப்ருத்யக்ஷதா வதி: |

ஸவம் ப்ருத்யக்ஷதாவநாஸவவ்ருஸாயநஹிதாம் ஸ்நாதிம் விஸிநஷி—“நாயஜாதா ப்ருவவநெந மஹெஸா ந நெயயா ந ஸஹுநா ஸூதெந யஜெவெஷ வ்ருணுதெ தெந மஹெஸ க வெஸூஷ சூகா விவ்ருணுதெ தமதிஸூத”ஐதி சுநெநகெவ

† ஆஜ்யவேக்ஷணம்—நெய்யைப்பார்த்தல்.

யுருவணை நமநிஜியூஸை நாநாஜா துபூகி நுவாயகவஸூசுவா
யமெவெவஷ சூதா வுரணுதெ தெமெவ யுஷு? உதூக்தி
வியதகெ னவ வறி வரணியொ லவதி யஸூயம் நிராதிஸயவி
யஸூ னவவாஸூ வியதகெ லவதி யஸூயம் வியதகெ சூதாநம்
பூரொநாதி தயா ஸ்யமெவ லவவாநு பூயதத உதி லவவதெ
வொக்து—

‘தெஷா வுததயுதாநா லஜதா ஸ்ரீ திவதிவகூ
ஷாதி வுவிவொமம் தம் யெந ஜாவயாணி தெ’ உதி,
‘வியவாணி ஜூநாநிநாதுஷுஷுமம் ஸ வஜ விய’ உதிவ||

வாக்யகாரரால் இவை அனைத்தும் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்
கின்றன—‘வேதநமென்பது உபாஸநமே - அந்த வேதநவிஷயத்தில்
உபாஸநசப்தம் விதியில் பாயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால், என்று.
எல்லா உபநிஷத்துகளிலும் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமாக விதிக்கப்
பட்டிருக்கிற வேதநம் உபாஸநமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.
‘யஜ்ஞாங்கமான ப்ரயாஜம் முதஸியதுபோல, வேதநத்தை ஒரு
தடவை செய்வதினாலேயே விதாயகசாஸ்த்ரம் சரிதார்த்தமாகிற
படியால்’ என்று பூர்வபக்ஷத்தைச் செய்து, ‘அந்த வேதநத்துக்கு
உபாஸநரூபத்வம் வித்யாந்தம் செய்யப்பட்டிருப்பதனால்’ என்று
அடிக்கடி ஆவ்ருத்தி செய்யப்பட்ட வேதநம் மோக்ஷஸாதந
மென்று கிச்சரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘உபாஸநமென்பது த்ரு
வாநுஸம்ருதி ச்ருதிவாக்யத்தாலும்’ என்று உபாஸநரூபமாக
வும் அஸக்ருதாஸ்ருத்தமாகவுரிருக்கிற அந்த வேதநத்திற்கே
த்ருவாநுஸம்ருதித்வம் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விதமுள்ள
இந்த ஸம்ருதியானது தர்சநரூபமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்
கிறது.

‘தர்சநரூபத்வமாவது ப்ரத்யக்ஷஸ்வபாவத்தை அடைந்தி
ருக்கிறதும், மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநபூதையாக இருக்கிறதுமான
ஸம்ருதியை வேதநம் விசேஷித்துச் சொல்லுகிறது.

‘இந்த ஆத்மா மகநத்தினாலும் பஹுர்சவணத்தினாலும்
அடையத்தக்கவனல்ல. எவ்வளவு அவனே வரிக்கிறானோ அவன
ஸடையத்தகுந்தவன்; அவனுக்கே இந்த ஆத்மா தன்திருமேனியை
வெளிப்படுத்துகிறான்’ என்று. இதனால் ப்ரீதியில்லாத சர்வண.

மகசு, நீதிநியாஸகங்களுக்கு ஆதம்ப்ராப்திவிஷயத்தில் அறுபாயத் வத்தை சொல்லிவிட்டு, இந்த ஆத்மா எவனைத் தானே வரிக்கிறானோ அவனுலேயே அடையத்தக்கவனென்று சொல்லப்பட்டது. ப்ரியதமனையன்றோ வரிக்கத்தக்கவனாக ஆகிறான். எவனுக்கு இவன் கிரதிரயப்ரீதிவிஷமாக இருக்கிறானோ, அவனே இவனுக்கு ப்ரியதமனாக ஆகிறான். ப்ரியதமனான இவன் எப்படி ஆத்மாவை அடைவனோ, அவ்வாறு பகவான் தானே முயற்சிக்கிறான் என்று பகவானுலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது—

‘இடைவிடாத ஸம்பந்தத்தை விரும்புகிறவர்களும் ப்ரீதிபூர்வகமாய் என்னை பஜிப்பவர்களுமான அவர்கள் என்னை எதனால் அடைவார்களோ அந்த புத்தியோத்தை காண் கொடுக்கிறேன்’ என்றும்.

‘ஜ்ஞாநிக்கு காண் எவ்வளவுமட்டில் ப்ரியன் என்பது சொல்ல முடியாது அவ்வண்ணமே அவனும் எனக்கு ப்ரியன்’ என்று.

சூரதப்ராசுரிகை:—

பிறகு ஸூத்ரகாரருடைய அபிப்ராயத்தை அறிந்தவர்களுடைய வசந்தத்தைக்காட்டுகிறார்—“வாக்யகாபிரண” என்று. “ஏதத்ஸர்வம்” ஸூத்ரகாரரால் கண்டோத்தமமாயும் அபிப்ராயப்பட்டுள்ளதாயுமென்றுபொருள்.

“பாபஞ்சிதம்” பூர்வபக்சுவித்தாந்தரூபமாக உரைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று பொருள். பாபஞ்சுமம்—“வேதசமுபாஸகம் ஸ்பாத்” இதுமுதலான நான்கு வாக்யங்களால்.

வாக்யம் ஒவ்வொன்றையும் வ்யாக்யாதிக்கிறார். “ஸர்வாஸூபரிஷத்ஸம்” சாந்தோக்யத்தில் பாத்ரமல்லவென்று அர்த்தம். யோகஸாதநமாக விதிக்கப்பட்ட வேதநமென்பதிலுள்ள கடாதிஜ்ஞாநம் வ்யாவருத்திக்கப்பட்டது. விஹிதமென்பதிலுள்ள அநுவதிக்கப்பட்ட சர்வணம் முதலியதின் வ்யாவருத்தி விதித்ததது. இந்த அர்த்தத்தை பூர்வபக்சுவித்தாந்தரூபத்தால் வெளிப்படுத்துவதற்காகவும், “ஸக்ருத்ப்ரத்யயம் குர்யாத், என்கிற வாக்யத்திற்கு பூர்வபக்சுபாத்வசனையின் வ்யாவருத்திக்காகவும், ஸக்ருத் இதுமுதலியதை வ்யாக்யாதிக்கிறார். “ஸக்ருத்” என்கிற பதத்தை முதலில் கொண்டிருக்கிற வாக்யமே பூர்வபக்சுபாதம். “வேதசமுபாஸகம் ஸ்பாத்” என்கிற வாக்யமே பூர்வபக்சுபாதம் அல்ல; பின்பே வேதநத்திற்கு உபாஸகரூபத்வம் வித்தாந்தம் செய்யப்பட்டபோதுதான் என்று கருத்து. அவ்வண்ணமே வித்தாந்திக்கப்பட்டிருப்பதைக்காட்டுகிறார் “வித்தந்து” என்று. வித்தந்து வித்தாந்தமோவென்றால் என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே, வேதநமானது உபாஸகம் என்று வித்தம் என்று பொருள்.

‘உபாஸகப்பதாத்’ என்பதை வ்யாக்யாதிக்கிறார் “வேதகம் அஸக்ருதாவ்ருத்திர்” என்று. இதற்கு எத்தாராரால் அபிப்ராயப்பட்டுள்ளதும், வாக்யகாரராலே கண்டோத்தமமாயிருக்கிற அவச்சந்தர்ஸநுதிஸந்தரூபத்வத்தை காட்டுகிறார் ‘உபாஸகம்

ஸ்யாத்' என்று. 'தர்சனாத்' லோகத்தில் காணப்படுவதால். 'நிர்வசனாத்'—சுருதிவாய்த் தினால். 'தஸ்யஸ்ய' ரோகஸூதாநாமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிற என்று அர்த்தம். "உபாஸநாருபஸ்ய" என்பது ஹேதுகாரம். உபாஸநாருபவாத்—அடிக்கடி ஆவ்ருத்தி செய் யப்பட்டிருக்கிற வேதநாமானது உபாஸநாசப்தவாய்மாக இருப்பதால், என்று அர்த்தம்,— அடிக்கடி ஆவ்ருத்திக்கப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாநமல்லவோ உபாஸநம்!

இவ்வண்ணமாக அவிச்சிந்நஸ்ம்ருதிஸந்த்விருபத்வம் உபாதிக்கப்பட்டது. ஸூத்ர காரரால் கண்டோத்தமான அஸக்ருத் ஆவ்ருத்திருபத்வத்தையும், அவரால் அபிப்ராயப் படப்பட்டிருக்கிற த்ருவாநுஸ்ம்ருதித்வத்தையும் சொல்லுகிற வாக்யகாரருக்கு இது கருத்து:—அதற்கு ஸமாநமான ந்யாயத்துடன் கூடி இருப்பதால், விசேஷாத்ரோபஸ்தா பக வாக்யமிருந்தால் வேதநப்முதலிய சப்தங்கள் அந்த விசேஷாத்ரோபங்களில் பர்வவஸாக முள்ளவைகளாக ஆகுமென்று.

ஆத்யான், முன்கூறப்பட்டிள்ள தர்சனஸமாநாகாரத்வமும், வாக்யகாரருக்கு அபிப் ரோதமென்பதை அபிப்ராயங்கொண்டு கூறுகிறார் 'ஸேயம்' என்று. ஸேயம்—அஸக்ருதா வ்ருத்திருபமாயும், த்ருவாநுஸ்ம்ருதிருபையாயிருக்கிற என்று அர்த்தம்.

தர்சனசப்தத்திற்கு அர்த்தகரீ, தத்வதர்சீ — இது முதலிய ப்ராயோகத்தினால் ப்ரோகஷப்ரோகஸூதாநாமத்தை ஆசங்கித்துச் சொல்லுகிறார் — 'தர்சனருபதாச ப்ரத்யக்ஷதாபத்தி:' என்று. ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரத்தைப்பெறுதல் என்று அர்த்தம். 'ஆத்மாவானது காணப்பட்டால், கேட்கப்பட்டால், மநம் செய்யப்பட்டால், அறி யப்பட்டால், இவை அனைத்தும் அறியப்பட்டதாக ஆகும். ஹே! ஆத்மா காணத்தக்கது கேட்கத்தக்கது, மநம் செய்யத்தக்கது, நிதித்யாஸநஞ் செய்யத்தக்கது'—என்று சொல் லப்பட்டிருக்கிற ச்ராவணம் முதலிய ப்ரோகஷஜ்ஞாநபர்வங்களில் கூட தனித்து நீர்தேசிப் பதாலென்று கருத்து.

ஸூத்ரகாரவாக்யகாரர்கள் இருவர்களுக்கும் விசேஷாத்ரோபஸ்தாபக சப்தமிருக்கு மெய்யாகில் அதில் பர்வவஸாநம் செய்வது ஸம்மதமாதலால், வேறு சுருதியால் லித்தமான வேறு விசேஷமிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார் 'ஏவம்' என்று. இதனால் ச்ரவணம் முத லியவைகளுக்கு முக்தியுபாயத்வம் நீஷ்த்திக்கப்பட்டிருப்பதினால், உபாஸநத்திற்கு மோ க்ஷோபாயத்வமில்லை என்கிற சங்கையினுடைய நிராஸமும் ஏற்படுகிறது. சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரம் ஸாமான்யவிசேஷந்யாயத்தால் ஸ்ம்ருதிப்ரத்யக்ஷதையை அடைந்திருக்கிறதென்று அர்த்தம்.

'அபவர்க்ஷாதபுதாஃ' என்பதனால் ப்ரதீகோபாஸநம் விவக்கப்பட்டது. 'நாயமாத்தமா' ப்ரவசநமானது மக்ஷயலமாக இருப்பதால், ப்ரவசநசப்தத்தினால் மநத்தைத் தெரிவிக்கிறார். மநமானது ஆசார்பனுடைய ப்ரவசநபலமாக இருப்பதாலாவது, 'ப்ரோசயதே அநேந்' என்கிற கரணவுபுத்தியினாலாவது, ப்ரவசநம் மநம். மேதா—நிதித்யாஸநம்; பரிசேஷத் தால். இந்த வாக்யத்தில் ச்ராவணம் முதலியவைகளுக்கு அநாயத்வம் அறியப்படுகிறது. த்ருவாநுஸ்ம்ருதி விசேஷணத்வத்தினால் ஒன்றும் அறியப்படவில்லை. ஆத்யான், அதை

† ப்ரதீகோபாஸநம்—நாளாதிசரில் ப்ரஹ்மத்ருஷ்டி பண்ணி உபாஸிப்பதும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ப்ரக்ருதி விசிஷ்டமாவவோ, ப்ரக்ருதி விபுத்தமாகவோ, உபாஸிப்பதும் பா மாநம் சரீரபூத ஸ்வரூபம் சிந்தனமும், இந்த நான்கு உபாஸனைகளுக்கும் ப்ரதீகோபாஸந மென்று பெயர்.

வ்யாக்யாநம் செய்கிறார்—‘அநேஹ்’ என்று. ‘கேவலச் சாவாணபநந நிதித்யாவநாகாம்’ என்று அர்த்தம். ‘இனரி கூறப்போகிற விசேஷத்தினின்று விடுபட்டவைகளாக’ இனரி கூறப் போகிற விசேஷத்தினின்று விடுபட்டவைகளாக இருக்கிற என்று அர்த்தம். ப்ருதிவியில் அக்னியானது சயநம் செய்வதற்குத் தல்ல என்கிற அர்த்தமுள்ள வாக்யத்தில் ஹ்ரண்யோபாதாநம்யல்லாத ப்ருதிவியில் எவ்வாறு, சயநம் நிஷேதிக்கப்பட்டு, ப்ருதிவீமாத்ரத்தில் நிஷேதிக்கப்படுகிறதில்லையோ அவ்வாறே என்று கருத்து.

விவக்ஷிக்கப்பட்ட விசேஷத்தை வாக்யதாற்பர்யநிரூபணத்தால் காண்பிப்பதாக வாக்யத்திற்கு அர்த்தாவயத்தைக் காண்பிக்கிறார்—‘யமேவைஷ ஆத்மா வ்ருணாதே தேவைவ லப்ய: இதுயுக்தம்’ என்று.

வரிக்கத்தக்கவனுல் அடையத்தக்கவனாக இருக்கட்டும், அதனால் எவ்வாறு ந்ருவானுல் ம்ருதிக்கு விசேஷம் என்று சங்கைவா, அதைக் காண்பிப்பதற்கு லோகவரித்தான பாதீநி யைக்கூறுகிறார். (‘ப்ரியதாவஹரி’) என்று ப்ரீதிவிஷயமாக இருக்கிற எல்லோருக்கும் பகவானுல் வரிக்கத்தக்க தன்மை கிடையாது. பின்னையோவென்றால், தானாக தன்னருகில் வந்தவனுக்கு ஸ்வீகரித்தல் மாத்ரம் தான். ஆதலால், அதை விலக்குவதற்காக ‘ப்ரியதம்:’ என்று உரைக்கப்பட்டது. அதனாலென்னவென்றால், கூறுகிறார்—‘யஸ்ய’ என்று. எந்த உபாஸகனுக்கு இந்த பரமாத்மா நிரதிசயப்ரீதி விஷயமாக இருந்தே அவனே இந்த பரமாத்மாவுக்கு நிரதிசயப்ரீதி விஷயமாக ஆகிறான்.

சேதந்தமும், பகவானுல் வரிக்கத்தக்க தன்மையும், பகவானிடத்தில் நிரதிசயப்ரீதியுள்ளவனுக்கே. அன்றிக்கே, ஸ்வாத: ப்ரியதவமும், வரணீயதவமும், தன்னிடத்தில் பாதீயுள்ளவனுக்கே. புண்யகேத்ரம் முதலியவைகளில் பகவான் உகந்திருப்பது தன்னிடத்தில் ப்ரீதியுள்ள புருஷர்களை வரிப்பதற்காக. அவர்களுடைய ஸம்பந்தத்தைக் கொண்டு பத்ரம், புஷ்பம், பலம் முதலியவைகளில் ப்ரீதியுண்டாகிறது. ‘ஸ ஏவ’ என்கிற ஏவகாரத்தால் ப்ரீதியில்லாத கேவலச் சாவணம் முதலியவைகளை உடையவர்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படுகிறது.

பகவானிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவனுக்கே பகவத் ப்ரீதிவிஷயத்வமென்பது எவ்வாறு அறியப்படுகிறது என்கிற அபேகையில், இந்த விஷயத்தில் ப்ராமாணமாக ஸ்ம்ருதி வசநத்தை அர்த்தோபயாஸ ஸ்வதமாகக் காண்பித்துக்கொண்டு வரண்ப்ரகாரத்தையும் விவரிக்கிறார்—‘யத:’ என்று. அயம்—பகவானிடம் நிச்சயப்ரீதியுள்ளவன். ப்ரியதம்:—நிரதிசயமான பகவத் ப்ரீதிக்கு விஷயமாக ஆகிறான் என்று அர்த்தம். ‘ததாம் புத்தியோகந்தம்’ என்கிற இந்த வசநத்திற்கு அர்த்தவிவகையினால் பகவான் தானே ப்ரயத்தம் செய்கிறான் என்று சொல்லப்பட்டது. இதனால் வரண்ப்ரகாரம் காண்பிக்கப்பட்டது.

‘பகவாதேவோகந்தம்’ என்கிற ஏவகாரத்தினால் பகவானுடைய ஆப்த்யதிசயம் ஸூசி க்கப்பட்டது.

† ‘ஸததயுக்தாதாம்’ எப்பொழுதும் என் ஸம்பந்தத்தை விருப்புகிறவர்களுக்கு § ‘ஆசம்ஸ்யாம் பூதவச்ச’ என்ற ஸூத்ரத்தினால் கந்த்ருவாசகமான கந்தப்ரயயம்வந்திருக்

† ‘தேவதாம் ஸததயுக்தாதாம்’ என்கிற இடத்திலிருக்கும் கந்தப்ரயயத்திற்கு ஆசம்ஸை மாதாம் அர்த்தம். காலஸேஷம் அர்த்தமல்ல. ‘ஆசம்ஸ்யாம் பூதவச்ச’ என்று ஸூத்ரம். ஆசம்ஸ்யாப அர்த்தத்தில் புஜாதாதுயன்மீது பூதகாலிப்ரயயம் வருகிறது.

§ ஆசம்ஸை - போராவல்.

கிறது. ப்ரீதிபூர்வமாகக் கொடுத்தேனென்று அங்ஙனம், இத்தனல் பரஸ்பரவிஷயமான ப்ரீதியானது உபாஸ்யன், உபாஸகன் இருவர்களுக்கும் காண்பிக்கப்பட்டது. 'ஸ்ததயுக்த' சப்தார்த்தத்தைத் தெளிவுறும்படி சொல்லுகிறார் 'ப்ரியோஹி' என்று. அத்யர்த்தம் அபிதேயத்தை மிஞ்சிக்கிடக்கிறது.

அதாவது, ப்ரியத்வமானது வாசகங்களுக்கு அகோசரம் என்று அர்த்தம். த்ருவாறு ஸ்ம்ருதியை விசேஷிக்கிறாரென்றல்லவோ முந்தி உரைக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் எவன் பகவானிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவனாக ஆகிறானோ அந்த உபாஸகனிடத்தில் பகவானுக்கு ப்ரீதித்வம் கூறப்படுகிறது.

லாஷ்யம்:—

சுதஸாஷா தாராதிவா ஸூதிஃ ஸூரூபாணாத்யுபூய
செவந ஸயஜிஷுத்யுபூயா யஸு ஸ னவ வரெணாதூநா
வரணீயொ லவதீதி தெநெவ மஸுதெ வர சூதெதூதூ
லவதி னவவரதிவா யுவாநுஸூதிரெவ லகீஸஸெநாவி
யீயதெ; உவாஸநவயபூயதாடிசிஸஸஸு | சுத னவ யூகி
ஸூதிவி ரெவஜிவீயதெ—தகேவ விஜிவாதிஜெதூமேகி,
(ஸ்ர. ந. அ.) தகேவ விஜாநஜெத ஹலவதி, நாநு:
வ்யா சுயநாய விஜுதெ' (நு. வதி. க. சு.)

“நாஹம் வெநெநு தவஸா ந லாநெந நவெஜ்யா |
ஸகூ னவம் வியொ ஓஷ்டும ஓஷ்டுவாநவிரோ யயா ||
லகூஸவநநூயா ஸகூ சுஹஜேவம் வியொஜும |
ஜூதாநம் ஓஷ்டுநு தகேவ லூவெஷ்டுநு வரணவ ||
வாருஷஸ வரூவாயு லகூர மஸுஸநநூயா” உதி
வனவரதிவாய யுவாநுஸூதெஸாயநா நியஜூதி கஜூ
ணீதி 'யஜூதிஸூதெஸாயசு' (ஸ்ர. ஸதி. ந. ச. ச சு) உது
வியாஸுதெ ||

ஆகையால், ஸ்மரிக்கப்படுகிற வஸ்து அதிப்ரியமானதால் ஸாஷாத்தாராரூபஸ்ம்ருதி தானும் எவனுக்கு இருக்கிறதோ, அவனே பரமாத்மாவினால் வரிக்கத்தக்கவனாக ஆகிறானென்றும் அவனுலேயே பரமாத்மா அடையப்படுகிறான் என்றும் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. இப்படிப்பட்ட த்ருவாறுஸ்ம்ருதியே பக்தி சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது,—பக்தி சப்தம் உபாஸகரபர்யாயமாக இருப்பதால். அதனுலேயே ச்ருதிகளாலும், ஸ்ம்ருதிகளாலும், இவ்வண்ணம் கூறப்படுகிறது. “அவனேயே அறிந்து ஸம்

ஸாரத்தைக்கடக்கிறான். அந்த பரபுருஷனை இவ்வண்ணம் அறிக்கவன், இவ்வுலகத்திலே முக்தனுக்கு துல்யகுக ஆகிறான். அந்த பரமாத்மாவை அடைவதற்கு வேறு வழியில்லை.”

“என்னை இப்பொழுது எவ்வாறு கண்டாயோ இப்படி உன்னை காண் வேதங்களாலும், தபஸினாலும், காதத்தினாலும், யாகத்தினாலும் காணமுடியாதவன். அர்ஜுனா! சத்துருக்களை தடுக்கச் செய்பவனே! இப்படிப்பட்ட என்னை உள்ளபடி அறிவதும், பார்ப்பதும், அடைவதும் அகம்யமான பக்தியினால்மாத்ரம் கூடும்.

“ஹே, குந்தீபுத்ரா. அந்த பரபுருஷன் அகம்யமான பக்தியினால் அடையத்தக்கவன்” என்று, இப்படிப்பட்ட த்ருவாநுஸம் ருதிக்கு யஜ்ஞம்முதலிய கர்மங்கள் ஸாதகங்கள் என்று ‘யஜ்ஞாதிச்ருதோச்வவத்’ என்று ஸாதித்ராகாரர் சொல்லப்போகிறார்.

ச்ருதபாகாகிகை:—

அவ்வாறு இருக்க, எங்ஙனம் த்ருவாநு ஸம்ருதிக்கு விசேஷமெனில் கூறுகிறார். ‘அத:’ சொல்லப்பட்ட அர்த்தமானது, உலக நடையினாலும் ஸம்ருதியினாலும் வித்தமாக இருப்பதால் என்று அர்த்தம்.

அன்றிக்கே, த்ருவாநு ஸம்ருதி வசநத்தாலும், வரணியத்வ வசநத்தாலும், வரணியமான சேதநதுக்கு பக்வாநிடத்தில் நிர்திசயப்ரீதியத்வ வசநத்தாலும்—என்று பொருள்.

‘ஸாக்ஷாத்ரூபமான ஸம்ருதி’ என்பதினால் முன் கூறப்பட்ட ஆகாரத்துடன் கூடின அத்தகே வேறு விசேஷம் இவ்வாறு காட்டப்பட்டது.

‘ஸம்யமாணஸ்யர்த்த ப்ரபிச்சிவக ஸ்வயம்யத்யர்த்தப்ரிய, ஜ்ஞாநங்களுக்கு ஆகாரமில்லாதையால் அர்த்தத்தினாலேயேயன்றே, விசேஷமென்று கருத்து, தானும் அத்யர்த்தப்ரிய என்கிற இந்த நிர்திசயமாகது அருபவிச்சப்படுகிறதை அநுபவமென்பதுபோல, ஒவ்வொருவரும் அத்யர்த்தப்ரியருப என்று அர்த்தம்.

அன்றிக்கே, அத்யர்த்தப்ரியா—யிக்க அநுகூலருபை—ஸ்மரிக்கப்படுகிற பகவத்ரூபமான விஷயத்திற்கு நிருபாதிசயாயும், நிர்வாகிசயாயுமுள்ள ஆநுகூல்யமிருப்பதால் அது விஷயமான அநுஸம்ருதியும் நிர்திசயாநுகூல்மாகவல்லவோ ஆகிறது.

அன்றிக்கே, த்ருவாநுஸம்ருதியானது தான் அத்யந்தம் அநுகூலமாக இருப்பதினால் † அயுத்தாவஸ்தையிலுங்கூட ப்ரீதிருபஜ்ஞாநத்தினால் ப்ரதிஸந்தானம் பண்ணப்படுகிற தென்பதினால் ப்ரியையாக இருக்கிறது.

அதனாலேயன்றே—“யா ப்ரீதிவிவேகாநாம் விஷயேஷ்வநயாயிநீ” (அவிவேகிகளுக்கு விஷயங்களில் அறிவற்றதான எந்த ப்ரீதியுண்டோ) இது முதலியதால், அது வேண்டப்படுகிறது. ப்ரீதிருப த்ருவாநுஸம்ருதிக்கு மோக்ஷபாபத்வம் சொல்லப்பட்ட

† அயுத்தாவஸ்தை—யோகத்திலிருந்து ஒழிந்து இருக்கிற நிலைமை.

டது. வேறு இடத்தில் பத்திக்கு உபாயத்வர் காணப்படுகிறது. அவ்வாறு இருக்க, ஏவ்வம் இவ்வாண்டுக்கு ஐகார்த்தம் என்று கேட்கில் சொல்லுகிறார்—‘ஏவம்ருப’ என்று.

அன்றிக்கே, ‘சேமுஷீ பத்திருப’ என்று பத்திருபமான ஜ்ஞாந்தத்துக்கு முன்பு உபாயத்வர் கூறப்பட்டது. இப்பொழுது, எவ்வாறு, பத்திருபத்ருவாநஸம்ருதிக்கு உபாயத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது என்றால் கூறுகிறார் ‘ஏவம்ருப’ என்று. ஏவம்ருப—ஸாக்ஷாத்ராவ பத்திருபத்வப்பத்தானத்ருவாநஸம்ருதியே பத்தி சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறதென்று கருத்து.

எதனாலினால் சொல்லுகிறார்—‘உபாஸக ஸ் பர்யாயத்வாத்’—என்று. உபாஸக முதலிய சப்தங்களுக்கும், பத்திசப்தத்திற்கும் ஏகார்த்தவருத்தித்வம் விவக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய கடகூர்ப்பத்தங்களைப்போல் பர்யாயத்வமில்லை. ஏகார்த்தவருத்தித்வமும்—‘ஸேவா பத்திருபாஸக’ என்று கிண்கி செப்திருப்பவர்களுடைய வசநத்தினால் அறியப்படுகிறது. ‘ஸ்மேஷா பர்வமது த்ராவா பத்திரித்யாபிதே பஜ இத்தேஷேஷா யாதாவை ஸேவாயாம் பரிசீர்த்தி: த்ராவாத் ஸேவாயுத: ப்ரோத்தா பத்திசப்தே பூயஸி’ ஸ்நேஹமயாக வந்த தொடர்ச்சியான த்ராவாத் பத்தி என்று சொல்லப்படுகிறது. பஜ என்கிற தாதுவானது ஸேவா என்கிற அர்த்தத்திற்கு வாக்ஷமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், அறிஞர்களால் த்ராவாத்ஸேவையானது பத்திசப்தத்தால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது முதல்யவைகளும் அநுஸந்திக்கத்தக்கது. என்றாலும், ஸாக்ஷாத்ராவத்வம் பத்திருபத்வம் முதல்யவற்றில் கேக்குள் வாசியங்கள் வித்யாவிசேஷவிஷயமான ப்ரகாணங்களில் பரிசீரணமிருந்தபோதிலும், லகுவாயும், குருவாயுமுள்ள யதங்களுக்கு விகல்பம் உபபக்ஷமாகாததால் எல்லா உபாஸகங்களுக்கும் அவைகள் ஸாதாரணமாயிருத்தல் ப்ரபந்தமாகிறது.

அப்படி இருந்தபோதிலும், ப்ரபதத்தில் மாதாம் குருவகுயதங்களுக்கு விகல்பாநுப பத்திருபர்யாயம் வசநவத்தால் நிர்வகிக்கப்பட்டது. வசநவிரோதமுள்ள இடத்தில் பர்யாயம் ப்ரவருத்தியாதன்றே. வசநவிரோதமில்லாமையால் உபாஸகங்களில் அதற்கு ப்ரவருத்தி இருக்கிறது.

வேதாந்தங்களில் உபாஸகபரவாக்யங்களுக்கு ஐகார்த்தம் விரித்திப்பதற்காக, பத்தி த்ராவாத்ராவ உபாஸகத்திற்கே ரோகோபாய வேதநத்வம் கூறப்பட்டது.

ஸ்ம்ருதி வசநபர்த்தசம்முத்ருபர்த்தவைசப்தத்திற்காக செய்யப்பட்டது. இப்பொழுதோவென்றால், ச்ருதிஸ்ம்ருதி நிரண்டிக்கும், அர்த்தைக்யயிருப்பதால், முக்கிக்கு உபாயமாக இருக்கிற வேதநத்திற்கு பத்திருபோபாஸகத்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறது ‘அத ஏவ’ என்பதால். அத ஏவ—அபவர்கோபாயவேதநமானது பத்திருபோபாஸகாக இருப்பதனாலேயே என்று அர்த்தம்.

‘தேனவ விரித்யா’ என்கிற வாக்யம் ச்வேதாச்வதரோபவிஷதத்தில் இருக்கிறது. அந்த இடத்தில் ‘தஸ்மாத் ஸர்வத: சிவ:’ என்று சிவசப்தம் எடுக்கப்பட்டிருப்பதினால், சிவன் ப்ரஸாத்மாவோ என்கிற ப்ராமானது ஒரு மந்த புத்தியள்ளவனுக்கு உண்டாகலாமென்று அதை நிவர்த்திப்பதன் பொருட்டு. “வேதாந்ரேமதம் புருஷம் மஹாத்ம், மஹாத்ம் ப்ரபுவை புருஷ: ஸத்வஸ்யையத் ப்ரவர்த்தக:” (என் இந்த மஹாபுருஷனை அறிகின்றன். இந்த மஹாபுருஷன் ப்ரபவாக இருப்பவன், ஸத்வகுணத்துக்கு ப்ரவர்த்தகன்) என்று

ஸ் பர்யாயங்கள்—ஏகார்த்தவான பதங்கள்.

உபக்ரமோபஸம்ஸாரங்களால் அறியப்பட்ட பாம்புருஷபாமே அந்த உபநிஷத்தென்று புருஷனை உகதத்தோடு ஐகர்த்தத்தைக்காண்பிப்பதற்காக “ததோவம் வித்வான்” என்ற வாக்யமெடுக்கப்பட்டது. “ததோவாம் வித்வான்” என்கிற வாக்யத்தினால் “நான்: பந்தா:” என்று பாம்புருஷவேதந்தவத்தவத்திட்டு வேறு உபாயத்தின் விசேதம் சொல்லப்பட்டது.

“நாஹம் வேதை:” இது முதலியவற்றால் அந்த பக்திபைத்தவிர்த்த வேறு உபாயத்தின் விசேதம் சொல்லப்பட்டது. உபக்ரமோபஸம்ஸாரங்களால் வசநங்கள் இரண்டிக்கும் ஐகர்த்தமானது, வேதநாதி சப்தங்களுக்கு பக்தி பர்பர்த்தவம் சொல்லப்பட்டால் விரித்திக்கிறதென்று கருத்து. உபாயநாதர்வேதநானது சப்தத்தால் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், இரண்டும் தர்சனம், ப்ராப்தி - இவைகள் பக்தி ஸாத்யங்கென்று கண்டோத்தமாக இருப்பதாலும், “நாஹம் வேதை:” என்கிற வசநம் எடுக்கப்பட்டது.

‘பத்த்யா மாமிஜாநாதி’ (பக்தியினால் என்னை அறிகிறான்) “ததோ மாம் தத்வதோ ஜ்ஞாத்வா விசதே ததகந்தாம்” (என்னை உண்மையாய் அறிந்தபிறகு அடைகிறான்) என்று பக்தியினால் உண்டாகிற ஜ்ஞாதத்துக்கே * அவ்யவஹிதோபாயத்தவம் அறியப்படுகிறது. பக்திக்கு உபாயத்தவம் விடையது—என்கிற சங்கடமும் “நாஹம் வேதை:” என்பதனால் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது;—இந்த இடத்தில் ஜ்ஞாத தர்சனங்களுக்குப் போல, ப்ராப்திக்கும் பக்திஸாத்யத்தவம் அறியப்படுவதால் பக்தியினால் ப்ராவேஷிதஞ்ச சக்ய:” என்றல்லவோ அர்வயம். ‘பத்த்யாமாயி’ என்கிற வசநத்தினால் “ததோ மாம் விசதே” என்று தத்சப்தத்தால் பராமரிக்கப்பட்டிருக்கிற பக்திக்கே ப்ராப்த்யுபாயத்தவம் அறியப்படுகிறது. ‘தத:’ என்கிற பதத்தினால் பக்திபை பராமரிக்காமல் போனால் ததாந்தாம் என்பதினால் பெளதநுத்தயம் ப்ராஸங்கிக்கும். அதினால் பக்திஸாத்யபாஸகத்தவம் விதித்தது.

‘புருஷ:ஸ பா: பர்த்த’ என்கிற இடத்திலும் ‘பத்த்யா ஸப்ய:’ என்று பக்திக்கு ப்ராப்திஸாத்யத்தவம் ஸ்வரஸமாய் அறியப்படுகிறது. இன்னும் புருஷசப்தத்தால் தெரிவிக்கப்பட்ட புருஷஸூத்திர பாதியாச்யமான வஸ்து: ஐக்யம்மீபால, அதனால் ப்ராப்திபாத்தமான உபாய ஐக்யமும் வ்யாயம் என்று காட்டப்பட்டது:

வேதநத்துக்கு பக்திருபமாக உபாஸகத்தவத்திட்டு இருக்கப்பட்டு, அதனால் ப்ரக்ருதமான கர்மபேசகத்தவத்திற்கு ப்ராமோஜனபென்னன்னளில் சொல்லுகிறார்—‘வவம்’ என்று. ‘வவம்’ரூபாயா:’ பாத்யகூடமாய்க் கூபரோக்ஷ்யம்பீதிருபத்தவம் சேகசன விசித்தனாயான வாக்யகாரர், ஸூத்ரகாரர், நிருவாகாரரும் அபிராயப்பட்டவர் கண்டோத்தகருமான மோக்ஷோபாய ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷங்கள் கர்மஸாதனங்கள் என்று கருத்து.

‘த்ருவா ஹஸ்ருதேஸ்ஸாயநாதி’ எவ்வாறு ‘சத்தியினால் விவட்ட விருப்புகளால்’ என்கிற இடத்தில் சத்திக்கு ஹநகரிபாஸாதகத்தவமே ஒழிப தீட்சாஸாதகத்தவமில்லையோ, அவ்வாறு ‘யஜ்ஞத்தினால் அறியவேண்டுமென்று விருப்புகளாக’ என்கிற இடத்திலும் வத் யாஸாதகத்தவமே கூறப்பட்டது. வேதநேச்சாஸாதகத்தவம் கூறப்படவில்லை, யஜ்ஞம் முதலியவைகளுக்கு வேதநேச்சாஸாதகங்களாக விரிபோகமில்லாமையால் என்று கருத்து. அவ்யவகாலவே புருஷதர்சனத்துர் அவாந்தாரண ஸாத்யத்தின் உபாயத்தில் ப்ரக்ருத்தியானது, பரஸாத்யத்தில் தீட்சையின்லாயிதில் உபாஸகமானதென்று, எவ்வாறு, யாகம் முதலியவைகளுக்கு உபாயமாக இருக்கிற த்ருவாயானம் முதலிய

* அவ்யவஹிதம்—இடையில் ஒன்றுமில்லாமல் அடுத்து நெருங்கி எது இருக்கிறதோ அது. அவ்யவஹிதம்—விலகி இருக்கிறது; தூதற்கு எதிர்த்து அவ்யவஹிதம்.

வற்றில் பாவ்ருத்தியானது யாதாதிக்கால் ஸாதிக்கத்தக்க அபூர்வம் முதலியவற்றில் இச்சை இல்லாவிடில் பொருந்தாதோ—அவ்வாறே, இச்சாவிய்யர்த்தமான அநுஷ்டாபமானது இச்சையினால் ஸம்பாதிக்க வேதசேச்சை இல்லாவிடில் உபபந்தமாகாது. ஆகையால், வேதசேச்சை உண்டானால் விவதத்திற்கு உபாயகுதமம் இச்சாவிய்யர்த்தமான அநுஷ்டாபம் ஏற்கணவே உண்டாய்விட்டால் அதற்காக அநுஷ்டாபம் வேண்டியதில்லை என்று அதின் அநுஷ்டாபவியதிக்கு அவையர்த்தம் வரும். மேலும் தன்னுடைய விரிந்தியை தன்னுடையவியத்தி அபேகவிக்கிறது. என்பதினால் * ஆத்மாச்சய தோஷம் வருகிறது.

அன்றிச்சே, வேதநேச்சையால், இச்சாவித்யத்தினால் காந்தியடந்தால், வேத நேச்சாவிதி என்று அந்யோந்யாச்சரயதோவதம் வரும்.

ஆதலால், கார்ப்புக்குஞ் சிலிதிநாஸாதாச்சுவர் யச்சால்ல, இச்சாலித்பார்ந்தகார்ப்பு
புலிவாசியானது ஆதார்ப்பார் முதலிதே வச்சால்ல சவார்ப்புபெயரில் ஒரு
ஸார்ப்புத்திலர் இச்சை ஸம்பலிபாது.---இச்சைக்குக்காரணமாக கார்ப்புதலபாருமில்
லாபையால்.---இச்சைக்கு விலபுபலவசகூண்புநாசுமாதாரிதந்வென்பது ஸிடை
யாது.---ஸவச்சுநாஸபுநாமிருத்தொதினில்புட ஒருவனுக்கு இச்சை உண்டாகாஸி
ருப்பது காணப்படுவதால். ஆதலால், ஒருவனுடைய இச்சைசம்பந்தித ஸிபிதெதுதவப
ஆச்சாரிச்சைத்தத்து. அதுவும் உனக்கு உபபச்சமாகது என்மில் இவ்வண்ணால்--
பொசை நுத்தத்தினால் தாண்டிலிடப்பட்டிருக்கிற வாஸனையுடன் உன விநயவை
லகூண்டார் நாரகதினால் இச்சையானது உத்திச்சி உபபச்சமாதல் அறியாத ஸுச்சுந
வாத்தால் தர்மத்தில் வேதநிச்சை வித்திக்கிடுகின்ற கொல்லக்கூடாதார்--வாஸனை
பொருள் சிலாலும் பரபாஸத்தாலும் வாச்சைத்தகயபுஜர் முதலியவைவசுக்கு அந்நாத
ஸுச்சுநாபத்தவர் அஸம்பாலிதலவதால். 'யஜ்ஞக--விதிவித்தி' என்கிற வாப்பதிநி
கண்ணே அர்த்தம் கித்திக்கப்படுகிறது.

[illegible]

ஸாஷ்டி—

யதிலு விவிதிஷன்கி யஜோதயோ வீவதிஷோபதௌ
விநியோஜனே, தயாவ தஸௌவ வெநமஸு யநாநராவ
ஸுநஹரஹரமௌயயநமஸுநஸுநாஸாபெயாதிஸயஸுநாபு
யாணாநமௌதபுநாமஸுஸபஸுநாபுஸாபநகாபதபுபதயெ

னில், உபாஸகோத்யோககாலந்தொடங்கி மாணகாலம் வரையிலுள்ள மத்யகாலத்திலும் உபாஸகம் காணப்பட்டிருக்கிறது.) “அக்நிஹோத்ராதி து தத்கார்யாயைவ தத்தர்சகாத்” (அக்நிஹோத்ரம் முதலிய நித்யநைமித்திக காம்யகர்மங்களும் அந்த வித்யாநுபமான கார்யத்தின்பொருட்டே அதுஷ்டிக்கத்தக்கவைகள், —யனெனில், ச்ருதியில் காணப்படுவதால்.) “ஸஹகாரித்வேநச” (வித்யைக்கு ஸஹகாரியாக இருப்பதாலும்) இவை முதலியவைகளில் சொல்லவும் போகிறார். வாக்காராரும் த்ருவாநுஸ்ம்ருதிக்கு விவேகம் முதலியவைகளாலேயே நிஷ்பத்தியைக் கூறுகிறார். “அந்த த்ருவாநுஸ்ம்ருதியின் லாபமானது விவேகவிமோகாப்யாஸகல்யாணாவஸாதாநுத்தர்ஷங்களால் உண்டாகிறது. ப்ரமாணத்தாலும் உபாயத்தினாலும்” என்று, விவேகம் முதலியவற்றின் ஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகிறார்—“ஜாதியினாலும், ஆச்யத்தினாலும், நிமித்தத்தாலும் தோஷமுள்ளதாக இராத அன்னத்தினால் தேகசுத்தி விவேகம்” என்று. இந்த விஷயத்தில் நிஷ்க்ருஷ்டவசகம்—“ஆஹாரசுத்தி உண்டாகில் ஸத்வசுத்தி, ஸத்வசுத்தி ஸித்தித்தால் த்ருவையான ஸ்ம்ருதி” என்று “விமோகமென்பது காமம், க்ரோதம்—முதலிய துர்க்குணங்களின் இன்மை” என்று, “சாந்தகை இருந்துகொண்டு உபாஸிக்கக் கடவான்” என்று ப்ரமாணவசகம். “அடிக் கடி ஆரம்பணஸம்சிலகம் அப்யாஸம்” என்பது த்ரயிடபாஷ்ய காரரால் ஸ்ம்ருதிவசகம் ப்ரமாணமாக உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. “ஸதா தத்பாவ ழ பாவித:” (எப்பொழுதும் அந்த பரமபுருஷபாவணையினால் நிலைபெற்ற மனமுள்ளவனாக) என்று, சக்திக்குத்தக்கபடி பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளை அதுஷ்டிப்பது க்ரியை என்று ப்ரமாணவசகம் “க்ரியாவானான இவன் ப்ரஹ்மவித்துகளுக்கும் பெருமைவாய்த்தவன்” —“ப்ரஹ்மணர்க்கள் அப்படிப்பட்ட பரமபுருஷனை யஜ்ஞத்தாலும், தாகத்தாலும், தபஸ்ஸினாலும், அநசநவ்ரதத்தினாலும், அறிய விரும்புகிறார்கள்” என்று. “ஸத்யம், ஆர்ஜவம், தயை, தாகம், அஹிம்ஸை, அநபித்யை—இவைகள் கல்யாணங்கள்” என்று. ப்ரமாணவசகம். “ஸத்யேந லப்யஸ்தேஷாமேவைஷ விரஜோ ப்ரஹ்மலோக:” (அவர்களுக்கே ரஜஸ்தமஸ்களால் விடுபட்டிருக்கிற இந்த ப்ரஹ்மலோகமானது, ஸத்யத்தினால் அடையத்தக்கது) இதுமுதலியது, “தேசகால வைகுண்யத்தாலும், சோகநிமித்

தமான வஸ்து முதலியவைகளை நினைப்பதினாலும், அவைகளால் உண்டாகிற தைத்யம், மனதின் பரகாசயின்மை, அவஸாதம்” என்று. அதன் விபர்யம் அவஸாதம். பரமரணவசகம். “ராமராத்மா பல ஹ்நேக லப்ய:” (இந்த ஆத்மா மனோபலமற்றவனாக அடையத்தக்க வனல்ல) என்று. “அவைகளின் விபர்யமத்தால் உண்டாகிற ஆஷ்டி, உத்தரீஷம்” அதின் விபர்யம், அதுத்தரீஷம் என்று. அதிஸந்தோஷமும் விசோதி என்று அர்த்தம். நிர்வசகமும் “சாக்தோதாத்” என்று (பலவிரித்திரியங்களையும், மனதையும் அடக்கிவைவதாக) என்று.

சுருதபரகாசினை:—

பஜ்ஜாதிகள் விவிதிவைத்து வாசகங்கொண்டு சொல்லவில் ஆத்மாச்சரயம் முதலிய தோஷங்களின் இன்மையை ஒப்புக்கொண்டு சொல்லுகிறார் ‘பத்பபி’ என்று. தவ்வைபவ-இச்சைக்கு விஷயமாக ஆயிருக்கிற. த்யாவலுருபஸ்ய—என்பதினால் வாக்யபர்த்தஜ்ஞாநத துக்கு வ்யதாஸம் வந்தித்தது. த்யாநமும் ஒருதினம் அதுவடிக்கத்தக்கதென்பதை நினைப்பதற்காக கூறுகிறார்—‘அஹாஹ:’ என்று.

தினந்தோறும் அதுஷ்டாநத்திந்து பலத்தைக்கூறுகிறார்—‘அப்யாஸ’ என்று. ப்ரதி தினமும் அதுஷ்டாநயிருந்தபோதிலும், மாஸம், ருது, ஸம்வதஸாம்முதலிய காலவிசேஷங்களால் அதற்கு அவதிபை கொடரிப்படத்தற்காகச் சொல்லுகிறார்—‘ஆப்ரமயானுதி’ என்று. ப்ராணோத்தரணபர்த்தம் தொடர்ந்து வந்துவகாண்டிருந்தபோதிலும், ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, தினங்களால் வ்யவதாநத்தை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக தினந்தோறும், அதுஷ்டிக்குப் படுகிற என்று கூறப்பட்டது. அதிலும் ஸ்ருதிவிசேஷத்தை வ்யவஸிப்பதற்காக ‘த்யாந ருபஸ்ய’ என்று கூறப்பட்டது. ததுத்பத்யே—விவிதிவைத்தின் உபத்தியன்பொருட்டு. வேதமானது வ்யதானவ்ந்தி ப்ரக்ருதமாக இருந்தபோதும் அர்த்தவசத்தினால் அதன் சப்தமானது விவிதிவதாயிற்று. கர்மங்களுக்கு விவிதிவதாஸாததவ்யவந்ரே ஒப்புக்கொண்டு சொல்லப்படுகிறது. பரணபர்த்தம் நாடோறும் உபாஸகத்தின் அருவருத்தியிலும், உயிருந்நவரையில் அவைகள் அதுஷ்டிக்குத்தக்கவையென்பதிலும், ப்ராணா எது என்றால் அதற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்—‘உக்ஷத்ச’ என்று. சகாரம் சங்கையன் சிவருத்தியில் ஸூத்ரத்தைக்காண்பித்தால் அதற்கு விஷயமாக இருக்கிற ச்ருதிவாக்யமும் காட்டப்பட்டதாக ஆகிறதென்கிற அப்யாஸத்தால் உபாஸகாருவருத்தியான ஸூத்ரம் காண்பிக்கப்பட்டது—‘ஆப்ரமயானுதி’ என்று. ‘ஸ ஸ்வேவம் வர்தயம் யாவதாயுவம்’—என்று ச்ருதி—யாவத் என்கிற சப்தம் ஸாகல்பார்த்தகமாதலால் அஹாஹாநுஷ்டாநம் வந்தித்திருந்து. அவ்வளவு காலவரையில் கர்ப்பிபைகையைச் சொல்லுகிறார்—‘அக்ஷேஹாநா’, என்று. ஆச்ரமநாமங்களுக்கு ஆச்ரமசேஷத்துவயிருந்தபோதிலும், வித்யாக்கத்தையிருத்திநென்று சொல்லுகிறார்—‘ஸூத்ரகார்த்தவேச’ என்று. இதுமுதலிய ஸூத்ரங்களால் இந்த அர்த்தைச்சொல்லப்படுகிறார் என்று அர்த்தம்.

கர்மவ்யுத்தச்சொல்லப்பட்ட வித்யாஸத்தவானது உபாஸகத்தினாலுடைய ஸமாத்யங்கத்வத்துடன் விசோதிப்பதால் உபாஸகமாகவென்று சங்கத்து, விசோதத்தைப்பரிவாரிக்கவும், அதற்கு விஷயமான ச்ருதிவாக்யத்தவக்காட்டுவதால் அப்யாஸன்யத்தையும் நினை

ஹரிக்கவும் திருவுள்ளம் கொண்டு கூறுகிறார்—'வாய்' என்று. ஸுத்தீகாரருடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்தவர்களாலும் மூவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்டது என்று கருத்து.

'தல்லப்தி' என்கிற இடத்தில் தந்தப்தம் த்ருவாநுஸ்ருதி சப்தத்தால் வ்யாபிக்கப் பட்டது. விவேகம் முதலியவைகளாலேயே கேவலசம்பாவிஞ்ஞாவது கேவலஸமாதியினால்வது ஆவீலை. என்று அர்த்தம்.

வாய்காரருடைய கார்த்தம் எதிர்க்கப்படுகிறது.—'தல்லப்தி'—என்று.

'உபாஸகம் ஸ்பாத் த்ருவாநுஸ்ருதி' என்பதன்றோ பாக்ருதம். அதனால் த்ருவாத ஸ்ம்ருதியின் லாபமென்று பொருள்.

"விவேக விவேகாப்யாஸகரியா கல்பாநுபவஸாதாநுத்தரீஷேப்யா" என்று—

அதுவும் இதரோதாயோகார்த்தத்தில், இவைகளுள் ஏதாவது ஒன்றினால் அகின் லாபம் துஷ்கராஸக இருப்பதால். ஸமுச்சயம் ஸம்பந்திததாக இருக்க டாக்விசமாயம் பாயத்தை உள்ளடக்கிக்கொண்டு விகல்பம் யுத்தமாததன்றோ.—அந்த விகல்பம் எட்டு தோஷங்களால் துஷ்டமாக இருப்பதால், ஸமுச்சயத்திற்குத் தீவிர ஸம்பவமிருப்பதால்.

இவ்வண்ணம் விவேகம் முதலியவற்றை விக்ஷிப வாக்யங்களுக்கு ஸமுச்சயத்தில் தாத்யபாயமென்பதைக் காண்பிப்பதற்காக இதரோதாயோக த்ருவத்தால் வாய்காரருடைய கீர்த்தைம் இதரோதாயோகம் ஸமுச்சயத்தைக்காட்டிலும் வேறான அர்த்தம். அவ்வா றிருக்க இதரோதாயோகத்தாவத்தால் எவ்வாறு ஸமுச்சயலாபம்?—உத்தரம் கூறப்படு கிறது—அந்வாசயத்தோடு சேர்ந்து படிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸமுச்சயத்தைக்காட்டிலும் விகல்பபாதிஸம்பந்தியான ஸமுச்சயம் வேறான அர்த்தம்.

ஒரு காரியத்தில் ஒன்றோடொன்று நிரபேக்யங்களான ஸாதகங்களுக்கு அந்வயம். அந் வாக்யத்தோடுகூட படிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸமுச்சயம். விகல்பத்தோடு சேர்ந்து படிக்கப்பட் டிருக்கிற ஸமுச்சயமோவென்றால், ஒரு காரியத்திலேயே ஒன்றோடொன்று ஸாபேக்யங் களுக்கு அந்வயம். அதுவே இதரோதாயோகமென்பதினால் விவேகதயில்லை என்று. நிவ்ருத்தி ரூபமாக ஸமாதிகளுக்கும், ப்ரவ்ருத்தி ரூபமான யஜ்ஞாதிகளுக்கும், விவேகத்தால் ஸமுச்ச யம் இல்லை என்று சொல்வாயேயாகில்—அது சரியல்ல. விஷயம் பிந்நமாக இருப்பதால் விவேகதயில்லை. ஸமாதிகள் அவிஹிதமாயம், அப்ரதிவிர்த்தாயுமிருக்கிற விவிர்த்தவிஷய காமயவிஷயங்களன்றோ 'ஸம்பவாத்' உபபந்தாவதால். 'நிர்வாகாச்ச' க்ருதிவசந்ததாலும் ப்ரமாணோபபத்திகளாலென்று அர்த்தம்.

விவேகம் முதலியவைகள், எந்த ஸ்வரூபமுள்ளவைகள், எவ்வாறு சமாதிகளுக்கும் கர்மாவதும் அநிவேகம்? என்றால் சொல்லுகிறார்—'விவேகாதிகம் ஸ்வரூபஞ்சாஹி'— என்று. எண்ணிக்கை மாற்றமல்ல அதின் ஸ்வரூபத்தையும் வாய்காரரே சொல்லுகிறார் என்று அர்த்தம்.

முதலில் விவேகஸ்வரூபவிஷயவாக்யத்தை உதாஹரிக்கிறார்—'ஜாத்யாச்சய' என்று.

ஆதார விஷயவிவேகமானது விவேகசப்தத்தால் விவகிக்கப்பட்டதாக அகிறது. (க) துஷ்டாஹாரத்தினின்று ஸாத்விகாஹாரங்களுடைய விவேகம், விவேகம். (உ) களஞ் சம், க்ருஞ்சகம் முதலியவைகள் ஜாதி துஷ்டங்கள். 'ஆச்சய' த்ரவ்யத்திற்கு யஜ்ஞான னாக இருக்கிற பருஷன். (ஃ) † அபிசஸ்தன், பதிதன், சண்டாளன் முதலியவர்களுடைய

† அபிசஸ்தன்—மஹாபாதகி, அல்லது உபபாதகி. பதிதன்—ஜாதிப்ராவ்டன்.

தாயம், ஆசிரயதுஷ்டம். (௭) வச்சல், மயிர் முதலியவைகளால் கொடுக்கப்பட்டது—
நிமித்ததுஷ்டம். இந்த முன்று வித தோஷமில்லாத ஆஹாரவிவேசநத்திற்கு பலமாக
இருக்கிற காயசத்தியில் விவேசபத்தம் உபசரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அன்றிசகே, விவித்தாஹாரஸைவயினால் ராஜஸ்தாமஸாஹாரங்களால் ஆய்யாயித
மான தேஹத்தினின்று தன் தேஹத்தை விவேசந்செய்தல் விவேசம். அசுத்தங்களி
னின்றி விவேசமல்லவோ சத்தி. இந்சப்தம் பாஷ்யகாரருடையது. 'அந்ந நிர்வசநம்'
என்பதும் பாஷ்யகாரரும், நிர்வசநம்—நிஷ்க்ருஷ்ட வசநம். அப்ரமணங்காரினின்று நிஷ
க்ருஷ்டம் ப்ரமணபூதமான வசநமென்று அர்த்தம். 'ஆஹாரசத்தேன' இது முதலியது
நிர்வசநம்.

விவோகாவது காமத்தின் அபிஷங்கம். எதினால் விஷயத்தை அநுபவிக்காமல்
இருக்கமுடியாதோ அந்த விகாரம். அபிஷங்கம். 'காமாத் க்ரோதோபி ஜாயதே' (காமத்தி
னின்றி கோபமுண்டாகிறது) இது முதலியவசத்தினால் க்ரோதம் முதலியதின் இன்மை
யும் பலித்தது. 'சாந்த உபாஸம்' என்கிற நிர்வசநத்தில் சாந்தசப்தத்தினால் ராகத்வே
ஷாதிகளின் அபாவம் விவகரிக்கப்பட்டது. ஆர்ப்பணமாவது ஆலாபம்—**கலா ஸ்யு:**
அதினுடைய ஸம்சீலம். எவ்வாறு இது ஸாதகம்? ஸாத்யமல்லவோ இது. அல்ல.
'சுசௌ தேசே ப்ரதிஷ்டாப்ய' இது முதலியவற்றால் கொல்லப்பட்டிருக்கிற தேசகலா
விசேஷங்களில் அப்யவிக்ஷத்தக்க யோசகப்தவாச்யமான த்ருவாநுஸம்சுதியல்லவோ
ஸாத்யம்.

இதுயோககாலத்தில் செய்புத்தக்க த்யானாநுகரஹமான ஸர்வகாலிகஸம்சீலகம்
'ஸஜா தத்பாவபாவித' என்றல்லவோ சொல்லப்போகிறார். எப்பொழுதும் பகவத்ஸம்சீல
மில்லாவிட்டால் யோககாலங்களில், காலாந்தரத்தில் ஸர்சீலகம் செய்யப்பட்டிருந்த விஷ
யாந்தரம் புத்திஸ்தமாக ஆகும். ஆகையால், ஆரம்பண ஸர்சீலகத்துக்கு ஸாத்யாவிக்ஷி
டத்வமில்லை.

'நிர்வசநஞ்ச ஸமார்த்தமுதாஹிருதம் பாஷ்யகாரோன' என்பதினால் முன்சொல்லப்
பட்ட நிர்வசநங்களும் த்ரமிடபாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டவைகளென்று அறியப்படுகி
றது. 'அபாமுந்' என்று ச்ரோதமான வசநம். அது க்ரோதோபந்யாஸஸாபேக்ஷமாயிருப்ப
தாலும், 'ஸஹநாயந்தாவிதி' என்கிற அதிகாரணத்தில் வ்யாக்யாசிகந்தத்தக்கதாக இருப்ப
தாலும், ஸமார்த்தநிர்வசநமானது ஸபஷ்டார்த்தமாக இருப்பதாலும், ஸமார்த்தநிர்வசநம்
உதாஹரிக்கப்பட்டது.

'தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு மாமதுஸ்மா' என்பதை சுற்றிலுடையவசநம் இவ்
விடத்தில் அபிராயப்பட்டிருக்கிறது.

'பஞ்சமஹாஜ்ஞ:'—சக்தித: சாஸ்த்ரம் அசத்யத்தை விதிக்காதன்றோ:—

'ஃரியாவாநேஷ' ஸப்ரத்யயமில்லாத வாய்ம், ப்ரஹ்மவிதாம் வரிஷ்ட:—ப்ரஹ்ம
வித்துகளுடைய மத்தியில் மேன்மைமற்றவன். 'ப்ரஹ்மவிதிஷ்டு:ஸம்' என்று சொல்
ப்பட்டிருக்கல்லையன்றோ.

ஃரியா சப்தத்தின் அர்த்தத்தினுடைய விசேதகணத்தின்பொருட்டுசொல்லுகிறார்—
'தமேதப்' என்று. 'ஸத்யம்'—புத்தயிதமானது. ஆர்ஜவம்—யநோவாக்காயங்களுக்கு ஐகருப்
பம். தயா—ஸ்வார்த்தத்தை அபேக்ஷியாத பாதுகாஸநிஷ்டைவம். 'அஹிம்ஸா—

கரணநாயத்தாலும் பரதர்மஸையினின்று விலகுதல். தாகம்—பேராசை இல்லாமை. அபித்யா—பிறருடைய வஸ்துவிலிளிதத்தில் தன்னுடையபதென்ற புத்தி, அல்லது, நிஷ்பல சிந்தை. அன்றிக்கே, அந்யனால் செய்யப்பட்ட அபகாரத்தைச்சித்தித்தல்—அதில்லாமல் அநபித்யை. ‘ஸத்யே’ என்னிற வாச்யத்திலிருக்கிற ஆதிசபத்ததால் ஆரஜவாதிகளைப் ப்ரதிபாதிக்கிற வாச்யஸூழும் க்ரோடகரிக்கப்பட்டது. (தேசே—ஸ்ரீத்யாதி) அநவஸாதம் அருத்தரீகம் இரண்டிம் அவஸாதோத்தரீக வியபயரூபமாக இருப்பதால் வாச்யகாரால் அவஸாதோத்தரீகஸ்கூணம் மாற்றம் கூறப்பட்டது. அதன் வியபயரூபமான நஞரீகமானது அர்த்தாத் ஸித்திக்குறிதென்று வரையகாரருடைய அபிப்ராயம். சோகவஸ்து—சோகநிமித்தமான வஸ்து. அத்தமான புத்தயானம் முதலியது. ஆதி சபத்ததினால் வரப்போகிற பயநிமித்தம் விவக்ரிக்கப்பட்டது. சோகம் ॥ அத்த வியபயமன்றே பயமானது. † ஆகாயி வியபயம். அபாஸ்வாத்வமென்பது தைந்யசப்தவியவாணம். அபிஷ்டமான காயத்தில் ப்ரவருத்திப்பதற்குத்திறமை இல்லாமை தைந்யமென்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது.

‘பாஸ்வாத்வவிரோதி’ என்றாவது அதர்யஸிசேஷணம். சசப்தம் பிந்நாமமுன்னது தஜ்ஜஞ்சு—தைந்யத்தாலுண்டான தைந்யமுமென்று அர்த்தம். பந்து ஜகைக்குண்டைய தைந்யத்தாலும் தைந்யமுண்டாகுதல். தேசகாலவையுண்மம்—சோகநிமித்தமான வஸ்து இவைகளின் மூலணம். இவைகளைக்காரணமாகக்கொண்ட மனத்தெளியின்மையாவது மனத்தெளியின் விரோதியாவது தைந்யம். தைந்யத்தினாலுண்டான தைந்யமும் மனத்தினுடைய அவஸாதம் என்று அர்த்தம்.

அல்லது, பிந்நவாக்யமாக யோசிக்கத்தக்கது. தேசகாலவையுண்டேசோகவஸ்துவாத்ய நஸம்ருதிஜாதம் மனஸோ அபாஸ்வாத்வவஸாத:” என்று சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறதென்றால் சொல்லுகிறார்—“தஜ்ஜம் தைந்யம்” என்று. அந்த அபாஸ்வாத்வம் ‘தஜ்ஜம்’ கூறப்பட்ட சிங்ள காரணத்துடன் கூடின தைந்யமென்று வ்யாஸ்யவ்யாக்யாரூபமான வாச்யவ்யமென்று. ‘தத்வியபயம்’ இதுமுதலானது பாத்யகார்தம். பஸ்தரீகை—பரிநாபஸ்யில்லாத வஞல். ‘தத்வியபயஜா’—தேசகாலஸாத்ருண்ய பிரியவஸ்து முதலியவற்றின் மூலத்தால் “துஷ்டிருத்தரீக:” என்று இவ்வளவு மட்டிலுமே தான் வாச்யம். “தத்வியபய: அதுத் தரீக:” என்பது அர்த்தவியத்தம். “ஸ்வாத்யய சௌஸஸ்தோகதபாமவி வ்யதாத்வவாந்” என்று அபேகரிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸந்தோஷம் எவ்வாறு இழக்கத்தக்கதாக ஆகலாமென்றால் சொல்லுகிறார்—“அதிஸந்தோகதச்ச விரோதித்யர்த்த:” என்று அநந்தோகத பாத்யம் விரோதியல்ல. அதிஸந்தோகதமும் விரோதி என்பது சகாரத்தின் அர்த்தம்.

அந்யவியபயங்காலேயே எவ்வாறு ப்ரவருத்தி உண்டாகுமோ அவ்வாறான ஸந்தோஷம் அதிஸந்தோகதம். அது விடத்தக்கதென்று ஆகிறது. ‘நிர்வசகயி’ என்னிற இடத்திலிருக்கிற அபிசப்தமானது எல்லா நிர்வசகங்களுடைய ஸமுச்சயத்தில். இவ்வண்ணம் பதார்த்தங்கள் வ்யாக்யார்க்கப்பட்டன. ‘தத்வபதி’ இதுமுதலிய வாச்யகாரகார்த்தத்தினுடைய வாச்யார்த்தைக்கூறுகிறார் ‘ஏவம்’ என்று. இவ்வாறு நியமமுன்னவனுக்கு ஆசாமவிதிகரமானுஷ்டாந்தாலென்று தலரித்து நிர்தேசமிருப்பதால் ப்ரவருத்தி நிஷ்ருத்திருப்பான கோடிதவ்யவிபாகம் காண்பிக்கப்பட்டது. இந்த தூண்டு பதங்களால் கேவல சமாதிகளும், கேவல கர்மாவும், வ்யாவருத்திக்கப்பட்டது. சமாதிகளும், கர்மாவும், சேர்ந்து அங்கமென்று பொருள்.

॥ அர்த்தம்—சென்றது.

† ஆகாயி—வரப்போகிறது.

எது விவிதிஷாஸாதரென்று உன்னால் கூறப்பட்டதோ அதிலேயே வித்யாசிஷ்
பத்தி என்பது வாகாராபிப்ராயம். 'ஞுத்யுத்தம் பவதி'—என்று வாக்யார்த்தம் ஏற்படுகிறது
என்று அர்த்தம். 'வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச' என்கிற ச்ருதிக்கு சங்கரயாதவர்காசர்களுக்கு
அபிமதமான யோஜனையை நிரலிப்பதற்காக அதை வ்யாக்யாசம் செய்பத்திருவுள்ளங்
கொண்டு உபாதாரம் பண்ணுகிறார் 'ததாச'—என்று.

லாஷ்யம்:—

வணவம் நியமயுகஸூஸ்ரூபவிஹிதகஜோநுஷ்டாபெதெநவ
விஷ்நுநிஷுத்திரிதூகம்வலதி |

தயா உஸ்ருதூணாம்—“விஷ்நுணாவிஷ்நுணயஸெவெஷொ
லயம் வஹ | சவிஷ்நுயா ஜேதூம் / தீக்ஷுர விஷ்நுயாஜேதஜஸ்ரு
தெ” (100, 88.) இதி |

சுத்ராவிஷ்நாஸ்ரூபவிஹிதம் வணயாஸ்ரூபவிஹிதம் கஜோ
சவிஷ்நுயயா—கஜேணா | ஜேதூம் ஜோநெநாதுத்திவிநொயிபூராவீ
நம் கஜோ | தீக்ஷுர சவொஹு | விஷ்நுயா ஜோநெந | சஜேதம்
வஹ | சுஸ்ரு தெ-பூரொஹுதீதூயுஜி | ஜேதூதாரொணாவாய
தயாபூதீதாவிஷ்நா விஷ்நுதரவிஹிதம் கஜேஷுவ | யமொகம்
“உயாஜ வெலாவி லுஸவஹிந் யஜோநு ஜோநவஸுவாஸ்ருயி |
வஹவிஷ்நாஜிஷ்நாய ததூம் ஜேதூம்விஷ்நுயா | (வி.வா. சு.சு.
82.) இதி | ஜோநவிரொயி உ கஜே வுணுபாவரவிஷ்
வஹஜோநெநாதுத்திவிநொயிதெநாநிஷ்ஷஹுதெயாஸெயாரவி
வாவஸவாவிநெயசுவடி | சவஸு உ ஜா நவிரொயிசவம் ஜோநெநா
துத்திவெதூலதிதஸூஷ்வசவவிநொயிரஜுஸொலிவஸூஜிவாரொ
ண |

இவ்வண்ணம் நியமத்துடன் கூடியவனுக்கு, ஆச்ரமவிஹித
கர்மாறுஷ்டாநத்தினாலேயே வித்யையின் கிஷ்பத்தி என்று சொல்
லப்பட்டதாக ஆகிறது. அவ்வாறே மற்றொரு ச்ருதியும்—“வித்யை
அவித்யைஇரண்டையும் எவன் அறிவனோ அவன் அந்த பரப்ரஹ்
மத்தை அறிகிறான்—”

‘கர்மாவினால் ம்ருத்யுவைக்கடந்து வித்யையினால் அம்ருதத்தை
அடைகிறான் என்று. இந்த இடத்தில் அவித்யா சப்தத்தால் சொல்
லப்பட்டிருப்பது வர்ணாச்ரமவிஹிதமான கர்மம். அவித்யையினால்
கர்மாவினால், ம்ருத்யுவை ஜ்ஞாகோத்பத்தி விரோதியானப்ராசிக

கர்மாவை. தீர்த்வா-போக்கடித்து வித்யையினால்-ஜ்ஞாநத்தினால் அம்ருதத்தை-ப்ராஹ்மத்தை அடைகிறானென்று பொருள். ம்ருத யுவை-விநாசஞ் செய்வதற்கு உபாயமாக அறியப்பட்ட அவித்யையானது வித்யையைக்காட்டிலும் வேருன விஹிதகர்மாவே. ஜ்ஞாந யோகி என்று ப்ராஸித்திபெற்ற ஜகரும், ப்ராஹ்மவித்யையை அதிஷ்டாநம் செய்து, அவித்யையினால் ம்ருதயுவை தாணம் செய்வதற்காக அபரிமிதங்களான யஜ்ஞங்களை அதுஷ்டித்தார்” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஜ்ஞாநவிரோதியான கர்மாவானது புண்யபாபரூபமாயுள்ளது. ப்ராஹ்மஜ்ஞாநோத்பத்திக்கு விரோதியாய் அரிஷ்டபலனகளை விளைவிப்பதினால் இரண்டும் பாபசப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றன. இதற்கு ஜ்ஞாநவிரோதித்வமானது ஜ்ஞாநோத்பத்திக்கு ஹேதுவான சுத்தஸத்வத்திற்கு விரோதியான ரஜஸ்தமஸ்களுடைய வருத்தியினடியாக

க்ருதப்ரகாசிகை :—

இதனால், கர்மா அபேக்ஷிதமென்கிற விஷயத்தில் ஸந்தர்ப்பயமில்லாத க்ருதயந்தரம் காண்பிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது. அப்படியே க்ருதயந்தரம் எது உங்களால் வேறு விதமாக வ்யாய்நாம் செய்யப்பட்டதோ அதுவும், நம்மால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்திற்கு அநு குணமென்று ததாசப்தத்தையும், அந்தரசப்தத்தையும் ப்ரயோகித்தவருக்குக்கருத்து.

ஸந்தரஹிதமாக இருப்பதால் யஜ்ஞாநி வாக்யவைலக்ஷணமுப் அந்தரசப்தத்தால் அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வாக்யத்தில் கர்மவாசியப்தம் கேட்கப்படவில்லையே என்றால், கூறுகிறார் ‘அத்ர’ என்று. அத்ர இந்த க்ருதிவாக்யத்தில்; “ஆநாதாந்யாதம் புத்திரியா” இது முதலியவைகளில்ல்ல. வர்ணசாஸ்திரவிஹிதமான கர்மாவானது அவித்யா சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டதாக இருக்கடும், அதனால் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது ஏன் என்று சங்கை வர பதாந்தரங்களையும் (விவரித்துக்கொண்டு வாக்யார்த்தத்தைக்கூறுகிறார் ‘அவித்யா’ என்று.

அவித்யையினால்—கர்மாவினால். வித்யா—ஜ்ஞாநேன என்கிற இடத்திலும் கர்ம. ஜ்ஞாநசப்தங்களால்—“கஷாயபத்தி : கர்மாணி ஜ்ஞாநந்து பரமாகதி : கஷாயே கர்மபி : பத்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே” கர்மங்கள் பாபத்திற்கு பரிபாகத்தை உண்டிபண்ணுகிற ஸ்வபாவமுள்ளவைகள். ஜ்ஞாநமோவென்றால், அடையத்தக்கவைகளுக்குள் சிறந்தது. பாபம் கர்மாக்களால் பத்வம் செய்யப்பட்டால் பிறகு ஜ்ஞாநமுண்டாகிறது என்று தனக்கு உபஜீவ்யமான அர்த்தத்துடன் கூடிய ஸ்ருதியானது ஸ்மரிக்கும்படி செய்யப்பட்டதாக ஆகிறது. கர்மாணி கஷாயபத்தி : கஷாயபத்திக்கு நாமித்தவர்கள். கஷாயசப்தம் பாப வாசகம்—‘தர்மத்தினால் பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறான்’ என்கிற வசநத்தோடு எகர்த்தமாக இருப்பதால் கஷாயசப்தம் நாகர் முதலியவற்றை போதிக்கிறதாக இருந்தபோதிலும் பாப

நிர்ஹரணமடியாக ராகாதிபரிபாகவேறுதல்வம். 'ஜ்ஞாநம் பரமாகதி:' சிறந்த கத்புபாயம். இரண்டிடத்திலும் காரணத்தில் கார்யோபசாரம். கஷாயம் பவ்வமானால் பிறகு ஜ்ஞாநம் ஸம்பவிக்கிறது—பாஸுரிக்கிறதென்று அர்த்தம். இந்த இடத்தில் உபாயவிரோதி நிராஸ கத்வம் கர்மாவுக்கு ஸ்பஷ்டம். விவீதிஷைப் பாவ்ருத்திக்கிறது; மோக்ஷம் ப்ரவ்ருத்திக்கிற தென்று சொல்லப்படவில்லை என்றே. ஜ்ஞாநம் ப்ரவ்ருத்திக்கிறதென்றே கூறுபட்டிருக்கிறது. இந்த வாக்யத்தினுடைய அர்த்தத்தை உபஜீவித்து சொல்லுகிறார்—'ம்ருத்யும் ஜ்ஞாநோத்பத்தி விரோதி'—என்று ப்ரஹ்மபராப்தி விரோதியல்ல. விவீதிஷாவிரோதியல்ல என்று அர்த்தம். உபேயவிரோதியான கர்மாவுக்கு ஜ்ஞாநநிவர்த்த்யத்வம் அநேக ச்ருதிகளாலும், ஸ்ம்ருதிகளாலும் விர்த்தம்.

எப்படி என்றால்—'தமேவ விதித்வாதிம்ருத்யுமேதி நாம்: பந்தா: , ஏவமேவம் விதிபாடம், கர்ம ந ச்லிஷ்யதே, க்ஷயந்தேசாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் ச்ருஷ்டே பராவரோ நிசராயதம் ம்ருத்யமுதாந் ப்ரமுச்யதே, ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்சயதே ஸர்வபாபை: , ஜ்ஞாநாக்ரி: ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத் குருதேநதா' என்று, இவ்வாறாக உபேயவிரோதிக்கு ஜ்ஞாநநிவர்த்த்யத்வம் ச்ருதியினால் அறிப்படுவதால் பரிசேஷத்தால் 'நாம்: பந்தா' என்று உபேய விரோதி நிராஸத்தில் உபாயாத்நாந்ஷேதஸ்வாரஸ்யத்தாலும், ஸாமஸ்யமுச்சய பக்ஷத்தில் கர்மாவும், உபாயாதலால் வேதநத்தைத்தவிர்த்த மற்ற எல்லாவற்றையும் விஷயீகரிக்கிற அந்ய சப்தத்திற்கு ஸங்கோசம் பாஸங்கிப்பதாலும், 'யஜ்ஞேந விவீதிஷந்தி' என்று கர்மாவுக்கு உபாயவேறுதல்வம் கண்டோத்தமரக நுருப்பதாலும், 'கஷாயே கர்மப: பக்வேததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே' என்கிற ஸ்ம்ருதியின் ஆதிகுணயத்தாலும், ஸாமான்யமான ம்ருத்யுசப்தத்தால் நிராவிக்கத்தக்கது அறியப்பட்டிருந்தபோதிலும் உபாயவிரோதி கர்மருப விசேஷத்தில் பர்யவவியிக்கிறது.

அப்படியே விவீதிஷாஸாதந்தவானது முன்கூறப்பட்ட அந்யோந்யாசாயம் முதலியவற்றால் நிர்வாணிக்கப்பட்டபடியால் பரிசேஷத்தால் 'விவீதிஷந்தி' என்கிற இடத்திலும், ப்ராக்ருதிப்ரத்யங்கனின் அர்த்தங்களை வேதநம், அதின் இச்சை இவ்ம் ரண்டிக்கும் விசேஷயின் தி யஜ்ஞாதிகன் ஸாதகங்களென்று அறியப்பட்டிருந்தபோதிலும்—'ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே' என்கிற ஸ்ம்ருதி முதலியவைகளுக்கு அதுகுணயயிருப்பதாலும், நீதியை அநிந்தவர்களால் வேண்டப்பட்ட ப்ராக்ருத்யாத ப்ராதாயம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், ப்ராக்ருத்யர்த்தமான வேதநஸாதந்தம் வித்தவாயிற்று. ஆகையால், உபாயத்துக்கு விரோதியான கர்மாவே இந்த இடத்தில் ம்ருத்யு சப்தவாச்யமாயும், அவிய்யாநிவர்த்த்யமாயிருக்கிறதென்று அபிப்ராயம். உபாஸநாருபமாயுர் ந்யாயருபமாயிருக்கிற உபேயவிரோதிநிராஸஜ்ஞாநமானது உத்தரபாபாகம் மூண்டிருக்கும் ப்ரபாஸகாக ஆகலாமென்று அதை விராந்திப்பதற்காக ப்ராக்ருதியை முன்கூறப்பட்டது. உபாயவிரோதிநிராஸகர்மாவானது ப்ராக்ருத்யாததையே தணிக்கிறது, 'உத்தராக்ருதத்தணிக்கிறதில்லை—என்று பொருள். 'தித்வா' என்கிற பதத்தை வ்யாய்பார்க்குநா—'அபோஷ்ய' என்று. 'ஏதம் ஸேதுர் தீர்த்வா' என்கிற இடத்தைப்போல் ப்ராப்திவசகம்ல்ல என்று கருத்து. 'அவித்யா தீர்த்வா' என்கிற இடத்தில் பதங்களின் வாய்வாகத்தினால், சங்கமதயோஜனையானது நிர்வாணிக்கப்பட்டது. அஜ்ஞாநத்தினால் ஸர்வாதத்தை அடைந்திருக்கிறவன் என்றல்லவோ அந்தாதயோஜனை. அதில் அவிய்யமானது ஹேயமாக அறியத்தக்கது. அவித்யாசப்தமானது விவீதிஷாவிரோதி கவர்த்தகமாகவாகி என்றாவது. சங்கமாதயோஜனையாக இருக்கலாம். அவிய்யாசபதம் உபேயவிரோதி நிவர்த்தக கர்மவாகி என்று யாதவப்காசாயிதமான யோஜனை.

‘ஜ்ஞானோத்பத்தி விரோதி’ என்கிற ம்ருத்யுசப்தவ்யாக்யாததினால் அவை இரண்டும் நிரவிக்கப்பட்டன. இந்த அவித்யாசப்தமானது ஸம்ஸாரத்திற்கு ஹேதுவான ஜ்ஞானமாக வன் ஆகக்கூடாது?—அதற்கு கர்மவாசித்வம் எவ்வாறு?—என்று கேட்பில் சொல்லுகிறார் ‘ம்ருத்யுதரண’—என்று தாதிக்கு உத்தரணர்த்தகத்வம் ஸ்வாரஸ்யத்தால் விர்த்தம். ப்ராப்திமை அர்த்தமாகக்கொண்டால் ஸ்வாரஸ்யத்திற்கு பங்கொன்று அபிப்ராயம் அவித்யாசப்தம் கர்மவாசி என்பதைக்காண்பிக்கிறார். ‘வித்யய்தரத்’ என்று. அதைக்காட்டிலும் வேறு என்கிற அர்த்தத்தில், நஞ் என்று கருத்து.

‘வித்யத்வம் கர்மவை’ என்கிற வகாரத்தால் ஜ்ஞானமும், அவித்யைகர்மாவும் வ்யாவருத்திக்கப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் ‘வித்யாஞ்சாவத்யாஞ்ச’ என்கிற ‘வி’ சப்தங்கள் அறுத்தஸமுச்சயபாங்கள்.

வித்யாநுபந்தியாயம், கர்மாநுபந்தியாபுமுன்னது எது சொல்லப்படவில்லையோ, அது ஸமுச்சயிக்கத்தக்கது. வித்யாநுபந்தியாக இருப்பவை சமத்யாசப்தம். கர்மாநுபந்தியாக இருப்பவை பலாபிஸந்திக்ருத்தகர்மமான ராஜித்யப் முதலியவை. அது இரண்டும் ‘ச’ சப்தத்தால் ஸமுச்சயிக்கத்தக்கது.

அன்றிக்கே, “தர்மே சார்த்தேச காமேச மோகேச பாத்ரவய” என்கிற இடத்தில் ‘ச’ சப்தம் போல், இந்தும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்த்தத்திற்கு விரோதிகள் எவையெனின அவைகளின் ஸமுச்சயத்தைக்காட்டுகிறவைகளாக இரண்டு ‘ச’ சப்தங்கள் இருக்கலாம். வித்யாவிரோதியும், கர்மவிரோதியும், ஹாநத்திற்காக அறியத்தக்கவைகளாக இருப்பதால், சப்தங்களால் ஸமுச்சயிக்கப்பட்டவைகளாக ஆகின்றன.

வித்யா-ப்ராஹ்மவித்யா. அதற்கு விரோதி அதற்கு வேறான வஸ்துவை விஷயிகரீக்கிற ஜ்ஞானம் அது விஷயமான ராகத்வேஷம் முதலியது. அவித்யா—வித்யாங்கமான கர்மம். அதற்கு விரோதியாக இருப்பது. ஸம்ஸாரத்துக்கு ஹேதுவாயும் பலாபிஸந்தி முதலியதோடு கூடியதாயுமிருக்கிற கர்மாவும், பாபமும், அது இரண்டும் விட்டுவிடுவதற்காக அறியத்தக்கதென்பது சப்தங்களுடைய அபிப்ராயம். அன்றிக்கே, ப்ராதிபத்யோதகங்களாக ‘ச’ சப்தங்கள் இருக்கலாம். எப்படி என்றால், “தர்மே சார்த்தேச காமேச” என்று பதந்தோறும் எது அபிதேயமோ அதன் ஸமுச்சயத்யோதகத்வம், ப்ராதிபத்யோதகத்வம்—அது இங்கேயுமிருக்கலாம். இந்த வாக்யத்தில் ‘அவித்யா, தரண’ சப்தங்களுக்கு கூறப்பட்ட அர்த்த பாத்வத்தை ஸதாபிப்பதற்காக உபபநம்ஹண வசந்தத்தைக் காட்டுகிறார்.—‘யதேதத்தம்’ என்று ‘ஜ்ஞானவ்யபாசரய’ ஆகஸத்தாலுண்டான ஜ்ஞானமுள்ளவர். ‘ப்ராஹ்ம வித்யாமதிஷ்டாய’ உபாஸநாத்மகமான ஜ்ஞானத்தை ஸாத்யமாக அவலம்பித்து என்று அர்த்தம்.

ஜ்ஞான வித்யா சப்தங்கள் இரண்டிலும் அர்த்தபேதாற்றியவென்பென்கிற இச்சை யுண்டாகில் ஆகஸத்தினாலும், விஷேகம் முதலியவாற்றாலும் உண்டாகிற ஜ்ஞானங்கள் ப்ராருத்யமாக இருப்பதால், சப்தபாத்வாசரயன்மன்றோ யுத்தம், தாத்துர்ம்யம்’ என்றதனால் அர்த்தத்தை உணர்ந்துதன்மையுள்ளது என்கிற த்ருதாவானது ப்ராபீதி என்றும் சங்கை விலக்கப்பட்டது.

ஸம்ஸாரத்தை அடைவதற்காக, ப்ராஹ்மவித்யா கிஞ்சிதவஜ்ஜாஜ்ஞம் யஜ்ஞம் முதலிய கர்மா அனுஷ்டேசப்படுகிறது. இவையன்றோ, ம்ருத்யுசப்தம், விதிக்கவதற்கு விரோதியான கர்மாவைச்சொல்லுகிறதென்று சந்தேகிக்கத் தக்கதல்ல,—‘ஜ்ஞானவ்யபாசரய:’

என்றநிலை சாஸ்தர்த்தினால் உண்டாகிற ஜ்ஞாநம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும். ப்ரஹ்ம விதிமீட்சையை அதிஷ்டித்து என்று சொல்லப்படவில்லையென்றே. ஜ்ஞாநோத்தபத்திக்கு விரோதியான ப்ராசீமான் எம்ம் என்று புண்யபாப ஸாதாரணகர்மசப்தத்தால் எவ்வாறு கர்மம்மாந்ரம் நிரவிகத்தக்கதாக சொல்லப்பட்டது. ச்ருதியோவென்றால், 'தர்மேண பாப மபதுதி' என்று பாபநுபாண கர்மவிசேஷத்திற்கு நிராஸத்வைச்சொல்லுகிறதென்று சங்கை உண்டாகில், அவ்விடத்திலும் பாபசப்தத்திற்கு புண்யபாபபாவத்தைக்காட்டுவ தற்காக புண்யபாபம் இரண்டுக்கும் பாபசப்தவாச்யத்தை உபபாதிப்பதின் பொருட்டு அவ்விரண்டுக்கும் ஜ்ஞாநோத்தபதி விரோதித்தத்தைக் கூறுகிறார்—'ஜ்ஞாநவிரோதிச' - என்று. 'ச'காரம் சங்கையின் நிவ்ருத்தியைக்காட்டுகிறது. புண்யபாபங்கள் இரண்டும் ஜ்ஞாநவிரோதிகளால் ஆருமேயாகில், எவ்வாறு அவ்விரண்டினுள் ஒன்றான பாபத்திற்கு நிராஸநீயவமும் மற்றொன்றான புண்யத்திற்கு நிராஸக்தவமும் ச்ருதியினால் கூறப்படு கிறது—எனில் கூறுகிறார் 'உபயோரபி' என்று. அவ்விரண்டுக்கும், நிவர்த்தயவமும், பலாபிஸந்தி முதலியதில்லாத தர்மாத்ரத்திற்கே நிவர்த்தகவமும் விவகரிக்கப்பட்ட தென்று கருத்து.

இரண்டுக்கும் பாபசப்தவாச்யத்வம் எவ்வாறு பொருந்துமென்றால், சொல்லுகிறார் 'ப்ரஹ்மஜ்ஞாநோத்தபதி' என்று 'அதிஷ்டபலதயா' என்கிற பதத்தினால் ப்ரவ்ருத்தி நிமி த்த ஸூசகம் செய்பபடி அலௌகிகத்வமிருந்தாலும் அநிஷ்டாபலாஸாதாரணகாரணத் தவம் பாபநுபமாயிருக்குமென்று கருத்து.

அதினால்தான் சாஸ்தர்த்தமுதலியதிலும், ஈசவரணிதத்திலும் அதிவ்யாப்தி இல்லை. 'வாஸுதேவே ஸோயஸ்ய ஜபதேஹமார்க்சகாதிஷு தஸ்யாந்தராயோ மைத்ரேய, தேவேந் த்ரவ்நாதிசம் பலம் ஏதேவை நிரயாஸ்தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்ம : ' (தேஹமைத்ரேய! ஜபம் ஹேராமம் அர்ச்சகம்முதலிய கர்மங்களில் எவ்வுடைய மானது வாஸுதேவரிடத்தில் பற்றுதலுள்ளதாக இருக்குமோ, அவனுக்கு தேவேந்திரனுடைய பதத்தைப்பெறுதல் முதலிய பலங்கூட இடையூறாக ஆகிறது. ஸௌம்ய ! பரமாத்மாவனுடைய ஸ்தாநத்திற்கு இவைகள் காரணம்.) இதுமுதலியவைகளால் புண்யத்துக்கும் முமுகூவைக்குறித்து அநிஷ்டபலனைக்கொடுக்குந்தன்மை விர்த்தம். ச்ருதியும் பாபத்தோடு கூட முற்கூறப் பட்ட ஸூக்ருதத்தையும், பாபமசப்தத்தால் நிந்தேசியாநின்றகொண்டு நிகரம் செய்கு மது, 'ஹதம் ஸேது, ஹேராசாந்தம் தாதோ ந ஜா ந ப்ருதயிந் சொகோ க ஸூக்ருதம் க துஷ்க்ருதம். ஸ்வேய பர்ப்ராஸீவிதோ நிவர்த்தநே' (இந்த ஸேதுவை அஹேராசாத்மங்கள் தாண்டிச்செல்லுகிறதில்லை. ஜலாவாவது, ம்ருத்புவாவது சோகமாவது, ஸூக்ருதமாவது, துஷ்க்ருதமாவது தாண்டிச்செல்லுகிறதில்லை. எல்லா பாபங்களும் இவ்விடத்தி னின்ற நிவர்த்திக்கின்றன) என்று பாபமசப்தம், சொல்லப்படாத பரமாத்ர விஷய மென்றுசொல்வது ஸரிபன்று. துஷ்க்ருதசப்தமானது எல்லோராலுமறியப்பட்ட எல்லா பாபங்களுக்கும் ஸாதாரணமாக இருப்பதால், சொல்லப்படாத பரமாத்ரங்களுக்கு ஸம் பவம்ல்லாணாயல், அதை விஷயமாக உடையதென்பது பொருந்தாது. ஸம்பவீத்தபோ திலும், பாபமசப்தமானது, அந்த பரமாத்ர விஷயத்தனை ஆகாட்பாது.

சொல்லப்பட்ட எல்லா ஹேயநிவ்ருத்திக்குப் ஸ்வவாதியாக எடுக்கப்பட்ட 'அபஹத பர்ப்ராஸீவிதே ப்ராஹ்மஸோக' என்கிற அநித்த வாக்கியத்தில், பாபம் சப்தமானது எல்லா (ஹேய) விஷயமாகக் காணப்படுவதால், சொல்லப்பட்டபாப சில பாபநிவ்ருத்தியைச் சொல்லும் பகூத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிற ஸ்வஹேய நிவ்ருத்தி ஸ்வவாதி வித்தியாது.

சோகர்முதலியவைகளில் பாபசப்தம் அமுக்யமாக இருந்தபோதிலும் ஸூத்ருததுஷ்ஞதந்
களில் ப்ரவ்ருத்திந்மித்தம் ஸம்பலிப்பதால் முக்யத்வம் விடவொண்ணது,—ஓரிடத்தில்
அமுக்யமாக இருக்கிற வஸ்துவானது, எல்லா இடங்களிலும் அமுக்யமாக இருக்கவேண்டு
மென்கிற நியமில்லாமையால். ஆதலால் “ஸர்வே பாபாநா:” என்கிற இடத்தில் \$ சத்ரி
ந்யாயத்தால் அஜஹல்லக்ஷண ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. ‘தர்மண பாபம்’ என்கிற
இடத்தில் முக்யத்வமே.

லாஷ்யம்:—

வாவஸ்ய வ ஜோநொடியவிரொடியிசும—‘வாஷ வாவ
வாஸ்ய கஷு காரயதி தம் யதெயா நிநீஷதி’ இதி ஸூத்ராவ
மஜுதெ | ரஜஸூதெவொயய்யாஸூஜோநாவரணசும வசவஸ்ய
வ யயாஸூஜோநவெதாசும ஹவதெவ ப்ரதிவாபிதம்—
‘வசவாநூஜாயதெ ஜோநா’ இதூபிநா—

சுதஸூ ஜோநொததயெ வாவம் கஷு நிரவநீயம் | தவிர
வநகணாமவிஸம்ஹிதவதெநாநூஷிதெந யதெஷுண | தயாவ
ஸூகி:—‘யதெஷுண வாவவவநூஷி’ இதி | ததெஷம் ஸ்வஸூ
ப்ரவ்ருவொயநம் ஜோநம் வவயாஸூ கஷாவெஷம் | சுதொ
வெஷிதகஷுப்ரவ்ருவஜோநம், கெவநகஷுணாஜூவொரவொது

\$ சத்ரிந்யாயம்—குடையுள்ள சிலர்களும், குடையில்லாத சிலர்களும் சேர்ந்து செல்
லுகிற கூட்டத்தைப் பார்த்து—‘குடைக்காரர்கள் போதிருக்கின்றன’ என்று சொன்னால் குடைக்
காரர்களைச் சொல்லுகிற சத்ரிபதம் குடையுள்ளவர்கள், குடை இல்லாதவர்கள் இவ்விருவர்
களையும் போதிக்கிறது. இந்த இடங்களில் அஜஹல்லக்ஷண ஒத்துக்கொள்ளத்தக்கது.
இடத்திலோவென்றால் பதங்களுக்கு அர்த்தங்களை போதிக்கும் வ்யாபாரங்கள் மூன்று—
அவையாவன. சக்தி, லக்ஷண, வ்யஞ்ஜனை.

சக்திவாவது இந்த சப்தத்தால் இந்த அர்த்தம் அறியத்தக்கது என்கிற ஈச்வர
ஸூதைய இச்சை. சில இடங்களில் மனிதர்களுடைய இச்சையைக்காரணமாகக்கொண்ட
ஸங்கேதமும்.

லக்ஷணயாவது—வாச்யார்த்தத்திற்கு அறுபத்திவரின் அந்த வாச்யார்த்தஸப்பந்
தத்தால் வேறு அர்த்தத்தை உணர்த்தினவக்கும் சப்தவ்யாபாரம். இது மூன்று விதம்.
ஜஹல்லக்ஷண, அஜஹல்லக்ஷண, ஜஹதஜஹல்லக்ஷண என்று. சப்தமானது வாச்யார்த்
தத்தை முற்றிலும் இழக்குமேயாகில் ஜஹல்லக்ஷண. வாச்யார்த்தத்தை விடாமல் வேறு
அர்த்தத்தை போதிக்குமேயாகில், அஜஹல்லக்ஷண. வாச்யார்த்தத்தில் சில பாகத்தை
விடாமலிருக்குமேயாகில் ஜஹதஜஹல்லக்ஷண. இந்த மூன்றுவது லக்ஷணயானது ஜீவ
னுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஐக்யம் கூறுகிற மாயாவாதிகள் மதத்திற்கே ஏற்கும். மற்ற
ஒரு வித்தாந்திகளும் இந்த லக்ஷணையை ஒப்புக்கொள்ளார்கள்.

பிரணம், முதலிய ஸம்ஸாரப்ராபணம் அதோநாயக ஆகட்டும்; உபாஸவ்ரோதமாக வேண்டாமெளில்—அல்ல—உந்நயநத்திற்கு ஜ்ஞாநோத்பாதரத்வாரமாக இருக்கும் தன்மை அறியப்படுவதால். “யம் த்வம் மநுஷ்யாய ஹிததவம் மந்யஸி” (மனத நர் மணிதலுக்கு மிக்க ஹிதமின்ற எண்ணுகிறோ) என்கிற உபந்நாவாத்யத்தினால் “மாழு பாஸவ” என்று விதிக்க இச்சிவரூபத்திற்கு உபாஸநத்திற்கு அவ்வவ்ஹிதோபாயத்வ மன்றோ அறியப்பட்டிருக்கிறது.

‘நாய: பந்தா:’ இது முதலான ச்ருத்யந்தரங்களும் அவ்வாறு அறிவிக்கின்றன. அதுவும் கர்மங்களுக்கு + அபவர்க்கதைக்குறித்து அவ்வவ்ஹிதோபாயத்வம் சொல்லப்பட்டால் விரோதிக்ரம்.

ஆகையால், உபகாமம் முதலியவைகளுக்கு விவோதயில்லாமையால் ஸாதிகர்மங்களுக்கு போகாததற்குறித்து உபாயத்வம் உபாஸமூலமென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

ஆதலால், கர்மங்களுக்கு உந்நயநதேஹதுத்வம் உபாஸ நிக்ஷபாத ரூபமென்றும், அதற்கு விபரிதமான அதோ நயநமானது உபாஸநபரிபந்த ரூபமென்றும், மிகவும் ஸ்பஷ்டமாக அறியப்படுகிறது.

மேலும் உந்நயநாதோநயகங்கள் இரண்டும் ஸ்வர்க நாகப்ராபண ரூபங்களே. ஆகிலும், அஸாத கர்மங்களுக்கு ஜ்ஞாநவிரோதித்வம் வித்திக்கிறது—

‘எப்படியன்றால், ஸ்ரீஉந்நிகைஷா’ அதோநிகைஷ ஜ்ஞாநத்தும் காரணம்—கூறப் பரிமேயாகிப் பரமாத்மாவிற்கு வைஷ்ட்யநைரக்ருண்யங்கள் ப்ரஸங்கிப்பதால், பதத்தந்தக் கேதநநவ்லுள்ள யாதொரு வ்ருத்தத்வயமுண்டோ அது, கதித்வய நிகைஷக்கு நிமித்தமாக இருக்கிற அபரிமிதமான புண்யபாப கர்ம்கு விஷயமாக அறியப்படுகிறது.

அதில் ஜ்ஞாந கதிகளுக்கும் போதுமான திறமை வாய்ந்த கோன்மேலாக நற்செயல், தீர்ச்செயல்களே செய்வீத்தலானது, சர்வாணுக்கு, பூதப்ரவேசர் முதலியவற்றைப்போல், விவ்ஹுடைய புத்தியை அபேக்ஷிக்காமல் உண்டாக்கித்தலை. அந்நவ்மொப்புக்கொள்ளப் பரிமேயாகில், ஜ்ஞாநம், செய்வதிலிச்சை இது முதலியபது ஸ்ரீலாணாயால், எற்றுமூலம் முதலிபதால் ப்ராணஞ்செய்யப்பட்ட த்ருணம் முதலியவற்றைப்போல் ஸ்ரீலாணுக்கு சாஸ்த்வயத்வயில்லாமல் பொவதால், காரணக்கோ அதுபலப்பதோபத பொருத்தமம் போகவேண்டியதாகும்.

ஆவ்வண்ணமாக ஸாமஸாரிகளுக்கு கர்மபலபோத்தருத்வம் ஜ்ஞாநியமையாதது—என்ற ந்யாயத்தாலுறாதுவிச்சப்பட்டிருக்கிற “ஏஷ ஏவ” இது முதலான ஜ்ஞாந வாக்யங்களும் ஜ்ஞாநப்ரதாநத்துக்கு மூலமாயிருக்கிற காரணத்தந்தவ்விஷயமென்ற நிச்சயிக்கப்படுகிறது. அவ்வாறு நிச்சயம் கொள்வதில் ஸ்ருத்யின் அநுசாஸனமும் உண்டாகிறது. இடையர்கள் கோலக்கையில் எடுத்து பசுக்கோக்கப்படுதலால், தேவர்கள் யத்யமைய எடுத்துக்கொண்டு காக்கிறார்களில்லை. எவ்வாறு விதிக்கவென்றென்று வ்ருத்புத்திரர்களே அடைய புத்தியோடு சேர்ப்பிக்கிறார்கள். தேவர்கள் எந்த மனிதனுக்கு அவமானத்தைக் கொடுக்க வ்ருத்புத்திரர்களோ அவனுடைய புத்தியை வ்ருத்துவிடுகிறார்கள். அந்த புத்தி

+ அபவர்கம்—மோக்ஷம், அல்லது முடிவு.

ஸ்ரீ உந்நிகைஷ—மேலான பதத்திற்குக்கொண்டு வரவேண்டிமென்கிற துச்சை.

ஹி அதோநிகைஷ—கீழ்க்கிணைக்குக்கொண்டு போகவேண்டும்—என்கிற துச்சை.

வியந்து விவரிக்கப்பட்டவருக்கு அனாதை. என்ற விவர சொல்லப்படுகிறது. அவ்வாறே “அடிக்கடி செய்யப்படுகிற புண்மயானது பாலுஞ்சூயை விருத்திப்பண்ணுகிறது. திடமான பாலுஞ்சூயின் மனதின் கீழாம் புண்மயத்தையே செய்ய ஆரம்பிக்கிறது. அடிக்கடி செய்யப்படுகிற புண்மயானது பாலுஞ்சூயை காப்பது பாக்கேயாகிறது. பாலுஞ்சூயை ஆழந்த மனதின் எவ்வொழுதும் பாபத்தையே செய்யத்தொடங்குகிறது” என்றும் அந்நி “புத்திமயவாய்ந்தி பாலுஞ்சூயை” என்றும் கூட அந்நி “அழிவை முன்னிட்ட அதற்கு விபீதமான ஜ்ஞாநத்தின் உபயத்திபாணது ஜ்ஞே விவசயிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அங்கனமில்லாவிடில், வேறு சர்க்காரின் ஆரம்ப உபபங்கமாகாது.

எப்படியும் இந்த வசநலாபமானது ஸர்வகாலேதவதானபாப்யவிஷயமாக இருக்கிறது, ஆயினும் பகவதஜ்ஞானமானது ஸர்வஜ்ஞானஸாராயத்திற்கு வெளிப்பட்டிராமையால், அஸாதுகாமவாக்கு அந்த ஜ்ஞாநவிரோதித்வம் வித்திக்கிறது. அவ்வாறே விசேஷித்தும் சொல்லப்படுகிறது—“ததாம் புத்தியோகந்தம் லேகமாம் உபயந்தி தே, ஆஸாநீம் யோகமபாநா மூடா ஜகம் ஜகம், மாயபாப்யைவ லேகந்தேய, ததோ யாந்த்யதமாம் கதி” இதனால் அவர்கள் என்ன அடைகிறார்களோ அப்படிப்பட்டபுத்தியை எவ் கொடுக்கிறேன். வேறு குத்திபுது! அஸாஜ்ஞானமானது அடைந்தவர்களாகவும், ஒவ்வொரு ஜ்ஞாநத்திலும் மூடர்களாகவும் என்ன அடையாமலே அதிநின்று அதையான கதியை அடைகிறார்கள் என்றும், இவ்வண்ணம் ந்யாயத்தினாலும், ஸ்ருதியினாலும் உபபுண்மணம் செய்யப்பட்ட இந்த ச்ருதியினால் அஸாதுகாமங்களுக்குப்பொதுவாக ஜ்ஞாநவிரோதம் வித்தித்தது. இந்த நிர்வாஹத்தாலும் முற்கூறப்பட்டது உபபங்கமாகிறது—பாபாணத்தின் ஒற்றை இருத்தலால்.

இவ்வாறாக பாபம் ஜ்ஞாநவிருத்தமென்பதில் ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டது. பிறகு ரஜஸ்தமங்கள் ஜ்ஞாநவிரோதிகள் என்பதிலும், ஸ்வகுணமானது ஜ்ஞாநத்துக்கு ஹேது என்பதிலும், ப்ரமாணத்தைக்காட்டுகிறார். ‘ரஜஸ்தமஸோ’ என்று. அதனால் ப்ரஸ்துத கர்மாபேகவிதவத்திற்கு ப்ரயோஜனமென்ன வெளில், கூறுகிறார் ‘அதஸு’ என்று. அத: பாபத்திற்கு ஜ்ஞாநவிரோதித்வம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால். அதிலும் என் எனில் சொல்லுகிறார்—‘தத்காநகஞ்ச’—என்று. பாபசத்தத்தால் சொல்லத்தக்க புண்மயபம் ஜ்ஞாநம் ரீரவிக்கத்தக்கதாலால், பாபத்தை விடக்குறி நர்மாயின் அஸம்பவத்தை ஆசங்கித்து கூறப்பட்டது. ‘அபிஸம்ஹிதபலே’ இதனால் ஸ்வர்கம் முதலிய பலத்தைக் கொடுக்கிற கர்மகர்ம ந்யாயருத்திக்கப்பட்டன. அந்நித்திக்கப்பட்டிருக்கிறது—‘பி’ பட்ட மாத்ரத்தாலே அந்த கர்மாவின் ரீரஸம் ஸம்பலயாதென்று கருத்து. அதில் ப்ரமாணம் எது என்றால் கூறுகிறார்—‘ததாச ச்ருதி:’ என்று. தீய்பொழுது காலகாலேசேகத்தில் ப்ரமாணமாக உதாரிக்கப்பட்ட வாகயத்தின் அர்த்தமானயத்திற்கு உபயோகமாக இருப்பதால், இந்த வாகயத்திலுள்ள ரீரவிக்கவேண்டிய வந்துவாகிபாண பதத்திலுடைய அர்த்தமானது முன்னமே கிகழிக்கப்பட்டது. ரீரஸகவாகிபதத்திலுடைய அர்த்தமானது அடுத்து உரைக்கப்பட்டது.

இந்த தம்சுப்தமானது * ச்ருதம் ரஜஸ்தமம் முதலி. + ப்ராமத்தியமான

+ அபிஸம்ஹிதம்—கருதப்பட்டது.

* ச்ருதம்—சாந்திராமணம், இவைகள் ப்ராயத்தித பேதங்கள்.

+ ப்ராமத்தியம்—பாபத்தை யோக்கடிப்பதற்காக செய்யப்படுகிற சாஸ்திரமான கர்ம நுஷ்டாபம். ப்ராமன் என்றால் பாபம் தீதம் என்றால் அதைப்போக்குகிற சாஸ்திர ஸம்மதமாக கர்மானுஷ்டாபம்.

ப்ராயம் பாபம் விஸாமிபாத—கித்தம் தஸ்யவிசோதகம்—என்று இருத்தி.

தர்மமாதா விஷ்ணுவாக் வன் திருக்கோட்டாது. அங்ஙனம் பிறதபலதாமவிஷ்ணுவென்று வன்
கேசயிக்குப்பயலேவென்றே எளிதில் சொல்லப்படமுடிகிறது.

“மஜ்ஜிமே, தானே, தபஸ்வராகச்சே நான்தீதா தந்த பபாதஸ்வதிசுக்ஷா: கஸ்தாயோ கர்
மாய: பக்ஸே தமேதா ஜ்ஞாநம் பாகுத்தமே. மஜ்ஜிதாநம், தப: கஸ்தபாநம். கர்மயமேவ
தத், யஜ்ஜேநா தானம் தபஸ்ஸசவ பாவநாந். மஜ்ஜிதாநம். சமோ தஸ்ஸதபஸ்ஸேனசம்” (மஜ்
ஜித்தாலம், தாமத்தாலம், தபஸ்ஸஜ்ஞாலம், அகசகவந்தாலம்—மேனி இச்சர்யங்களைபய
மஸ்தையம் ஏகிக்ஷவாக்ஷவர், விஷயங்களைநிர்நுத்து முடிவின்வருகடம், வஹசக்திபன்
வனுஷம்—பாபமானது கண்டக்களால் கர்மகற்பப்பட்டால் பிறகு ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறது.
யஜ்ஜேநம், தானம், தபம், கர்மயுஷ்வகன் விவேகங்களுக்கு பரிசுத்திபாபாண்டுபண்ணுகாஸ்வ
பாவமுள்ளவைகள் சாயம், தபம், தபஸ் சுத்தியாக இருந்தது இஹ முகஸ்ய ச்ருதிஸ்ருதிக
ளால் முமுக்யாவுத்த அபேகிதங்களைக்கொல்லப்பட்டிருந்தது மஜ்ஜி, தானம், தபஸ்,
சமம் முதலியவைகள் இங்கு கூறப்பட்டிருப்பதால், “மஜ்ஜிதாநாதந்தோ ப்ரஹ்ம
போதி” இஹமுதலியதால் இந்த ப்ரஹ்மணத்திற்கு ப்ரஹ்மவிதாவியகயத்தர் வித்தித்
திருப்பதாலும், இந்த தர்மகந்தாநாது முமுக்யானால் அபேகிக்கப்பட்ட அபிவிஸ்மித
பல தர்மவிஷயமென்று அபிப்பிப்பிக்குது.

இந்த இடத்தில் மஜ்ஜிதாநாதி பர்யயங்களில் “தானே த்வமந்தீதா வந்தா பவந்தி”
(சத்ருக்கள் கொண்டிருந்து வந்தார்களாக ஜெருக்கள்) இஹ முதலியதால் ஸம்ஸாரிகல்
கிர்த்தபமானது. “அக்வாகந்தோ பவதி” இஹ முதலியது போல, ப்ரஹ்மவேதமான
ருஷ்யாய: நிஷ்கலக்ஷக்யாயருக்குறிபலவிஷயம் எண்ணத்தக்கது—“மேவோ மய்
ருத்புமுபயாநி வித்வா” என்று ப்ரதாபலாரணத்தால். மேலும், இந்த வாய்
எப்படியும் முமுக்யானாத்ரவிஷயமல்ல. ஆயினும், அபிமுக்யானாத்ரவிஷயமுமாகாது—
ப்ரஹ்மத்திரியித்தம் ஸாதகவாக இருப்பதால். கர்மபலத்தாகக்கொடுத்தல் தாம் சப்தாந்த
மல்லவன்றே. அல்லவாக்கொண்ட ஜெட்டத்திற்கு அஸாதாரணமான ஸாதகத்தினால் அன்ன
கிக்ஷிதா ஸாதாரண காரணத்தைப்போக்க வேண்டுமென்றல்லவோ அத்ததயாதர்.

அப்படியானால், முத்தியில் விருப்பமுள்ளவர்களுக்கு வித்து கர்மயசர்வாவானது அவ்வ
பலமுள்ளதாக இருப்பதால், தர்மசபத்தால் சொல்லத்தக்காததாலும், பாப சபத்தால்
பொல்லத்தக்கதில் உள்ளதாகவுதாலும், பக்ததாரணதயின் பலத்தினால் பலவிதத்திலு
ஸாத தர்மத்தினால் புண்யபாபம் குாண்டிசுக்ஷ்மோக்ஷமய தன்மை சொல்லப்பட்டதா
ஆதும். ஜ்ஞாநம் கர்மாபேகையுள்ளதென்பதை கலாகர் செய்கிறார்—“தேவா” என்று.
தத-ச்ருதிஸ்மிருதிகள் அவைகளுக்கு அகம்பாறுமண்ணான பபத்திகள், ஸூத்ரகாலசங்
கள் இவைகளாலுண்டான, ஆவண்ணம் உபாயப்படுத்தா ஸாதத்திற்காக எல்லா ஆரம்
களுக்கும் அந்தந்த ஆரம்பதர்மங்கள் அவைகளுக்குக்கொண்ட உபாஸாதிகாரர் மேல்
உரைக்கப்பட்டப்பாபத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு ஸர்வாக்ஷமபேகமென்று
உரைக்கப்பட்டது. ஆனால் ப்ரஹ்ம சாராய்வுக்குத்தவத்தின் காலகாரத்திற்கு என்ன
பாபமானால் என்று அப்படிக்கு உண்டாகுமால். அப்படிச் ச்ருதாஸாப்பகமாக இருப்
பதால், ஜ்ஞாநம், பிபிஸாந் ஸாதகவாக. அதன் ஜ்ஞாந முத்தியிருக்கவண்ணம் என்று
சொல்லுகிறார். “அத” ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்திற்கு பலபலந்த இன்னாத ஆரம்பகாலம். இப்ப
வித்திருப்பதால், த்ருதாந் ஸாதத்திற்காகவானது உபாதத்திற்காகவானது வேண்டியது.

வைப்பெறுகிறான்.) என்கிற இடத்தில் மதுவும்[†] “மாநனை: கர்தோஷை:” என்று சொன்னார். பலமுட—பொகம், மோக்யமென இரண்டு.

‘ஆத்மந்த்யத்வாதீராம்’ என்று ஆதிசுபத்தநால் ஆத்மாக்களுக்கு ‘நிர்வாண மயவாயம்’ என்று சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநாந்தஸ்வரூபத்வம் முதலியது விவக்ஷிக்கப்பட்டது. இங்கு ஸாதந்தத்துக்கு § ஸாத்யாவசிஷ்டத்வம் அறியப்படுகிறதென்றால், ஜீப்டடி அல்ல. மீமாம்ஸையில் பலகரணேதிகர்த்தவ்யதை முதலியவைகளுக்கு ஒவ்வொரு அதிகாரணத்திலும் அந்தந்த ந்யாயங்களால் எந்த நிர்ணயம் செய்யப்படுகிறதோ அது ஹேது ஸாதநம். இவ்வண்ணம் அந்த அந்த அதிகாரணந்யாயத்தால் அநுகரணிக்கப்பட்ட சூருதி வாக்யங்களால் உண்டாகிற உபாயோபேய விஷயமான யாதோரு ஜ்ஞாநம் உண்டோ அது ஸாத்யம். அந்தந்த வாய்மார்த்த நிச்சயங்களால் அவைகளின் ஸமுதாயரூபமான மஹாவாய்மார்த்த நிச்சயம் ஸாதிக்கப்படுகிறதென்று அர்த்தம். பதார்த்த நிச்சயங்களால் வாய்மார்த்த நிச்சயமென்று சொன்னால் எவ்வாறு ஸாத்யாவசிஷ்டத்வமில்லையோ, அப்படிப்போல், அதனாலேயன்றே கரணேதிகர்த்தவ்யதாதிசுபத்தங்களால் முந்தி[‡] தனித்துச்சொல்லி பிறகு கர்மஸ்வரூபசுபத்தநால் சொல்லப்பட்டது. பலகரண சப்தங்களால் தொடங்கப்பட்டிருக்கிற பாவ்யங்கார்தமானது கர்மநீமாம்ஸாமாத்ரவிஷயமாக இருக்குமேயாகில், ‘தத்பல ஸ்திரகத்வஸ்திரகத்வாத்மரித்யத்வாதீராம்’ என்று சொல்வது யுத்தமன்று. உபபதியில்லாத ‘மீமாம்ஸா’ சப்தமானது, ‘மீமாம்ஸா சாஸ்தாம்’ என்கிற பதங்களை முதலாகக்கொண்ட பாவ்யத்தில் பாகத்வாவிஷயமாக பாயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் காம் சொன்னதே ஸரியான அர்த்தம்.

ஆகையால், கர்மபாம்ம விசாரங்களுக்கு அந்தரலாவீ (க) நித்யாநித்யவஸ்துவிவேக மும்—அதற்குப்பிறகு (உ) இம்மையிலும், வறுமையிலும் பலபோகத்தில் வைராக்யமும்—(ஈ) முத்தியிடைய வேண்டுமென்கிற இச்சையும் (ஈ) சமதமாதீஸாதநஸம்பந்தம். சமதமாதிகளோடு கூடினவனாக இருக்கவேண்டுமென்று பாம்மமீமாம்ஸையில்லவே சமதமாதீஸ்வரூப நிர்வாணிக்கப்படுகிறது. இந்த நான்கும் வித்தித்தால் ப்ரஹ்மவிசாரம், ப்ரஹ்ம விசாரத்தால் சபாதி வித்தி என்று அந்யோந்யாச்சரபதோஷம் ஸப்பவிக்கும். ஆகையால் பிந்தி வரப்போகிறதற்கு முந்தி நடைப்பெற்றிருத்தல் பொருந்தாது. ஸாத்கர்த்தயநத்தாலுண்டான ஆபாதப்ரதிதியே நித்யாநித்யவஸ்துவிவேகமென்று கூறப்படுமேயாகில், அது யுத்தமல்ல.

ஆபாதப்ரதிதியானது, இம்மையிலும் வறுமையிலும் பலபோகவிசாரத்துக்கும் முமுக்ஷுத்வத்திற்கு[§] ஹேதுவாகாதன்றே—நித்யாநித்யங்களுடைய விபம்மத்திற்குப் ப்ரதிதி வருவதால். மேலும், ஆபாதப்ரதிதியானது இரண்டு பாகங்களின் விசாரத்திற்குமிடம் பொதுவானது.

அதில் முதலில் கர்மவிசாரத்திலேயே தாம் ப்ரவ்ருத்தி உத்தமானது, இரண்டாம் திலும் புபுத்தஸ வேற்றையின்றி இருப்பதாலும், முந்தி இருப்பதை அநித்யாநித்யத்தில்

† மாநனை:—மாநவசிஷ்டங்களான கர்தோஷை: கரணம்.

‡ நிர்வாண மயவாயம்—இந்த பாயத்தா ஆந்த்யமனை.

§ ஸாத்யாவசிஷ்டத்வம் ஸாதந்தத்துக்கு அதாவது ‘ஹேதுவாகத்து’ ஸாத்யத்தையிட வேற்றையின்றி இரண்டு.

காணமில்லாமையாலும்—வேறு சாஸ்தரத்தாலும் நித்யாநித்யவிவேகம்முதலியது உப பங்கமாகுது.

முதலிலேயே புருஷன் அத்யநவதிக்கு வச்யனாக இருப்பதால் வேறு சாஸ்திரத் திற்கு அவகாசமில்லாமையால், மேலும் சாத்திரார்த்தத்தில் பரமஹுகாரணத்வமும், அப் பரஹ்மாத்மக பரதானகாரணத்வமும், ககநாதி ந்தப்பத்வமும், நிமித்தமாத்ர ஈச்வரத்வமும்— இவை முதலிய வேதாந்த விருத்தங்களான அர்த்தங்களே அநேகங்கள் அறியப்படுகின்றன.

ஆகையால், வேறு சாஸ்தரங்களினால் உண்டாகிற நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகமா னது, வேதாந்தவிருத்தவாதலால் அதின் விசாரத்தைக்குறித்து பூர்வவ்ருத்தமாக ஆவதற் குத்தகுதியுள்ளதல்ல.

மேலும், சாஸ்தரார்த்தத்தில் ஆறுபதார்த்தங்களின் ஜ்ஞாநமும், பறிஞறு பதார்த்தங் களின் ஜ்ஞாநமும் இவை முதலியவைகளுக்கு மோக்ஷஸாதகத்வம் ப்ராகிபாதிக்கப்பட்டிருப் பதாலும், வேதாந்தச் சரவணபேகை இல்லாமையாலும் அதிஞலுண்டாகிற விவேகத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் யுத்தமல்ல.

‘எதனால் + அப்யுதய ிச் சேயஸ வித்தி உண்டாகிறதோ அது தர்மம். மமலஜாதி நிர்ஹஸ்வதாநங்களுடைய தத்வஜ்ஞாநத்தினால் மோக்ஷப்ராப்தி என்றல்லவோ ஆங்காங்கு கூறப்படுகிறது. மேலும் + “தஸ்மாதேவம் வித் சாந்தோ தாந்த உபரததஸ்வித்யு:”, ஸமா ஹிதோ ஸ்த்வா ஆத்மனயேவாத்மாநம பச்யேத்” என்று ச்ருதியானது ‘ஏவாந்வித்’ என்கிற சப்தத்தினால், சாஸ்தரத்தினாலுண்டான ஜ்ஞாநத்தை அநவதித்து ‘பச்யேத்’ என்று ப்ராகிபந்நான உபாஸகத்திற்கு அங்கங்களாக சமாதிகளை உபதேசிக்கிறது. ஆகையால், சமாதிகளுக்கு சரவணபூர்வவ்ருத்தத்வம் ச்ருதிவிருத்தம். ‘ப்ரகாந்திந்தாய’ என்கிற சப் தத்தை முதலிலுடைய ச்ருதியோவென்றால், சரவணத்திற்கு உபயத்தான அவதாநத்தை உண்டிபண்ணுவதற்காக—என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ி இதிஹாஸம் புராணம் முத லியவைகளே சரவணம் செய்வதினால் நித்யாநித்யவிவேகம் உண்டாகலாமென்றால் அப்பொ முது ஐதனாலேயே ப்ரஹ்மஸ்வரூப றியப்படுவதால் ப்ரஹ்மவிசாரம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதாக ஏற்படும். இதிஹாஸ புராணங்களிலும் ஸம்சயவிபரீயங்கள் அதிகமாக இருப்பதால் அவைகளே விலக்குவதற்காக ப்ரஹ்மவிசாரமானது அபேதிக்கப்படுகிறதென்றால், ஸம்சய விபரீயங்களுடைய பாஹுஸ்யத்தாலேயே நித்யாநித்யவிவேகங்கூட அவைகளில் ஸம் பாதிக்க முடியாதென்று ஸாதகசதுஷ்டயத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்வம் தகுதியுள்ளதாகாது.

+ அப்யுதயம்—சரவணம் பாக்கனால் அடைப்பதில் அப்பலம்.

ிச் சேயஸம்—நக்கிதான சேயஸம், அதாவது மோக்ஷ நித்யாநித்யத்திக் கர்மங் கள் இரண்டிற்கு ிருத்த ிச் சேயஸம் உபலம்—கர்மங்கர்மங்களுக்கு அப்யுதயம் பலம்.

+ தஸ்மாதேவம்—ஆகையால், மூவ்வண்ணபரிச்சலன் பஹிர்ந்தரியங்களை அடக்கின வஞ்ஷம், ணஸ்த அடக்கினவஞ்சகம், விஷயங்களில் குழியு உன்னவஞ்ஷம் பொருமை யுள்ளவஞ்ஞம், ித்தஸ்மாதாந்முன்னவஞ்ஷம் ஆக—தன் உள்ளத்திலேயே ஆதமாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டும்.

ி இதிஹாஸம்—தர்மார்த்தம் மோக்ஷங்களுடைய உபதேசத்தோடு கூடியதும் முன் காலத்தில் நடந்தேறியதும் பல் பலதகவல்கள் கூடியதுமான புனயபுருஷர்களின் சரித்தரம்.

ி புராணம்—ப்ரபஞ்சத்தில் ஸ்ருத்தம், ப்ராபம், வாய்க்கல், ம்ஷத்தகங்கள், வாய்க் கல் அமுஸரித்த சரித்திரங்கள் ஆகத் ஐந்து வகைகளை.

‘தற்பாதிதரங்களில் வயிச்சு’ என்று ‘தற்பா’ நியை வந்துக்கன், அவைகளின் தர்மங்கள் என்று தொடங்கி நித்யமான தர்மிக்கு நித்யத்வம், ஸ்வயத்வம், அதனாலேயே உபாதேயத்வம்: அந்தர்ப்பான தர்மிக்கு அநித்யத்வம் அஸ்த்யத்வம் அதனாலேயே ஹேறயத்வம் என்று இவ்வண்ணங்கொண்டும், அவைகளின் தர்மங்களால் பிரத்திரகவிவகாரத்தாநித்யவஸ்து விவேகமென்று வாரஸ்பதிகமால் எது சொல்லப்பட்டதோ அந்த வ்யவத்தில் சொல்லுகிறோம். அந்தர்ப்பான வஸ்துவுக்கு முற்றிலும் அஸத்யத்வம் மேலே சொல்லப் போகிற ரீதியினாலே க்ரஸித்சுப்பட்டதா: அறியத்தக்கது.

எது நித்யமோ அது உபாதேயம், எது அநித்யமோ அது ஹேறயம்—என்கிற இரண்டும் உபபந்தமன்று.

ஸுகம், துக்கமில்லாதது, அவைகளின் ஸாதகங்கள், அவைகளுக்கு உபயோகங்கள் இவைகளுக்கே உபாதேயத்வபுத்தி காணப்படுவதாலும், அவைகளைத்தவிர்த்த மற்றவைகளுக்கு அதுபாதேயநிபுத்தி காணப்படுவதாலும் நித்யமாக இருந்ததேபாதினும் துக்கரூபமாகவாவது துக்கமீழ்த்தமாகவாவது இருக்குமேயாகல், அது ஹேறயமென்றே அறியப்படும். இரண்டு பரகாரமாக இல்லாவிட்டால் உபேக்ஷிக்கப்படும், அநித்யமாக இருந்த போதிலும் ஸுகரூபமாகவாவது, ஸுகமீழ்த்தமாகவாவது இருக்குமேயானால் அது உபாதாகம் செய்யப்படுகிறது.

ஆனால் கிருபகனுக்கு ஹேறயமாகிறது—என்று கூறப்படுமேயாகில், அல்ல—மேலான வேறு ஸுகத்தின் தர்சனம் அந்நந்த துக்கத்தால் எதிர்க்கத்தக்க தன்மை, துக்கத்தைப் பித்தின பலமாகக்கொண்டிருந்தால் இவைகளின்றிக்கே இருக்குமேயாகில் கிருபகனுக்குக் கூட அதில் உபாதேயநிபுத்தி காணப்படுவதால்.—பாலுடன் கோர்த அந்நத்தின் ஸாபத்தால் கணம் விடப்படுகிறது. பாழுந்தினற்றில் விழுந்த கோழி அதை எடுப்பதில் ஸம் பவிக்ஷக் கூடிய கலேசமானது, அந்நவதினனாண்டுகிற ஸுகத்தைவிட அதிகமாக இருப்பதால் இழக்கப்படுகிறது.

விஷம் கலந்த அந்நமானது மானபயத்தால் தயஜிக்கப்படுகிறது. புஷ்பமாலை, சந்தனம் முதலியதோடுவென்றால் அவைகளிடத்தினின்று கிறந்த ஸுகம் கிடைப்பதாலும், தொடக்கத்திலும், முடிவிலும் தீவமான துக்காநுபத்தமில்லாமையாலும் பரிமிதமாக இருந்தபோதிலும் க்ரஸித்சுப்படுகிறது.

ஆகையால், அநித்யத்திற்கு ஹேறயத்வமானது அநித்யத்வமாதரத்தினால் உண்டிபண்ணப்பட்டதன்று. நித்யமான வஸ்துவானது துக்கத்தோடு கலவாத ஸுகரூபமாக இருப்பதால் அது உபாதேயம். அதில்லாமையால் அநித்யமான வஸ்து ஹேறயம் என்று கூறப்படுமேயாகில் கூறப்படுகிறது—நித்யத்திற்கு துக்கத்தோடு கலவாத ஸுகரூபத்வமானது வ்யபத்தியினால் அறியப்படுகிறதா? அல்லது சான்றிதரத்தினால்!

முதலாவது சரியல்ல,—நித்யமான காலம் முதலியவைகளுக்கு ஸுகரூபத்வம் காணப்படாமையால், நித்யமான ஆத்மவுக்கு துக்கத்தோடு கோராத ஸுகரூபத்வம் காணப்படாமை.

† தர்மங்கள்—அலெனகமாயும். ச்ரேயஸ்ஸுக்கு ஸாதகமாயிருப்பது தர்மம். இது ச்ரேயசம், ஸ்மாரத்தையே இருவகைப்பட்டுள்ளது. முதலாவது ச்ரேயசதர்மம் ஒன்றே ஸ்மார்த்த தர்மங்கள் ஆகுவதற்கு.—

அவைகளாவன:—வரணதர்மம், ஆசிரம தர்மம், வர்ணாசிரம தர்மம், ஜாதிதர்மம், நிமித்த தர்மம், குண தர்மம்—என.

படாமையாலும், 'சான் துக்கமுன்னவன்' என்று ஆத்மாவுக்கல்லவோ துக்கம் உபபத்தி விஷயமாகிறது.

சாஸ்திரத்தினாலன்றால் வேதத்தினாலாகில் வேதத்தினாலுண்டாகிறது ஆபாத ஜ்ஞாநம்? ப்ராகிருபாண'

முதல் பக்ஷத்தில் கம்ப்ரஹம். பாகங்களுக்குப்பொதுவாக இருப்பதால் கம்மவிசாரத்தை அபிச்சரித்துப் ப்ரஹ்ம விசாரத்தைக்குறித்து அதற்கு பூர்வ வ்ருத்தத்தவம் அதுப பந்தம்.

ரிச்சயருபமானால், மீயாபஸா தவ்யப்பலம் உண்டாகலாம். ஆதமாந்தர மூலத்தவம் சொல்லப்படுமேயாகில் விருத்தமாதலால், உபயோகமில்லாமையாலும் அதற்கு இதன் அபேகை இல்லாமையாலும் பூர்வவ்ருத்தத்தவம் உபபந்தமாகாது. ஆன பின்பு எது நித்யமோ அது உபாதேயம் என்று சொல்லப்படுமேயாகில் கூடாது. இவ்வண்ணம் ப்ரதிதி உண்டாகிற நிலை. பின்னை நித்யமான சுகம் ஸம்பவிக்கிறதேயாகில் அது உபாதேயம். அது இருக்க அதில் அநித்யம் அது உபாதேயமென்று அதில், 'தத்வாஸுக்ஸர்பவஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரம்ம விசாரத்தின் உபயோகமானது நித்யமான பலத்தைக்கொடுப்பதில் இச்சையின்மையாக என்று சொல்லத்தக்கது. சாஸ்திராந்தரங்களிலும் கம்மகாண்டத்திலும் நித்யபல ஸம்பாவனைக்கு நிவாரகமென்றுமில்லாமையால், நித்ய நித்ய விவேகம் வந்தவுடன் அவைகளும் ஆரப்பிக்கத்தக்கதாக ஆகும். அவைகளிலன்றோ நித்யமான பலம் அறியப்படுகிறது. அது அஸத்தென்று சொல்லப்படுமேயாகில், அந்த அஸத்தமானது அப்ராமாண்யத்தாலாவது அந்யபரத்தாலாவது இருக்கவண்ணம். அவைகள் இரண்டும், கர்மமீகாம் ஸை இல்லாமியில் வித்திக்கிறதில்லை என்பதினால் அந்த கர்மமீகார்களைக்கு பூர்வவ்ருத்தத்தவம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. முதல் ஸூத்ரமானது அதைத்தெரிவிப்பதில் கோருள்ளதென்று சொல்லப்படுமேயாகில் அல்ல—அதற்கு எவ்வாறுதிராரம்பத்திற்கு யுத்தமான விஷயப்ரயோஜனபரத்தவமிருப்பதால், சாஸ்திரங்களைக்குறித்து அப்ராமாண்யாதி ப்ரகிபாத பரத்வ மில்லாமையால், எவ்வாற்தோபயோகமாக இருப்பதால் அதற்கு அப்ராமாண்யம் முதலியது அபிப்ராயப்பத்திருக்கிறதென்று கொள்ளில், அப்பொழுது அதற்கு எவ்வோபஜீவஜ்ஞாநம் அபேகைமாதலால் கம்மவிசாரத்திற்கும், தர்க்கபாதத்திற்கும் பூர்வவ்ருத்தத்தவம் ஏற்படவேண்டியதாக வரும்.

சாஸ்திராந்தராப்ராமாண்யமோவென்றால் கர்மமீகாமல்வையின் முதல் பாதத்தால் ரிச்சயிக்கத்தக்கது, அந்யபரத்தவம் வாச்யாந்தரவிசாரம் முதலியவைகளால் நித்யபலத்தின் அவ்வகூடப்பலஸாபமும் அந்த இடத்திலுள்ள நாயாயதிகமாக இருக்கிறது. சாஸ்திராந்தராபயோத்தின் கல்குலேதல் தர்க்கபாதத்தில் காண்பிக்கப்படும். மேலும், முதல் ஸூத்ரத்தினாலேயே சாஸ்திராந்தரத்திலுள்ள நித்யபலத்தின் அஸத்தவ்மியப்படுமேயாகில் அந்யோந்யாச்சயதோஷம் வருகிறது. இப்படியாகில் தம் ஜிஜ்ஞாஸா ஸூத்ரத்திலும் அந்யோந்யாச்சயம் வருமென்று சுத்திக்கத்தக்கதல்ல. பிதாமுதலியவர்களுடைய ப்ரோஜனையால் ஸாங்கதப்பலம் செய்த பருகலுக்குப் ப்ரயோஜனையுள்ள அந்தத்தின் ஆபாதப்ரதிதியினாலேயே பாவ்ருத்திக்கு உபபத்தி இருப்பதால், எவர்களுக்கு தர்மவிசாரம் வைதமோ அவர்களுக்கேதான் அந்யோந்யாச்சயம். வைதவ்ஜ்ஞாநத்தால் விசாரம், விசாரத்தால் வைதவ்ஜ்ஞாநமென்று. மேலும், அநித்யபலஹையதா ஜ்ஞாநத்திற்குப் ப்ரம்மவிசாரோபயோகம் சொல்லத்தக்கது.

அந்யபரத்தவம்—வேறு ஒன்றில் கோக்குவதாக இருத்தல்.

ஸ்வர்கம் முதலிய பலத்திற்கு அரித்பதும், துக்கத்துடன் சேர்ந்திருத்தலும் எவ்வண்ணம் அறியப்படுகிறது?

சாஸ்திரந்தரத்தினாலென்றால், அதனாலேயே நிய்யபுருஷார்த்தம் விதிப்பதால், ஆகையால், இல்லாதபோது ப்ரம்மவிசாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகாது. ஆகையால், அதற்கு பூர்வவ்ருத்தத்தவம் உபந்நமாகாது. எது கூடமோ அது அரித்யமென்று தண்ணால் உத்ப்ரோக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிற தர்க்கமாதத்தினாலென்றால், அதனாலேயே நிரஸ்தமான நிய்யபுருஷார்த்த ஸம்பாவணையுடன் கூடி இருந்தால் ப்ரம்மவிசாரம் ப்ரதிபந்திக்கப்படும். துக்க நிவ்ருத்திக்கு முடிவு இல்லாமையாலும், ஸ்வாபாவிகமான ஸுகமானது அநாதியாக இருப்பதாலும், அந்தமில்லை என்பது பொருந்துவதாலும் நித்பபுருஷார்த்த ஸம்பாவணை இல்லை எனில், அல்ல—வேதாந்தச் சுவணத்தை முன்னிட்டு வ்யாப்தி நிச்சயம். அதை முன்னிட்டு வேதாந்தச் சுவணம் என்று அந்யோச்யதோஷம் ப்ரஸங்கிப்பதால்.

ஆகையால், ப்ரஹ்மவிசாரத்தைக்குறித்து நித்யாநித்யங்களிலுள்ள தர்ம விவேகோபயோகத்திற்காக நித்யாநித்யவிவேகத்தில் ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரவ்ருத்தியாதலாலும், தர்க்கம் அநிபிஸத்தமாவதாலும் சாஸ்த்ரந்தரங்கள் ப்ரம்மவிசாரத்தில் அநாகாங்கக்ஷயை உண்டிடுபண்ணுவதாலும், அதின் விரோதத்தால் உபயோகமில்லாமையாலும், வேதமே ப்ரமாணமாக ஆச்யரிக்கத்தக்கது. அதில் ஆபாதப்ரதிதியானது இரண்டு பாகங்களுக்கும் ஸாதாரணமாக இருப்பதாலும், நித்யாநித்ய நிச்சயமானது இரண்டு மீமாம்ஸைகளின் பலமாக இருப்பதுபற்றி அந்யோந்யாச்யம் எவ்விதத்தினாலும் தாண்டமுடியாததாக இருப்பதாலும், நித்யாநித்யங்களை அடைந்திருக்கிற ஹேயோபாதேயத்வஜ்ஞாநம் நித்யாநித்யவஸ்துவவிவேகமென்பது யுத்தமன்று.

வேறு சாஸ்திரங்களில் நித்யபலஸம்பாவணைக்கு நிவாரகமில்லாமையால் நித்யாநித்ய விவேகம் முதலியதை உடையவனுக்கு அவைகளிலும் ப்ரவ்ருத்திவாக்கடிகென்று எது சொல்லப்பட்டதோ, அது சரியல்ல,—முதல் ஸுத்திரம் சாஸ்த்ரந்தரங்களுக்கு நிவாரகமாதலால், ப்ரம்மமே ஜிஜ்ஞாஸ்யம், ப்ரக்ருதி புருஷர்களல்லவென்றல்லவோ ஸுத்திரார்த்தம்—என்று சொல்வது யுத்தமாகாது,—ஸாதகசதுஷ்டயத்துக்கு பூர்வவ்ருத்தத்தைச்சொல்லுகிறவர்களால் இந்த அர்த்தம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிராததால். தாபத்யஜ்ஞாநத்திற்கு பூர்வவ்ருத்தத்தவவாதிகளால் இந்த அர்த்தம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அர்த்தமும் உபபந்நமாகாது. தபாஷி—ஏனெனில், நிச்சயமாக இந்த அர்த்தமானது ஸுத்திரகாரால் உபதேசிக்கப்படவுமில்லை.—ஆனால் ஸுத்திரங்கள் ந்யாயநிபந்தனமாதலால், உபபாதிக்கப்படுகிறதென்று சொல்லத்தக்கது. உபபத்தியும் சாஸ்த்ரந்தர தெளர்பல்யமேயா? அல்லது ஸ்வசாஸ்த்ரபாபல்யமேயா? அல்லது ஸமுச்சிதமான இரண்டுமேயா? இவற்றுள் முதலாவது பொருந்தாது ஸ்வசாஸ்திரத்துக்கு (வேதத்திற்கு) தெளர்பல்யம் வரின் ப்ரமமத்துக்குகூட அறியவேண்டுமென்கிற இச்சாவிஷயத்தவமில்லாமல் போவதால் இரண்டாவது சரியல்ல.

சாஸ்த்ரந்தரங்களுக்கு ப்ராபல்யம் உண்டாயின், ப்ரமமத்துக்கே ஜிஜ்ஞாஸ்யத்தவம் வித்தியாமல் மூன்றாவதில் ஸுத்திரத்துக்கு வையர்த்தம் வருகிறது,—பூர்வமீமானையிலேயே சோதநாஸுத்திரம் முதலியவைகளால் அவை இரண்டு விதிப்பதால் அவச்யம்பேக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதால். அதனாலேயே அதற்கு பூர்வவ்ருத்தத்தவாபத்தியும் வித்திக்கிறது. வேதப்ராஸுணம்மாதாம் வித்தித்தபோதிலும் அவ்வளவு மாதத்தினால் ப்ரமமத்தினிடத்தில் ப்ரமாணமும் வித்தியாதென்றால்—அங்கணமாகில், எந்த வேதத்துக்களால் உண

க்குப் பரமத்தனிடத்தில் பரமாய்னாஸம்பவசங்கைகள் பரிஹரிக்கத்தக்கவைகளோ, அவைகளுள் விரித்தவஸ்துவில் வ்யுத்தபதபுபத்தி முதலியவைகளென்று அவைகளின் பரிஹாரத்தால் பரமத்தனிடத்தில் வேதார்த்தப்ராபண்ய ஸ்வார்த்தபாத்வம் அங்கீகரிக்கில் நம்முடைய பக்ஷமே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாக ஆகும். அதனாலேயே மூன்று துக்கங்களின் * அபிகாதஜ்ஞாந்தி ர்து பூர்வவ்ருத்தத்வமும் நிரவிக்ஷப்பட்டது.

நிரஸந்நாகரம் காட்டப்படுகிறது. ஐஹிகதுக்ஷ ஜ்ஞாநம் பூர்வவ்ருத்தமா? அல்லது, நாகரதுக்ஷஜ்ஞாநமா? அல்லது, ஸ்வர்கம்முதலியது அப்பரமாயும் அஸ்திரமாய் மிருப்பதால் தாபத்ரயாதர்கதத்வஜ்ஞாநமா? முதலாவதல்ல, —ஆயுர்வேதம் முதலியவைகளால் அவைகளின் நிரஸநோபாயமறியப்படுவதால். வேதாந்த விசாரத்துக்கு நைபேக்ஷ்யம் வருவதால் இரண்டாவதுமல்ல, —நாகரதுக்ஷத்துக்குக் காரணமான பாபங்களைப் போக்கடிக்கிற வாதநியமங்களை விதிக்கிற சாஸ்திரங்கள் தான் அநேகமாக இருப்பதால் வேதாந்தத்திற்கு நைபேக்ஷ்யம் வருவதால். மூன்றாவதிலோவென்றால் கர்மவிசாரப்பேகக்ஷ நிச்சயமாக உண்டாகலாம். —முதலிலேயே அத்யநஸிதிவச்யனுக்கு சாஸ்த்ராந்தரங்களை அறிவதற்குப் போதுமான ஸமயமில்லாமையாலும், அவஸாயிருந்தபோதிலும் ஸ்வர்காதிகளுக்கு அல்பாஸ்திரத்வஜ்ஞாநமாஹி பூர்வவ்ருத்தத்வம் கூடாததாலும் ஆபாதப்ரதிதியும், இத்திராஸ புராணங்களும் அல்பாஸ்திரத்வநாத்நிரத் வவிபர்யயப்ரதிதிக்கு ஹேதுவாக இருப்பதாலும்.

லாஷ்யம்:—

ஊஷா வரய நகவண விநியோகாவலெயம் | விநியோகஸு
ஸுதிவிஜாபிஷ்டிஸ வ தாதீயம் உஜ்ஜாஷு வாவநாநி கஜ
வஜ்ஜய்யாதாவி ஸ்ஷாஷுஷிரவாணி ஸ்ஷாஜ்ஞாநாவெ
க்ஷாணீகீடெவ விக்ஷீயாநி | தாதாவி கஜாணுநவிஸம்
விதவதாநி ஸ்ஷா விஷ்ணுதாநிகாநீதி ததாஷுணுநாவாஷா
நாநெதாநி ஸுதராவிடெவ வஜ்ஜதாநி | தெஷாணு கஜ
வ்ஜாவிவாபிமஜாவெக்ஷா வவஜ்ஜதா

இவைகளுக்கு ஸாதகத்வமானது விநியோகத்தால் நிச்சயிக் கத்தக்கது. விநியோகமும் ச்ருதிலிங்கம் முதலியவைகளால். அது வேரூர்வமீரம்ஸையின் மூன்றாவது அத்தமாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

உத்தியம் முதலியவைகளின் உபாஸகங்கள் கர்மத்திற்கு ஸம்ருத்தியை வினைவிக்கக்கூடியவைகளாக இருந்தபோதிலும் பரமத்தயாகருபங்களாக இருப்பதால் - பரமஜ்ஞாநநைபேக்ஷிக்கென்று இங்கேயே கித்திக்கத்தக்கவைகள். பலத்தைக் கருதாமல் அதுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற அக்கர்மங்களும் பரமவித்யோத்பாதகங்க

* அபிகாதம்—விம்மை.

ஈராக இருப்பதால் அதற்கு சிக்கிரபலப்ரதத்வத்தை உண்டுபண்ணுகிற இந்த உத்தீதாத்யுபாஸைங்கள் இங்கேயே மிக்க பொருத்தமுள்ளவைகள். அவைகளுக்கு கர்ம ஸ்வரூபஜ்ஞாகாபேகையானது எல்லோருக்கும் ஸம்மதமானது.

ச்ருதபரகாசிகை:—

முன்பு வ்யாக்யேயஸ்வபாவத்தால் கர்மசூயம் கூறப்பட்டது. வ்யாக்யாநஸ்வபாவத்தாலும் அதன் லித்தி இப்போது கூறப்படுகிறது—வஷாம்—என்று: வஷாம்—சமாநிகுளுக்கு ஸாதகத்வம். சகாரம் ஸமுச்சயத்தில், 'வந்யோகாவஸேயம்' வந்யோகமாவது அங்கத்வஜ்ஞாபநம். அதனெவன்னைவென்றால் கூறுகிறார்—'வந்யோகாச்ச' என்று. அதனெவன்னைவென்றால் கூறுகிறார்—'ஸ ச தார்த்தீய:' என்று. மூன்றாவது அந்யாயத்தில் வசால்ஸப்பட்டது என்று அத்தம். இது நிதர்சனார்த்தமாக சொல்லப்பட்டது.

பாமவிகாரமானது கர்மவிகாரத்தில் சொல்லப்பட்ட எல்லா ந்யாயங்களையும் அபேகித்திருப்பதால் இவைகளன்றோ கர்மமீமாம்ஸாந்யாயங்களின் பரமேயங்கள்.

முதலந்யாயத்தில்—பாமாணலக்ஷணம் சொல்லப்பட்டது.

இரண்டாவது அந்யாயத்தில்—சாஸ்திரபேதம், கர்மபேதம், பேதத்திற்கு வேறுதல்களும் சப்தாந்தமாப்பாஸ ஸங்க்யாகுண பரக்ரியாநாமதேயங்கள்.

மூன்றாவதில்—அங்கநிருபணம். ச்ருதி, லிங்க, வாக்ய, ப்ரகரண, ஸ்தான, ஸமாக்யாநங்கள் அங்கத்வஜ்ஞாபகப்ரமாணங்கள்.

நான்காவதில்—கரத்வர்த்தபுருஷார்த்தங்களுடைய பேதநிருபணத்தால் புருஷார்த்தங்களால் கரத்வர்த்தங்களுக்கு யுக்தியானது நிருபிக்கப்பட்டது.

ஐந்தாவதில்—கரமம், ச்ருத்யர்த்த பாட ப்ரவ்ருத்தி முக்ய கரண்டங்கள், கர்மப்ரமாணங்கள்.

ஆறாவதில்—அதிகாரி நிருபணம்.

ஏழாவதில்—ஸாமான்யாதிடேசம் நிருபிக்கப்பட்டது.

எட்டாவதில்—விசேஷாதிடேசம்.

ஒன்பதாவதில்—ஊஹம்.

பத்தாவதில்—ஸாயம். பதினொன்று, பன்னிரண்டுகளில்—தந்தப்ரஸங்கங்கள் இவ்வாறே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.—

'தர்மஜீமானபேதாங்க ப்ரயுக்தி க்ராமகிருபி: ஸாதீதேச விசேஷோஹ பாத தந்தப்ரஸங்கிபி:' என்று. இந்த ந்யாயங்களின் அபேகையும், ஸங்க்ஷி கரண்டாபேகையும் பாமவிகாரத்தில் ஆங்காங்கு காணத்தக்கது. ஆகையால், 'ஸ ச தார்த்தீய:' என்பது ப்ரதர்சனார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. பிறகு கர்மவிகாராபேகையில் உபயுக்தியானது கூறப்படுகிறது. 'உத்தீதாதி' என்று வேறு ஒன்றோடு ப்ரஸங்கத்தால் வரும் ஸங்கதி கூறப்பட்டது.

இந்த இடத்திலோவென்றால் ஸாக்ஷாத் ஸங்கதி உபபாதிக்கப்படுகிறது. 'ஸம் ஸம்ருத்யர்த்தாஸி:'—என்று 'கர்மஸ்ம்ருத்யார்த்தத்வே தந்தப்ரயோஜனம் தந்நிவசகாத்' என்கிற

வாக்யகாரவசம் ஸ்மரிப்பிக்கப்பட்டது. 'ப்ரம்மத்ருஷ்டிருபாணி' என்று ப்ரம்மமல்லாத வஸ்துவின்விடத்தில் ப்ரம்மத்வே த்ருஷ்டி தான் ப்ரம்மத்ருஷ்டி. ப்ரம்மத்ருஷ்டிருப மாக இருப்பதால் ப்ரம்மஜ்ஞாந ஸாபேக்ஷக்கொன்று அர்த்தம். 'இதி' என்பது ஹேதுவில் 'இஹைவ சிந்தகீயாந்' கர்மவிசாரத்தில் கூடாது. 'தாந்யபிக்ரமாணி' உத்தீதம் முதலியவற் றின் உபாஸங்கன் எவைகளின் ஸ்மருதியை உத்தேசிக்கின்றனவோ அவைகளுமென்று அர்த்தம். 'அபிஸம்ஹித பலாநி' அபிஸம்ஹிதபலமாக இருப்பதால் ப்ரம்மவித்யைக்கு உத்பாதகங்கள் என்று அர்த்தம்.

'இதி' சப்தம் ஹேதுவிலி. 'தக்ஷாத்த்ராயாபாகாதி' ஸாத்தண்யமாவது ப்ரபல ப்ரதிபந்தகமிருக்கும்போதே சீக்ரமாக பலத்தைக்கொடுக்கும் தன்மை, அதை உண்டு பண்ணுகின்றன. ப்ரம்மவித்யையை லீனாவாக ஸம்பாதிக்கின்றனவென்று பொருள். 'ஏதாந்' உத்தீதாத்புபாஸங்கள். ஆதலால், இங்கேயே மிகவும் பொருத்தமுள்ளவைகள். ப்ரஸங்காத் ஸங்கதியாவது முக்யவிஷயத்திற்கு உபயோகியாக இல்லாமையால் ஒற்றுமை முதலியதால் புத்தியிலுள்ளியிருக்கும் தன்மை ப்ராஸங்கிகஸங்கதி. இரண்டிலொன்றின் அபேக்ஷையுடையது, இரண்டின் அபேக்ஷையுடையது உண்டாகிற சங்கதி ஸாக்ஷாத் ஸங்கதி. இங்கேயோவென்றால் இரண்டும் அபேக்ஷிதங்கொன்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக் கிறது. 'ப்ரம்மத்ருஷ்டிருபாணி' என்று உத்தீதாத்புபாஸங்களுக்கு ப்ரம்மஜ்ஞாநா பேக்ஷை சொல்லப்பட்டது. 'ப்ரம்மவித்யோத்பாதகாநி' என்று ப்ரம்மஜ்ஞாநத்துக்கு உத் தீதம் முதலியவற்றின் உபாஸநாபேக்ஷை சொல்லப்பட்டது. இந்த அபிப்ராயத்தால் 'ஸூத ராம்' என்று கூறப்பட்டது 'இஹைவ'—என்று உபாயாபேக்ஷை இங்கேயே, இருப்ப தால் இந்த இடத்திலேயே மிகவும் பொருத்தமுள்ள ஸங்கதி கர்மவிசாரத்திலிலுை என்று அர்த்தம்.

எவ்வாறு உத்தீதாதி விசாரத்திற்கு ப்ரம்மவிசாரத்திலேயே மிகவும் பொருத்தமுள்ள ஸங்கதி? கர்மவிசாரத்திலும் ஸூதராம் ஸங்கதி இருக்கிறது. உபாயாபேக்ஷையினால் ஸங் கதியன்றோ ஸூதராம் ஸங்கதி. உத்தீதாதி புத்திகள் கர்மத்திற்கு அங்கங்களாயும் ஆச்ர யத்திருப்பதால் அந்த விசாரத்திற்கு கர்மபேக்ஷை இருக்கிறது. கர்மங்களுக்கும் ஸ்வ ஸம்ருத்யர்த்தமாக உத்தீதாத்புபாஸநாபேக்ஷை இருக்கிறதென்று உபாயாபேக்ஷை இருப் பதால்—எனில், உத்தரம் சொல்லப்படுகிறது.

கர்ம ஸம்ருத்யர்த்தங்களான உத்தீதாத்புபாஸங்களின் அபேக்ஷை கேவலகர்மங் ளுக்கும், வித்யாங்கங்களான கர்மங்களுக்கும் துல்யை, ஆதலால், கர்மஸம்ருத்யர்த்தவ ஹேது பொதுவானது, கர்மாங்கநச்யாயத்வமானது பூர்வபாக விசாரஸங்கதிக்கு அஸாதாரண ஹேது, ப்ரம்மஜ்ஞாநாபேக்ஷத்வம் உத்தரபாகவிசாரஸங்கதிக்கு அஸாதாரணஹேது. இவ்வண்ணம் ஸாதாரணஸாதாரணங்களான இரண்டு ஹேதுக்களுடன் கூடியிருத்தல் ஸமானமாக இருந்தபோதிலும், ப்ரம்மத்ருஷ்டி ரூபோத்தீதாத்புபாஸங்கள் ப்ரம்மஜ்ஞாந ஸாபேக்ஷமாக இருப்பதால் அதில்லாவிடில் அவைகளைச்சிந்திப்பது பூர்வபாக விசாரத்தில் அசக்யம். கர்ம விசாரத்திற்குமுன் ப்ரம்மசவிசாரம் உபபன்னமாகிறதில்லையன்றோ,—அவ் விரண்டும் முன்சொல்லப்பட்ட ஸங்கதிலேசேஷங்களோடு கூடியிருப்பதால். உத்தரபாகத் திலோவென்றால் ப்ரம்மஜ்ஞானமாகிறது சுலபமாதலால் கர்மவிசாரஞ்செய்திருப்பவனுக்கு + உத்தீதாத்புபாஸைசிந்தனம்செய்வது சக்யமாகும். அதினாலேயே சக்யமாயிருப்பதால் உத்

+ உத்தீதம்—ஸாமாவின் ஓர்பாகம். பாகத்தை பக்தி என்று சொல்வார்கள். ஐந்து விதமான பக்திகளில் உத்தீதமென்கிற இரண்டாவது பக்தியானது ப்ராணவபூர்வக் கானம் செய்யப்படுகிறது.

கீதாந்யபாஸனங்கள் உபநிஷத்பாகத்தில் விதிக்கப்பட்டன. அதிலேயே பாம்மயீமாம்ஸையில் நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதும். இவ்வண்ணமாக வேதாந்தபாகவிஹிதத்வமும், ப்ரஹ்மமீமாம்ஸாவிசாரத்வமும், சக்யத்வருபமுமான மூன்று வைஷ்வயங்களால் விசேஷிக்கப்பட்டுள்ள உபயாபேக்ஷயானது உத்தரபாகத்திலேயே இருப்பதால் அதை ஹேதுவாகக் கொண்டது ஸுதராம் ஸங்கதியானது அந்த இடத்திலேயே என்கிற அபிப்ராயத்தால் “ஸுதராமிகை ஸங்கதாநி” என்று உரைக்கப்பட்டது. அப்ரதானமான அர்த்தத்திற்கும் ஸாக்ஷாத் ஸங்கதி இருப்பதால் அதற்கும் கர்மவிசாரம் அவச்யாபேக்ஷிதமேயென்பது யாதொன்றுண்டோ இதுவும் அப்யுச்சயமான ஹேது ப்ரதானஹேது தவராமல் அபேக்ஷிக்கப்பட்டிருத்தல் என்கிறது முன்சொல்லப்பட்டது.

அதனால் ப்ருக்ருதாந்தரீயத்திற்கு என்ன ப்ரயோஜனமென்றால் சொல்லுகிறார் ‘தேஷாஞ்ச’ என்று. ‘தேஷாம்’ உத்தீதாந்யபாஸனங்களுக்கு, ‘ஸர்வஸம்மதா’ அவைகளுக்கு ஸாக்ஷாத் ஸங்கதத்வம் சொல்லப்பட்டாலன்றோ நிந்தை. உத்தீதாந்யபாஸனம் சிந்திக்கத்தக்கதாக இருக்கும் தருணத்தில் அதற்கு கர்மஜ்ஞாநாபேக்ஷை எல்லோராலும் சிந்திக்கப்பட்டாதது. வேதாந்தரீயயனம் செய்தவனுக்கு கர்மஜ்ஞாநாபேக்ஷை இல்லையென்று எது சொல்லப்பட்டதோ அது யுத்தமன்று,—வேதாந்தங்களிலும் உபாயபரமும் முக்திபரமாயுள்ள வாக்யமாத்திரத்தை அந்யயனம் செய்த புருஷனுக்கு, ப்ரஹ்மவிசாரத்திலும் மூன்றுவது, நான்காவது அந்யயங்களில் மாத்திரம் ச்ரவணம் ப்ரஸங்கிப்பதால். மூன்றுவது, நான்காவது அந்யயங்கள் இரண்டுக்கும் முதல் இரண்டு அந்யயத்திலும் சொல்லப்பட்ட ந்யாயாபேக்ஷையிருக்கிறதென்றால்—அவ்வண்ணமாக, பாம்மவிசாரம் முமுஷாதம் கர்மவிசார ந்யாயஸாபேக்ஷாமாதலால் அதற்கே பூர்வருத்தத்வம் ஜம்மாந்தரஸாங்க்ருதவிசேஷத்தால் ஏதோ ஒருவனுக்கு பாம்மவிசாரமாத்திராபேக்ஷை என்று சொன்னால், அவனுக்கு ஸாங்க்ருத விசேஷத்தால் மூன்றுவது, நான்காவது அந்யயமாத்திராபேக்ஷை ஏன் உண்டாகக்கூடாது? அன்றிக்கே புண்யாநியயத்தால் ஸமஸ்தப்ரம்மவிசாரநிரபேக்ஷை ஏன் உண்டாகக்கூடாது? மேலும், வேதாந்தங்களில் உபாயபலபராவாய் மாத்திரீயயனம் அசாஸ்தீயமென்று உன்னாலும் சொல்லத்தக்கது. அது வேதாந்தமாத்திரீயயனத்திற்கும் துல்லயம்,—ஸம்பூர்ணமானது விதிக்கப்பட்டிருப்பதால். ஆகையால், விதியை அதிலங்கம் செய்பவர்களுக்கு எது அபேக்ஷிதமோ அதவே பூர்வருத்தமென்பது அஸங்கதம். முமுஷாயும் அந்யயனம் செய்தவனுக்கும் ஸாங்க்ருதவசத்தால் ஏதோ ஒரு சமயத்தில் ச்ரவணாபேக்ஷை ஸம்பவிக்கலாமென்றால் முன்பே உத்தரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

‘விரோதாத்ரமாணத்வாத்’ இது முதலிய க்ரந்தத்தால் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிற துஷணங்கள் ‘அத்ரோச்யதே’ இது முதலான வித்தாந்த பாஷ்யத்தினால் பரிஹரிக்கப்பட்டன. அந்த பரிஹார ப்ரகாரங்களாவன—கர்மங்கள் அநித்யபலத்தைக்கொடுப்பதால் விரோதமென்பது அபிஸம்ஹிதபலத்துடன் கூடி இருப்பதால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. பேதவாஸனையை உண்டெண்ணுவதால் ஜக்யஜ்ஞான விரோதமும் ‘ப்ருதகாத் மாநம்’ என்று ப்ருதத்தல் ஜ்ஞானத்திற்கு மோக்ஷோபாயத்வ ச்ருதியினால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. இந்த விரோதம் இனி சொல்லப்படும் வஸ்து ஸாமந்த்யத்தில் அந்தர்பூதமானது. மோக்ஷத்திற்கு ஸகலபேத தர்சக நிரூத்திருபதையானது ப்ரபஞ்ச மித்யாத்வோபாத மோக்ஷத்திற்கு இருப்பதால், ஜக்யஜ்ஞாநத்திற்கு உபாயத்வமிருந்தபோதிலும் கர்மங்களுக்கு அந்ருஷ்ட த்வாரத்தினால் உபயோகமிருப்பதால் விரோதமில்லை. அப்ரமாணத்வமானது ‘கீரியாவாநேஷ ப்ரஹ்மவிதாம் வரிஷ்ட:’—இது முதலிய ஸந்தரீயயமில்லாத விநியோ ஜகப்ரமாணங்களால் பரிஹரிக்கப்பட்டது. விவிதிஷாந்தமான சித்தசந்தியின் உபயோ

கமோ வேதனோத்பத்திக்கு உபயுத்தமான மனத்தெளிவுக்கு காரணத்வத்தை உபபாதம் செய்ததிலால் விவிதிஷார்த்தவமிருத்தபோதிலும் அதற்கு நினந்தோறும் உத்பத்தப்பேகையின் உபபாதனத்தாலும் மறுமொழி கூறப்பட்டது. ஞாந்மாத்ரத்திற்கு ஹேதுத்வச்ரவணமும் ஸாதநத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் உத்தரமளிக்கப்பட்டது. ஸாமர்த்தயாவது மித்யாபூதமான சப்தத்திற்கு ஜ்ஞாதத்தினாலேயே நிவர்த்திக்கத்தக்க தன்மையாகிற வஸ்துஸாமர்த்தம். அதற்கு ப்ரபஞ்சத்தின் மித்யாத்வத்தை தூஷிப்பதால் மறுமொழி உரைக்கப்பட்டதாக ஆகப்போகிறது. சமாதிகள் அங்கங்களென்று சொல்லுகிற ச்ருதியில் உண்டான விரோதமும் ப்ரவ்ருத்திருபமான யஜ்ஞாதிகளுக்கும், நிவ்ருத்திருபமான சமாதிகளுக்கும் விஷயபேதத்தால் விரோதமில்லாதது பற்றி பரிஹரிக்கப்பட்டது. சமாதிகளோவென்றால் அவ்விதமாயும், அப்ரநிவித்தமாயும், நிவித்தகாய்மாயுமுள்ள விஷயங்கொன்று கூறப்பட்டது. வாக்யார்த்தஜ்ஞாதத்திற்கே மோக்ஷாபாயத்வம் ப்ரத்யக்ஷவிரோத, சாஸ்த்ரவிரோதங்களால் நிரவரிக்கப்பட்டது. அதில் நிவ்ருத்திக்கப்படுகிற வாஸனேக்கு நிவர்த்தகமும் உத்பத்திப்ரதிபந்தகத்வமுமில்லாமையாலும் ச்ரவணம்முதலியவற்றிற்கு பேதவாஸனையைப் போக்கடிக்கும் விஷயத்தில் அபேகை இல்லாமையாலும், அதின் வையர்த்தயபரிஹாரம் அநுபபன்னமாதலாலும் ச்ரவணம் முதலியதால் க்ரமமாக எழுந்து ப்ரகாசிக்கின்ற வாக்யஜ்ஞாதம் விமோசகம் என்பதும் நிரவரிக்கப்பட்டது.

லகுஸித்தாந்தம்

ஸம்பூர்ணம்.

(ஸ்ரீ ரங்கம்.)

நாங்கள் தாமுகப்பர் கல்விதன்னிலாசையுள்ளோர்
 ஸ்ரீமெனவகந்து பின்பு கற்பர்—மற்றோர்கள்
 ச்சரியத்தாலிகழில் வந்ததென் னெஞ்சே யிகழ்கை
 ச்சரியமோதானவர்க்கு.

வதம்சபுதரான வ்யாஸர் அருளிச்செய்த சாரீரகமென்கிற ப்ரஹ்மஸூத்
 ராங்களின் உண்மையை அறிவதற்கு இன்றியமையாதது. இதற்கு பகவத்
 சார்யர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யம் வடமொழியிலிருப்பதால் தெளிவுற்ற
 ப்பண்டிதர்களொழிய மற்றையோர் எளிதில் அறிந்துகொள்வதரிது. சத்
 தகளை உள்ளபடியறிந்து அனைவரும் உஜ்ஜீவிப்பதன் பொருட்டு தமிழ்மொழி
 பு அந்யாவச்யமே. ஸ்ரீபாஷ்யம் கற்பதும், கற்பிப்பதும் எம்பெருமானார் ஆஜ்
 ரியில் ஒன்றாயும், முகன்னையாயிருப்பதால் அவர் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவுமுகப்பே.
 மதம் அன்பமதஸ்தாகளால் இதுவரையில் சலிப்பிக்கப்படாமல் நிலபெற்றிருப்பது
 மஸூதிதரங்களாலேயே என்று மாதாந்தரஸ்தர்களும் ஒப்பமிட்டிருக்கிறார்கள்.
 வ்யால், ப்ரஹ்மஸூதிதத்தை ப்ரவசனஞ்செய்வது கடமையாகும்.

இது விஷயமாக 1922-ஸ்ரீ டிஸம்பர்-ம் 30-வ ஸ்ரீவைகுண்ட ஏகாதசி தினம்
 ரங்கம் சூரியரக்கால் மண்டபத்தில் ஸ்ரீவைகுண்டவர்கள் கூடிய ஒரு மஹாஜன ஸபை
 கப்பட்டு அவர்களால் தீர்மானிக்கப்பட்டவைகளாவன:—

(i) நிர்வாஹக ஸபை—ஸ்ரீபாஷ்யம் ச்ருதப்ரகாரிகை உரையுடன் மொழி
 யப்பிப்பதற்கும், அச்சிடுவதற்கும், மற்றும் ப்ரகாஞ்செய்வதற்கும் சுமார் ரூ. 8000/-
 யாலும் செல்லுமாதலால் இடையூறின் நி நிறைவேறுவதன் பொருட்டு 25 திருநாமங்க
 னிய ஒரு நிர்வாஹக ஸபை ஏற்படுவது அவசியம். இதிலுள்ள ஒவ்வொருவரும்
 100 உபகரித்தல் வேண்டும்.

(ii) அபிமானிகள்—இவர்கள் எத்தனை திருநாமங்களேனும் சேரலாம்
 15-க்கு குறையாமல், உபகரிப்பவர்களுக்கு ஒரு க்ரந்தம் கொடுக்கப்படும். ரூ. 25-க்கு
 வறையாமல் உபகரிக்கும் திருநாமங்களை க்ரந்தத்தில் உபகாரார்த்தம் அச்சிடப்படும்
 ரத்தமும் கொடுக்கப்படும்.

(iii) சநீதாதார்கள்—500 திருநாமங்கள் சந்தாதார்களாகச்சேர்க்கப்படும்.
 வசக்கட்டணம் சந்தா 1-க்கு ரூ. 2, க்ரந்தத்திற்கு ஏற்படுகிற வீசையில் அட்
 ஸ்ரூ. 2 போக ரூ. 2 குறைத்தும் கொடுக்கப்படும்.

லோகோஜ்ஜீவனார்த்தமான இவ்வரிய பெரிய காரியத்தை அனைவரும் உதவி
 புர்த்திசெய்யும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன். இந்த க்ரந்தம் தக்க ஸம்ஸ்கிருத பல
 லால் மொழிபெயர்ப்பிக்கப்பட்டு வருகிறது.

இது விஷயமாகச்செலுத்தும் தொகையை அடியிற்கண்ட பொக்
 ளு ரூ. அனுப்பி ப்ரத்தியேகமான ரகே பெற்றுக்கொள்ளவேண்டிய
 வதங்கள் அக்ரகஸ்திபதி, கார்யதர்சி இவர்களிடம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

பொக்கிஷதார்—Treasurer

சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பரிசீலனை. K. கோதண்டபாணி செட்டியார் அவர்கள், ப்ரொப. விலாஸ் பங்குனா மண்டபம், எருதுக்காரத்தெரு, கும்பகோணம்.

கணக்குப்பரிசோதகர்—Auditor.

ஸ்ரீமம். வரையேற்றராமநுஜதாஸர் அவர்கள், ட்ரஸ்டி. ஜமீன் தார்-சாரிட்டி, 12 அச்சிடும் வகையறு ஸ்தாபனம்—Printing & Co., Su. ஸ்ரீமம். பி. அமுலிசாராமநுஜதாஸர் அவர்கள், ஸ்ரீரங்கநிலையம் ஸ்ரீரங்கம்.

நிர்வாகக ஸ்தாபனங்கள்.

1. ஸ்ரீமம். டி. கி. மு. மாதவராமநுஜதாஸர் அவர்கள், ப்ரொபிரைட்டர், ப. துஜகூடம், ஸ்ரீரங்கம்.
2. ஜனவந்தார் ராமநுஜதாஸர் அவர்கள், புது அக்ரஹாரம், ஸ்ரீரங்கம்.
3. வெ. வடமலைப்பிள்ளை அவர்கள், ரயில்வே கண்டக்டர், ஸ்ரீரங்கம்.
4. N. இராமய்யசாமிநாதர் (Retired) ஸ்தாபனம் அவர்கள், ஸ்ரீரங்கம்.
5. தி. வெ. கிருஷ்ணசாமி நாயுடுகார, மிராஸ்தார் & ப்ரொபிரைட்டர், விலாஸ், ஸ்ரீரங்கம்.
6. T. N. சங்கரபக்தர் அண்டு ப்ரதாஸ், பட்டி ஜவுளி வியாபாரம், உறைநாடு.
7. T. N. கோவிந்தராஜன் நாயுடுகார, Retired Hd-Master & Superintendent, Ry. School, Insein (செங்கன்) திருச்சிக் கோட்டை.
8. T. V. பாலகிருஷ்ணப்பிள்ளை அவர்கள், மிராஸ்தார், ஆண்டார், வீதி, திருச்சி.
9. எ. மாணமுண்டிக் கோனார் அவர்கள், முனிசிபல் கவுன்சிலர், மண்டி மயிலுரு.
10. எ. வெ. ஸ்ரீசிவானந்தசெட்டியார் அவர்கள், வெங்கல வ்யாபாரம், கும்பகோணம்.
11. N. பெருமாள் ராமநுஜதாஸர், மிராஸ்தார் & கண்டக்டர், அதுப்பாண்டி, ம.
12. சாங்கப்பாணி ராமநுஜதாஸர், மிராஸ்தார், மேலப்பாண்டி, மதுரை.
13. K. வேணுகோபாலதாஸர், தாலுகா ஆபீஸ் கோவில்பட்டி (திருசெல்வேலி).
14. C. செளரிசாஸ்திரிப்பிள்ளை அவர்கள், ஹெட் கிளாக் டிபார்ட்மெண்ட், Ry., (லோக்கோ) சாகப்பட்டினம்.
15. மெ. கு. கொங்கையிலாயர் அவர்கள், சங்கரலிங்கபுரம், கோவில்பட்டி தாலுகா, நாகலாபுரம் போஸ்டி (திருசெல்வேலி).

[நிர்வாகக ஸ்தாபனக்கு இன்னம் 5 திருநாமங்கள் தேவை]

ஸ்ரீரங்கம், T D. இராமஸ்வாமி நாயுடு, அக்ராசனாதிபதி (Prisedi n).

சென்னை அச்சுக்கூடம், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.